

WINDSOR AİLESİ #2

Sözde EVLİLİK

3 yıl 3 kural
1. Sakin öykü alma
2. Her gece öykü yazdıkta uyu
3. Biru ile günde bir öykü yaz

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

CATHARINA MAURA

OLIMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

Sözde EVLİLİK

Luca Windsor büyükannesinin ayarladığı istenmeyen evlilik yüzünden köşeye sıkışmışken bir darbe de işten ayrılacağını duyuran sekreteri Valentina'dan gelmişti.

Bütün şirketi çekip çeviren Valentina'nın verdiği bu haber Luca'yı yıkacaktı...

Hem istemediği bir evlilikten kaçmak hem de Valentina'yı şirkette tutmak için sekreteriyle gizlice evlenmekten başka çıkar yolu yoktu.

Bu anlaşmalı evlilikte kurallar basitti:

1. Sakın âşık olma.
2. Her gece aynı yatakta uyu.
3. Bunu iş yerinde sır gibi sakla.

Başlangıçta bu, açık ve karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma gibi görünse de günler geçtikçe Luca, Valentina'nın tek istediği şeyi asla yapamayacağını fark edecekti:

Yani anlaşma bittiğinde onu bırakamayacağını.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5519-18-2

www.olimposdukkani.com
@olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

CATHARINA MAURA

Sözde. EVLİLİK

Luca ve Val'in Hikâyesi

Çeviren: Onat Özyılmaz

Sözde Evlilik

Düzenleme
Ny.özlem

Bir

LUCA

Ofisin serin havasına rağmen karşımda oturan adamın alnında ter damlaları belirmişti. Acısına bir son vermem gerektiğinin farkında olsam da ona pis pis bakmaya devam etmekten geri durmadım.

“Ben... şey yani fon olarak biz... devam eden yatırımlarına minnettarız,” diye kekeledi.

Elbette minnettar olacaktı. Ailem, müşterilerimizle birlikte küresel ölçekte milyar dolarlık yatırımlar yapıyordu ve bunun hatırı sayılır bir kısmı onun şirketine gidiyordu.

“Yatırıma devam edeceğimizi söylemedim.” Sesim sert ve çabalamama rağmen nezaketten yoksundu.

Adam bacağına sallamaya başladı, bense alnındaki ter damlalarının yüzünden aşağıya süzülüşünü ve her geçen saniye daha hızlı inip kalkan göğsünü izlemeye koyuldum.

“P-performansımızdan memnun değil misin? Hisselerimizin fiyatları bu yıl yüzde yirmi arttı.”

Asistanım Valentina tam da bu sırada içeri girdi. Zamanlaması her zamanki gibi mükemmeldi. İçeriye bir dinleme cihazı koymadığından emin olmak için ofisimi didik didik aramak zorunda kalmıştım. Güvenlik ekibim telefon hatlarımızı dinleyip dinlemediğini bile kontrol etmişti. Bunu nasıl yapıyordu

bilmiyordum ama her seferinde ben onu çağtırmaya fırsat bulamadan içeri damlıyordu.

Bakışlarımı ona çevirip güzel yüzündeki soğuk ifadeyi izledim. Arkasından ona *Buzlar Kraliçesi* diyorlardı ve nedenini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Yadsınamaz güzelliğine rağmen buz gibi bir kadındı. En ufak bir merhamet emaresi göstermeden sayısız köklü şirketin çöküşünü elleriyle hazırladığını bizzat görmüştüm. Tıpkı benim gibi her tür duygudan yoksundu ve bundan hiç şikâyetçi değildim.

Valentina, Jackson Smithson'ın önüne bir dosya bıraktı ve ona kibarca gülümsedikten sonra masamın yanına geçti. Bu gülümsemesinden hep nefret etmiştim. Dışarıdan bakınca yaptığında aleni bir yanlışlık yoktu ve pek sahte görünmüyordu ama yine de sinirime dokunuyordu.

Dosyanın bir kopyasını önüme koymadan önce bir an gözlerimin içine baktı. Evrak yığının üzerindeki pembe yapışkanlı not kâğıdı gözüme iliştiğinde yüzümü buruşturdum. Üzerinde sadece *Ar-Ge* yazıyordu. Hepsi bu kadardı ama konu Valentina olduğunda ihtiyacım olan tek açıklama buydu.

Ona ters bir bakış attım. Pembeden nefret ettiğimi biliyordu ve masasındaki bütün kırtasiye malzemelerini sırf bana inat olsun diye bu renkte seçtiğinden emindim. Şüphesiz ona son birkaç yıldır çektirdiğim eziyetlerin bedelini bana bu şekilde ödetiyordu.

Valentina, büyükanнем sekiz yıl önce onu kişisel asistanım olarak seçtiği andan beri sinirlerimi bozmayı kendine görev edinmişti. Ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama hep benden bir adım öndeydi. Bitmek bilmeyen bir savaşın içindeydik ve ne yaparsam yapayım kaybeden taraf ben oluyordum.

Başımla masamda duran evrakı işaret ettim. “Hisse fiyatların yüzde yirmi artmış olabilir ama bu yıl şirketinin kârı dibe vurdu. Nedenini açıklamak ister misin?”

Jackson'ın göğsü aldığı derin nefesle şişti. Tutuşmak üzere olduğumuz sözlü savaşa hazırlanıyor gibiydi. Ne hoş.

“Bu sene yatırımımızın büyük çoğunluğunu araştırma ve geliştirmeye harcamaya karar vermemizin bir sonucu bu. Senin de bildiğin gibi finans sektöründe devrim yaratacak ürünler üzerinde çalışıyoruz.”

Ona gülümsedim. “*Koca* finans sektöründe öyle mi?” Elinden gelenin en iyisi bu muydu yani? Tek bahanesi buysa benim uzmanlık alanımın dışında kalan yeni bir yatırım aracı seçmeliydi.

Başını hışımla aşağı yukarı sallayarak sözlerimi onayladı. Yüzündeki güven verici olduğunu sandığı ifade buram buram çaresizlik kokuyordu. Valentina, Jackson'ın önüne yeni bir evrak bırakırken büyüleyici ela gözleri benimkilerle buluştu ve yine gülümseyerek sınırlarımı daha da tepeme çıkardı. Onun kadar soğuk bir kadının nasıl böylesine güzel, sıcacık gözleri oluyordu aklım almıyordu.

“Yıllık raporunuzdaki Ar-Ge rakamları önceki seneye kıyasla daha düşük,” dedi Valentina yumuşacık, tadı ve son derece aldatıcı sesiyle. “Sanırım ben anlayamıyorum,” diye ekledi tereddütle.

Asıl köpekbالیğının o olduğundan bihaber adam can simidiymiş gibi ona sarıldı. Zavallı Jackson. Valentina onu paramparça etmeden kendi pisliğinde boğulacak mıydı acaba?

Panikten fal taşı gibi açılmış gözleriyle, “Ah, bu yılın raporunda Ar-Ge'ye yer vermedik çünkü,” dedi. “Ama bir sonraki üç aylık raporumuzda olacak.”

Valentina masum masum ona baktığında gülmemek için kendimi zor tuttum. “Ama... durum söylediğiniz gibiyse gelecek Ar-Ge yatırımı, neden raporda yer alan dağıtılmamış kârların içinde değil? Araştırmalarınıza nasıl kaynak yaratıyorsunuz?”

Valentina'ya döndüm ve düşünceli bir tavırla başımı sallayarak ona katıldığımı belirttim. “Ben de meraklandım,” diye mırıldandım. “Bir tahminin var mı, Valentina?”

Başını evet anlamında sallayarak gözlerimin içine baktı. “Bu konuda pek uzman sayılmam ama içimden bir ses beyefendinin sözünü ettiği Ar-Ge’ye harcayacak parası olmadığını söylüyor. Şirketine yatırım yapmazsak yani. Şişirilmiş hisse fiyatlarının sorumlusu da apaçık bir piyasa manipülasyonu ile sosyal medyada tuhaf açıklamalar yapmaya devam eden ahmak CEO. Atıp tutuyorlar, imkânsız fikirlerini hayata geçirmeyi başaramadıklarında hisse fiyatlarının hepsi piyasa düzenlemesiyle *düşecek*.”

Bu kadın şimdiye dek gördüğüm en çekici vücuda bürünmüş vahşi bir canavardı. Arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkardım. Valentina’dan nefret etsem de sağ kolum olmasının bir nedeni vardı.

“O-oğlum ileri görüşlü bir adamdır,” dedi. “Onun gibiler ender bulunur. Sektörde çığır üstüne çığır açan bir dâhidir. Evet, tuhaf olduğunu söylerler ama ona yatırım yaparsan pişman olmazsın.”

Ona sert bir bakış atıp iç geçirdim. “Oğlun bir hayalperest. Kâr etme peşinde değil, Jackson. Dünyayı değiştirmek istiyor ve böyle bir amaca her ne kadar saygı duysam da yatırım yapmam. Ben bir hayır kurumu değilim.”

Alnında daha fazla ter damlası biriktiğinde bir an için ona acıyacak gibi oldum. Neyse ki bu his çabucak geçip gitti. “Sana kendini açıklaman için bir fırsat verdim ama sen birbiri ardına yalanlar sıralayıp durdun. Oğlunun CEO’luğu bırakması, yerine de şirketi yeniden kârlı bir yatırım hâline getirecek birini atamanız gerek. Devam eden yatırımlarımı kesmeden bir karara varmanız için üç günün var.”

Adamın beti benzi attı. “Luca, yatırımlarını kesersen... i-iflas ederiz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı ağır ağır sallayarak sözlerini onayladım. “O hâlde mirasını masaya yatırıp üzerine uzun uzun düşünsen iyi olur.”

Ayağa kalktığımda o da gönülsüzce yerinden kalktı. Onu kapıya kadar geçirirken, “Üç gün,” diye hatırlattım. Bıkkınlıkla başını salladı ve gözle görülür bir ıstırapla ofisimi terk etti.

Kapı arkasından kapandığında Valentina bir kaşı kalkmış vaziyette bana döndü. Gözleri nefretle dolup taşıyordu. İnsan içinde profesyonelliğini korusa da baş başa kaldığımızda benimle sürekli alay ediyordu. Buna neden göz yumduğumu ben de bilmiyordum.

“Üç gün demek?” dedi. “Sen bir canavarsın. O çocuğu CEO’luktan almak için pekâlâ acil bir yönetim kurulu toplantısı düzenleyebilecekken üç gün boyunca adamcağıza hayatı zehredeceksin. En büyük hissedar sen değil misin? Neden onu ayağına çağırıp *eziyet* ettin?”

Ona gülümsedim. “Oğluna ahmak deyip onunla bir oyuncak gibi oynayan ben değildim. Hem şirketini kendi elleriyle yoktan var etti. Oğlunun bütün emeğini yerle bir etmesine izin verip vermeyeceğini o belirlemeli. Ona tanıdığım üç günlük süre farklı bir yatırımcı bulmasına yeter de artar. Oğlunun vizyonuna bu kadar inanıyorsa başkalarının kapısını çalar.”

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve başını iki yana sallayıp masamın üzerindeki belgeleri düzenlemeye koyuldu. Aradan geçen sekiz yıla rağmen aklından ne geçiyor hâlâ tam olarak emin olamıyordum.

Bakışlarımı ondan ayırıp babamın eski cep saatine çevirdim. “Büyükannem ikimizi de bu akşamki aile yemeğine bekliyor. Bekletilmekten hiç hoşlanmadığını bilirsin. Birlikte yemeğe katılır, ardından da günü bitiririz.”

Valentina sözlerimi başıyla onayladı. İtiraz etmeye yeltenmemişti bile. Yıllardır on altı saatlik mesaimde bana eşlik ediyordu. İlk zamanlar onu bu insanlık dışı mesaide çalışmaya zorlamamın tek nedeni istifa ettirmeye çalışmaktı ama artık olağan rutinimiz hâline gelmişti.

Arabama doğru yürürken sessizce peşimden geldi. İşe alındığından beri büyükannemle aralarındaki ilişkiyi çözmeye çalışsam da bunu hiç başaramamıştım. İşinde bir numara Güvenlik Şefi'miz Silas Sinclair bile aralarındaki bağlantıyı ortaya çıkaramamıştı. Büyükannemin sekiz yıl evvel neden üniversite terk bir genç kadını asistanım olarak seçtiğini ya da aile arasında düzenlenen etkinliklere neden Valentina'nın sürekli davet edildiğine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Valentina Diaz'da nefret ettiğim bir şeyler vardı ve bu sadece ardındaki sır perdesi değildi.

İki

LUCA

Büyükannem kalabalık soframızdaki gürültüyü bastırarak, “Biraz daha al, Val,” diye seslendi masanın başındaki yerinden. Bana ve beş kardeşime gösterdiği sevginin aynısını ona da gösteriyordu. Bana sert bir bakış attığında dişlerimi sıkıp gönülsüzce asistanımın tabağına biraz daha tereyağında pişmiş havuç koydum.

Büyükannemin Valentina’ya neden bu kadar düşkün olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordum. Haftalık yemeklerimizde ailemiz dışında kimse olmazdı. Bu kuralın yalnızca iki istisnası vardı; biri kız kardeşimin en yakın arkadaşı Raven, diğeryse *Valentina*.

Birlikte çalıştığımız yılların ardından arada bir soframıza konuk olsa bunu anlardım. Ama durum böyle değildi. Asistanım olduğu andan beri ayda bir kez, hiç sektirmeden aile yemeklerimize davet edilirdi. Valentina büyükannemin onu neden yere göğe sığdıramadığını bilmediğini iddia etse de zerre kadar inanmıyordum.

Onu her hareketimi takip etmesi için tutup tutmadığını araştırsam da bunu kanıtlayacak hiçbir iz bulamamıştım. Çabamın nafile olduğunun, asla bir kanıt bulamayacağımın farkındaydım. Büyükannem böyle bir hata yapmazdı.

Valentina'nın büyükanneme gülümsemesini hayretler içinde izledim. Neden benim yanımda hiç böyle davranmıyordu? Sadece kırmızı rujlu dudaklarından dökülen içten kahkahasını kastetmiyordum. Erkek kardeşlerimle arasında geçen havadan sudan sohbetler ve kız kardeşim Sierra'yla aralarında şakalaşıp kıkırdamaları da sinirimi bozuyordu.

Sierra ve Raven'la bir olup ne olduğunu bile bilmediğim bir şeye kıs kıs güldüklerinde dikkatimi tabağımdaki yemeklere çevirmeye karar verdim.

Valentina ailemin her bir ferdiyle –ona yüklü bir maaş ödeyen ben dışında– çok iyi anlaşıyordu. Hangi hâlinin gerçek olduğunu kestiremiyordum. Onların yanındayken herkese öyle tatlı davranıyordu ki arada bir ben bile kestiği role kanıyordum. Keşke onu bir de iş yerinde görebilselerdi. Kafalarında yarattığı şirin mi şirin kadın imajı yerle bir olurdu.

Şarabımdan bir yudum alırken gözlerim abim Ares'e takıldı. Şen şakrak masamızda yalnızca ikimizin sesi soluğu çıkmıyordu. Bakışları Raven'ın üzerindeydi. Valentina'nın söylediği bir şeye gülerken gözlerini ondan alamıyormuş gibi görünüyordu.

İçimi kemiren endişeyi saklamak için elimden geleni yaparak bakışlarımı kaçırdım. Raven yalnızca kız kardeşimizin en yakın arkadaşı değil, aynı zamanda Ares'in nişanlısının kardeşiydi. Gözlerinde o tür bir ifadeyle bakması gereken son kadındı. Başımı iki yana sallayarak kadehimdeki şarabı kafama diktim. Hepimiz anlaşmalı bir evlilikle dünyaevine girecektik ama hiç değilse ben asla sahip olamayacağım birine beslediğim hislerle uğraşmayacaktım.

Yemek bittiğinde Valentina, “Çok sessizsin,” dedi. “Her şey yolunda mı? Halletmemiz gereken acil bir iş mi çıktı?”

Yüzüne şaşkın şaşkın bakıp başımı iki yana salladım. Onu evin büyükanneme ait ana bölümünden kendi daireme götürüyordum. “Hiç işten başka bir şey düşünmez misin?”

Dudaklarına o nefret ettiğim gülümsemesi yayıldı. “Sana sormalı.”

Ağzımın kenarları belli belirsiz seğirdi. “Lafı gediğine koydun.”

Valentina’nın parmağını tarayıcıya okutmasıyla ön kapım açıldı. Usulca nefesini verdi ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp kapının kenarına bıraktı. Çıplak ayaklarıyla oturma odama doğru ilerledi.

Topukluları olmadan minicik görünüyordu. Onu kucağıma alıp duvara yaslamak bir hareketime bakardı. Dudaklarının tadı da aralarından dökülen sözcükler kadar zehirli miydi?

Elimi saçlarımın arasından geçirip başımı iki yana salladım. Kafamdan neler geçiyordu böyle? Valentina hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar güzel olsa bile yatakta da soğuk ve huysuz tavırlarından ödün vermediğine emindim. Onu becermeye kalkışsam bedenim don yanığı olurdu kesin. Ürpererek bunları düşündüğüm için kendime kızdım.

Gözleri telefonuna kenetlenmiş vaziyette kanepeye otururken, “Çok ilginç,” dedi. Yanına yerleşip omzunun üzerinden ekrana bakabilmek için ona doğru eğildim. Artık onunla özdeşleştirdiğim lavanta kokusu burnumu dolduğunda istemsizce daha derin bir nefes aldım. “Oğlundan CEO’luğu bırakmasını istemiş. Şaşırdım.”

Başını bana çevirdi. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki burnu neredeyse benimkine değecekti. Bakışlarım dolgun dudaklarına kaydığında vücudum belli belirsiz bir arzuyla doldu. “Neden?” diye fısıldadım. Ne o ne de ben geri çekilmeye yeltendik.

“Ne neden?” diye sordu titrek bir sesle.

“Neden şaşırdın?”

Gözlerini kırptırdı ve benden uzaklaşarak o sinir bozucu iş kadını maskesini takındı. Valentina Diaz beni zerre kadar arzulamayan ender kadınlardan biriydi. Bunca yıldır birlikte

çalışmamızı da buna borçluyduk sanırım. İkimiz de sınırı aşmamıştık. Zaten böyle olması gerekiyordu ama nedense bu geceki kayıtsızlığı beni rahatsız etti.

“Bırak oğlundan istifa etmesini istemesini, ona şirketini kurtarması için bir şans vermeni bile beklemiyordum. Birlikte çalıştığımız süre boyunca kimseye ikinci bir şans vermedin. Hep kararlı ve acımasız oldun. Bu seferki anlayışının sebebi ne?”

Ona bir cevap vermemi bekliyordu. Ondan başka kimsenin bana hesap sormaya cesaret edemediğinin –ve ondan başka kimseye hesap vermeyeceğimin– farkında mıydı acaba?

Kısa bir tereddüdün ardından dalgın dalgın cep saatime uzandım ve parmaklarımı üzerine oyulmuş Windsor ambleminde gezdirdim. “Jackson babamın arkadaşıydı. Şirketine yatırım yapma kararını o vermişti.” Annemle babam hakkında konuşmak canımı bir zamanlar olduğu kadar yakmıyordu ama aradan geçen yirmi yıla rağmen acı hâlâ çok tazeydi. Sanırım hiç eskimeyecekti. Bazı yaralar asla kapanmazdı ve bu onlardan biriydi.

Valentina başını eğerek yüzünü benden sakladı. “Anlıyorum,” dedi duygusuz bir sesle. Bir an bana ebeveynlerim hakkında sorular sormaya başlayacağından endişelensem de yanılmıştım. Valentina üzerine vazife olmayan konulara asla burnunu sokmazdı. Eskiden bunu işini kaybetmekten korktuğu için yaptığını sanırdım ama artık hiçbir şeyi umursamadığından şüpheleniyordum. Bu kadın gerçekten de buzdan yapılmıştı.

“Sanırım bu, şirketinin beş yıldır giderek düşen performansına rağmen neden onunla ilişkisini kesmediğini açıklıyor.” Başını kaldırıp muzipçe gülümsedi. “Belki gerçekten de derinlerinde bir yerde saklı bir kalbin vardır.”

İşaret parmağını göğsüme bastırırken gözleri parıldadı. Var olmadığını sandığı kalbim tekledi. Bana en son ne zaman bu kadar içten gülümsediğini ya da böyle dokunduğunu hatırlamıyordum.

Ne yaptığımı bile anlamadan bileğini tutup avucunu göğsüme bastırdım. Valentina'nın gözleri hafifçe genişlese de gösterdiği tepki bundan ibaretti. Temasımızdan benim kadar etkilenmiş benzemiyordu.

“*Sen* söyle. Var mıymış?” Kalbimin olması gerekenden biraz daha hızlı attığının farkında mıydı?

“Hayır,” dedi sırtarak. “Yanılmışım. Her zamanki gibi kalpsizsin.”

Dudaklarımın köşesi hafifçe yukarı kalkarken bileğini bıraktım ve elini çekmesine müsaade ettim.

Valentina sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına uzanırken gülümsedi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Baş başayken bana böyle gülümsediğini hiç sanmıyordum. Kardeşlerime böyle gülümserdi ama bana asla.

“Yeniden yapılandırma planlarını tamamlamamız gerek. Bir de Ares’le Hannah’nın düğününde giyeceğin takım elbisenin son provasına gitmeyi unutma. Törene sandığından çok daha az bir zaman kaldı.”

Önümüzdeki birkaç ay için yapmamız gerekenleri gözden geçirerek arkama yaslandım. Bunu başarırsam babamın hayallerini nihayet gerçeğe dönüştürecektim. Çok az kalmıştı.

Her bir kardeşim ve ben Windsor Holding’in farklı bir koluyla ilgileniyorduk. Birlikte finanstan medya ve halkla ilişkilere, otellerden motorlu araçlar ve teknolojiye, gayrimenkulden dış yatırımlara kadar her sektörü çekip çeviriyorduk.

Windsorların büyükannemin rehberliğinde, son elli yılda el attığı işlerdi bunlar. Hepsinde son derece başarılıydık ama yola ilk finans sektörüyle çıkmıştık. Yaygın olarak Windsor Finans ve Windsor Bankasıyla biliniyorduk.

Başında olduğum şirketi babamdan devralmıştım. Artık aramızda olmasa ve şirketinin ne kadar ilerlediğini göremese de onu gururlandırmak istiyordum. Gerçekleştirmeye fırsat bulamadığı hayalini ben sürdürüyordum.

Valentina işaret parmağını okutarak bilgisayarımın kilidini açtığında birden yıllar içinde ona ne kadar güvenmeye başladığımı fark ettim. Şirketi genişletme planlarımı bilen tek kişi oydu. Ona pek bayılmasam da Windsor Finans'ın onsuz bugünkü hâline gelemeyeceğini biliyordum.

Her şey ne zaman değişmişti? Büyükanнем Valentina'yı işe alıp beni onu kanatlarımın altına almaya zorladığında bu kızıdan nefret ediyordum. Bizzat büyükanнем tarafından asistanım olarak seçilmesi onu istesem bile asla kovamayacağım anlamına geliyordu. Bunu denemiştim. Ondan kurtulmak için yapmadığım şey kalmamıştı ama başarılı olamamıştım. Ne ara onu başımdan atmaktan vazgeçmiştim?

Bakışlarımı üzerinde gezdirerek, "Ares'in düğününde bana sen eşlik edeceksin," dedim. "Her zamanki şeyler işte. O aptal sosyetikleri benden uzak tutacak, beni konuşmam gereken insanlarla konuşturacaksın. Davetli listesini atacağım, senden *herkes* hakkında *her şeyi* öğrenmeni istiyorum. Bu sıradan bir düğün değil."

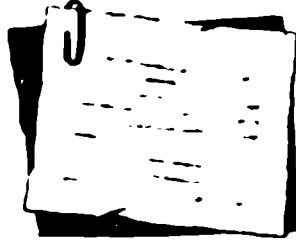
Yüzüne bir gülümseme kondurup sözlerimi başıyla onayladı. "Elbette. Sana eşlik edecek ve bütün davetlilerin evcil hayvanlarından ve çocuklarından metreslerinin isimlerine kadar her şeyi ezberlediğimden emin olacağım."

Arkama yaslanıp Valentina'nın vücudunu süzdüm. Ne ara her şeyden çok nefret ettiğim kadın olmaktan çıkıp herkesten çok güvendiğim bir insana dönüşmüştü?

Düzenleme
Ny.ozlem

Üç

VALENTINA

“Ne aptal kadın,” diye mırıldandı annem. Gözleri televizyona kenetlenmişti. İzlediğimiz pembe dizideki kadının kocasının gömleğindeki ruj izini görmezden geldiğinde annemin yüzü acıyla buruştu. “Hem zavallı hem aptal.”

Sert sesi ağzımda acı bir tat bıraktı. Manidar sözleri usul usul içime, o kadar derinlerime sızdı ki benim ruh hâlimi de altüst etmiş oldu. Kendimi ardından geleceğini bildiğim nasihatlere hazırlarken istemsizce gerildim.

“Erkeklerle güven olmaz,” dedi. Benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Özünde hepsi aynıdır. Hepsi eninde sonunda sana ihanet eder, kalbini kırar ve seni birlikte geçireceğinizi sandığın hayatın enkazıyla baş başa bırakır.”

Ona bir bakış attım ve umutsuzlukla dolup taşarken bile cesaretine hayran kaldım. Yaşadığı zorlukları inkâr edemezdim ama kendisine ve etrafındakilere verdiği zararı bir türlü görmiyordu. “Beni böyle mi görüyorsun, anne? Bir enkaz mıyım? Geçmişin bir hatırlatıcısı mıyım?” Normalde derinlerime sakladığım sözcükler ben ne olduğunu bile anlayamadan dudaklarımdan dökülüvermişti.

Bana döndüğünde gözleri öfkeyle parladı. “Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Öyle olsaydın sırf sana bakacağım

diye hayatımı üç işte çalışarak heba etmezdim. Canımı dişime takmasaydım şimdi bu hâlde olmazdım,” dedi bakışlarını bacaklarına çevirerek.

Gözlerindeki ıstırap yüreğimi dağladığında söylediklerime ânında pişman oldum. Ben olmasaydım annem yürüme yetisini kaybetmesine neden olan o fabrikada hiç çalışmayacaktı. Eski hâline bir daha asla dönemeyecek, dayanılmaz acılar çekmeden ayakta bir saatten fazla duramayacaktı. Bunu açık açık söylemese de beni suçladığını biliyordum. Üniversiteye gideceğim diye tutturmasaydım annem o işi hiç kabul etmeyecekti.

Göğsüm suçluluk duygusuyla dolarken içimde annemin az önce ettiği sözlerin altında yatana benzer bir öfke filizlendi. Benim için birçok fedakârlık yapmak zorunda kalsa da ona borcumu ödemek için elimden geleni yapmıştım.

“Baban diğer evladını bir eli yağda bir eli balda büyütürken bizi sefaletle mahkûm etti,” diye homurdandı. “Sana kış için mont almakta zorlandığımda ya da üniversite paranı karşılayamadığımda bile umursamadı.”

Kalbim sızlasa da yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Hep aynı şeyleri anlatıyordu. Babamdan her bir zerresiyle nefret ediyordu, böyle hissettiği için onu suçlayamasam da geçmişî arkasında bırakmasını ümit ediyordum. Üzerinden yirmi bir yıl geçmiş olmasına rağmen dört elle tutunduğu öfkesi hem onu hem de dokunduğu her şeyi mahvediyordu. Ona babamdan çok nefreti zarar vermişti.

İç geçirdim ve gülümsememi bozmadan vicdan azabıyla konuşmaya başladım. “Ama bundan böyle bir daha asla çalışmak zorunda değilsin, anne,” dedim usulca. “Hayatımızın geri kalanı boyunca hem ikimize hem de Abuela¹’ya yetip artacak kadar çok para kazanıyorum.”

1 (İsp.) Büyükanne. -ç.n.

Ödediği dolgun maaşın yanı sıra Luca, ofisin yakınlarında bana bir daire tutmuş, altına da bir araba çekmişti. Şeytanın vücut bulmuş hâli olsa da beni çalışmaya zorladığı insanlık dışı mesai saatlerinin karşılığını fazlasıyla veriyordu.

Annem sözlerimi başıyla onayladı, dudaklarına bu sefer içten bir gülümseme yayıldı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi usulca. “İyi yerlere geleceğini hep biliyordum. Ne de olsa zekânı benden aldın. Senin yaşlarındayken hayal bile edemeyeceğim imkânların var.”

Gözlerimi kaçırdım ve içimdeki öfkeyi bastırmaya çalıştım. Bir kez olsun başarıyı kendine pay çıkarmadan takdir etmesini diliyordum. Annemi bütün kalbimle sevsem de büyürken hiç yanımda olmamıştı. Sandığının aksine beni yetiştiren o değildi. Abuela’ydı.

Günün birinde beni gerçekten görecekti miydi? Bazen gözünde yalnızca onun bir yansımasından ibaret olduğumu düşünüyordum. Her hafta onunla biraz zaman geçirebilmek için elimden geleni yapsam da annem her seferinde geçmişe dönecek bir neden buluyor, konuyu tekrar güzel şeylere getirmeme izin vermiyordu. Çabalamaktan, dahası, onu her gördüğümde içimi ele geçiren hislerden yorulmuştum.

Yalnızca ona duyduğum sevgiyi göstermek, karşılığında da ondan biraz sevgi görmek istiyordum ama her hafta yanından tükenmiş ve umudumu kaybetmiş vaziyette ayrılıyordum. Eve her dönüşümde bana kimseye güvenemeyeceğimi, bulup bulacağım mutlulukların da geçici olacağını hatırlatıp duruyordu.

Daha küçük yaşlardayken yanıldığına bütün kalbimle inanıyordum. Onun gibi olmayacağımı, yaşadıklarını asla yaşamayacağımı düşünüyordum. Dillere destan bir aşk bulacağımdan, kendimi bildim bileli benden köşe bucak kaçan mutluluğu yakalayacağıma emindim. Günün birinde ait olduğum, istendiğim bir yer bulacaktım.

Kısa bir süreliğine hepsine kavuştuğumu sanmıştım ama sonra annem haklı çıkmıştı. Erkeklerle gerçekten de güven olmazdı, verilen sözler sadece bir dizi fazla içi boş sözcükten ibaretti. Gurur sadece işimize geldiğinde sığındığımız bir bahaneydi ve aşk geçici bir duyguydu.

Annem izlediği pembe dizideki kadın, kocasının onu aldat-
tığını kabullenmek zorunda kaldığında yüzünü buruşturunca
başımı hemen telefonuma çevirdim. Vücudum yay gibi gerilmişti.
Bu gece daha fazla nasihat dinleyebileceğimi sanmıyordum.

Boğazımı temizledim ve içimi dolduran suçluluk hissini
bastırdım. “Anne,” dedim tereddütle. “Gitmem gerek. Acil bir
iş çıkmış.”

Sözlerim biter bitmez beni başıyla onayladı. “Hemen git,”
dedi. “İş çok önemlidir. Bu hayatta bel bağlayabileceğin iki şey
vardır, Valentina. Biri eğitimin, diğeri de gelirin.”

Bir süre öylece ona baktım. Listede onun da olması gerek-
mez miydi? Anneme de bel bağlamam gerekmez miydi? Ona
yalan söylediğim için bir an kendimi kötü hissetsem de vicdan
azabım artık bir nebze azalmıştı.

Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra
Abuela’mla birlikte kaldıkları, büyüdüğüm evin kapısına yönel-
dim. Evime dönmek içimi sıcaklıkla, mutlulukla doldurmalıydı
ama hiç öyle olmazdı.

“Val? Gidiyor musun?”

Abuela’nın sesini duymamla duraksadım. Bir elinde bir
bardak aqua de sandía², diğesinde plastik bir torbayla koridorun
duvarına yaslanmıştı.

“Ben... evet... acil bir işim çıktı da.”

Abuela’m manidar bir bakışla gülümsedi. “Bana hiç yalan
söyleyemedin, Val.” İçinin çeşit çeşit yemek kaplarıyla dolu

2 Meksika’ya özgü karpuz, su, şeker ve misket limonu suyuyla yapılan fe-
rahlatıcı bir içecek. -ç.n.

olduğuna kalıbımı bastığım market poşetini bana uzattı. Eski tereyağı ve yoğurt kaplarını biriktirmeye bayılırdı ve içlerinden ne çıkacağını asla kestiremezdim. Kapaklarını açmadan tahminler yürütmek en sevdiğim oyunlardan biriydi. “Senin için, Princesa³. Hâlâ sıcak. Şu yakışıklı patronunla paylaş. Ona da biraz ayır.”

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktı. “O-ofise gideceğimi nereden bildin?”

Gitmeye ansızın karar vermiştim. Bunu yapacağımı nasıl öngörmüş *ve* yanımda götürmem için yemek paketlemişti?

“Canın sıkıldığında hep işe sığınıyorsun.” Torbayı bana verip elimi tuttu. “Annenin niyeti kötü değil, mi niña⁴. Seni düşünüyor. Kendisi gibi acı çekmeni istemiyor ama seni korumak için izlediği yol hiç doğru değil. Ona aldırma, olur mu?”

İçimi rahatlamak için ne söylemesi gerektiğini hep çok iyi bilirdi. “Seni seviyorum, Abuelita⁵.”

“Ben daha çok, Val. Her zaman da seveceğim.”

Titrek bir nefes alıp ona sımsıkı sarıldım. Öncekinden biraz daha zayıf görünmesi beni endişelendiriyordu. “Mümkün değil,” dedim. “En çok ben seviyorum.”

Bir kahkaha attı. Çıkan ses annemin neden olduğu acıyı hafifletti. Abuela sayesinde arabama yüzümde bir gülümsemeyle bindim. Gecem bir nebze olsun güzelleşmişti.

Bir an arkadaşlarım Sierra’yla Raven’a mesaj atmayı düşündüm ama derhâl bundan vazgeçtim. Saçma olduğunu bilsem de anneme çalışmam gerektiğini söylediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Elimde değildi. Sığındığım bahane yüzünden

3 (lsp.) Prenses. –f.n.

4 (lsp.) Kızım. –f.n.

5 Birebir çevirisi “küçük büyükanne” anlamına gelen bir sevgi sözcüğü. –f.n.

hiç değilse biraz çalışmam gerekiyormuş hissini üzerimden atamıyordum.

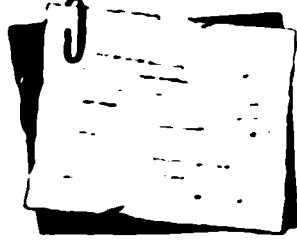
Ofisin önüne yanaşırken iç geçirdim. Gece bekçisi beni adımla selamladı, Luca'nın özel asansörüne binerken kendime duyduğum acıma hissinde boğulacağımı sandım. Yirmi sekiz yaşına gelmiştim ve iş dışında hiçbir sosyal hayatım yoktu. En yakın iki arkadaşım ile bile patronum aracılığıyla tanışmıştım. Hâlim içler acısıydı.

Bu gece etraf bomboştı. Masama yönelirken yine iç geçirdim. Cumartesi gecemi dışarı çıkıp arkadaşlarımla eğlenerek geçirmem gerekirken ofise gelmiştim.

Luca'nın odasının ışıklarının yandığını fark edince ayağım havada asılı kaldı ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu gece programının boş olduğunu biliyordum. Burada ne işi vardı?

Dört

VALENTINA

İçeri girdiğimde Luca şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bakışları üzerimde gezinirken kaşları çatıldı. Üzerimdeki kot pantolonla tişörte şöyle bir baktığında bir an utançtan dilim tutuldu. Beni gündelik kıyafetler içinde gördüğü zamanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Ne ben ne de o profesyonelliğimizden ödün verirdik.

Birlikte ilk çalışmaya başladığımızda bana yaptığı uyarıyı hâlâ hatırlıyordum. Ofisine asla yönetim kurulu toplantısına katılamayacağım bir kıyafetle girmememi söylemişti ve bugüne dek bir kez bile buna uymamazlık etmemiştim.

Her zamanki duygudan yoksun sesiyle, “Valentina,” dedi. Yıllardır asistanı olmama rağmen bana hâlâ tam adıyla hitap ediyordu. Onun dışında herkes *Val* derdi. Bana duyduğu nefreti ve aramızdaki mesafeyi korumaya niyetli olduğunu ta en başından açıkça göstermişti. İşe büyükannesi tarafından alındığım için bana temkinli yaklaştığından şüphelensem de ardı arkası kesilmeyen sorularına rağmen neden beni seçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Luca.” Zoraki bir gülümseme takınıp ona doğru tereddütlü bir adım attım. Yanında kendimi en son ne zaman bu kadar tuhaf hissettiğimi hatırlamasam da şu an tam olarak

öyle hissediyordum. Gecenin bir vakti neden ofise geldiğime dair elle tutulur bir açıklamam yoktu ve kafasında soru işaretleri oluşacağından endişeleniyordum. İlk günden beri bana güvenmemesine rağmen ona benden şüphe etmesini gerektirecek tek neden vermemiştim. Peki ya hiçbir işim olmadığını gayet iyi bildiği bir cumartesi gecesi çat kapı ofise gelmek? Ben bile bunun tuhaflığını inkâr edemezdim.

“Burada ne işin var?” diye sordu en sonunda.

Ona ne cevap vereceğimi düşünürken bakışlarımı kaçırdım ve gerçeğin bir kısmını itiraf etmeye karar verdim. Luca’yla konuşurken tedbiri elden bırakmamam gerekiyordu. Beni kovabilmek için yıllardır eline geçen her fırsatı kollamıştı, şu anda işimi kaybetmek gibi bir lüksüm yoktu. Büyükannesi, torunu beni işten atmaya çalışırken hep yardımına koşmuştu ama günün birinde şansım elbet tükenecekti. Tükendiğinde de bunun bedelini en çok ailem ödeyecekti. “Ben... akşamım pek iyi geçmedi ve nereye gideceğimi bilemedim. Kendimi birden ofisin önünde buluverdim.”

Bana acımasını beklesem de sadece sözlerimi başıyla onaylamakla yetindi. “Al benden de o kadar,” dedi usulca. Konuşmaya devam etmesini ya da bana daha fazla soru sormasını bekliyordum ama sessiz kalıp bakışlarını bilgisayarının ekranına çevirdi.

Saçma derece yakışıklı olması dışında onda takdir ettiğim çok az şeyden biri de buydu. Luca Windsor özel hayatıma asla burnunu sokmazdı. Aramıza çektiğimiz sınırlar sekiz yıl önce işe başladığım günkü kadar sağlamdı. Bana beslediği nefretin hâlâ sönmediğinden emin olsam da şahsıma saygı duyardı ve nihayetinde önemli olan tek şey de buydu.

Büyükanneimin verdiği torbayı havaya kaldırarak, “Akşam yemeği için bir planın var mı?” diye sordum. Her zamanki gibi üzerinde takım elbisesi olsa da programında herhangi bir toplantı olmadığını biliyordum. Belki de biriyle randevusu vardı.

Gözlerini benimkilere dikti ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. Luca Windsor'ın büyüleyici bir yanı vardı. Karşısındaki kadına bütün dikkatini ona verdiğini hissettirmek gibi bir huyu vardı ve buna karşı koymaya çabalasam bile etkilenmekten kendimi alamıyordum. "Akşam yemeği mi? Ne zaman senden habersiz akşam yemeği planı yaptım ki? Kadınlarla randevulara çıkmadığımı, bunu anlamsız bulduğumu da biliyorsun."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Doğru ya. Onunla tanıştığımdan beri hiç kız arkadaşı olmamıştı. Bütün Windsorlar anlaşmalı evlilik yapardı ve Luca eninde sonunda büyükannesinin seçtiği bir kadınla evlenecekti. Muhtemelen imparatorluklarını daha da genişletmelerine faydası dokunacak zengin bir vârisle. Şartlar buyken Luca gibi birinin neden birileriyle randevuya çıkmayı anlamsız bulduğunu anlayabiliyordum. Bunu zaman kaybı olarak gördüğüne emindim.

Torbayı masasına koyup içindekileri çıkarmaya başladım. Kapakları açarken Abuela'mın içlerini neyle doldurduğunu öğrenecek olmaktan duyduğum heyecanı belli etmemeye çalıştım. Luca ona folyoya sarılmış bir *taquito*⁶ uzatmam karşısında şaşkına döndüğünde kibarca gülümsedim. Ne bekliyordu? İçinden bir kalıp tereyağı çıkmasını falan mı? "Büyükannem bunları benim için yapmış ve yalnız yemek yemekten pek hoşlanmam. Bana katılır mısın?"

Küçük bir tereddüdün ardından başıyla onaylayarak teklimi kabul etti. Önceden planlanmış, yerine getirilmesi gereken belirli bir iş ya da sosyal yükümlülük dışında pek sık bir araya geldiğimiz söylenemezdi.

Sessizce yemeklerimizi yemeye daldığımızda onu incelemeye koyuldum. Sivri çenesi, düz burnu, gür siyah saçlarıyla sinir

6 Normal taconun aksine daha küçük tortilla ekmeğiyle, genellikle sarılarak yapılan bir Meksika yemeği. -ş.n.

bozucu bir yakışıklılığı vardı. Ne var ki fiziği bile beş para etmez kişiliğini telafi etmeye yetmiyordu. Birine sevgi gösterdiğini hayal bile edemiyordum. Gülümsemeyi biliyor muydu yoksa yüz kasları kullanılmamaktan körelmiş miydi?

İç geçirerek yemeğime döndüm. Sanırım tanıdığım en zeki, en sadık insanlardan biri sayılabilirdi. Ailesini her şeyden çok severdi. İtici bir karakteri ve kendisine zarar verecek kadar sivri bir dili olsa da zalim ya da adaletsiz değildi.

İlk işe başladığımda, beni yıldırıp işi bıraktırmak için ne kadar uğraşmış olsa da yaptığı her şey uzun vadede işime yaramıştı; bana öğrettiği diller, zorla yazıldığım gece dersleri, hatta işletme yüksek lisansı. O zamanlar bunun için ondan nefret etsem de hiçbiri benim zararına olmamıştı. Bunu itiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de günün birinde zavallı bir kızcağızı dünyanın en mutlu kadını yapacaktı.

“Kiminle evleneceğini biliyor musun?” Sorum ben ne olduğunu bile anlayamadan dudaklarımdan döküldü. Ardından gelen çaresizlikse beni şaşkına çevirdi. Luca’ya yalnızca iş gereği özel sorular sorardım ama kendimi tutamamıştım.

Bir an için donakalsa da hemen kendine gelip başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Ama Ares’in düğünün ardından sıra muhtemelen bana gelecek.”

Sandalyemde arkama yaslanıp dalgın dalgın başımı salladım. “Sence Raven, Ares’le evlenecek mi?” diye sordum usulca. Bir hafta önce Ares’in nişanlısı düğünü iptal edince en yakın arkadaşlarımdan biri olan Raven’dan ablasının yerini almasını istemişlerdi. İki aile arasındaki ortaklık anlaşmasını tamamlamanın tek yolu buydu. Şirket bu evlilikten doğacak çocuklara kalacak, Windsorlarla Du Pontlar arasında bir evlilik olmazsa anlaşma yatacaktı.

Raven’in Ares’i ne kadar çok sevdiğini herkesten iyi bilsem de ablasına âşık olduğunu sanan bir adamla evlenmesinin ne kadar zor olacağının da farkındaydım.

“Evet,” dedi Luca kendinden emin bir sesle. “Raven’la Ares birbirleri için yaratılmış. Bunu bir tek onlar göremiyor. Eninde sonunda böylesi herkes için daha iyi olacak.”

İçimi dolduran tuhaf huzursuzlukla ona baktım. Söylediği gibi sıra muhtemelen ona gelecekti. Büyükannesi Ares’in ardından gözünü Luca’ya dikecekti. Luca evlenirse ne olacaktı peki? Karısı nasıl bir kadın olacaktı?

Sadece kız kardeşi ve büyükannesine gösterdiği şefkat ve nezaketi ona da gösterecek miydi? Bunu düşünmek... nedenini tam olarak anlayamasam da beni rahatsız ediyordu.

Bes

LUCA

Kardeşlerimle mihrabın ucunda, Ares'in yanındaki yerimizi kalırken hepimiz gergindik. Anlaşmalı evlilik zaten kendi başına yeterince zorken bir de gelinin kim olacağını bilememek sinir bozucu olmalıydı. Ares'in iyiliği için mihraba eski nişanlısının değil, Raven'in yürümesini umuyordum. Zaten hiçbirimiz Hannah'yı sevmemiştik.

Bakışlarımı düğünün yapıldığı göz alıcı üzüm bağında gezdirdim. İçimde buruk bir his vardı. Her şey Windsorlara ve Du Pontlara yaraşır olsa da bomboş hissediyordum. Hepsi büyük bir numaradan, bedeli iki hayatla ödenen bir ortaklık anlaşmasından ibaretti. Bunun bir aile geleneği olduğunu bilsem de gerçek şimdi yüzüme çarpıyordu.

Ares aramızdan ilk evlenendi ve eninde sonunda hepimiz aynı yoldan geçecektik. Muhtemelen sırada ben vardım. Bana kalsa hiç evlenmezdim. Kendimi çağ dışı âdetlerle birine bağlamak istemiyordum ve hayatımın geri kalanı boyunca birinin kişisel alanımı işgal etmesine katlanabileceğimi sanmıyordum. Bundan daha beter bir şey düşünemiyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, içim tuhaf bir kayıp hissiyle doluydu. Büyükanнем, kardeşleri ve hatta ebeveynlerim de anlaşmalı evlilikle dünyaevine girmişlerdi. Windsor ailesi-

nin sarsılmaz bağlantılarını ve gücünü buna borçluyduk. Bu hep böyle süregelmişti ve hiçbirimiz bizim için çizilmiş yoldan sapmayacaktık ama yine de annemle babamın bu konuda ne hissettiğini düşünmeden edemiyordum. Onları düşünmek artık canımı yakmıyordu ama böyle günlerde onları özlüyordum. Bugün yanımızda olsalardı Ares'e, bize ne söylerlerdi?

Lex, "Böylesi en iyisi," dediğinde onu başımla onayladım.

Ares, "Hâlâ kararını değiştirebilir," diye karşılık verdiğinde hepimiz anlaşmış gibi başlarımızı iki yana salladık. Hannah'nın kararından dönmemesini her şeyden çok istiyordum.

"Değiştirmeyecek," dedi Zane. "Ve günün birinde bunun için ona teşekkür edeceksin."

Dion derin bir nefes alıp Ares'e döndü. "Bugün ne olursa olsun, Ares, bir Windsor olduğunu ve hiçbirimizin eşlerimizi seçmek gibi lüksü olmadığını sakın aklından çıkarma. Nesillerdir süren, sayısız faydasını gördüğümüz bu geleneğe biraz olsun güven."

Ares ona sert bir bakış attı. "Sıran geldiğinde bunu sana hatırlatacağım." Durduğum yerden Dion'un nişanlısı Faye'in arkasında oturduğunu görebiliyordum. Ares dışında kiminle nişanlanacağına yıllar önce karar verilmiş tek kişi oydu. Buna rağmen birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Sanırım bunda Dion'un Londra'da yaşıyor olmasının da payı vardı ama altında başka bir neden yatıp yatmadığını merak ediyordum.

Onu görmek kardeşime ebeveynlerimizi mi hatırlatıyordu? Sonuçta Faye de annesini ebeveynlerimizi bizden alan uçak kazasında kaybetmişti. Anlaşmalı bir evliliği böylesine ağır bir travma olmadan bile yürütmek fazlasıyla zordu. Elimi saçları-mın arasından geçirip başımı iki yana salladım. Dion ondan sonsuza dek kaçamazdı.

"Raven'la evlenmek gerçekten bu kadar kötü bir şey mi?" diye sordu Lex. "Senin yerini de ben alayım mı?"

Ares en sakın olanımızdı. Sık sık kameralar karşısında ailemizi temsil ettiğinden ifadesiz tutmakta ustalaşmıştı. Ne var ki Lexington'ın sözleriyle bütün soğukkanlılığı uçup gitti. Ona döndüğünde yüzü öfke doluydu.

Lex onu kışkırtmaya devam ederek, "Ne?" dedi. "Raven'in başka biriyle olması fikrine katlanamıyor musun? Karın olmasını istemiyorsun sanıyordum?"

Ares sıkıldığı dişlerinin arasından ona, "Siktir git," dediğinde keyfim yerine geldi. Hannah'nın nişanı atmasının başına gelmiş en iyi şey olduğundan bihaberdi.

Müzik başladı ve koluna girdiği babasıyla koridorun ucunda duran Raven'i görmesiyle Ares'in bütün vücudu gevşedi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, gözlerini ondan alamıyordu. İstemsizce başımı iki yana salladım. Ahmak herif.

Babası Raven'in elini Ares'inkinin üzerine bıraktığında kardeşlerimle birlikte rahat bir nefes verdik. Onlar aksini düşünse de bu âna birbirlerinden ayrı çizmeye çalıştıkları yollara müdahale eden kader sayesinde geldiklerinden hiç şüphem yoktu. Ne yaparlarsa yapsınlar yollarının elbet kesişeceğini biliyordum. Bu hoşlarına gitse de gitmese de. Bunun evlilik yoluyla olmasına seviniyordum çünkü bu sosyal yapı olmasa bile kimse onların kaderine mâni olamayacak gibi hissediyordum.

Tören boyunca gözümü önümden ayırmadım. Bakışlarım konukların üzerinde gezindi ve Valentina'da duraksadı. Düğün için hatlarını ortaya çıkaran göz alıcı, kırmızı bir elbise giymişti. Bu mesafeden bile büyüleyici görünüyordu. Valentina güzelliğini bir silah olarak kullanıyordu ve bu silahın cephaneliğimde olmasından memnundum. Kusursuz bir saldırı, savunma aracıydı ve her türlü meraklı gözü benden uzak tutma konusunda ustaydı.

Bugün ona hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım vardı. Bana kaçamak bakışlar atan sosyetiklerin sayısı sinirimi bozuyordu. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davransam da dönen dedikodular ve tahminler kulağıma geliyordu. Herkes nişanlımın

kim olacağını bilmek istiyordu ve konuklar arasındaki birçok aile piyangoğunun kızlarına vurmasını umuyordu. Kendi kanlarından, canlarından birini satmaya bu kadar hevesli olmaları midemi bulandırıyordu. Valentina'nın onları başımdan defetmesini izlemek günümün en güzel kısmı olacaktı.

Bir zamanlar elimdeki avucumdaki her şeye mal olsa bile evlenmek istediğim, deli divane âşık olduğum insanı bulduğumu sanmıştım. Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim. İlişkiler bir alışverişten farksızdı ve koşulsuz sevgi diye bir şey yoktu. Artık aşkın varlığına, varsa bile güvenilir olduğuna inanmıyordum. Bu duyguyu tekrar yaşamak istemiyordum. Hem düşününce anlaşmalı evlilik gözüme o kadar da kötü görünmüyordu.

Ares'in Raven'i öpmesiyle üzüm bağında bir alkış tufanı koptuğunda kendi kendime sııttım. Ares ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Bunu sadece Raven tanıdığım en harika kadınlardan biri olduğu için söylemiyordum. Aşkın hayatımda yeri olmasa da Ares benim gibi değildi. Umutsuz romantiğin tekiydi ve tıpkı Raven'la yaptığı gibi bir aşk evliliği istiyordu. Bunu şahsen istemiyor olmam, hiç değilse onun bu mutluluğu tadabilecek olmasından duyduğum mutluluğa gölge düşürmüyordu.

Evet, şu an –hayatları altüst olmuşken, gelecekte onların neyi beklediğini kestiremezken– bile bunu görebiliyordum. Aralarında Ares'le Hannah'nın ilişkisinde hiç olmayan bir şey vardı.

Altı

LUCA

“Bir fotoğraf daha,” dedi büyükannem gülümseyerek. Raven’la Ares’in yorgun ve çekimser hâline rağmen büyükannem bulutların üzerindeydi. Sanki doğruca onlar için kurduğu tuzığa düşmüşlerdi. Gerçi bir bakıma öyleydi. Kararının bu kadar arkasında durmasa bugün burada olmazlardı.

Kolumu beline dolayarak tatlı bir sesle “Büyükanne,” dedim. Onu kendime doğru çekip sııttım. “Mutlu çiftimizin biraz dinlenmesine izin mi versek? Biricik yengeme düğününde değil de bir çekimdeymiş gibi davranıyorsun. Zaten her gün kameralara saatlerce poz veriyor. Resepsiyondaki diğer konuklarımıza katılalım hadi.”

Tatlı bir gülümsemeyle başını sallayarak sözlerimi onayladı. Tatlılığı üzerindeyken Windsor ailesini çekip çeviren, anne babamızı kaybetmemizin ardından hepimizi büyüten kişi olduğunu unutmak çok kolaydı. Ailemizi katı bir şekilde çekip çevirse de böyle günlerde torununun düğününe katılmış herhangi bir büyükanneden farksız görünüyordu. Gururu ve duygusallığı yüzünden okunuyordu. Gözleri Ares ve Raven için duyduğu içten bir mutlulukla doluydu.

Ares Hannah'yla evlenmiş olsaydı onlara da böyle bakar mıydı merak ediyordum. Hannah'ya böyle gülümsediğini hiç hatırlamıyordum.

Uzattığım koluma girdi. “İyi,” diye homurdandı, “ama bana bir dans borçlusun.”

Onu diğer konukların yanına götürürken dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. “En sevdiğim kadınla bir dans mı? Benim için bir onurdur.”

Elini tuttuğumda gözleri kısıldı. “Tatlı dilini babandan almışsın.”

Bir an duraksadım. Afallamıştım. Büyükannem ebeveynlerimden nadiren bahsederdi, dolayısıyla ansızın babamı anması şaşırtıcıydı. Onu dans pistine, yavaş tempolu bir şarkı eşliğinde dans eden çiftlerin arasına sürüklerken bana gülümsedi.

“Böyle bir günde James’i düşünmeden edemiyorum,” dedi. Gözleri ufak bir özlemle doluydu. “Ares’le çok gurur duyar, Raven’a hemen kucak açardı. Onları düşünmediğim bir günüm bile yok. Elimden seni de kardeşlerini de onların yüzünü kara çıkarmadan büyütebildiğimi ummaktan başka bir şey gelmiyor.”

Büyükannem dirayetli bir kadındı, göz ardı edilmemesi gereken bir güçtü. Asla zayıflık göstermezdi. O kadar ki uzunca bir süre hiçbir zayıflığı olmadığını düşünmüştüm. “Harika bir iş çıkardın, büyükanne,” dedim onu rahatlatacağını umarak. “Sen olmasaydın ne hâlde olurduk düşünmek bile istemiyorum.”

Uzanıp elini nazikçe yanağıma bastırdı. Parmakları eskisinden daha inceydi ve vücudu gözüme hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. “Her şeyi sizin için yaptığımı biliyorsun, değil mi?”

Sesindeki bir şey beni duraksattı. Ardından tereddütle başımı sallayarak sorusunu onayladım. “Tabii ki.” Sözleri nedense kulağa kötü bir şeyin habercisiymiş gibi geliyordu ve içimi dolduran huzursuzluğu bir kenara bırakamıyordum.

“Güzel. Bunu sakın unutma.”

Söylediklerini düşünürken onu etrafında döndürdüm. Büyükanнем stratejik bir kadındı. Ağzından çıkan her sözün altında bir şey yatarı.

Aşına olduğum bir kahkaha sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve etrafıma bir baktım. Valentina'yı yakından tanıdığım bir adamla dans ederken gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adam onu kendine çektiğinde Valentina ona sırıttı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış vardı ve bu içimde tuhaf hisler uyandırıyordu. Nadiren bu kadar içten gülerdi. Hâliyle ona ne söylediğini merak etmekten kendimi alamadım. Kahkahasını hak edecek ne yapmış olabilirdi?

Bana hiç böyle bakmamış, hiç böyle gülmemişti. Belki arkamdan gülmüştü ama aynı şeye gülmemiştik. Daha güzel olabileceğini hiç düşünmezdim ama onu böyle gülümserken görmek... Valentina şüphesiz şimdiye dek gördüğüm en güzel kadındı. Benden sakındığı bir parçasını o şerefsiz herife göstermesinden nefret ediyordum. O bunu hak etmiyordu. Kimse hak etmiyordu. Ben bile.

“Luca?”

Gözlerimi kırıştırdım ve dikkatimi yeniden büyükanנeme çevirdim. “Efendim? Ne dedin, büyükanne?”

Gözleri parıldadı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Valentina ve Joshua Rivera birbirine çok yakışmıyor mu? Belki onun evliliğine de bir el atmalıyım. Sonuçta durduğu yerde gençleşmiyor. Üstelik onu işe öyle bir boğuyorsun ki birileriyle görüşmeye vakit bulamıyor. Onu sevip değerini bilecek bir erkekle tanışsa fena mı olur?”

“Ne?” İması karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Valentina'ya bir bakış attım. “Hayır,” diye çıkıştım. “Hayatta olmaz.” Onunla daha önce hiç böyle konuşmadığımdan sert sesimin onu şaşırtmasını bekliyordum fakat büyükanנem sadece gülümsedi.

“Nedenmiş o?” diye sordu. Dans pistinde bir o yana bir bu yana sallanmaya devam ediyorduk. “Joshua yakışıklı ve varlıklı

bir adam. Aynı sektörde çalışmaları da cabası. Onu el üstünde tutacağından, mutlu edeceğinden eminim. Sonsuza dek yanında çalışamaz, Luca. Hem Joshua'nın Valentina'ya nasıl baktığını görmüyor musun?"

Valentina'ya baktım ve yüzündeki rahatlamış ifadeyi, gözlerindeki flörtöz bakışı inceledim. Midem şimdiye dek hiç hissetmediğim bir öfkeyle kasıldı ve kendimi tutmak için dişlerimi sıktım.

"Çocukları da dünyalar tatlısı olur," dedi neşeli bir sesle. "Değil mi ama?"

Elini biraz daha indirmesiyle Joshua'nın parmakları tam Valentina'nın kışının üzerinde durdu. Onu biraz daha kendine çekti. Valentina'nın geri çekilmesini bekledim ama sadece ona gülümsemekle yetindi.

İkisine dair görüntüler birden zihnime doluştu. *Dudakları onun dudaklarında. Valentina parmak uçlarına yükselirken dudaklarından bir inilti kaçıyor... Joshua ellerini onun vücudunda gezdirerek o karşı konulmaz kıvrımlarının her birini keşfe çıkıyor. Valentina'nın gözleri arzuyla dolu.* Her bir düşünce kendime çektiirdiğim eziyeti daha da körükledi. Ta ki buna daha fazla katlanamayana kadar.

Dişlerimi daha sert sıkıp büyükannemden bir adım uzaklaştım. "Affedersin, büyükanne," dedim. Öfkemi güç bela bastırıyordum. "Şimdi aklıma geldi, Valentina'yla konuşmam gereken bir şey vardı."

"Öyle diyorsan." Sanki yalan söylediğimi biliyormuş da buna göz yumuyormuş gibi gülümseyerek gidişimi izledi.

Valentina'nın bakışları yolun yarısında benimkilerle buluştu ve o güzel gülümsemesi solup gitti. Joshua gibi pisliklerin yanında öyle kahkahalar atarken sıra bana geldiğinde yüzü neden buz kesiyordu?

Yanına ulaştığımda elimi beline dolayıp çevik bir hareketle onu Joshua'nın kollarından çekip kendiminkilerin arasına aldım.

Vücudu benimkine sımsıkı dayandı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve keskin bir nefes verdi. “Luca?” diye mırıldandı. Büyüleyici ela gözlerinden kafasının karıştığını görebiliyordum.

“Ne yapıyorsun, Windsor?” diye sordu Joshua. Sesinde ciddi bir öfke yatıyordu. Valentina’ya öyle bir arzuyla bakıyordu ki istemsizce belini daha sıkı kavradım.

“Affedersin,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Ama Valentina benim.”

Valentina’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Joshua’ya döndü. “Onun için çalışmamı kastediyor,” diye açıklayıp saçını kulağının arkasına ittiğinde sıırıttım.

Dansa başlarken, “Neyi kastettiğimi gayet iyi biliyor,” dedim. Kollarını boynuma dolamasıyla Joshua’nın az önceki yerini aldım. Bu çok samimiydi. Onunla böyle durmak... Joshua onun vücudunun her hattını hissetmiş olmalıydı. Yumuşak kıvrımlarını göğsümde hissetmek neredeyse dayanılmazdı. Onunla dans ederken o piç kurusunun kafasından geçenleri tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Onu arzulamamak mümkün değildi.

Müzik grubunun çaldığı şarkı eşliğinde salınırken Valentina’nın kaşları çatıldı. “Neydi bu şimdi?” diye sordu.

“Ne neydi?” dedim sertçe. “Seni Joshua’nın kollarından almamdan rahatsız mı oldun? Mesainin hâlâ bitmediğini unuttacak kadar mı eğleniyordun? Bu davetli olduğun bir sosyal etkinlik değil, iş için buradasın.”

Bana sert bir bakış atıp ayağıma bastı. Hemen ardından yüzüne kondurduğu mahcup ifadeyle, “Ah,” dedi. “Affedersin.”

Eline geçen her fırsatta gözüme soka soka benimle alay ediyordu. Onu daha da yakınma çekip elimi saçlarının arasına geçirdim ve parmak uçlarımı kafa derisinde gezdirdim. Bir an önümde diz çöktüğünü, tıpkı şu anki gibi saçlarına geçirdiğim elimle o güzel dolgun dudaklarının aletimin etrafına sardığını hayal ettim. Sahiplenici bir tavırla onu kendime bastırarak, “Çocukluk ediyorsun,” dedim.

“Diyene bak,” dedi. “Oyuncaklarını başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanmıyorsun, ha?”

Gülerek yüzümü onunkine yaklaştırdım. Ayağındaki topuklulara rağmen hâlâ benden en az bir baş daha kısaydı. “Seninle bir kez oynasam bir daha asla başkasına bakmazsın, Valentina. Aklını başından öyle bir alırım ki vücudunda benden başka kimsenin elleri gezinsin istemezsin.”

Yanakları kızarıırken bakışlarını kaçırdı. Az önceki huyusuzluğu uçup gitti. “N-ne saçmalıyorsun sen?” diye kekeledi.

Şarkı sona erdiğinde elini tuttum. “Benimle gel,” diye mırıldandım ve onu geniş kapılardan geçirip mum ışıklarıyla aydınlatılmış patikaya götürdüm.

Yedi

VALENTINA

Luca beni düğünün ve resepsiyonun yapıldığı alanları birbirine bağlayan mum ışıklı yoldan dışarı sürüklerken elimi sımsıkı tutuyordu. Öfkeli görünüyordu ama nedenini anlayamıyordum. Bir anlığına dikkatim dağıldığı için miydi? Beni buraya insanlarla sohbet etmem ve peşinde dolanan konukları başından savmam için getirmişti ama ben –kısa süreliğine bile olsa profesyonellikten ödün verilmesinden ne kadar nefret ettiğini bile bile– işimi yapmak yerine şarabımı yudumlayıp dans etmiştim.

Topuklu ayakkabılarımın kuma batmasıyla keskin bir nefes verdiğimde Luca omuzunun üzerinden bana bir bakış attı. Kararmış gözlerini üzerime dikip elimi bıraktı. Bariz öfkesine rağmen yumuşak bir sesle, “Yürüyemiyor musun?” diye sordu.

Ben ona cevap vermeye fırsat bulamadan üzerime eğilerek yüreğimi ağzıma getirdi. Bir kolunu sırtıma, diğeriniyse dizlerimin altına dolayarak beni kucağına aldı. “Luca,” diye mırıldandım. Sesim şaşkınlığımı ele veriyordu. “Ne yapıyorsun?”

Vücudumu daha sıkı kavradığında pes edip başımı omzuna yaslamaktan başka çarem kalmadı. Dudaklarım boynuna değdi. Bu kadar yakınındayken parfümü başımı her zamankinden daha beter döndürüyordu.

Güçlü vücudu içimde tuhaf hisler uyandırıyor. Birlikte dans ettiğimizde de böyle hissetmişim. Beni şimdiye dek kim-
senin etkilemediği şekilde etkiliyordu. Aynı anda hem güvende
hem sinirli hem de tedirgin hissetmeme neden oluyordu.

Attığı her adımla azalan müzik sesi çok geçmeden uzak-
lardan gelen anlaşılmaz bir uğultuya dönüştü. “Luca,” diye
fısıldadım. “Beni nereye götürüyorsun?”

Tepemizdeki dolunayın ışığıyla aydınlanan ahşap çardağa
geldiğimizde bana gülümsedi. “Burayı resepsiyona giderken gör-
müştüm ve gece karanlığında nasıl görüldüğünü merak ettim.”

Beni nazikçe yere bıraktığında sersemlemiş bir hâlde ge-
riledim. Manzara büyüleyiciydi. Sanki bir rüyada gibiydim.
Ahşap çardak peri ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Ay ve yıldızlar
üzerimizde parılıyordu. “Burada ne işimiz var?” diye sordum.
Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Luca içi boş bir gülümsemeyle bana doğru yaklaştı ve beni
sırtım çardağın direklerinden birine toslayana kadar geri geri
yürümek zorunda bıraktı. Kollarını iki yanıma dayayarak beni
direkle arasına hapsetti. Bana olan bakışları nabzımı hızlandı-
rıyordu ve herkesten gizlediği düşüncelerini okuyabilmeyi her
zamankinden çok diliyordum.

“Nihayet aklını kaçırdın değil mi?” diye sordum usulca.
“En sonunda seni delirtmeyi başardım mı?”

Yüzü gülse de bakışlarında bir hüznü saklıydı. Bana doğru
uzanıp parmak uçlarını nazikçe şakağında gezdirdi. Gözlerimi
onunkilerden ayırmadan keskin bir nefes alıp direğe sindim. Bu
gece tehlikeli görünüyordu, hiç eksik etmediği donuk maskesi
çatlamıştı.

Bir anlığına enseme kavradı ama hemen sonra elini yukarı
ilerletip saçlarımı tıpkı dans pistinde yaptığı gibi sıkıca kav-
radı. Bir adım daha yakınımaya girmesiyle vücudu benimkine
sürttüğünde keskin bir nefes aldım.

“Evet, sanırım başardın.” Saçlarımı daha sıkı kavradı ve başımı geriye çekip yüzüme doğru eğildi. Alnını benimkine yaslayarak, “Beni *deli* ediyorsun,” diye fısıldadı.

Biraz daha eğilse ağzı benimkiyle buluşacaktı. Dudaklarının tadına bakmak istememeliydim ama istiyordum işte. Belki de hepsi şarabın ya da ay ışığının suçuydu. Belki her ikisi de kabahatliydi. Bildiğim tek şey asla istememem gereken o şeyi istediğimdi. Onu.

“Luca,” diye fısıldadım yalvarırcasına.

İnleyerek saçlarımı çekti ve içimi dolduran aynı aciliyetle dudaklarıma yapıştı. Ağzına inledim ve dudaklarımı araladım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kollarımı boynuna dolamamla vücudunu benimkine bastırduğunda kafamdaki her bir düşünce kaybolup gitti.

Dudaklarıma, “Siktir,” diye mırıldandı ve ellerini belime sardı. “Tadın düşündüğüm kadar tatlıymış.” Beni kucağına aldığı anda bacaklarımı beline doladım. Elbisemin yırtmacı bir uyluğundan aşağı dökülüyordu. “Bir günah kadar tatlı.”

Elleri sabırsızca vücudumda gezindi. Dudaklarını öperken kasıklarını benimkine bastırması aklımı başımdan alıyordu. Aleti sertleşmişti ve kendini bana sürtmesi bahsettiği günahın ta kendisiydi. Aynı anda hem çok fazla hem de hiç yeterli değildi.

Papyonunu çekiştirdiğimde hafifçe geri çekilerek kumaşı çözmeme izin verdi. “Valentina” diye inleyerek tekrar dudaklarıma yapıştı. Papyonu yere düşerken parmaklarımı gömleğinin düğmelerinin üzerinde gezdirdim ve ona daha yakın olmak için birkaçını açtım.

Dudaklarımı onunkilerden bir saniye bile ayırmadan, “Daha fazla,” diye yalvardım. En son ne zaman arzuya teslim olduğumu hatırlamıyordum ama hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Belki de bu en başından beri kaçınılmazdı.

Gömleğin önü nihayet açıldığında ellerimi göğüs ve karın kaslarında gezdirdim. Yapılı olduğunu hep biliyordum ama gör-

mekle dokunmak aynı şey değildi. Parmaklarımın altında harika bir his veriyordu. Parmak uçlarım karın kaslarının çıkıntılarında gezinirken dudaklarından dökülen inilti beni gülümsetti.

Alt dudağımı dişlerken, “*Valentina*,” dedi beni uyarırcasına. İnleyip başımı eğerek sessizce daha fazlası için yalvardım ve Luca dudaklarımı yavaş, derin bir öpücükle esir alarak bana istediğimi verdi.

Elini aramıza uzattı ve parmaklarını giydiğim ipek tanga-
nın üzerinde gezdirdiğinde keskin bir nefes verdim. Kumaşın
üstünden kadınlığımı okşayıp beni çıldırtırken, “İslandımışsın,”
diye inledi. “Hem de ne islanmak, bebeğim. Kumaşa rağmen
parmaklarımı sırlıslıkla ediyorsun.” Tangamı kenara çekerek
bir parmağını içime kaydırduğında dudaklarımdan muhtaç bir
inilti kaçtı.

“Luca,” diye inledim nefes nefese.

Homurdanarak beni daha sert öptü. “Ever,” diye hırladı.
“İşte böyle, bebeğim. Adımı böyle inlemeni istiyorum. Sadece
benim adımı.”

Kalçamı onunkine doğru hareket ettirdiğimde vücudumu
bir koluyla kavrayıp ötekiyle arzumu körüklemeye koyuldu.

Beni görebilmek için hafifçe geri çekilince yanaklarıma
bir sıcaklık hücum etti. Berbat göründüğümünden emindim.
Dudaklarım şişmişti ve saçlarım muhtemelen darmadağındı.
Fakat Luca bunlara rağmen bana şimdiye dek gördüğü en güzel
şeymişim gibi bakıyordu. “Siktir,” diye fısıldadı. Parmakları
daha da hızlandı ve dokunuşu öncekinden çok daha acımasız
bir hâle geldi.

Aniden içimi dolduran utançla gözlerimi kaçırdım. Yoğun
bakışlarından kaçmaya çalışıyordum ama buna izin vermedi.
“Bana bak,” dedi. Parmakları durmuştu.

Söylediğini yaptığımda dudakları memnuniyetle kıvrıldı.
Gözleri alev alev yanıyordu.

“Benim için boşalmak istiyorsun, değil mi, *Valentina*?”

Sorusunu başımla onayladım ve dudağımı ısırdım.

“O hâlde bana bakacaksın, bebeğim.” Başparmağının klitorisimin üzerinde gezinmeye başlamasıyla dudaklarım aralandı. Yumuşak iniltilerim etrafımızda yankılanıyordu. “Gözlerini benimkilerden sakın ayırma, Valentina. Sen benimsin. İniltilerin, arzun, vücudun. Hepsi benim. *Sadece benim.*”

Kendimi güç bela tutarken Luca gülümsedi ve başını salladı. “Benim için boşal, bebeğim. Ben yanıdayım. Sadece kendini bana bırak.”

Bir erkeğin en son ne zaman zevkten başımı böyle döndürdüğünü hatırlayamıyordum. Bu epey güven gerektiren bir şeydi ve kimseye verecek güvenim kalmamıştı. “*Lütfen,*” diye fısıldadım.

Dokunuşlarının şiddetlenmesiyle dudaklarımdan dökülen inilti çıkırından çıktı. Beni zirveye yaklaştırdıkça kendimi tanıyamaz hâle geliyordum. Parmaklarının etrafında gerildim. Şimdiye dek hiç tatmadığım bir zevk vücudumu ele geçirirken, “*Luca,*” diye inledim.

Luca sırtıttı ve beni öpmek için yüzüme eğildi. Dokunuşları artık daha nazikti. Dudaklarıma öyle tatlı, öyle yavaş bir öpücük kondurdu ki nabzım tekledi. Ellerim göğsünde bir aşağı bir yukarı gezindikten sonra boynunun etrafına dolandı. Parmaklarımı ensesine yaslayıp onu daha fazlası için çaresizce kendime çektim ama Luca ciddileşen yüzüyle geri çekildi.

“Bir daha boşalmak istediğinde bana geleceksin,” dedi sertçe. “Joshua’dan uzak dur. O sana layık değil.”

Beni yere indirip kollarını tekrar iki yanıma yaslarken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Gözlerinin içine bakarken kalbim öncekinden daha farklı bir ritimle atıyordu. “Sen... neden bahsediyorsun, Luca?”

Sahte bir gülümsemeyle yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bakışları buz gibiydi. “Zengin bir adamın metresi olmak istiyorsan bunu boş vakitlerinde yap. Tanıdıklarımı

kendi çıkarların için kullanma. Bilhassa da böyle bir etkinlikte. Burada *beni* temsil ederken onunla alenen flört etmeni izlemek utanç vericiydi. İmzaladığın sözleşmeyi hatırlatmama gerek var mı? Bir daha böyle davrandığını görürsem kendini kapının önünde bulursun. Bu kez seni büyükannem bile kurtaramaz.”

Kalbim sıkıştı. Sözlerinin neden olduğu acıyı belli etmemek için bakışlarımı kaçırdım. Luca’nın karşısında nadiren dilim tutulurdu ama bu o nadir anlardan biriydi. Az önce aramızda geçen her şey... Neydi bu? Sırf Joshua yüzünden mi bana dokunmuştu?

Luca bana sert bir bakış atıp aramızdaki mesafeyi kapadı. Gözlerini benimkilere dikerek, “Söylesene, Valentina. Çalışmaktan sıkıldın mı? Sen de etrafımdaki bütün kadınlar gibisin, değil mi? Bu gece benden uzak tutman gereken kadınlar gibisin.”

Acım yerini yavaş yavaş öfkeye bırakıyordu. “Bana servet avcısı mı diyorsun sen? Sırf biriyle *dans ettim* diye? Aklını gerçekten de peynir ekmekle yedin, değil mi?”

“Sen ona dans etmek mi diyorsun?” diye çıkıştı. “Elleri vücudunun her yerinde geziyordu ve her saniyesinden büyük keyif alıyor gibiydin. O herifin en büyük rakibimiz olduğunu biliyorsun. Gerçekten basit bir dans için mi sana yanaştığını sanıyorsun? Yoksa tek istediğinin bu olmadığını farkında mıydın? Ne kadar ileri gidecektin? Ona istediğinin ne kadarını verecektin? Seni buraya getiren Joshua olsaydı beni öprüğün gibi onu da öper miydin?”

Öylece ona baktım. Kalbim sızlıyordu. Gözünde gerçekten de bir eşyadan, kimseyle paylaşmak istemediği bir oyuncaktan ibarettim. Başkası benimle oynamaya kalkmadıkça umurunda değildim.

“Bu yüzden mi bana öyle dokundun?” diye sordum usulca. “Eve Joshua’yla döneceğimi düşündüğün için mi? Beni baştan çıkaracağını, benim de şirket sırlarını ona bir bir anlatacağımı düşündüğün için mi?”

Birlikte çalıştığımız yıllar içinde elime ona ihanet edebileceğim sayısız fırsat geçmişti. Çoğu hayatımın geri kalanı boyunca bir elim yağda bir elim balda yaşamama yetecek kadar kârlı fırsatlardı. Fakat tüm bunlara rağmen ona sadık kalmış, yanından ayrılmamıştım çünkü benden hazzetmiyormuş gibi görünse de yaptığım işe saygı duyuyor, bana adil davranıyordu. Birbirimizi biraz olsun tanıdığımızı sanıyordum ama belli ki yanılmıştım.

Luca bakışlarını kaçırdı. Sessizliği bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Bana zerre kadar güvenmiyordu. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve sakinleştirici bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme kondurdum.

“Görünüşe göre her şeyi yanlış anlamışsın, Luca. Seni ikna etmek için ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ve açıkçası kendimi sürekli sana kanıtlamak zorunda olmaktan da bıktım usandım. Beni biraz olsun tanıdığını sanmıştım.”

Göğsünü ittiğimde bir adım geriledi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Ama tanımıyorsun, değil mi? Aradan geçen sekiz yıla rağmen beni zerre kadar tanımıyorsun.”

Arkamı dönüp çardaktan çıktım. Gözlerim dökmeyi reddettiğim yaşlarla doluydu. Luca Windsor’ın beni istediğini nasıl düşünmüştüm? Nasıl böyle bir aptallık etmişim?

LUCA

Ofise girdiğimde Valentina'yı masasında bulamadım. Zonklayan başımla cep saatime bir bakış attım. Saatin dokuz olduğunu görünce muhtemelen bir toplantıda olduğunu düşündüm.

Hafta sonu yaşananlar gözlerimin önünden geçerken elimi saçlarımın arasına daldırdım. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Ona o sözleri hiç söylememeli, ona hiç dokunmamalıydım. Normalde ne fevri ne de duygusal bir insandım ama onu Joshua'yla görmek tepemin tasını attırmıştı. Gözüm dönmüştü. Joshua'ya fırsat vermeden onu benim yapmaktan başka bir şey düşünememiştim. Bu o kadar saçma ve hiç de benlik olmayan bir şeydi ki neden öyle davrandığıma ben bile akıl sır erdiremiyordum.

Masamdaki pembe yapışkanlı not kâğıdını ve üzerine bırakılmış iki ağır kesiciyle yanındaki bir bardak suyu gördüğümde vicdanım sızladı. Üzerinde, *Akşamdan kalmışlığın kaçınılmaz olacağını düşündüm*, yazıyordu. Akşamdan kalma olduğumu nereden biliyordu? Düşünden beri onunla konuşmamıştım. Lex, Dion ve Zane'le bütün hafta sonu içtiğimizi nereden öğrenmişti? Dion sık sık ziyaretimize gelmediğinden

biraz eğleneceğimizi düşünmüştü herhâlde. Beni herkesten daha iyi tanınması yüreğimi dağladı.

Aradan geçen sekiz yıla rağmen beni zerre kadar tanımıyor-
sun. Sözleri bütün hafta sonu zihnimde çınlamış, bambaşka düşüncelere karışmıştı. Onu düşünmekten kafayı yemiştım. Bana olan bakışları, içine daldırdığım parmaklarımın etrafındaki hissi ve adımı inleyişi tekrar tekrar gözlerimin önüne gelmişti. Olanları nasıl unutabilirdim ki? Ona bakıp nasıl daha fazlasını istemezdim?

İlaçları alıp ağzıma attım ve baş ağrımı kısa sürede geçirmelerini, böylece Valentina'dan özür dilemenin bir yolunu bulabileceğimi umdum. İçime ne kaçmıştı da ona öyle şeyler söylemişim bilmiyordum.

Onca yıldır aramızda hiç gerçek bir tartışma çıkmamıştı. Bunun bir kısmını Valentina'nın işlerin o noktaya gelmesine asla izin vermemesine borçluyduk. Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. En son ne zaman birinden özür dilediğimi bile hatırlamıyordum. Yediğim boku nasıl telafi edebilirdim ki? Eskisi gibi olmamız mümkün müydü?

Ofisimin cam duvarının ardından elinde bir yığın evrakla nihayet masasına dönmesini izledim. Krem rengi elbisesi ve kırmızı rujuyla canımı yakacak kadar güzel görünüyordu. Boku yemiş olmalıydım çünkü o kırmızı rujunu dağıtmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Aralarına girmeseydim o gece eve Joshua'yla döner miydi? O güzel dudaklarından onun adı dökülür müydü? O herifin kollarında olduğunu düşünmek bile içimi öfkeyle dolduruyordu.

Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Neyim vardı böyle? Valentina'nın özel hayatına bir kez bile burnumu sokmamıştım. Hayatında özel biri ya da bir erkek arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyordum ama onu böyle şeylere zaman kalmayacak kadar çok çalıştırdığının farkındaydım. Neden şimdiye dek aklımdan bile geçmemiş şeyleri birden umursamaya

başlamıştım ve bunu nasıl durdurabilirdim? Valentina Diaz'dan nefret etme nedenlerimin hepsi bugün gözüme anlamsız görünüyordu. Yine de içimde uyandırdığı hisleri umutsuzca kontrol altına alma isteğiyle kendimi listeyi gözden geçirmeye zorladım.

1. *Asistanımı kaybetmek aptallık olur çünkü en iyi çalışanlarımın biri*
2. *Kız kardeşimin ve yengemin arkadaşı*
3. *Büyükannem ona bayılıyor ve onu kovduğumu öğrenirse öfkeden deliye döner*
4. *Onunla çalışmam için zorlandım ve muhtemelen büyükanneme ajanlık yapıyor*
5. *Başka biriyle evleneceğim*

Evet, hepsi nafileydi. Onun tadına bir kez daha bakabileceksem bunların hiçbirisi umurumda değildi. İşte bu yüzden bunca zamandır Valentina'dan uzak durmuştum. İçten içe bir dokunuşun aklımı başımdan almaya yeteceğini hep biliyordum.

Parmağımı masamın üzerinde çağrı düğmesine götürdüm ama aniden içimi dolduran gerginlikle duraksadım. Bu da neyin nesiydi böyle? Ben gerginlik nedir bilmezdim.

Düğmeye bastığımda Valentina başım kaldırıp ofisime baktı. Bakışları camın ardından benimkileri buldu. "Gelir misin?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Başıyla onaylayıp ayağa kalktı. İçeri girerken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Sinirli ya da durgun görünmüyordu, bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremedim. O sinir bozucu nazik gülümsemesiyle, "Günaydın, Luca," dedi. Hiç değilse bir kez bana da Joshua'ya güldüğü gibi gülmesini istiyordum.

"Valentina."

Bana beklentiyle baksa da ne diyeceğimi bilmediğimden koltuğumda arkama yaslandım. "Senin için ne yapabilirim?" Sesi

son derece kibar, son derece mesafeliydi. Tanıdığım, bildiğim Valentina buydu ama bu soğuk ve mesafeli yüzünü sadece bana gösterdiğini fark etmeye başlıyordum. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökmesini, güzel dudaklarını ardına kadar açmasını ve gözlerinin şehvetle yanmasını istiyordum. Geçen hafta sonundaki gibi yavaş yavaş dağılmasını, arzuda kaybolmasını izlemek istiyordum.

Dişlerimi sıktım ve bu düşünceleri kafamdan kovmak için elimden geleni yaptım. “Özür dilerim,” dedim usulca.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Özür dileyecek biri varsa o da benim.” Gözlerini kaçırdı. “Sana eşlik etmemi istediğin hâlde düğünden erken ayrıldığım için özür dilerim. Görevimi yerine getiremedim.” Bakışları tekrar benimkilerle buluştu. “Haklıydın. Haddimi aştım. Ailenle bir arada olmaya, Ares’le Raven’in düğünü gibi sosyal etkinliklere katılmaya o kadar alıştım ki senin dünyanın bir parçası olmadığımı unuttum. Asla olmayacağımı. Alt tarafı yeri doldurulabilir bir çalışan olduğum, eş değil, ancak metres olabilecek bir kadın olduğum aklımdan çıktı. Beni bununla itham etmiştin, değil mi? Joshua’nın ne kız arkadaşı ne de eşi olmasına rağmen *metresi* olmaya çalışmakla?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında bakışlarım titreyen parmaklarına kaydı. Sesi kendinden emin çıksa da vücudu sözlerimin neden olduğu acıyı açık ediyordu. Yaptıklarımı nasıl telafi edebilirdim? Gönülünü nasıl alabilirdim?

“Uyarını gayet iyi anladım, Luca. Haddimi aştığımın ve bu davranışımın senin için kötü sonuçlar doğurabileceğinin farkındayım. İhtiyacın olan son şey ortalıkta asistanının kapağı atacak zengin bir adam aradığına dair söylentiler dolaşması. Endişelendiğin şey bu, değil mi?” Dudaklarına yapmacık bir gülümseme yerleşti. “Bütün içtenliğimle senden özür diliyorum. Bana kim olduğumu hatırlatmana ihtiyacım vardı. Bir daha

asla tekrarlanmayacak. Seni daha fazla utandıracağımı düşünüp bu konuda endişelenme. İşimi kaybetme riskini göze alamam.”

Siktir. Ne yapmıştım böyle? “Valentina,” dedim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Ben öyle demedim... beni yanlış anlıyorsun.”

“Öyle mi?”

Hepsini kıskançlıktan yaptığımı itiraf etmeden onu istediğim şeyin bu olmadığına nasıl ikna edebilirdim? O adamla dans edişini kıskanmak haddime olmasa da olan buydu. O herifin kollarında olmasına, bana bir gülümsemeyi bile hor görürken ona kahkahalar atması fikrine katlanamamıştım. Joshua önüne gelen kadınla düşüp kalkardı ve evlenmeye hiç niyeti yoktu. Valentina’yı hiç kimseyle, hele de onun gibi biriyle, görmek istemiyordum. Onu asla kız arkadaşı ya da karısı yapmayacaktı. Sadece duygularıyla oynayıp bir kenara atacaktı.

Valentina’yla aramdaki mesafeyi korumak için elimden geleni yapmış, her gün kendime onu istemek yerine ondan nefret etmek için sayısız nedenim olduğunu hatırlatmıştım ama... bir daha eskisi gibi olabileceğimizi hiç sanmıyordum. Benim için boşalmasını izledikten sonra olmazdı.

“Sana son derece saygı duyduğumu bilmeni istiyorum, Valentina. Windsor Finans’ın en değerli kaynağı olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Haddini aşan biri varsa o da bendim. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim ve sözlerimi geri alabilseydim bunu yapardım. Sadece sözlerimi değil, yaptıklarımı da geri alırdım. Şimdiye dek hiçbir şeyden o gece yaptıklarım kadar pişman olduğumu sanmıyorum. Sana düşündüğünden daha fazla değer veriyorum ve isteyeceğim son şey seni incitmekti.”

Asla Valentina’yla olamayacağımı bile bile ona nasıl dokunmuştum? Onu yalnızca çalışanım olarak hayatımda tutabilirdim. Zaten gergin olan iş ilişkimizi daha fazla tehlikeye atamazdım.

Valentina irkildi ve dişlerini sıktı. “Olanlardan pişmanlık duyan tek kişi sen değilsin, Luca,” dedi. Sesindeki öfke gitmiş

yerini vicdan azabına bırakmıştı. “Bu konuyu bir daha asla açmazsak sevinirim.”

Elini saçlarının arasından geçirip ofladı. Az önceki öfkesi bütün kuvvetiyle geri döndü. “Windsor Finans’ın en değerli *kaynağı* demek,” diye tekrarladı alaycı bir gülümsemeyle. “Evet. Gözünde tam olarak buyum, değil mi? Nasıl oldu da aklımdan çıktı ki?”

Siktir. *Siktir*. “Öyle demek istemedim,” dedim telaşla.

Gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. “Öyle demek istemedin, öyle yapmak istemedin,” dedi. “Belki de ağzını hiç açmamayı bir düşünmelisin.”

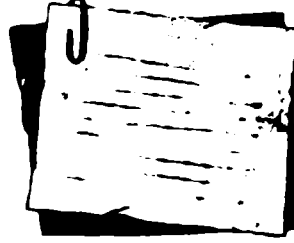
Bana çenemi kapatmamı söylüyordu, ha? “Ben...”

“On dakika içinde bir toplantının var,” diye sözümü kesti sertçe. “İhtiyaç duyacağın her şeyi e-postana göndereceğim.”

Dönüp ofisimden çıktığında arkasından öylece bakakaldım. Her şeyi daha da berbat etmeyi nasıl başarmıştım?

Dokuz

VALENTINA

“Val?”

Abuela'nın sesiyle başımı kaldırdığımda onu yatak odamın kapısında dikilirken buldum. “Abuelita? Burada ne işin var?”

Hafif endişeli gözlerini odamın içinde gezdirdi. “Kapıyı iki kez çaldım ama duymadın herhâlde. Başına bir şey geldiğinden endişelenip içeri girdim. Ne zamandır eve uğramadın.”

Yerimden kalkıp yanına ilerledim ve ellerini tuttuğumda ne kadar soğuk olduklarını fark ettim. “Buraya kadar nasıl geldin?”

Bana gülümsedi. “Otobüse atladım, sonra da biraz yürüdüm. Seni birkaç kez aradım aradım ama telefonlarıma da cevap vermedin. İçime kötü bir his doğdu. Şaşıla kapının şifresini yazıp içeri girdim.”

Ellerini biraz ısınacaklarını umarak yanağıma götürdüm. “Özür dilerim, Abuelita. İşe dalmışım. Annemle seni görmeye gelmeyi ihmal etmemeliydim.”

Beni oturma odama götürdü ve oturup ellerimi kucığına çekti. “Çok fazla soru soracağımdan endişelendiğin için mi gelmedin?”

Gözlerimi şaşkınlıkla yüzüne çevirdim. “O da ne demek?”

Bana manidar bir bakış attı. “Ne oldu, Val? Neden son günlerde bu kadar keyifsizsin? Aradan kaç hafta geçmesine rağmen hâlâ kendine gelemedin. Luca’yla kavga mı ettiniz?”

Ellerimi çekip kollarımı etrafıma doladım. “Hayır,” diye yalan söyledim. “Luca sadece patronum, Abuela. Ne ima etmeye çalışıyorsun?”

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Yıllardır birlikte çalışıyorsunuz, Chiquita⁷. Patronundan fazlası olmadı mı? Ailenden biri gibi değil mi? Belki daha da fazlası.”

Beni öptüğü ânın görüntüleri zihnimde belirlediğinde tırnaklarımı derime batırıp başımı iki yana salladım. Neden ihanete uğramış gibi hissettiğimi açıklamak güçtü. Luca’nın gözünde olanlar küçük bir kaçamaktan, yoldan çıktığımı düşündüğünde aklımı başıma getirmek için yaptığı önemsiz bir şeyden fazlası değildi.

Yıllar sonra ilk kez kendimi birine açtığımdan haberi yoktu. Ona vücudumu teslim edecek kadar güvenmiş, kontrolümü kaybetmeye razı olmuşum. Bu aptalca ve son derece pişman olduğum bir karardı. Bir an için aramızdaki sınırları yerle bir etmiş, asla sahip olamayacağımı bildiğim şeyleri istememe neden olmuştu. Sırf bana gözünde bir hiç olduğumu hatırlatmak için. Annemin bu konu hakkındaki sayısız uyarılarına rağmen aptallık etmekten geri durmamıştım.

“Hayır. Luca *sadece* patronum. Daha fazlası değil. Pembe dizilere biraz ara vermelisin. Kafanda hayali şeyler kuruyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Evet!”

Ayaklandı ve bana getirdiğı yiyecekleri torbadan çıkarmaya başladı. Farklı saklama kaplarını yavaş yavaş sehpanın üzerine dizdi. “Madem öyle o zaman neden o düğüne gittiğinden beri yüzünden düşen bir parça?”

7 (lsp.) Küçük kız. -ç.n.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu nasıl fark etmişti? “Bir şeyim yok.”

Bana bir bakış atıp başını iki yana salladı. “Sorun ne o zaman? Aklına evlilik mi düştü? Zamanı gelmişti, Val. Ben senin yaşlarındayken annenin peşinde koşturuyordum.”

İnleyerek arkama yaslandım. “*Abuela*. Kariyerimde yükselmeye odaklanıyorum. Sadece sana ve anneme kol kanat germe peşindeyim.”

Elindeki yoğurt kabıyla duraksadı ve gözlerimin içine baktı. “Peki *sana* kim kol kanat gelecek, Princessa?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup iç geçirdim. “Kimsenin bana kol kanat germesine gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Tabii ki bakabilirsin, Val. Ama zorunda olmasan bile bazen birine güvenmek güzeldir. Bazen bir başına olmamak güzeldir. Hayat geçip gidiyor, Val. Benim yaşıma geldiğinde elinde neyin kalacak? Nasıl anılar biriktirmiş olacaksın? İşin geceleri seni sıcak tutmayacak.” Kısa bir tereddüdün ardından yanıma oturdu. “Şu patronun... seni önemsiyor, değil mi?”

Luca’nın acımasız sözlerini hatırlayıp dudağımı ısırdım. Gerçekten de bir servet avcısı olduğumu düşünüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Onu bağlantıları için kullandığımı, sırf bana biraz ilgi gösterdi diye Joshua’nın kollarına atlayacağımı düşünüyordu. Sanki zengin bir adamın ilgisine aç bir fahişeymişim gibi o çardakta ondan başka bir adamla olsaydım bile aynı şeyleri yapacağıma inanıyordu.

Eninde sonunda annemin kaderini yaşayacağımdan korktuğumdan yıllardır böyle söylentilerden uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Luca’nın farklı bir dünyada yaşadığını, birlikte olsak bile nihayetinde her şeyin gözyaşlarıyla sona ereceğini herkesten daha iyi biliyordum. Ne de olsa kalbim daha önce

de tıpkı böyle kırılmıştı. Bu sefer işe yaramaz kalbimden çok daha fazlası, geçim kaynağım tehlikedeydi.

“Hayır, Abuela. Beni önemseddiği falan yok. Söyledim ya, o adam şeytanın teki. Kalpsiz, duygusuz biri. Kendinden başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamıyor.” Kalbimdeki sızıyı görmezden gelip sırtımı dikleştirdim.

Luca için sadece bir çalışandan ibarettim. Ailesi bana evlerinin, kalplerinin kapılarını açsa da o bunu asla yapmayacaktı. Arkadaş olmadığımı başından beri biliyordum ama sanmıştım ki... görünüşe göre kendimi matah bir şey sanmıştım. İşlerin bu kadar ileri gitmesine müsaade etmemem gerekirdi. Öpücüğüne hiç karşılık vermemeliydim. Beni gerçekten istemediğini, tek derdinin beni kontrol etmek olduğunu bilmeliydim.

Büyükannem hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Yıllardır yan yanasınız. Bir şeyin olacağı varsa çoktan olurdu herhâlde. Ondan hâlâ ilk günkü gibi nefret ediyorsan belki de düşündüğüm gibi bir adam değildir.” Uzanıp bir tutam saçımı yüzümden çekti. “Seni neyin mutlu ettiğini düşünmelisin, Chiquita. İşin mesela. Artık seni mutlu etmiyor. Son zamanlarda hiç yüzün gülmüyor, sürekli streslisin ve çok çalışıyorsun. Annen de ben de iyiyiz, Val. Biraz kendi hayatını yaşa. Yedi yirmi dört işinin başında olmak zorunda değilsin. Sana gözü gibi bakacak bir adam bulmalısın.”

Elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirdim. “Hayatımı yaşıyorum zaten, Abuelita. Benim için endişelenme, tamam mı? Gayet mutluyum ve işimi hâlâ seviyorum. Her şey yolunda. Son birkaç haftam zor geçti sadece. Hepsi bu.”

Büyükannem başını iki yana salladı. “Mutlu falan değilsin ve bunu göremiyorsun. Biricik torunum gerçekten mutlu olduğunda yüzünde nasıl güller açar bilirim. O güzel yüzün gülmüyor bile, bir tanem.”

Elini yanağıma koyup iç geçirdi. “Hiç değilse söylediklerimi bir düşüneceğine söz ver, olur mu? Seni neyin mutlu ettiğini

düşün ve o şey her neyse peşinden gideceğine dair bana söz ver. Hayat düşündüğünden daha kısa, mi niña⁸.”

Sözlerini başımla onaylayıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Söz veriyorum.”

Abuela elini yüzümden çekti ve benim için getirdiği yemeklere geri döndü. “Al bakalım,” dedi. “Şundan bir lokma ye de...” Önünde duran Menudo⁹ dolu kaba bakarken kaşları çatıldı. Birden beti benzi attı ve yüzü ifadesizleşti. “Rosa,” dedi. Bu annemin adıydı. “Neydi şunun adı?”

İçim bir endişeyle dolarken kolumu ona doladım. “Abuela?” diye mırıldandım. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Bana bir bakış atıp gözlerini kırptırdı. “Ah, Valentina? Neyin var, Princesa?”

Ne oluyordu? “Son zamanlarda böyle unutkanlıklar yaşıyor musun, Abuelita?” diye sordum usulca.

Büyükannem güldü ve elini umursamazca salladı. “Yaşlandım artık, Val. Olur öyle şeyler.”

Bu, bir anlık unutkanlıktan ibaret değil gibiydi. Kafası karışmış, beni bir anlığına annem sanmıştı. “Bir doktora görünmek ister misin? En azından içimiz rahatlar.”

İfadesi sertleşti ve başını iki yana salladı. “Ah şu tatlı su kurnazları,” dedi. “Doktorların hepsi tatlı su kurnazı. Tek dertleri seni söğüşlemek. Bir şeyin yoksa bile hastalık uyduruyorlar artık. Hiçbir yere gitmem.”

İç çekerek elimi saçlarımdan arasından geçirdim. “Bu yüzden sağlık sigortamız var, Abuela.”

Başını iki yana salladı, inatla bana bakıyordu. “Her şeyi karşılamadıklarını biliyorsun. Hele de benim gibi yaşlı bir kadının masraflarını. Gitmiyorum dedim, işte o kadar.”

8 (İsp.) Küçük kızım. -ç.n.

9 Et suyu ve işkembeyle yapılan Meksika mutfagına ait bir çorba. -ç.n.

Gönülsüzce sözlerini onayladım. Onu ikna etmem biraz zaman alsa da bunu yapacaktım. “Peki, Abuelita.”

Başımı omzuna yasladım. Kafamda binbir türlü düşünce dönüyordu. Büyükannem için endişeleniyordum ve bunu asla itiraf etmeyecek olsam da Luca’yla olanlar yüzünden incinmiştim. Beni daima profesyonelliğin sınırlarını aşmamam konusunda uyarmasına rağmen büyük bir hata yapmıştım ve bunu telafi etmenin bir yolunu bulmalıydım. Ailemin bana bu kadar ihtiyacı varken işimi kaybetmeyi göze alamazdım. Aklımı başıma toplamalıydım.

On

LUCA

Valentina masama üç dosya bırakırken, “Yatırım önerilerim,” dedi. “Bu üç şirketi satın alırsak planladığın genişleme için sağlam adımlar atmış oluruz.”

Dosyaların üzerinde yine pembe not kâğıdı yapıştırmamıştı. Onlardan hep nefret etmiştim ama şimdi, şaşırtıcı bir şekilde gözlerimin onları aradığını fark ettim. Çardakta onu öptüğümünden beri tek bir not kâğıdı bile görmemiştim ve bunun dünyamı bu kadar karartması ilginçti. En çok böyle küçük şeylerin özlemini duymam ne garipti.

Keşke benden esirgediği tek şey bu olsaydı ama değildi. Başından beri kendimi sinir bozucu olduğuna inandırdığım gülümsemesi ve alaycı sözlerinin yerinde de yeller esiyordu. Artık eskisi gibi yaptıklarını yüzüme vurmuyor, yanımda çok daha temkinli davranıyordu. Ben sormadıkça fikrini belirtmiyor, sadece işini yapıyordu. Keskin zekâsını özlüyordum.

Onu ofisimde tutmak ve sesini duymak için aklıma gelen ilk bahaneye sığınarak, “Şirkeler hakkında detaylı bilgi verir misin?” diye mırıldandım. Son zamanlarda neredeyse hiç konuşmuyorduk. Eskiden yaptığının aksine ofisime gelmek yerine şirketin anlık mesajlaşma sistemini daha fazla kullanmaya başlamıştı ve içeri geldiği tek tük zamanlarda da konuyu kısa kesiyordu.

“Önündeki dosyalarda bilmen gereken her şey detaylıca yazılı,” dedi soğuk bir sesle. Ona bakmak bile canımı yakıyordu. Bu kadar yakınımda olmasına rağmen ona dokunamamak eziyetten farksızdı.

“Başım ağrıyor,” diye yalan söyledim. “Özetler misin lütfen?”

Ona neden böyle eziyet ediyordum? Böyle yaptıkça benden daha fazla nefret edeceğini herkesten daha iyi bilsem de kendime mâni olamıyordum. Burada, görebileceğim bir yerde kalmasını istiyordum.

Gözlerinden bir öfke parıltısı geçtiğini görünce tıpkı eskisi gibi bana laf sokması için dua ettim. Ricamı başıyla onaylayıp her zamanki sakın ve profesyonel sesiyle dosyalarda yazanları özetlemeye başladığında küçük bir hayal kırıklığı yaşadım.

Onunla çalışmayı ne kadar sevdiğimi yeni yeni anlıyordum. Valentina yıllar önce sıradan bir çalışan olmaktan çıkmıştı. Kısa süre öncesine kadar yaptıkları düşünüldüğünde çoktan COO¹⁰’m olması gerekirdi.

“Yeter,” diye mırıldandım. “Lütfen, Valentina.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Gafil avlanmışa benziyordu. “Tabii,” dedi başını sallayarak. Masamın üzerindeki belgeleri işaret etti. “Kalan her şeyi belgelerde bulabilirsin.”

Bir adım geri çekildiğinde başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Onu kastetmediğimi biliyorsun.”

Çektiğim yalnızlık bir anlığına onun gözlerinde de belirdiğinde kalbim sızladı. “Senden özür diledim, Valentina. İstiyorsan binlerce kez daha dileyebilirim. Eski hâlimize dönmemiz için ne yapmam gerekiyor?”

Valentina bakışlarını kaçırdı. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. “Ne demek istediğini anlayamıyorum,” dedi. Gözümün içine baka baka yalan söylüyordu. “Gayet profesyonel

10 Chief Operating Officer. Operasyonlardan Sorumlu Yönetici. Bir kuruluşun CEO’dan sonraki en üst düzey yöneticilerinden biridir. -ç.n.

davrandığımı ve herhangi bir sınırı aşmadığımı düşünüyorum. Memnun olmadığın bir şey mi var? Ne olduğunu söylersen daha dikkatli olurum.”

Kalbim acıyla sızladı. Elimi saçlarımın arasından geçirirken gözlerim kapandı. “Beni gerçekten çıldırtıyorsun,” diye fısıldadım.

Gözlerinden, sandalyemde oturmuyor olsam beni dizlerim üzerine çökertecek bir parıltı geçti. Sözlerim aklına o geceyi getirmişti sanki. *Acı. Arzu. Özlem. Yalnızlık.* O büyüleyici ela gözlerinde hepsi birbirine karışmıştı.

“Sen ve ben harika bir ikiliyiz, Valentina. Bir gecenin bunu mahvetmesine izin mi vereceğiz? Bana daha ne kadar böyle soğuk davranacaksın?”

Titreyen elini kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Özür dilerim,” dedi usulca. “Niyetim sana soğuk davranmak değildi, Luca. Sadece profesyonel olmaya ve çizdiğin sınırlara uymaya özen gösteriyordum. Haddimi bir kere aştım ve bunun tekrarlanması istemiyorum. Tedbiri elden bıraktım ve bu, neredeyse işime mal oluyordu.” Duraksayıp kollarını göğsünde kavuşturdu, güzel gözleri çaresiz görünüyordu. “Seni, aileni ya da bağlantılarından istifade ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Yanlış anlaşılacak bir şey yapmaktan çekiniyorum çünkü böyle bir şeyin bedelini göze alamam. Ailem benim elime bakıyor, Luca. Bu işe ihtiyacım var ve...”

Yüzü acıyla dolarken gözlerini kapadı. Siktir. *Siktir.* Ne bok yemiştin ben? Titrek bir nefes aldı ve yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. Artık bunun bile nabzımı hızlandırmaya yetmesi ne tuhaftı. Aylardır sahte bile olsa bana gülümsediğini görmemiştin. Eskiden bundan nefret ederdim ama şimdi görmeye can atıyordum. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Kendime çekidüzen vermek için elimden geleni yapacağım.”

Bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. “Hayır,” diye mırıldandım. “Söylediğim her şeyi unut.” Elimi saçlarımın ara-

sından geçirdim ve iç çektim. “Seni öyle kolay kolay kovamam, Valentina. Söylediklerimi unutmadım ve hepsini geri almak için dünyaları verirdim. İşini kaybetmenin tek yolu bana başka seçenek bırakmaman. Sana yemin ederim böyle incir çekirdeğini doldurmayacak sebepler yüzünden seni asla kovmam. Öfkeme yenik düşmemeliydim ve her şey için bütün samimiyetimle özür dilerim.”

Sözlerimi başıyla onaylasa da bana inanmadığı gün gibi ortadaydı. Bana duyduğu o küçücük güveni de kaybetmiştim.

O gecenin üzerinden aylar geçmişti ve başlarda bunu zaman içinde aşacağımızı sansam da yanıldığım ortadaydı. Yıllarca onu kendimden uzaklaştırmış, ona haddini bilmesini söylemiştim ama şimdi bütün uyarılarıma kulak vermeye başlamıştı, oysa ben her zamanki gibi bana kafa tutmasını diliyordum.

Valentina ofisimden çıktığında öylece arkasından bakakaldım. Daima ondan nefret ettiğimi düşünürken şimdi en yakın arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Onun kıymetini bilmemiştim ve bunu daha yeni fark ediyordum.

Ofisimin kapısı aniden açıldığında hızla kafamı kaldırdım. İçeri büyükannem girdiğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve içimi bir hayal kırıklığı doldurdu. Bir an Valentina’nın döndüğünü sanmıştım.

Kaşlarımı çatarak yerimden kalktım. Büyükannem teknik olarak yönetim kurulunun başkanı olsa da şirkete artık hiç uğramıyordu.

“Büyükanne.” Masamın etrafından dolandım ve ona sıkıca sarıldım. “Bu sürprizi neye borçluyum?”

Büyükanne iç geçirerek başını cam duvara çevirdi ve gözleri masasında oturan Valentina’ya takıldı. Başını eğmiş bir şeyler yazıyordu, yüzü ifadesizdi. “Onu anca böyle görebiliyorum,” dedi suçlayıcı bir sesle. Tekrar bana dönüp kaşlarını kaldırdı. “Son zamanlarda hiç ortalıkta görünmüyor, ona ne yaptın? Aylardır yemeğe gelmedi. Sierra’yla Raven bile endişelendi.

Eninde sonunda onunla didişmekten vazgeçersin sanıyordum ama dozunu kaçırdın artık. *Senin* yüzünden arkadaşlarından da benden de uzak duruyor.”

Bakışlarımı kaçırdım. Vicdan azabından dilim bir şey söylemeye varmadı. Büyükanne aramızda geçenleri nasıl anlatabilirdim ki?

“Bu böyle devam edemez, Luca,” dedi.

Onu başımla onaylayıp Valentina’ya bir bakış attım. “Biliyorum,” diye fısıldadım.

On Bir

LUCA

“Büyükannen neden bu gece size katılmamı istediğini söyledi mi?” diye sordu Valentina arabaya binerken. Şaşkınlıkla dönüp ona baktım. Her araba yolculuğumuzda buz gibi bir sessizliğe gömülmesine o kadar alışmıştım ki sorusu beni gafil avlamıştı. İşle ilgili önemli bir konu olmadıkça artık benimle hiç konuşmuyordu.

“Hayır,” dedim. “Ama en son hepimizi bir araya topladığında Hannah’nın nişanı attığını söylemişti.”

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Aramıza çöken sessizlik endişelerimiz ve dillendirmediğimiz sayısız sözle dolup taşıyordu. Büyükannemin bizi neden çağırdığını o da benim kadar iyi biliyordu. Valentina’nın da yanımızda olmasını istediğine göre söyleyeceği şey benimle ilgiliydi. Hoşuma gitse de gitmese de büyükannem konu ben olduğumda daima onu da işin içine katardı. Aklıma gelen başıma gelir de büyükannem beklediğim şeyi söylerse Valentina ne tepki verecekti?

Yemek odasına girmemizle Valentina’nın gülümsediğini görünce şaşkına döndüm. Gülümsemesine uzun zamandır hasret kalmıştım ve bu hâli beni tam kalbimden vurmuştu. Onu tahmin bile edemeyeceği kadar çok özlemiştim.

Yengeme doğru koşmadan önce, “Rave!” dedi neşçyle. Eskiden aralarından su sızmasa da birbirilerini bir süredir görmedikleri açıktı. Bunun sorumlusu ben miydim? Benim yüzümden mi Sierra ve Raven’dan uzak duruyordu?

Raven, Valentina’ya sıkıca sarıldı ve bir adım geri çekilip üzerindeki kıyafete göz gezdirdi. “Elbisen ne kadar yakışmış.”

Valentina kocaman bir gülümsemeyle etrafında dönerek Raven’a onun için tasarladığı elbiseyi gösterdi. “Yalnızca en iyi parçaları giyerim ve bu elbisenin tasarımcısı herkesi sollar.”

Hızla kaybettiğim akıl sağlığımın suçlusu Raven’dı demek. Zihnim her gün onu masamın üzerinde, kıyafetleri etrafa saçılmış vaziyette hayal ederek bana işkence ediyordu. Onu arzulamadan yüzüne bakamıyordum bile.

Büyükannem, “Çocuklar,” dedi ve bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “Tahmin edebileceğiniz gibi bir duyuru için sizleri çağırdım.”

Hepimiz suspus olduk. Kardeşlerim de benim kadar diken üstündeydi. Tek istisna kolunu karısına dolamış vaziyette sakın sakın oturan Ares’ti.

Büyükannem gülümsedi ve bakışları kısa süreliğine önce Valentina’nın, ardından da benim üzerimde oyalandı. Daha adımı bile söylememiş olmasına rağmen göğsüm sıkıştı. “Luca.” Sırtımı dikleştirip onu başımla onayladım. Yanıldığımı umsam da içten içe bugün burada benim için toplandığımızı bal gibi de biliyordum. “Kiminle nişanlanacağına karar verdim.”

Kardeşlerimin delici bakışları tenimi karıncalandırsa da doğruca Valentina’ya döndüm. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle beni izliyordu ve gözlerinden bir an için küçük bir acı parıltısı geçtiğine yemin edebilirdim.

Derin bir nefes aldım. Kaderime boyun eğerek, “Kiminle?” diye sordum. Anlaşmalı evlilik yapacağımı ezelden beri bilmeme rağmen neden kendimi bu kadar haksızlığa uğramış hissediyor-

dum bilmiyorum. Bu her zaman yaptığım iş anlaşmalarından farksızdı.

“Nikolai Ivanov’un kızı, petrol imparatorluğunun vârisi Natalia Ivanov’la. Petrol endüstrisi henüz el atmadığımız sektörlerden biri ve ilk adımımızı böyle atacağız.”

Midem kasıldı. Başımı hışımla kaldırarak, “Natalia Ivanov mu?” diye tekrarlardım. “Şu sosyetik kadın? Şımarık, materyalist ahmak?”

Büyükannem bana ağzımdan çıkana dikkat etmemi söyleyen bir bakış attı. “Müstakbel nişanlın olacak kadın, Luca. Tatlı bir kız olduğunu sen de göreceksin.”

Bir süre öylece büyükanneme baktım. Göğsüm sıkışıyordu. Ares’le Raven’in düğünündeki sözleri aklıma geldiğinde yarama tuz basılıyormuş gibi hissettim.

Her şeyi sizin için yaptığımı biliyorsun, değil mi?

Bu nasıl benim için iyi olabilirdi ki? Natalia her yönden benim zıddımdı. Onun gibi bir kadınla birlikte olmam mümkün değildi. Beyin hücrelerimden birkaçını kaybetmeden onunla on dakika geçirdiğimi bile hayal edemiyordum. Gerçekten beni düşünüyor olsaydı seçtiği kadın... *Valentina* gibi biri olurdu. Sakin, sofistike, zeki, günlük hayatta tıpkı benim kadar soğuk ama tenlerimiz buluştuğunda alev alev yanan biri.

Başımı iki yana sallayıp odadan çıktım. Büyükannemin haberini sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ne beklediğimden emin değildim ama bunu beklemediğim kesindi. Müstakbel nişanlımın kim olduğunu öğrendiğimde kaderime boyun eğip bunu sakince kabulleneceğimi düşünmüştüm, oysa kalbimde inkâr edilemez bir sızı vardı.

Natalia Ivanov. Neden onu seçmişti? Evleneceğim kadın onca insan varken neden o olmak zorundaydı? Natalia uyuz, mızımız ve şımarık bir kadındı. Onunla arkadaş bile olmam imkânsızken onunla evlenmek zorunda mı kalacaktım?

Arkamda Valentina'nın topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duyduğumda gerildim. Ona dönmeden, "Şimdi olmaz, Valentina," dedim.

Haftalardır yanımda olmasını istiyordum. Her gün kendimi ofisimin cam duvarının ardından onu izlerken, aramıza açtığım uçurumun üzerine bir köprü kurmanın yollarını ararken buluyordum.

Başka bir gün olsa bana yetişebilmesi için adımlarımı yavaşlatırdım ama bu akşam yakınlarında olamazdım. Nedense şu an yanında olamayacağım tek kişi oydu. Onu görmek bile içimi üzerine düşünmeye cesaret edemediğim bir pişmanlıkla dolduruyordu.

Beni takip etmekten vazgeçip içeri dönmesini bekledim ama zemini döven topuklularının sesi beni daireme kadar takip etti. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatsam da yolundan dönmedi. Tarayıcıya parmak izini okutup içeri girdi.

İç geçirerek içki dolabıma yöneldim ve kendime bir kadeh koydum. "Bana da koy," dedi Valentina usulca.

Ona bir bakış attım. Gözlerim güzel yüzünde gezindi ve bir daha asla tadamayacağım dudaklarında duraksadı. Önüme dönüp ona en sevdiği içki olan martiniyi hazırlamaya koyuldum. Uzun zamandır bir daha ne zaman oturma odama gireceğini merak ediyordum. Kırk yıl düşünsem o günün böyle bir gün olacağını hayal edemezdim.

Ona uzattığım bardağı şu sahte gülümsemelerinden biriyle aldığı anda dişlerimi sıktım. "Şunu yapmandan nefret ediyorum," dedim sertçe.

Gözleri hafifçe açıldı. "Ne yapmandan?" diye sordum temkinli bir sesle.

"Sahteliği kilometrelerce öteden belli olan gülümsemelerinden. Her seferinde sinirlerim tepeme çıkıyor."

Dudakları yine o gülümsemelerden biriyle kıvrılırken kaşlarını kaldırdı. “Ne? *Bunu* mu diyorsun? Müşteri hizmetleri gülümsememi sevmiyor musun?”

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. “Bir de isim mi koydun?”

Valentina gülerek kanepeme oturdu. “Sen anlamazsın,” dedi, “hiç gururunu bir kenara bırakmak zorunda kalmadın ne de olsa. Öte yandan benim gibi sıradan insanların çoğunun kusursuzlaştırdığı sahte bir gülümsemesi vardır.”

Yanına oturup iç geçirdim. Güldüğünde o kadar güzel oluyordu ki. Nihayet onu güldürebilmiş olmak –hem de böyle bir akşamda– içimi buruk bir sevinçle doldurdu. “Sana dair hiçbir şey sıradan değil,” dedim usulca. “Hiçbir şey.”

Bir süre bana bakıp başını iki yana salladı. “Bu şimdiye dek bana söylediğin en güzel şey olabilir.”

Gözlerinin içine baktım. İçim büyük bir özlem duygusuyla dolup taşıyordu. “Sana daha önce de güzel söyler söyledim. Yaptığın işlere sürekli iltifat ederim.”

“Evet,” dedi. “Ama *bana* hiç iltifat etmedin. Karakterime dair söylediğin tek şey...” Başını iki yana sallayıp içkisinden bir yudum aldı. “Her neyse. Önemi yok.”

Ona doğru döndüm ve kadehini elinden alıp sehpaye bıraktım. “Benim için var,” dedim. “Amacım seni incitmek değildi, Valentina. Raven’la Ares’in düğününde söylediklerim uygunsuz ve kabul edilemezdi. Ben...” Yüzümü ellerimin arasına gömüp derin bir nefes aldım. “Söylediğim, yaptığım her şeye pişmanım. Kendimi kaybettim ve aptallık ettim. Seni incitmek ya da aşağılamak istemedim. Öyle bir insan değilsin. Sensiz bir hiç olduğumu ikimiz de biliyoruz.”

Valentina sehpaye uzanıp içkisini aldı. “Bunları konuşmayalım, Luca,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sorun değil. Aramız bozuk *değil*. Asıl sen nasılsın? Ne hissediyorsun?”

Elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım. “Bilmiyorum. Bunu... beklemiyordum.”

İçkisinden bir yudum daha alıp sözlerimi başıyla onayladı. “Natalia çok güzel bir kadın,” dedi usulca. “Birbirinize çok yakışacaksınız.”

İçimi bir burukluk kapladı. Biraz olsun üzülmesini, kıskanmasını beklemiştim ama hiçbirinden eser yoktu.

“Henüz genç ve biraz toy olduğunu biliyorum ama evliliğin güzel yanı da bu değil mi? Birlikte büyüyeceksiniz. Birbirinizin hayatına uyum sağlayacaksınız. Her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Öyle olmasa büyükannen onu seçmezdi.”

Nihayet benimle tekrar konuşmaya başladığı ve aramız eskisi gibi olduğu için minnettar olmalıydım ama değildim. Bu şartlar altında barışmamızı istemiyordum. Beni teselli etmesini değil, kızgın ve kıskanç olmasını istiyordum. Ona sımsıkı sarılıp kollarımda gevşeyene kadar dudaklarını öpebilmek için bana bağırıp çağırmasını diliyordum.

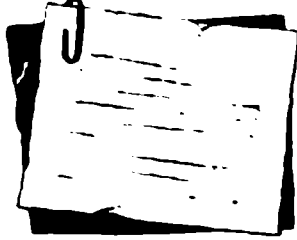
Ela gözlerine baktığımda kalbim sızladı. Natalia’yla evlenecek olmam onu biraz olsun rahatsız etmiyor muydu?

Görünüşe göre etmiyordu.

Neden etsindi ki?

On İki

VALENTINA

“Val?”

Başımı kaldırdığımda masamın başında dikilen Fon Operasyon Uzmanlarımızdan Theo Miller’ı görüp şaşırdım. “Affedersin,” dedim. “Dalmışım. Geldiğini fark etmedim. Çok üzgünüm. Senin için ne yapabilirim?”

Theo tatlı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Bir süredir beklediği her hâlden belli olsa da geldiğini ruhum bile duymamıştı. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

“Sana gönderdiğim raporda bir hata çıktı. Toplantıdan önce yeni bir kopya getirdim. Umarım geç kalmamışımdır?”

Saatime bir göz atıp onu başımla onayladım. “Aşağı yukarı kırk dakikamız var. Hatayı çabucak fark edip düzelttiğin için ne kadar teşekkür etsem az.”

Mahcup bir tavırla başını salladı. “Dikkatli olmam gerekirdi. Patron fark etseydi işimden olurum. Nasıl biri olduğunu en iyi sen bilirsin.”

Hüzünlü bir gülümsemeyle sözlerini onayladım. Luca’yı düşünmek bile yüzümün düşmesine yetiyordu.

“İyi misin, Val?” diye sordu Theo. “Bunca yıldır böyle bir hatanın gözünden kaçtığını hiç görmemiştim. Senin için yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeter.”

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Bu aralar pek iyi uyuyamıyorum ve acısı gün içinde çıkıyor sadece. Belki de biraz fazla çalışıyorumdur.”

Theo’nun dudaklarında anlayış dolu bir gülümseme belirdi. Bakışları bir süre üzerimde gezindikten sonra arkasını dönüp gözden kayboldu.

Büyükanne geçen hafta Luca’nın nişanlanacağını duyurduğundan beri kafam yerinde değildi ve iş arkadaşlarım bile bunu fark etmeye başlıyordu. Kendime çekidüzen vermem gerekliydi.

Kendimi bunun umurumda olmadığına, Luca adına sevindiğime ikna etmeye çalışsam da işin aslı hiç böyle değildi.

Her gece Natalia’yla birlikte olduğunu hayal ediyor, bana dokunduğu gecenin anılarını yerimde o belirene kadar çarpıtarak kendime işkence ediyordum.

Gözlerimi kapadığımda kulağıma fısıldadığını, ondan başka kimseye bakmamamı söylediğini duyuyordum. Natalia’ya öyle dokunduğunu, gözlerinin o gece bana duyduğu arzuyla dolup taşıtığını düşünmek bile içimi... tuhaf bir kıskançlıkla dolduruyordu.

Titrek bir nefes alıp kafamı toplamaya çalıştım ama nafileydi. Son günlerde Luca’yla aramızdaki her şey değişmişti. İlişkimiz hem bir bakıma arkadaşça hem de hiç olmadığı kadar mesafeli bir şeye dönüşüvermişti. Nişanlanacağı haberi nihayet barışmamıza vesile olsa da bu, acı tatlı bir gelişmeymiş gibi geliyordu. Buna minnettar olmalıydım ama öncekinden bile daha yalnızmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Telefonum titrediğinde gönülsüzce ekranına baktım. Sierra’yla Raven durmadan bana mesaj atıyor, nişan hakkında konuşmak istiyorlardı ama ben onlara ne diyeceğimi bilemiyordum. Onlara Luca’yla aramda geçenlere dair tek kelime etmemiştim ve bunu anlatmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Natalia’nın adını her duyduğumda kalbim paramparça olsa bile Luca’yı destekliyor-muş ve onun için mutluymuşum gibi davranmak zorundaydım.

Elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım. Belki de hissettiğim bu şey kıskançlık değildi. Belki yalnızca değişime direniyordum. Luca'yla iyi bir ikiliydik ve bir düzen oturtmuştuk. Artık iş etkinliklerinde ona eşik etmemek ya da Natalia'nın da katıldığı iş gezilerine çıkmak tuhaf olacaktı. Belki de hepsi sadece bundan kaynaklanıyordu.

Arkama yaslanıp işe koyuldum. Kontrol edemediğim düşüncelerden kaçmamın tek yolu kendimi meşgul etmekti. Bildim bileli kendimi ya derslerime ya da işime gömmüştüm. Hayatımda kontrol edebildiğim tek şeyin daima bunlar olduğunu düşünmüştüm ve bugün de bir istisna değildi.

Tam çalışmaya dalmıştım ki zemini döven topuklu ayakkabıların yüksek sesli tıkırtıları dikkatimi dağıttı. Başımı kaldırdığımda Natalia'nın masama doğru yürüdüğünü gördüm. Kısa sarı saçları dümdüzdü ve makyajı her zamanki gibi kusursuzdu. Onunla bir sürü etkinlikte karşılaşmıştım ve her seferinde bir moda dergisinin kapağından fırlamış gibi görünürdü. Tam da Luca'nın evlenmesi gereken türden bir kadındı. Onu kıskanmamam gerektiğini biliyordum ama küçük bir parçam yine de aklına eseni okuyordu.

Natalia bana bir bakış attı ve Luca'nın müsait olup olmadığını sormak için masama uğramaya tenezzül etmeden yüzündeki kibirli gülümsemeyle doğruca ofisinin kapısına yöneldi.

Ayağa fırladım ama Natalia ona müdahale etmeme fırsat vermeden içeri daldı. Kimse –ailesi bile– Luca'nın ofisine benim iznim olmadan çat kapı girmezdi. Peşinden içeri daldım. Şaşkınlıktan ne söyleyeceği bile bilmiyordum. Luca başını kaldırdı, Natalia'yı gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Sevgilim,*" dedi Natalia, son heceyi uzatarak. "Mesajlarıma cevap vermeyince bana kalkıp gelmekten başka çare bırakmadın."

Luca bakışlarını bana çevirip kaşlarını çatı ama elimden ona mahcup gözlerle bakmaktan başka bir şey gelmedi. Yerinden kalktı ve bir süre Natalia'ya öylece baktı. Bakışları kadının yü-

zünde gezindi. Ona baktığında ne gördüğünü merak ediyordum. Natalia göz alıcı bir kadındı ve ondan etkilendiğine hiç şüphem yoktu. Luca'yı şimdiye dek bir kez bile telaşlı görmemiştim ama ona olan bakışlarında bir şey... *canımı yakıyordu*.

"Natalia," dedi, beklediğimden daha sıcak bir sesle. Önceden haber vermeden gelip işini böldüğü için ona kızacağını sanmışım ama onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Luca programının aksamasından hiç hoşlanmazdı ama sanırım nişanlısı bir istisnaydı. Zaten öyle olması gerektiğinin farkında olsam da bundan hiç hoşlanmamışım.

Natalia sırtarak masanın etrafından dolaşp Luca'nın önünde durduğunda kenara çekildim. Vücutları arasında neredeyse hiç boşluk yoktu ve Luca geri çekilmiyordu.

Onları izlerken dudagımı ısırdım. Kalbim sıkışyordu. Tam da beklediğim gibi birbirlerine çok yakışıyorlardı. Bu manzara alışmak zor olacaktı.

"Ziyaretini neye borçluyum?" dedi Luca nazik bir sesle.

"Konuşabilir miyiz?" Bana bir bakış atıp kaşlarını çatı. "Bizim hakkımızda? Ailelerimiz yakında nişanlandığımızı duyuracak ama bunun konusunu hiç açmadık."

Luca onu başıyla onayladı. "Konuşsak iyi olur sanırım."

Bana attığı küçümseyici bakışın ardından tekrar karşısındaki adama döndü. "Çalışanların olmadan," diye ekledi. "Onun gitmesini istiyorum."

Gerildim ve ne yapacağımı bilemez hâlde Luca'ya baktım. Kulağa her ne kadar saçma gelse de onları baş başa bırakmak istemiyordum.

Luca yalvaran gözlerle bakışlarıma karşılık verdi. "Valentina," dedi usulca. "Gerisini ben hallederim. Bu... özel bir mesele."

Öylece kalakaldım. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. *Özel bir mesele*. Luca en son ne zaman onu yalnız bırakmamı istemişti hatırlamıyordum. Bugüne dek böyle bir şey istediğini bile sanmıyordum.

İstemsizce dişlerimi sıktım ve başımı nazikçe sallayıp dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapatırken ellerim titriyordu.

Buna sinirlenmeye hakkım olmadığını biliyordum ama içeride baş başa olmaları düşüncesi hiç hoşuma gitmiyordu. Natalia'ya olan bakışları, ona gösterdiği nezaket... hiçbirine şaşırmamalıydim ama şaşıırıyordum işte. Natalia onun karısı olacaktı. Bu muameleyi o görmeyecekse kim görecekti ki? Gerçekten de bu yanını sadece bana göstereceğini mi sanmıştım?

Huzursuzca yerime oturdum. Gözlerim birkaç dakikada bir ofisinin kapalı kapısına kayıyordu. Buzlu camların ardına onunla yalnız kalmak istemesi beni rahatsız ediyordu. Umu- rumda olmamalıydı ve olmasından nefret ediyordum. Yıllar içinde kurduğumuz denge tek bir öpücükle altüst olmuştu. Asla almamam gereken, başından beri haddim olmayan bir şeyin tadın bakmıştım ve şimdi hiç benim olmayacak birinden daha fazlasını ister olmuştum.

Natalia kapıyı açıp yüzünde kocaman bir gülümsemeye dışarı çıktığında gerildim. Masamın başında duraksayarak beni süzdü. "Bu akşam için bir rezervasyon yaptırmamı istiyorum. İki kişilik. Saat sekizde. Güzel manzarası olan bir yerde."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Yıllardır böyle ayak işleriyle uğraşmıyordum, hem uğraşsam bile ondan emir almazdım.

"Hallediver," deyip gözden kaybolduğunda dumur olmuş vaziyette arkasından bakakaldım. Ayağa kalkıp Luca'nın ofisine girdim. Onu pencerenin yanında dikilirken buldum. Bana bakmıyordu.

"Luca," dedim tereddütle.

Yüzünü bana döndü. Yanına yaklaşırken yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Attığım her adımla kalbim biraz daha sızlıyordu. Dudağının kenarındaki ruj izi gözüme iliştiğinde midem korkuyla kasıldı.

Düşünmeden yüzüne uzandım. Luca'nın gözleri fal taşı gibi açılınca ağzının birkaç santim ötesindeki başparmağım duraksadı. "Ruj," diye mırıldandım belli belirsiz titreyen sesimle.

Luca bana sırtını döndü. Natalia içeride ne kadar kalmıştı? Taş çatlasın on dakika olmalıydı. Daha birkaç gün önce ona şımarık, materyalist ahmak demişken şimdi ofisinde onunla öpüşüyor muydu?

"Ben... Natalia bu akşam için bir yemek rezervasyonu yaptırmamı istedi."

Natalia'nın kendini tanıtmaması da Luca'nın bizi tanıştırmaya tenezzül etmemesi de sinirimi bozmuştu. Gerçi onun gözünde kimdim de böyle bir şey yapacaktı ki? Büyükannesinin sevdiği sıradan bir çalışandım sadece. Bunu sürekli unutuyordum.

Luca tekrar bana döndü ve elini saçlarının arasından geçirdi. Dudağındaki ruj izi gitmişti. "Evet," dedi. "Onu yemeğe çıkaracağım. Güzel bir yer seç lütfen."

Dişlerimi sıkıp gözlerinin içine baktım. "Nişanlıyla sana yemek rezervasyonu yaptırmamı mı istiyorsun? Böyle angaryalarla ilgilenen bir elemanın yok mu, Luca?" Pozisyonum teknik olarak sadece çalışma programı, şirket bütçesi ve diğer üst düzey yönetim işleriyle ilgilenmemi içeriyordu. Evet, bundan çok daha fazlasını yapıyordum ama yıllardır kimse benden böyle basit bir iş yapmamı istememişti.

"Valentina," diye mırıldandı yalvarırcasına. "Lütfen. Sierra'yı ya da Raven'i öğle yemeğine çıkardığımda rezervasyonlarımızı hep sen yaptırırdın. Bu önemli bir mesele ve düzgün yapılmasını istiyorum."

Bakışlarımı pencereye çevirip titrek bir nefes aldım. Çenemi kapalı tutmam gerektiğini bal gibi bilmeme rağmen, "Şimdiden senin için bu kadar önemli mi oldu?" diye sordum.

Luca iç geçirdi. "Karım olacak," dedi.

Karım. Bunu duymak canımı bu kadar yakmamalıydı.

On Üç

LUCA

Telefonuma bakıp kendimi Natalia'nın mesajına cevap vermeye zorladım ama yapamadım. Nişanlımı tanımaya biraz çaba göstermem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine onu bir hafta boyunca görmezden gelmiştim. Ta ki çat kapı ofisime gelene kadar.

Onunla evlendiğimi hayal bile edemiyordum ama başka çarem yoktu. Öyle ya da böyle Natalia'yla yaşamayı öğrenmek zorundaydım. İç çekerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. Düşüncelerim önceki geceye kaydı.

Natalia'yla akşam yemeğine tahammül etmek sandığımdan daha zor olmuştu. Bütün gece sadece defilelerden ve gitmek istediği tatillerden konuşmuştu. Düğünümüzün nasıl olacağı – kendi zevkine uyacak kadar şaşıalı olup olmayacağı – konusunda biraz endişeliymiş gibi görünse de *evliliğimizin* nasıl olacağı zerre kadar umurumda değildi.

Gerçi ben de ondan farksız değildim.

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. Natalia'yı tanımaya çalışmışım. Ona ilgi alanlarını sormaya, yaptığım işi açıklamaya çalışmışım ama bir duvarla konuşsam daha iyiydi. Ayrı telden çalıyorduk. Gördüğüm kadarıyla hiçbir or-

tak noktamız yoktu ve ne iş yaptığımı biraz bile anlamıyordu. Anlamaya niyeti varmış gibi de görünmüyordu.

Valentina'yla her şey çok farklıydı. Sayamayacağım kadar çok kez akşam yemeğine çıkmış, her seferinde saatlerce sohbete dalmıştık. Dürüst olmak gerekirse genelde işten konuşurduk ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onunlayken her şey o kadar kolaydı ki Natalia'yla arasındaki farklar gözüme uçurum gibi görünmeye başlamıştı.

Büyükannemin aklından ne geçiyordu? Natalia'yle bir evliliği yürütebileceğimi nasıl düşünmüştü? Onunla bir gelecek göremiyor, hayatlarımızı çekilmez hâle getireceğimizden endişeleniyordum.

Kapım hafifçe çalındı ve başımı kaldırdığımda Valentina'nın içeri girdiğini gördüm. Kalbim yine o tuhaf şeyi yaptı. Onu görmenin içimde yarattığı acıya rağmen nabzım tekledi. Son günlerde göğsüm sıkışmadan ona bakamaz olmuştum. Tadına hiç bakmamış, kontrolünü benim için kaybettiğini hiç görmemiş olsam her şey daha mı kolay olur acaba?

Bana nazikçe gülümsedi ama bugün bu bile sinirlerimi bozmadı. Bakışlarımı üzerindeki beyaz bluzda, kırmızı kalem eteği ve topuklu ayakkabılarında gezdirdim. Her şeyiyle sade ve göz alıcıydı. Güzelliği doğal ve hayranlık uyandırıcıydı. Ona saatlerce bıkmadan bakabilirdim ama aynısını evlenmem gereken kadın için söyleyemezdim.

Masamın önünde duran, uzun saçları göğsünün üzerinden beline kadar uzanan Valentina'nın içimde uyandırdığı hisleri tarif edecek tek bir kelime vardı. *Çaresizlik*. Beni çaresiz hissettiriyordu. Bu pek aşına olmadığım bir duyguydu.

Masamın üzerine bir evrak bıraktı ama anlattıklarına kendimi veremiyordum. Zihnim bana onun görüntüleriyle işkence etmekle meşguldü. Dün bütün akşam nişanlımın karşısında oturmuş ve onu düşünmüştüm. Natalia'nın ağzından çıkan her sözcük bana Valentina'yı hatırlatmıştı.

“Luca?”

Gözlerimi kırıştıtarak daldığım düşüncelerden sıyrıldım. “Valentina,” diye mırıldandım. İsmi dudaklarıma yabancı geliyordu. Natalia’ya odaklanmam gerektiği hâlde nasıl Valentina’yı düşünüp duruyordum? Vicdan azabı bir tokat gibi yüzüme çarptığında bakışlarımı kaçırdım. İki iş arkadaşından fazlası olamayacağımızı aklımdan çıkarmamalıydım. Özellikle de onu öpmemin ardından yaşananlar düşünüldüğünde. Dişlerimi sıktım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Çiçek siparişi verebilir misin?” diye sordum yumuşak, bıkkın bir sesle. “Natalia’ya yüz tane gül gönder lütfen.”

Valentina’nın gözleri hafifçe açıldı, yüzünden tam olarak anlamlandıramadığım bir ifade geçti. Öylece bana baktı ve dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sonra tekrar kapandı. Başını çevirip bir süre pencereden dışarı baktı. Yüzünü benden gizliyordu.

Tavırlarına dair bir şey kalbimdeki sızıyı şiddetlendirdi. Hiçbir şey olmadığı hâlde neden aramızdaki her şey değişmiş gibi hissediyordum?

“Luca,” diye tekrarladı. Sesinin tınısı az öncekinden farklıydı. Tekrar bana döndüğünde midem buruldu. Bana hiç böyle bakmamıştı. Büyüleyici ela gözlerindeki pişmanlık ve acı neredeyse dizlerimin bağına çözecekti. “İstifa ediyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırıp bir süre sessiz kaldım. Yanlış duymuş olmalıydım. “N-ne?”

Derin bir nefes alıp her zamanki sahte gülümsemesini takınmaya çalışsa da bu kez başarısız oldu. “İstifa ediyorum. Bana öğrettiğin her şey ve hiç esirgemediğin rehberliğin için teşekkür ederim. Benimle çalışmaya zorlandığını ve bundan hiç hoşlanmadığını biliyorum ama seninle geçirdiğim her saniye için minnettarım. Bana tahmin bile edemeyeceğin kadar çok şey öğrettin ve sayende kendimi hayal bile edemeyeceğim kadar geliştirdim.”

Ayağa kalkıp ellerimi masamın üzerine yastıdım. “Hayır,” dedim.

Valentina tekrar gülümsemeye çalıştı ve titrek bir nefes alıp elindeki dosyadan bir şey çıkardı. Önüme bıraktığı kâğıda şaşkınlıkla baktım. İstifa mektubu.

Titreyen ellerimle mektubu alıp baştan sonra okudum. Ortada bir tür yanlış anlaşılma olduğundan emindim.

“Hayır,” diye tekrarladım. “Gitmene izin vermiyorum.” Dişlerimi sıkarak istifa mektubunu yırttım ve parçaların masama saçılmasına izin verdim.

Valentina ifadesiz yüzüyle bana bakıyordu. “Birazdan İnsan Kaynakları’na da sana da mektubun dijital bir kopyasını göndereceğim.”

“Valentina,” dedim yalvarırcasına. “Bunu yapamazsın. B-beni... neden bırakıyorsun?”

Bakışlarını yere indirip başını iki yana salladı. “Sonuçta bu bir işti, ben de sadece çalışanlarından biriydim. Şu anki pozisyonumdan daha iyisini hak ediyorum, Luca. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Bir adım geriledi ve nihayet sahte gülümsemesini yüzüne kondurmayı başardı. Haklıydı. İstese pekâlâ benim işimi yapabilir, Windsor Finans’ın CEO koltuğuna oturup harika bir iş çıkarabilirdi. Rakiplerimiz yeni bir iş aradığını öğrendiğinde haklı olarak onu bünyelerine katmak için birbirleriyle yarışacaktı.

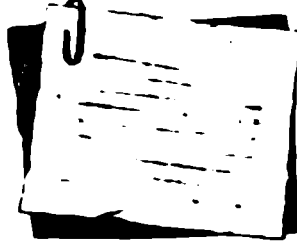
“Lütfen,” diye mırıldandım. Şimdiye dek kimseye yalvarmamıştım ama kalacaksa şuracıkta ayaklarına kapanmaya razıydım.

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle duraksadı. Kısa süreli bir tereddüdün ardından sırtını dikleştirdi ve başını iki yana salladı. “Olmaz,” diye fısıldadı. “Üzgünüm.”

Arkasını dönüp ofisimden çıkmasını izlerken kalbim masamın üzerine saçılmış kâğıt parçalarını andırıyordu: paramparça ve dağılmış.

On Dört

VALENTINA

Abuela'nın evinin önünde durup öylece kapıya baktım. Kendimi kaybolmuş hissediyordum. Hiçbir zaman fevri bir insan olmamıştım. Yaptığım her şeyi enine boyuna düşünmüş, ölçülü ve hesaplı adımlar atmıştım. Kendimi bildim bileli uzun vadeli oynardım.

Gençliğimde bile uçarı hayallere kapılmamıştım. Bunu yaptığım ilk ve son seferde gerçekler yüzüme bir tokat gibi hızla çarpmış, benim gibi insanların eğlence ve partilerle dolu gamsız üniversite yılları geçiremeyeceğini bana hatırlatmıştı. Gözlerimi kapattığımda annemin bana yarı zamanlı çalıştığım işi bırakmamla dara düştüklerini ve Abuela'yla eskisinden daha fazla konserve yiyecek tüketmeye başladıklarını söylerkenki yüz ifadesini hâlâ görebiliyordum.

Bunu suçluluktan öleceğimi bile bile mi söylemişti yoksa sadece ben üniversiteye gitme hayalimin peşinde koşarken çektiklerini bilmemi mi istemişti bilmiyordum. Nedeni her neyse annem kaza geçirir geçirmez eve dönmem gerektiğini anlanmıştım. Giderek artan okul borcum ve giderek azalan gelirimizle hayallerim suya düşmüştü ve o zamandan beri uçarı hayaller kurmaya cesaret edemez olmuşum.

Ailemin geçimini sırtlanacağımı başından beri biliyordum ve yıllardır bunu ağzımı açıp en ufak bir şikâyet etmeden yapmıştım. Annemle büyükanmem avucuma bakarken fevri davranışlarda bulunma lüksüm olmadığına farkındaydım.

Yine de tam olarak böyle yapmıştım. Hiç düşünmeden işimden istifa etmişim. En kötüsü de bundan en ufak bir pişmanlık duymuyor olmamdı. Uzun zamandır kendimi bu kadar özgür hissettiğimi hatırlamıyordum ama bu ne kadar sürecekti? Acı gerçekler kapıma ne zaman dayanacaktı?

Beni önümüzdeki altı ay boyunca idare edecek birikimim vardı ama sonra ne olacaktı? Yirmi yaşından beri Windsor Finans'ta çalışıyordum ve başka hiçbir iş deneyimim yoktu. Kullandığım araba da oturduğum ev de şirkete aitti. Sadece işimi değil, hayatımı da geride bırakmıştım.

Endişe dolu titrek bir nefes aldım ve içeri girdim. Eve adım atmamla burnuma deterjan kokusu geldi, nedense bu beni tuhaf bir biçimde rahatlatıyordu. Abuela temizlik yapmış olmalıydı.

Kafamı toplamak için bir süre koridorda duraksadım. Yaptığım şeyi anneme ya da Abuela'ya nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. İstifa ettiğimi duyduklarında gözlerinde hayal kırıklığı ve endişe görmekten korkuyordum.

Oturma odasına girdiğimde Abuela, "Neyin var, Rosa?" diye sordu.

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Abuelita?"

Büyükanmem kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Ah, Val," dedi. "Bazen annene o kadar çok benziyorsun ki."

Yanına oturup başımı omzuna koyarak rahatlamaya çalıştım. Büyükanmem bana sıkıca sarılarak alnıma bir öpücük kondurdu ama bu içimdeki endişeyi körüklemekten başka bir şeye yaramadı.

Büyükanmemin nihayet ücretini karşılayabildiğim, sağlık sigortamızın karşılamadığı süregelen pek çok rahatsızlığı vardı ve giderek yaşlanıyordu. Kapsamlı bir sağlık kontrolünden geçmeyi

reddetse de eninde sonunda onu ikna edecektim. Ya gerçekten önemli bir şeyi varsa?

Dolgun maaşlı işimi bırakırken aklımdan ne geçiyordu? Ne uğruna çekip gitmişim? Bunu defalarca kez düşünmüştüm ve tarafsız bir gözle bakıldığında ortada istifa etmemi gerektirecek hiçbir neden yoktu. Luca bana kötü davranmıyor ve iyi bir maaş ödüyordu. Aramızdaki ilişki de eski hâline dönmeye başlamıştı. Buna hiç kalkışmamalıydım ama kalmaya da gönlüm el vermemişti.

“Abuela,” diye fısıldadım titrek sesimle. “İşimden istifa ettim.”

Büyükannem sessiz kaldı ve saçlarımı sakınleştirici dokuşlarla okşamaya devam etti. “Luca,” dedi tereddütle. “Biriyle mi nişanlandı?”

Doğrulup şaşkınlıkla ona döndüm. “Nereden bildin? Haberi çoktan duyurdular mı?”

Abuela’nın dudaklarına minik bir tebessüm yerleşti ve başını iki yana salladı. “Hayır. İçime doğdu. Abisinin nasıl evlendiğinden bahsettiğinde sıranın ona geleceğini tahmin etmiştim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup bakışlarımı kaçırdım. “Bunun istifa etmemle hiçbir ilgisi yok.”

Abuela sözlerimi başıyla onayladı. “Elbette yok,” dedi usulca. “Ama kendine bir hayat kurmaya karar vermen beni çok sevindirdi.”

“Sen mi istifa ettin yoksa nişanlanmasının ardından o mu seni kovdu?” Annemin sesini duyunca başımı kaldırdım. Yüzünde kederli bir ifadeyle kapı pervazına yaslanmıştı.

“Ben istifa ettim, anne. Kararımın Luca’nın nişanlanmasıyla hiçbir ilgisi yok.”

Annem kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “O zaman neden mis gibi işini bıraktın ki?” diye sordu. Gözleri öfkeyle parladı. “Sanki bir metresmişsin gibi sana bir ev tuttugunda anlamalıydım zaten. O aileden kimseye hayır gelmez. En başından bu işi kabul etmene müsaade etmemeliydim. Söylesene,

Val. Günün birinde sana âşık olacağını mı düşündün? Sakın bana böyle bir aptallık ettiğini söyleme. Onun gibi adamlar daima kendilerine denk bir kadın ister. Aranızda dağlar kadar fark var. Sakın bana işini ve sana duyduğu saygıyı, o adamın bir daha aklına bile gelmeyecek ucuz bir kaçamak için çöpe attığını söyleme.”

Yüzümü buruşturarak bakışlarımı yere diktim. “Windsor Finans’ta daha fazla yükselemeyeceğimi düşündüğüm, yeni bir maceraya atılmak istediğim için istifa ettim.” İşin aslı tam olarak böyle olmasa da kararımı vermemde bu da etkili olmuştu. Luca’yla çalışmaya çok alışmıştım ve sırf onun yanında kalabilmek için kendimi geliştirmekten ödün vermiştim. Annemin deyiimiyle o *ucuz kaçamak* başıma gelebilecek en iyi şey olmuştu. Luca’nın gözünde bir kaynaktan, şirketin değerli bir varlığından başka bir şey olmadığını anlamama yardımcı olmuştu. Aradan geçen onca yıla rağmen bana güvenmemiş, sandığımın aksine saygı duymamıştı. Öylece emirler yağdırabileceğini sandığı, nişanlısıyla tanıştırmaya zahmetine bile girmeyeceği biri olduğumu açıkça göstermişti.

“Umarım doğruyu söylüyorsundur, Val. Benim yaptığım hatayı yapma. Belki de böylesi daha iyidir. Evlendiğinde karısı aranızdaki yakınlıktan hiç hoşlanmayacaktı.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve bakışlarını kaçırdı. “Benim gibi kıymet görmeyip en sonunda da terk edilmeni istemiyorum. Onunla bir geleceğin olamaz, Val. Yaşlandığında ve işinde eskisi kadar iyi olmadığında yerine başka birisini bulacak. Bunu yapmasına fırsat vermeden çekip gitmek en iyisi. İş işten geçmeden daha fazla tecrübe kazanman iyi olacak. Uzun vadede onunla aynı yolda yürüyemezsin. Onun dünyasında hayatta kalamazsın. Sana daima tepeden bakar. Asla dengi olamazsın.”

Duvara diktiğim gözlerim gözyaşlarıyla yanmaya başladı. “Sence ben bunların farkında değil miyim?” diye sordum boğuk

bir sesle. Buraya bir nebze teselli bulma umuduyla gelmiştim ama kũçũmseyci, acı sũzlerinden başka bir şey duymamıştım.

“*Rosa*,” dedi bũyũkannem sertçe. Ama başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım.

“Her neyse,” diye mırıldandım. “Evime gidiyorum.”

Abuela’m arkamdan, “*Valentina!*” diye seslendi. “*Evindesin zaten.*”

Kapının ẽnũne geldięimde ona bir bakıř attım. “Keřke ẽyle olsaydı,” deyip dıřarı çıktım.

Eve dõnerken yol boyunca kalbim sızlamaya devam etti. Kapıdan iãeri girdiğimde titriyordum ve yaşlı gõzlerim gõrũřũmũ bulanıklaştırıyordu.

“Val?”

Oturma odama girmemle karşımda yerde, televizyonun ẽnũnde oturan Sierra ve Raven’i buldum. Yanlarında bir řiře şarap ve bir kutu dondurma duruyordu. Onları gõrmemle gũã bela koruduğum sakinliğimi kaybedip gõzyařlarına boğuldum. Boğazımı parãalayan hıãkırıklarla dizlerimin ũzerine çõkũp yũzũmũ ellerimin arasına gõmdũm.

Bana sarıldıklarını hissettiğimde gõzyařlarım daha da şiddetlendi. Sanki tek isteğim kendimi paramparãa etmekken var gũãleriyle beni bir arada tutmaya çabalıyorlarmış gibiydi.

“N-nereden bildiniz?” diye kekeledim. “S-size... i-ihtiyacım olduğunu nereden bildiniz?”

Sierra başımın ũzerine bir ẽpũcũk kondururken yũzũmũ boynuna gõmdũęũm Raven bana daha sıkı sarılarak, “Bilecektik tabii,” diye mırıldandı.

Soru sormadan, ẽęũt vermeden benimle ẽylece yerde oturdular. Acımı dile getirmekte zorlandığımı anlayıp bana ihtiyaã duyduğum koşulsuz desteği sundular. Yaşanacakların ardından onları kaybetmemek iãin iãimden dua ettim.

On Beş

LUCA

Ofisimin büyük pencerelerinden dışarıya bakarken düşüncelerim Valentina'nın işe başladığı güne kaydı. Daha çok gençti, ne elle tutulur bir iş tecrübesi ne de üniversite diploması vardı. Okulunu yarım bırakmıştı.

Büyükannemin neden onun gibi birini işe aldığına, üstelik *benim* yanıma verdiğine akıl sır erdirememiştim. Bunun bir torpil olduğuna kanaat getirmiş ve onu postalamayı kafama koymuştum ama yaptığım hiçbir şeyden etkilenmemişti.

Ona verdiğim birbirinden zorlu görevleri kusursuzca yerine getirmişti. İş ben de dâhil olmak üzere şirketteki herkesten daha hızlı öğrenmişti. Sadece bir yıl içinde vazgeçilmez bir parçam olmayı başarmıştı.

Ona başka hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmeye başlamış ve karşılığını cömertçe vermiştim. Neye ihtiyacı varsa karşılamıştım. Bir keresinde evden işe gelmesinin çok vakit almasından şikâyet ettiğinde ona şirketin yakınlarında bir daire almıştım. Bir gün yağmurdan sıırıslıklam olmuş vaziyette içeri girdiğinde ona bir araba almıştım.

Onu mutlu etmek, yaptığı işe ne kadar değer verdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Hâl böyle-

ken neden istifa etmişti? Geceleri uykuma kaçırın bu sorunun cevabını bir türlü bulamıyordum.

Parmaklarımla masada ritim tutarken cep saatime bir bakış attım.

Üç.

İki.

Bir.

Ofisimin kapısı açıldı ve Valentina içeri girdi. Rutini saat gibi işler, asla sapmazdı. Peki ne değişmişti? Neden aniden gitmeye karar vermişti?

Onu görmek bile yerimde doğrulmama neden oldu. Bakışlarım giydiği kırmızı elbisede gezindi. Ofis ortamına gayet uygun olsa da kıvrımlarını sımsıkı saran kumaş bir günah kadar çekiciydi. Savaş zırhını kuşandığı ortadaydı. Yalnızca özel zamanlarda ya da onu bekleyen zorlu iş günlerinde kırmızı giyerdi. İstifasını verirken kırmızı bir etek giymiş olması da resadüf değildi.

Kibar bir gülümsemeyle bugünkü programımı önüme koydu. Bu kez üzerinde önemli olanları ayrıca belirten pembe yapışkanlı bir not kâğıdı vardı. Bir zamanlar bu kâğıtlar tepemin tasını attırırken artık içimi mutlulukla doldurmaları ne tuhaftı. “Bugün iki yatırımcıyla toplantımız var,” diye söze başladı ama elimi kaldırarak onu durdurdum.

“Önce şuna bir göz at.” Masanın üzerinden ona doğru bir evrak kaydardım. Valentina kaşlarını çatıp kâğıdı aldı.

“Ne bu?”

“Yeni iş sözleşmemizin şartları. Maaşını iki katına çıkıyorum ve tatil ödeneklerini artırıyorum. Ayrıca her yıl her şey dâhil bir tatil ekliyorum ve evinle arabayı yeniliyorum. Tabii pazarlığa açığım. İstedğin başka bir şey varsa duymayı çok isterim.”

Bakışlarını bana çevirip başını iki yana salladı. “Teklifin için teşekkür ederim,” dedi gergin bir gülümsemeyle. “Saygısızlık etmek istemem ama kabul edemem.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. *Kabul edemem mi?* Teklifimi öylece geri mi çeviriyordu? “Ne istiyorsun, Valentina?”

Bir süre öylece bana baktı. “Hiçbir şey,” dedi usulca. “Hiçbir şey istemiyorum.”

Bakışlarımı onunkilere kenetledim. Ne yapacağımı bilmiyordum. “Gitmene izin vermiyorum,” dedim. “Herkesin bir fiyatı vardır.”

Başını hafifçe yana eğip bir kahkaha patlattı. Çıkan seste neşeden eser yoktu. “*Benim yok,*” dedi. “Beni satın alamazsın, Luca. Teklif edeceğin hiçbir şey beni kalmaya ikna edemez.”

Yerimden kalktım ve ellerimi masaya dayayarak önde doğru eğildim. “Bana neden istifa ettiğini söyle o hâlde.” Neden gitmek istediğini öğrenirsem sorunu çözebilirdim.

Bir an tereddüt ettiğinde masamın etrafından dolanıp önünde durdum. Valentina bakışlarını bana çevirdi ama beni görmüyordu. Düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi.

“Valentina.” Sesim çok yüksek sesle konuşmaktan, aramızdaki uçurumu genişletecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyormuşum gibi yumuşak ve nazikti.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbim sızladı. “Gerçeği mi istiyorsun?”

Onu başımla onayladım.

“Kısa süre önce yirmi dokuz yaşına girdim, Luca. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca öyle ya da böyle seninle ilişkisi olmayan tek bir arkadaş edinemedim. Neden biliyor musun?”

Bana cevap verme fırsatı tanımadan devam etti.

“Çünkü başarılı olmak istiyorsam işimi hayaumdaki diğer her şeyin önüne koymam gerekiyordu. Gece veya gündüz, hafta sonu veya bayram demeden o kadar çok didindim ki artık kim olduğumu bile bilemez oldum. Hayallerimi, hayatımla yapmak istediklerimi unuttum. Bir gün uyanıp bütün hayatımı heba ettiğimi fark etmek istemiyorum. Hem dediğim gibi, bu po-

zisyondan daha iyisini hak ediyorum. Bundan böyle devam etmek istediğim pozisyonu da bana sen sunamazsın.”

Ellerimi omuzlarına koyup onu sıkıca kavradım. İçten içe onu daha da sıkı sarmalayabilmeyi diliyordum. “Belki de sadece bir molaya ihtiyacın vardır. Sana bir tatil ayarlamamı ister misin? Bir telefonumla özel jet birkaç saat içinde hazır olur. Sadece bana nereye gitmek istediğini söyle yeter, kalan her şeyi ben hallederim. Belki de senden çok şey istedim ve bunun seni nasıl tükettiğini göremedim. Çalışma saatlerini, iş yükünü azaltabilirim. Daha fazla eleman alırım.”

Valentina bir adım gerileyince kollarım yana düştü. “Hayır,” dedi kararlılıkla. “Tatile çıkmak hiçbir şeyi çözmeyecek, Luca. Bunu sen de biliyorsun. Bir molaya ihtiyacım olduğu doğru ama senin düşündüğün türden bir molaya değil. Yepyeni bir sayfa açmaya, kendi mutluluğumu bulma fırsatına ihtiyacım var. Beni neyin beklediğinden emin değilim ama buradan, senden çok uzakta olduğunu biliyorum.”

İçimi dolduran panikle öne doğru bir adım attım ve onu masamla arama sıkıştırana kadar durmadım. Bunların hepsi, yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde ona dokunmam yüzündendi. Aramızdaki her şeyi değiştirmiştım ve hiçbir şey yaptıklarımı geri alamazdı. “Kendi mutluluğun mu?” diye sordum. “O da ne demek? Benimle çalışmak seni mutsuz mu ediyor?” Ona dokunmamak için boynumu kavradım ve derin bir nefes aldım. “Bana ne istediğini söyle, onu gerçeğe dönüştüreyim. Benim yerime çekip çevirmen için sana bir şirket satın alayım. Buna ne dersin?”

Valentina iç geçirdi. “Hayır. Artık seninle çalışmak istemiyorum, Luca. Bunu daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum.”

O güzel gözlerine baktığımda ardında saklı hayal kırıklığını ve acıyı gördüm. Anlayamıyordum. Dünyayı ayaklarının altına sermeme rağmen neden beni bırakıp gidiyordu?

Valentina gülümseyerek bana bir kâğıt uzattı. “İhbar sürem altı ay. Bu yerime geçecek birini bulmana ve ona her şeyi öğretmeme yetecektir. Bu da bizzat seçtiğim adayların listesi. Kimleri seçtiğini benimle paylaşırsan onları şirkete davet edip mülakat sürecine başlayabilirim.”

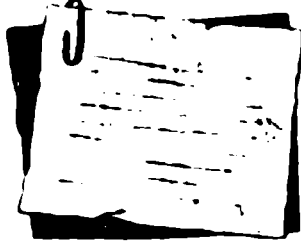
Elimdeki kâğıt parçasına bakıp dişlerimi sıktım ve onu buruşturup bir top hâline getirerek yere attım. Valentina bana sırtıttı ve yanından hiç ayırmadığı deri dosyasından bir kopyasını daha çıkardı. Bu kez listeyi bana vermek yerine masamın üzerine bıraktı.

“Adaylara bir göz at,” dedi usulca. “Altı ay sonra *gideceğim* ve yerimi alacak birini bulman *gerekecek*.”

Arkasını dönüp kapıya yöneldi. Uzun saçları attığı her adımla bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bugün ofisimden çıkmasına izin veriyor olabilirdim ama hayatımdan bu kadar kolay çıkmasına izin vereceğimi sanıyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

On Altı

VALENTINA

The Herald'ın yayınladığı Luca ve Natalia'nın nişanını duyuran makaleyi okurken ellerim titriyordu. Birlikte yemek yerken görüntülenmişlerdi ve Luca'nın ona bakışları içimi özlemle dolduruyor, kalbimi kırıyordu. Luca'ya âşık olmadığımından emindim ama aramızda daha önce orada olmayan bir şeyler vardı. Sanırım canımı en çok yakan da olmuş ve olabilecek onca şeydi. Aramızda geçen her şey, tıpkı annemin söylediği gibi günden güne solacak, en sonunda da hayal meyal hatırladığım bir anı hâline gelecekti.

Derin bir nefes aldım ve derlediğim adayların listesine baktım. İçlerinden biri eninde sonunda pozisyonumu üstlenecek, Luca'nın sağ kolu olacaktı. Her şeyi düzgün yaparsam bir daha aklına bile gelmeyecektim. Doğru kişi, yokluğumun fark edilmemesini sağlayacaktı.

Kaybetmekten korktuğu şey ben değildim. Oturttuğumuz iş akışıydı. Kolay olmayacaktı ama altı ayda birine yaptığım her şeyi sıfırdan öğretebileceğimi düşünüyordum. Bu dünyadaki kimse vazgeçilmez değildi. Bilhassa da ben.

Belgeleri oturma odamın zeminine yayarken iç geçirdim. Hepsiyle yüz yüze görüşebilirdim ama buna harcayacak zama-

nım olduğunu sanmıyordum. Luca'nın yapmayacağını adım gibi bildiğimden en iyi on adayı seçecektim.

Kapım çaldığında adayların sayısını yirmiye indirmiştim. Antreye doğru yürürken kaşlarımı çattım. Kafam karışmıştı. Sierra ya da Raven gelecek olsa önceden haber verirlerdi. Dahası, ne zaman uğrasalar kendi başlarına içeri girerlerdi. Büyükanнемle annem de ziyaretime pek gelmez, genelde beni yanlarına çağırırlardı.

Diyafon ekranında Luca'yı gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Al al yanaklarıyla sarhoşmuş gibi görünüyordu. "Valentina?" diye seslendi mikrofona. Burada ne işi vardı? Kardeşleriyle her ay düzenledikleri poker gecesinde olması gerekiyordu. Bunu şimdiye dek bir kez bile kaçırmamıştı. Ailesi onun her şeyiydi. Sırf bu geceleri kaçırmamak için iş seyahatlerini kısa kestği bile olmuştu. Neden *buradaydı*?

Onu içeri alırken gerildim. Ne yapacağımı bilmiyordum ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim beni ürkütüyordu.

Luca kapımın çerçevesine yaslanarak, "*Valentina*," dedi. Sırıttığında kalbim tekledi. Samimi görünüyordu. Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim sanırım.

Tökezleyerek içeri girdiğinde, "Sarhoşsun," diye mırıldandım.

Luca meraklı gözlerle etrafına bakındı. "Hatırladığımdan daha güzelmiş."

"Ne? Evim mi?"

Beni başıyla onayladığında kaşlarım çatıldı.

"Buraya hiç gelmedin ki."

Bana dönüp elini yüzüme uzattı. İşaret parmağı kısa bir süreliğine tenimde gezindi ve bir tutam saçımı yüzümden çekti. "Elbette geldim," dedi. "Bunu almadan önce kaç daire gezdiğimden haberin var mı?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

Elini indirip iç geçirdi. "Yok tabii," diye fısıldadı. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki."

“Luca,” dedim tereddütle. “Burada ne işin var?”

Bana sanki her an kaybolabilecek bir serapmışım gibi baktı. “Bilmem,” dedi. Elini saçıma götürerek bir tutamını kavradı. “Saçlarına dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak ederdim. Sonra bunu öğrendim ve yastıklarımın üzerine saçılmış vaziyette nasıl görüneceklerini merak etmeye başladım. O manzarayı asla göremeyecek olmak beni öldürüyor.”

Saçımı bıraktı ve parmaklarını çenemde gezdirerek boynuma indirdi. Elini enseme kaydırırken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Başımı hafifçe geriye çektiğinde nefesim kesildi.

“Sarhoşsun, Luca. Mantıklı düşünemiyorsun. Şoförünü çağıracağım.”

Başını iki yana salladı. “Hiç bu kadar mantıklı düşünmemiştim. Söylesene, Valentina. Beni başka bir adam için mi terk ediyorsun?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ben... ne?”

Bana doğru bir adım atınca vücudu benimkine temas etti. “Kim o?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle biri yok, Luca. Olsa bile seni ne ilgilendirir? Bir nişanlın var.”

Elleri belime dolandı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan beni kucağına alıp duvara yasladı. Bacaklarım dengemi sağlamak için içgüdüsel olarak beline dolandığında Luca inledi ve alnını benimkine dayadı. Tıpkı o gece, çardaktaki pozisyonda olduğumuzun farkında mı diye merak ettim.

“Nişanlımın adını bile hatırlamıyorum,” dedi. “*Hatırlamıyorum* çünkü *senden* başka kimseyi düşünemiyorum.”

Dişlerimi sıktım ve kendimi tutmayı bırakıp elimi saçlarının arasına geçirdim. “Hadi oradan,” dedim sertçe. “Yüzündeki ruj izini gözlerimle gördüm. Akşam yemeği rezervasyonunuzu bizzat ben yaptım. Ona güller gönderdim. Neyin peşindesin, Luca? Beni kontrol etmek için başvurabileceğin başka çare kalmadı diye gözünü duygularıma dikmeye kalkma sakın.”

Luca'nın bakışları bir an için dudaklarıma kaydı. "Onu hiç öpmedim," dedi. "Hiç. Aklımın ucundan bile geçirmedi. O ruj izi... Ne olduğunu ben de anlamadım. Sanırım yanağıma bir öpücük kondurmaya çalıştı. Bilmiyorum, Valentina. Geri çekildim ama nereye kadar kaçabilirdim ki?"

Öylece ona baktım. Neye inanacağımdan da bana neden bir açıklama yaptığından da emin değildim. "Umurumda değil," diye fısıldadım. "Nişanlıyla aranda geçenler beni hiç ilgilendirmmez."

Belimi daha sıkı kavradı ve bir elini vücudumda yukarı kaydırıp memelerimin hemen altına koydu. "İlgilendirir," diye mırıldandı. "O kız hayatıma girdikten sonra beni terk etmeye karar verdin. Doğruyu söyle, Valentina. Büyükanнем beni onunla nişanlanmaya zorlamasaydı istifa eder miydin?"

Sessiz kalıp bakışlarımı kaçırdım.

Luca iç geçirerek başını omzuma koydu, dudaklarını boynuma bastırdı. "Etmezdin," diye fısıldadı ve tenime minik bir öpücük bıraktı.

Dudaklarımdan minik bir inilti koptuğunda beni kendi bastırarak ne kadar sertleştığını gösterdi. "Valentina," diye fısıldadı. "*Lütfen*. Lütfen beni bırakma."

Gözlerimi kapatarak aklımı başıma toplamaya çalıştım. Luca sarhoş olabilirdi ama ben kendimdeydim. Daha ileriye gidemezdik. Bacaklarımı çözüp göğsünü itirerek onu beni bırakmaya zorladım. Luca gönülsüzce de olsa beni indirdi ama ayaklarım yere tekrar bastığında bile kollarını belimden çekmedi.

"Bırak beni," dedim. "Ne yaptığını sanıyorsun, Luca? Neyin peşinde olduğunu anlamıyor muyum? Baktın beni satın alamadın şimdi de duygularımı mı manipüle etmeye çalışıyorsun?"

Luca bir adım geriledi. Gözlerinden bir acı parıltısı geçti. "Bunu sana asla yapmam, Valentina."

"Bu ne o zaman? Yıl sonuna kadar Natalia'yla evleneceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ne yaparsan yap ne söylersen söyle bunu değiştiremezsin. Böyle yaparak bana haksızlık

etmiyor musun? Neden şimdi? Gerçekten gözlerimin içine bakıp bunu isteğine boyun eğip yanında kalmam için yapmadığını söyleyebilir misin?”

Luca elini saçlarının arasından geçirip tavana baktı. Tıpkı benim kadar kaybolmuş görünüyordu. Sözlerinde ufacık bile olsa bir gerçeklik payı var mıydı? Yıllardır her hareketiyle beni küçümsemişti. Gözünde sadece bir çalışandan ibaret olmuştum. Bir yanımda bu arzunun gerçek olmasını dilse de Luca'yı boş hayallere kapılmayacak kadar uzun süredir tanıyordum. O bir kontrol manyağıydı, bense yürümemi istediği yoldan sapıyordum. Beni tekrar o yola sokmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

“Gitmen gerek. Geçmişimizin hatırına bunu görmezden geleceğim. Yarın sabah hiçbir şey olmamış gibi davranacağız ve altı ay içinde gitmeme izin vereceksin. Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek, Luca. Piyonun olmaktan bıktım artık.”

Evimin girişine yürüyüp kapıyı açtım. Luca iç geçirerek gönülsüzce peşimden geldi. Söyleyecekleri bitti sanmıştım ama kapı çerçevesine dayanıp dalgın bakışlarını benimkilere diktiğinde yanıldığımı anladım. “Hiçbir zaman piyonum olmadın,” dedi usulca. “Başından beri vezirimdin. Bunu bir tek sen göremedin.”

Arkasını dönüp giderek beni allak bullak olmuş düşüncelerim ve kalbimle baş başa bıraktı.

On Yedi

LUCA

Arkama yaslandım. Gözlerimi ofisimin cam duvarlarının ardındaki Valentina'daydı. Başım acıyla zonklarken dün gecenin bölük pörçük hatıraları gözümün önüne geldi. En son ne zaman o kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyordum. Kontrolümü kaybetmekten nefret ederdim ama dün gece tam da bunu yapmıştım.

Ne bok yemiştım? Aklımdan ne geçiyordu? Hepsi Zane'le Ares'in suçuydu. Beni masaya oturtup poker oynatacakları yerde kafamı Valentina ve günün birinde evleneceği herife dair düşüncelerle doldurmuşlardı. Piç kuruları beni ona götürmesi için bir şoför bile çağırmıştı. Onlar da ben de böyle bir aptallığa hiç kalkışmamalıydık.

Valentina sabahtan beri hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sinir bozucu gülümsemesi ve üzerine yapıştırdığı midemi bulandıracak kadar tatlı notuyla bana birkaç ağrı kesiciyle su bile getirmişti. Yine de ilişkimize onarılamaz bir hasar verdiğim hissini üzerimden atamıyordum. Onu yanımda tutma şansım varsa bile dün gece bunu mahvetmişim.

Kısa bir tereddüdün ardından dâhili telefonumun tuşlarından birine bastım. Valentina'nın yerinden kalkmasını izlerken bakışlarım üzerindeki dar kırmızı elbisesinde gezindi. Bugün

önemli bir toplantımız ya da görüşmemiz yoktu ve dün geceye dair tek kelime etmemişti. Buna niyeti olsa şimdiye kadar çoktan yapardı.

Neden böyle giyinmişti?

Neden yine kırmızılarını kuşanmıştı?

Hiçbir şeyi ele vermeyen ifadesiz yüzüyle, “Beni mi çağırdın?” dedi.

Yerimden kalktım ve masamın etrafından dolanıp ucuna yaslandım. Valentina bütün soğukkanlılığıyla önümde durmaya devam etti.

“Konuşmamız gerek.”

Bir kaşını kaldırıp başını aşağı yukarı salladı. “Ne konuşmak istiyorsun?”

Kısa bir süreliğine yüzünü inceledim. “Dün geceki davranışlarım için özür dilemek istiyorum. Sarhoş olup kapına dayanmamalıydım.”

Valentina sanki bir samimiyetsizlik belirtisi ararmış gibi bir süre gözlerimin içine baksa da çok geçmeden sözlerimi başıyla onayladı. “Önemli değil,” dedi. “Hepimiz sarhoş olup yapmamamız gereken şeyler yaptık. Sen de insansın.”

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. Kafam karışmıştı. Hepsi bu muydu? Söyleyecekleri bu kadar mıydı? “Ciddiydim,” dedim usulca. “Gitmene izin vermeyeceğim.”

Valentina kollarını göğsünde kavuşturup bana gözleriyle meydan okudu. “Neden? Neden işimi bırakmamam konusunda bu kadar ısrarcı davranıyorsun? Değişime direnemezsin, Luca. Bundan etkilenmeyeceksin bile. Ansızın çekip gitmiyorum. Yerime birini bulup ona her şeyi öğreteceğim.”

Dişlerimi sıkıp ona uzandım ve saçının bir tutamını parmağıma doladım. “Kimse yerini tutamaz, Valentina. Kimse beni senin kadar iyi tanıyamaz. Gitmene izin vermek aptallık olur. Windsor Finans yokluğunu atlatamaz. *Ben* yokluğunu atlatamam.”

Tereddüt ettiğini gördüğümde nefesimi tuttum. Kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvedecek bir şey söylemekten ödüm kopuyordu. “Luca,” diye fısıldadı. Bakışları yumuşamıştı. “Ben...”

Kapımın açılmasıyla içinde bulunduğumuz an bölündü. Elimi Valentina’nın saçından çektim. Gizlemeye zahmet etmediğim bir öfkeyle başımı çevirdiğimde karşımda bana sırtan yengemi buldum.

Öfkem hızla kaybolup giderken, “Raven,” dedim. Artık abimin karısı olsa da onu daima kardeşim gibi görmüştüm. Şimdi bile gönlüm ona kızmaya el vermiyordu.

Bakışlarını Valentina’ya çevirerek, “Buradasın demek,” dedi. “Bunu unutmuşsun.” Üzerinde kendi markasının amblemi olan torbayı Valentina’ya uzattığında kaşlarım çatıldı. “Bu ayakka-bılar elbisene çok yakışacak. Akşamki randevunda *mükemmel* görünmeni istiyorum.”

Valentina’nın gözleri fal taşı gibi açılırken yay gibi gerildim. Midem kasıldı. “*Randevu* mu?” diye tekrarladım buz gibi bir sesle. “Ne randevusu?”

Valentina gülümseyerek Raven’a döndü. Yanına gitmeye niyetlendiği açıktı ama bileğinden yakalayıp ona engel oldum. Onu kendime çektiğimde tökezleyerek kollarımın arasına düştü.

Doğrulup kollarımın arasından çıkarken, “Luca!” diye azarladı beni.

“Randevuya mı çıkıyorsun?” diye sordum. Sesim öfkeyle dolup taşıyordu. Valentina bakışlarını kaçırsa da çenesini tutup yüzünü tekrar kendiminkine çevirdim. “Cevap ver bana.”

“Bu özel bir mesele,” diye çıkıştığında Natalia ofisime geldiğinde ona ettiğim söze pişman oldum.

“Kiminle?”

Dişlerini sıkarak bana sert bir bakış attı. “Seni ilgilendirmez.”

“Bu akşam randevuya çıkacak vaktin yok,” dedim ve kafamı çalıştırıp bir bahane uydurmaya koyuldum. “Denetçilere sunacağımız raporların üzerinden geçmeni istiyorum.”

“Geçtim zaten.”

“Önümüzdeki üç ayın bütçelerinin yeniden ayarlanması gerek.”

“Hepsini çoktan belirledim ve her departmanın yöneticisiyle toplantılar yapıp onaylarını aldım.”

Duraksadım. “Bu hafta katıldığımız her toplantının detaylı özetlerini istiyorum.”

Valentina bir kaşını kaldırdı. “Hepsini çoktan e-postana gönderdim.”

Sinirlerim tepeme çıktı. İşinde neden bu kadar iyi olmak zorundaydı? “Salazar Finans’ın halka arz planını görmek istiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Bunun için önümüzdeki aya kadar vaktim var.”

“Hemen istiyorum.” Bu, en az bir haftalık bir işti. Yetiştirmek için mesaiye kalması gerekecek, dolayısıyla randevuya gidemeyecekti.

Valentina kollarını göğsünde kavuşturup öylece bana baktı. “Peki,” dedi tereddütle. “Şanslısın. Planın taslağını çoktan çıkarmıştım. Son detayları da halledip bir saat içinde e-postana gönderirim.”

“N-ne?” diye kekeledim.

Dudakları o nefret ettiğim kibar gülümsemesiyle kıvrıldı. “Başka bir şey yoksa işime dönmenden önce Raven’la bir fincan kahve içmek istiyorum.”

Arkasını döndü ve kendinden emin adımlarla ofisimin kapısına yürüdü. Ne oluyordu? Birlikte çalıştığımız bunca yıldır biriyle randevuya çıktığını hiç duymamıştım.

Kapı kapandığında kafamda dört dönen düşüncelerle arkasından bakakaldım. Ne bok yiyecektim şimdi? Onu randevusuna gitmekten alıkoyamazdım.

Kısa bir tereddüdün ardından telefonumu çıkarıp çalıştığımız güvenlik şirketinin sahibi Silas Sinclair'i aradım. Telefonumu ilk çalışta yanıtladı.

"Windsor," dedi her zamanki monoton sesiyle. Karısı dışında kimse yüzünü güldüremezdi. Alanna'nın o suratsız herifte ne bulduğuna hiç akıl sır erdirememiştim.

"Silas." Bir anlığına duraksadım. "Valentina'nın bu gece *kiminle* nereye gittiğini öğrenmeni istiyorum."

Hatta kısa bir sessizlik çöktü. "Ona sormayı denedin mi?"

Bu heriften nefret ediyordum. Sinirlerimi tepeme zıplatsa da yaptığı işte en iyisiydi. "Denedim herhâlde, Sinclair. Söylemiyor."

Silas iç geçirdi. İsteğimi can sıkıcı bulduğu gün gibi ortadaydı. "Val'in mesai saatleri dışında ne yaptığının seni zerre kadar ilgilendirmediği aklına gelmedi mi? Hem daha geçen gün nişanlanmadın mı sen? Tebrik ederim bu arada."

Dişlerimi sıktım. "Sana beni sorguya çek diye para ödemiyorum."

"Senden para alan mı var?" diye karşılık verdi. "Ödemelerimi büyükannen yapıyor."

Elimi saçlarımın arasından geçirip tavana baktım. Ares'in ondan neden bu kadar nefret ettiğini şimdi anlıyordum. "Adamın ismini ve buluşacakları yeri öğrenmem gerek."

Silas yine iç geçirdi. "Karım bundan hiç hoşlanmayacak. Val'le arkadaş olduğunu biliyorsun. Saçma sapan bir şey yapmaya kalkışma. Bir şey yaparsan ve Alanna bunu öğrenirse dilinden kurtulamam."

Kılıbık herif. Karısından başka kimse umurunda değildi. Benim kadar zengin olduğundan onu parayla da yola getiremezdim. Kontrol edemediğim insanlardan nefret ederdim ve Silas Sinclair'in ne yapacağını bir türlü kestiremezdim.

"Marsella diye bir restoranda buluşacaklar. Theodore Miller'la randevuya çıkıyor."

Güç bela bastırđığım öfkemle telefonu kapadım. *Theo Miller*. Portföy yöneticilerimizden biriyle buluşacaktı demek. Daha neler! Şerefsiz herif.

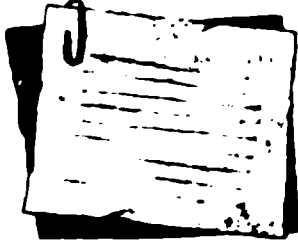
Koltuğuma oturup bilgisayarına baktım. Kısa bir tereddüdün ardından İnsan Kaynakları'na bir e-posta gönderdim. Yazdıklarımı okuyup kendi kendime gülümsedim.

Hemen yürürlüğe girecek yeni kurallar koyuyorum. Şirket içinde romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır ve iş akdinin derhâl sona erdirilmesiyle sonuçlanacaktır. Lütfen bütün çalışanlara bir e-posta gönderin.

Valentina işini bırakmaya razı olabilirdi ama Theo'nun bunu yapacağını hiç sanmıyordum.

On Sekiz

VALENTINA

Theo, “Kabul edeceğini hiç düşünmemiştim,” dediğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Neyim vardı böyle? Masaya oturduğumuz andan beri Luca’yı düşünüp duruyordum.

Randevuya gideceğimi ilk duyduğunda verdiği tepki beni şaşırtmıştı ama günün geri kalanında çıtı çıkmamıştı. Belki de sadece habere hazırlıksız yakalanmış, ne yaptığımı sandığım kadar umursamamıştı. Bunun içimi tuhaf bir hayal kırıklığıyla doldurması *değil*, rahatlatması gerekirdi.

Theo beni masamdan almaya geldiğinde Luca’nın bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden çok emindim. Fakat hiçbir şey yapmamış, sanki ne yaptığımız pek de umurunda değilmiş gibi camın ardından bize üstünkörü bir bakış atıp işine geri dönmüştü.

“Neden etmeyecektim ki?”

Theo sırtarak masaya doğru eğildi. “Ofistekilerin sana taktığı lakaptan haberin yok mu?”

Kıkırdayarak dirseğimi masaya koydum ve çenemi yumruğuma yasladım. “*Buzlar Kraliçesi*’ni mi diyorsun?”

Theo’nun gözleri büyüdü ve hafifçe gülerek başını iki yana salladı. “Tahmîn etmeliydim. Şirkette olan biten hiçbir şey senden kaçmıyor, değil mi?”

Ona sıııttım. “İşim bu.”

Gözlerinde belli belirsiz bir şüpheyle beni inceledi. Sanki karşısında oturduğuma bir türlü inanamıyor gibiydi. “Sana ne zamandır çıkma teklifi etmek istediğimi tahmin edemezsin. B-bir türlü cesaretimi toplayamadım. Seni kimseyle görmedim ve özel hayatından hiç bahsetmiyorsun. Hep patronla birliktesin. Hâliyle ben de ikinizin...” Elini saçlarının arasından geçirip başını iki yana salladı. “Ama sonra hepimiz nişanlandığına dair bir e-posta aldık. Keyfinin gayet yerinde olduğunu görünce yanıldığımı anladım. Keşke cesaretimi toplayıp sana daha önce çıkma teklif etseydim.”

Yüzümdeki gülümseme solup gitti ve bir an için bakışlarımı kaçırdım. “Luca’yla aramızda hiçbir şey olmadı.”

Theo gözlerini tabağına dikip gergince boynunu ovuşturdu. “Affedersin. Bir şey ima etmeye çalışmıyordum. Sadece... Tanrım, seni nihayet yemeğe çıkarmışken her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum.”

Kıkırdadım. “Hiç de bile.”

Ellerini cırpıp gülümsedi. “O hâlde iş mevzularını bir kenara bırakalım. Bana hobilerinden bahset. İş dışında neler yaptığını öğrenmek istiyorum. Gerçek Valentina Diaz nasıl biri?”

Hobilerim mi? Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. Sürekli çalışıyordum. Aklıma televizyon izlemek dışında rahatlamak için yaptığım bir şey gelmiyordu. *Hobim* yoktu bile.

“Yemek yapmayı çok seviyor ve YouTube’daki yemek kanallarını yarınlara yokmuş gibi takip ediyor. Yemek programlarındansa onları izlemeyi tercih ediyor. Minyatür yemeklere karşı da tuhaf bir ilgisi var.” Başımı kaldırmamla tepemizde dikilen Luca’yı gördüğümde şaşkınlıktan dilimi yuttum. “Kız kardeşimle bu konuda sürekli dalga geçse de ona önerdiği her müstehcen aşk romanını okuyor. Yakın zamanda sesli kitaplara da sardı. Ofiste mahkeme duvarı gibi bir suratla oturup onları dinliyor ve ne yaptığını ruhumun bile duymadığını sanıyor.

Bunun dışında Sudoku çözmeye de bayılıyor. Masasının çekmecesinde bir yığın Sudoku kitabı var ve ne zaman ona zorluk çıkarsam ya da mesaiye bıraksam hışımla, içinden bana küfrede küfrede birini çözüyor.”

Theo bir süre Luca’ya öylece bakakaldı. İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyor gibiydik. “Patron,” dedi en sonunda. “B-burada... ne işiniz var?”

Theo’ya başımı salladım. Kafam en az onun kadar karışık olsa da ardından daha başka şeyler de yatıyordu. Tam olarak anlamlandıramadığım bir şey. Ufak bir zafer ve rahatlama hissi. Belki de biriyle yemeğe çıkmamı gerçekten önemsiyordu.

Luca bütün yüzüzlüğüyle bir sandalye çekip masamıza yerleşti. Bana, “Hep çok beceriklisin,” deyip Theo’ya döndü. “Sen de öyle, Miller. Böyle gidersen güzel bir zam alacaksın. Kısa zaman önce bu restoran zincirini satın aldığımızı nereden öğrendiniz?”

Saf öfkeyle dolu bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “Böyle proaktif çalışanlarım olması beni nasıl mutlu ediyor anlatamam. Ben de gelip yeni yatırımımızı bir test etmek istiyordum. Ne tesadüf.” Sözleri alaycılıkla dolup taşsa da sesi dümdüzdü.

“Yoksa yanılıyor muyum? Bu bir randevu olamaz herhâlde? Sabah bütün şirkete gönderilen duyuru gözünüzden mi kaçtı? Bugün itibarıyla yeni kuralımız yürürlüğe girdi. Çalışanlar arası romantik ilişkiler yasaklandı.” Theo’ya dönüp gülümsedi. “İşinden olmak istemezsin, değil mi?”

“Ne diyorsun sen?” diye sordum. Sesim amaçladığımdan birkaç ton daha yüksek çıkmıştı. Duyuruyu elbette görmüştüm ama umursamamıştım. Kalkıp da buraya geleceği aklımın ucundan geçmemişti. “Ben... ne satın almasından bahsediyorsun sen?” Bu restoran Windsorlara ait olsaydı Sierra bana bunu söylerdi. Varlıkları arasında bu zincirin olmadığına emindim. Olsaydı ben de satın alma sürecine dâhil olurum.

Luca'nın bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri bunu inkâr etmeye devam etmem için bana meydan okuyordu. Masaya eğilip çatalımı almasını ve bütün yüzüzlüğüyle balığımdan ağzına bir lokma götürmesini izledim. "Enfes," diye mırıldandı, gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan.

"Restoranı ne zaman satın aldın?" diye sordum usulca.

Luca bana cevap vermek için hiç acele etmeden balığımdan bir lokma daha aldı. "Bugün."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken kan yanaklarıma hücum etti. Bir randevuya çıkacağımı öğrendikten sonra mı burayı satın almıştı? Yeni kuralı da bu yüzden mi koymuştu? Boğazımı temizledim ve saçlarımı beceriksizce kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Biraz konuşabilir miyiz lütfen? Baş başa."

Ayağa kalkarken bakışları Luca'yla aramda gidip gelen Theo'ya kibarca gülümsedim. Luca isteğimi geri çeviriyormuş gibi arkasına yaslanırsa da kolunu sıkıca kavrayıp onu terasa sürükledim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum hiddetle.

Sırıttı. "Oradan bakıldığında ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Ciddi ciddi restoranı satın mı aldın? Neden?"

Luca kollarını göğsünde kavuşturup sorumu başıyla onayladı. "Evet."

"Neden diye sordum."

Bana doğru bir adım attığında bir adım geri çekildim ve bu küçük dansımız sırtım duvara çarpana kadar sürdü. Luca kollarını iki yanıma yaslayıp beni duvarla arasına hapsetti.

"Gerçeği mi duymak istiyorsun, Valentina?"

Başımı evet anlamında salladım. "Bütün gerçeği."

Luca başını hafifçe yana yatırdı ve dudaklarımız arasında birkaç santim kalana kadar üzerime eğildi. "Ben de bilmiyorum," diye fısıldadı. "İkimiz de asla duygularıyla hareket etmediğimi

biliyoruz ama konu sen olduğunda mantığım uçup gidiyor. Herifin tekiyle randevuya çıkacağını duyduğum an buna müsaade edemeyeceğimi biliyordum. Yani evet, Valentina, sırf bu gece buraya gelmeye bahanem olsun diye koca restoran zincirini satın aldım. Evet, yemeğinizi mahvetmeye çalışıyorum ve evet, o masaya dönmene hayatta izin vermeyeceğim.” Onun da göğsü benimki gibi hızla inip kalkıyordu. Yüzü öfke ve çaresizlikle doluydu. “Gerçeği mi istiyorsun? Onun için kırmızı giymiş olmandan nefret ediyorum ve içeri girdiğimde ona gülümsüyor olmana dayanamıyorum. Bana *hiç* öyle gülümsemedin. Bir kez bile.”

Ellerimi göğsüne koydum. Onu itmeme gerektiğini biliyordum. “*Delirmişsin* sen, Luca,” diye fısıldadım.

Bana doğru bir adım daha atmasıyla vücudu benimkine yaslandı. “Evet,” dedi. Saçlarımı sıkıca kavradı. “Çünkü beni *delirtiyorsun*.”

Dudaklarıma yapıştığında parmak uçlarıma yükseldim. Öpücüğüne karşılık verirken ağızımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Luca saçlarımı daha sıkı kavrayarak beni dudaklarımı aralamaya zorladı ve öpücüğümüzü derinleştirdi. Bunu yapmamamız gerektiğini bilsem de kendime hâkim olamıyordum.

Ağızıma, “Dudakların hatırladığım kadar tatlı,” diye mırıldanıp alt dudağımı emdi.

Nefes nefese kalmış vaziyette geri çekildim. “Yapamayız,” dedim boğuk bir sesle. “Bunu sen de biliyorsun.”

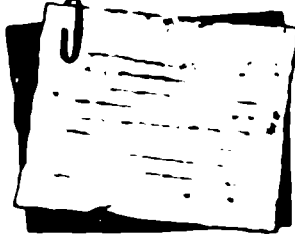
Luca gözlerimin içine baktı. İçimi dolduran hüznün onun da yüzünden okunuyordu. “Valentina,” dedi yalvarırcasına.

Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kaçırdım. “Benden vazgeçmek zorundasın, Luca. Bu şey başlamadan bitmek zorunda. Sen ve ben... Bu mümkün değil.”

Göğsünü ittiğimde beni bıraktı. Bakışlarındaki çaresizliğin benimkilerden de okunduğuna emindim. Çaresizlik bir tokat gibi suratıma çarptı. Luca bir Windsor, bense onun çalışanı olmasaydım... aramızdaki her şey daha farklı olur muydu?

On Dokuz

VALENTINA

E-postalarım göz atarak ofise girdim. Gelen kutum canımı sıkıyordu. Yirmi altı iş başvurum reddedilmiş ve hepsinin haberi aynı anda gelmişti. Özgeçmişimi düşündüğümde aklıma buna neden olabilecek tek bir sebep geliyordu. Luca beni kara listeye almıştı.

Yıllardır ona her şeyimi vermemin karşılığını bana böyle mi ödüyordu? Duygularımla, *hayatımla* oynamaya bir son verecek miydi? Birlikte olamayacağımızı bilmesine rağmen bir randevuya çıkmama bile müsaade etmiyordu. Başka biriyle evleneceği hâlde işimi bırakmama engel oluyordu. Buna zerre kadar hakkı olmadığı hâlde neden bana böyle dört elle sarılıyordu? Neden beni incitmeye devam ediyordu?

Doğruca Luca'nın en üst kattaki ofisine çıkan özel asansöre binerken canım sikkındı. Yine kırmızılarımla kuşanmıştım ancak bunun nedeni dünkünden çok farklıydı. Zihnim istemsizce Luca'nın dün geceki sözlerine kaydı.

Onun için kırmızı giymiş olmandan nefret ediyorum.

Bunu nereden biliyordu? Bunca zamandır beni umursamadığımdan adım kadar emindim. Peki cesarete ve iyi şansa ihtiyacım olduğunu düşündüğüm zamanlarda kırmızı giydiğimi

nereden biliyordu? Ya da YouTube'daki yemek kanallarını takip ettiğimi ve Sierra'yla okuduğumuz romanları?

Masamın yanında duraksayıp bir süre öylece üzerindeki baktım. İçim derin bir kayıp hissiyle doldu. Sekiz yıl. Yalnızca Luca'yı değil, beni bugün olduğum insan hâline getiren şirketi ve insanları da bırakıyordum. Büyükanne Windsor'ı, hatta bir bakıma Sierra, Raven ve Alanna'yı da. Burada büyümüş, bildiğim her şeyi burada öğrenmişim. Amirlerimden biri beni azarladığında ya da eğitilmiş ve yetenekli çalışanların arasında kendimi yetersiz hissettiğimde bu kadın tuvaletinde az ağlamamıştım. Bunu başarmam sekiz yıl sürse de nihayet kendimi bir yere ait hissetmişim.

Luca'nın ofisine bir bakış attığımda kalbim sızladı. Bir-biriyle çelişen binlerce duygu içimde bir savaş hâlindeydi ama hepsi bana aynı şeyi söylüyordu. Aramızdaki bütün köprüleri yıkmalıydım.

Derin bir nefes alıp kapısını çaldım. İçeri girerken göğsüm hiç olmadığı kadar sızlıyordu. Luca başını kaldırdı. Onun da acısı benimki gibi yüzünden okunuyordu.

"Valentina."

Adım onun dudaklarından döküldüğünde kulağıma hep farklı gelirdi. Eskiden sesindeki şeyin küçümseme olduğunu düşünürdüm ama bugün daha çok saygıyla dolup taşıyor gibiydi. Bakışları üzerimdeki kırmızı pantolon ceket takımda gezindi ve bıkkınlıkla masasına döndü.

"Konuşmamız gerek."

Başıyla onaylayarak bakışlarını tekrar bana çevirdi. Gözleri isteksizlikle doluydu. Bu hâli beni mahvediyordu. Kararımdan dönmemek, tereddüde düşmemek için her bir zerremle mücadele ettim.

"Beni kara listeye alman gitmeme engel olmayacak, Luca. Sen ve desteğin olmadan bugün olduğum insan olamayacağımı biliyorum ama *sekiz yıl* boyunca sana her şeyimi vererek benim

için yaptıklarının karşılığını ödediğime inanıyorum. Hep yanında oldum, Luca. Herkesten çok, kimsenin makul görmeyeceği kadar çok çalıştım. Benden daha ne istiyorsun? Kendimi birinci sıraya koyduğum için beni daha ne kadar cezalandıracaksın? Bir keresinde bize iyi gelmeyen şeylerden uzaklaşmayı normal karşılamamız gerektiğini söylediğini duymuştum. Yanılıyor muyum? Bırak da uzaklaşayım, Luca. Bırak da gideyim. Sana yalvarıyorum. Canımı yaktığını göremiyor musun?”

“Yapamam,” diye mırıldandı. Yüzünü ovuşturup bakışlarını kaçırdı. “İstediğin her şeyi ayaklarının altına sererim, Valentina ama yapmayacağım tek şey gitmene izin vermek.”

“Neden?” diye sordum boğuk bir sesle. “Altı ay içinde Natalia’yla evleniyorsun. Vaktini ona harcamalısın.”

Bana öyle bir çaresizlikle baktı ki bir an gitmeyi direktmekten vazgeçmeyi düşündüm. Elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım. “Belki hepsi birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermek üzere olduğu için, belki de bastırdığımız öfke yüzündendi. Bilmiyorum. Dün gece olanları anlamlandıramıyorum ama tekrar edemeyeceğini biliyorum. Ben, evlenmeden önce ya da sonra, canın her istediğinde yatağına atacağın bir kadın değilim.”

Luca koltuğundan kalkıp masasının etrafından dolandı. Her bir zerrem varlığına tepki verirken yerimde durmak için bütün irademi kullanmam gerekti. Ona doğru yürüyüp yakınında mı olmak istiyorum yoksa odanın öteki ucuna mı kaçmak istiyorum emin olamıyordum.

“Asla sadece düşüp kalktığım bir kadın olamazsın, Valentina,” diye mırıldandı.

“Başka biriyle evlenmek üzereyken nasıl daha fazlası olabilirim?”

Elini saçlarının arasında gezdirip gözlerini bir süre tavana dikti. “Onunla evlenmek *istemiyorum*. Nişanlandığımızdan beri onu sadece bir kere gördüm. O da çat kapı buraya geldiği gündü.

Natalia'yla sadece o zaman ve akşamına çıktığımız yemekte görüştüm. Hepsi bu. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.”

“Ne önemi var?” diye çıkıştım. “O senin nişanlın. Ya ben? Eh, yakında hiçbir şeyin olacağım. O zamana kadar aramıza bazı sınırlar koymalıyız. Altı ay daha birlikte çalışacaksak...”

Luca içi boş bir kahkaha atarak sözümü kesti. “Hâlâ gitmene izin vereceğimi sanıyorsun, ha? İstifanı ver, Valentina. İsteddiğini yap. Altı aylık ihbar süren dolduğunda daima olduğun yerde, benim yanımda olacaksın.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu daha fazla sürdüremem. Sen ve ben... dün gece hiç yaşanmamalıydı. Bunca zamandır gayet iyi gidiyorduk. Ne değişti, Luca? Beni kaybettiğin kafana dank edene kadar yanında olmamı bile istemiyordun. Ben eşyalarından, mallarından biri değilim. İlk seferinde Joshua yüzünden, şimdi de işimi bırakıyorum diye bana dokundun. Oyunlarına alet olmayacağım.”

Luca bana yaklaşp parmaklarının ucuyla şakağımı okşadı. Saçımın bir tutamını parmağına dolarken yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Kaybedeceğim hiçbir şey bırakmadın,” dedi usulca. “Değişen bu.”

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdiğinde gözlerim titreşerek kapandı. “Ares’le Raven’in düğününde her şeyi mahvettim ve güç bela toparlandık. Seni sonsuza dek kaybetmeme neden olacak bir şey yapmayı göze almam mümkün değildi. Ama sonra istifa ettin ve ilk tepkim kalman için elimden gelen her şeyi yapmak oldu.” Gülerek geri çekildi. “Kendi kendime... ne yaparsam yapayım onu kaybedeceksem neden merakımın beni için için yemesine izin vereyim ki diye düşündüm. Neden sana dair düşüncelerimi bastırmaya, hem kendime hem de sana yalan söylemeye devam edeyim ki dedim.”

Dudağımı ısırdım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Yanında kalmam mümkün değil, Luca. Aramızdaki bu şeye teslim

olamayız. Nişanlanmış olman senin için hiçbir anlam ifade etmiyor olabilir ama ben öyle bir kadın değilim. Dün gece seni öptüğüm için kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun? Bunu asla yapmamalıydım... ben..."

Elini saçlarının arasında geçirdi ve sözlerimi başıyla onayladı. "Biliyorum. Özür dilerim. Aklım başımda değildi ve bir kez olsun mantığımı bir kenara bırakıp çaresizce istediğim şeyi almak istedim. Bu bir daha asla tekrarlanmayacak. Beni bırakma lütfen. Bu şirketi bırakma. Uğruna savaştığımız her şeyi tek kalemde silip atma. Windsor Finans sen olmadan bugünkü hâline gelemezdi, Valentina. Ellerimizle inşa ettiğimiz her şeye sırtını dönüp gidebilir misin gerçekten?"

Gözlerinin içine baktım ve ona boyun eğme içgüdüsüne karşı koymak için elimden geleni yaptım. "Kalırsam ne olacak? Burada olduğum yerde sayacağımı sen de biliyorsun. Kalırsam bunu sadece senin için yapacağım ve... yakında başka bir kadınla evleniyorken bu ne kadar doğru olur? Bu nasıl *benim* için doğru karar olur? Kendimi bildim bileli bu işi yapıyorum ama bunu daha ne kadar sürdürebilirim? Sabah akşam çalışmaya daha ne kadar devam edebilirim? Kalırsam sen karınla kendine bir hayat kurarken ben hayatımı senin için heba etmeye devam edeceğim. Ömrüm geçip gidiyor, Luca. Kendime bir hayat kurmak istiyorum. Mutluluğu tatmak istiyorum. Derdim aşkı ya da hayatımı birlikte geçireceğim adamı bulmak değil. O kadar romantik biri değilim. Hiç değilse birkaç hobi edinmek, bir yerleri gezmek istiyorum."

Bana bakan gözleri öyle büyük bir hüznle doluydu ki kalbim sızladı. Bir yanım bana hiç dokunmamış olmasını diliyordu. O gece hiç yaşanmasaydı istifamın ardından arkadaş kalabilir miydik?

"Sen ve ben... eskisi gibi olmalıyız. Son birkaç ayda yaşanan, söylenen her şeyi unutmmalıyız. Altı aylığına eski hâlimize dönelim. Bunca yıla birbirimizi üzmeden bir nokta koyalım."

Luca derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. “Seni kalmaya ikna etmekten vazgeçeceğimi sanma. Kişisel duygularım bir yana, sen Windsor Finans’ın en iyi çalışanısın. Seni bırakmayacağım.”

Kapıya doğru yürürken ona bir bakış attım. “Sana bir seçenek sunmuyorum,” dedim ve ofisinden çıktım.

VALENTINA

Kişisel asistan ekibimizle haberleşirken huzursuzdum. Yerimi alacak adayları mülakata çağırma işini onlara devretmiştim ve bu içimi buruk bir hisle dolduruyordu.

Luca yıllardır bana çok iyi davranmıştı ve son zamanlardaki tavırlarına rağmen ona olan borcumu asla ödeyemezdim. O olmasaydı ne bir üniversite diplomam ne beni saygın ve sektörde tanınmış bir finans uzmanı hâline getiren işim olurdu. Luca Windsor beni bugün olduğum insan hâline getirmişti ve bana sunduğu her şey için ona daima minnettar olacaktım.

Sorunum eski Luca değildi. Nişanlandığından beri dönüştüğü kişiydi. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca hayatında sayısız değişikliğe şahit olmuştum ama hiçbiri onu bunun kadar sarsmamıştı.

Telefonumun çalmasıyla daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve arayanı gördüğümde kaşlarımı çattım. Annem mesai saatleri içinde beni nadiren arardı. Endişeyle doğrulup yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle telefonu yanıtladım.

“Efendim, anne.”

“Val,” dedi titrek bir sesle. “Abuela... birkaç saat önce evden çıktı ve hâlâ geri dönmedi. Endişelenmeye başlıyorum.”

Ayağa kalktım. Yüreğim ağzımdaydı. “Ne? Ne zaman gitti? Telefonu yanında değil mi?”

“Hayır. Komodininin üzerinde unutmuş. Tekerlekli sandalyeme atlayıp etrafta gezindim ama hiçbir yerde yok.”

“Markete baktın mı? Belki Lee teyzeyle sohbet dalmıştır.” Büyükanнем marketin sahibiyle yıllar içinde arkadaş olmuştu ve arada sırada sohbet etmek için oraya uğrardı.

“Onlar da görmemişler. Her gün çıktığı yürüyüşlerinde mutlaka markete uğrayıp onlara selam verirdi ama bugün uğramamış.”

“Parka baktın mı?”

“Baktım, Val. Yer yarılmış da içine girmiş sanki. Parka baktım, bütün komşulara sordum, yakınlardaki bütün dükânlarla uğradım. Hiçbir yerde yok. S-sence... polise haber vermeli miyim?”

Gözlerim yaşarırken, “Evet!” diye bağırdım. “Tabii ki ver, anne. Onu en kısa sürede bulmamız gerek. Başına bin türlü şey gelmiş olabilir. Ya bir yerde düşüp kaldıysa ve bize ulaşmıyorsa? Ya yardımımıza ihtiyacı varsa?”

Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülürken titrek bir nefes aldım.

“Val,” dedi annem. “Sana söylemem gereken bir şey var. İşin başından aşkın diye bunu senden saklamaya karar vermiştik. Abuela seni telaşlandırmamak konusunda ısrar etmişti.”

Her yanımin titremeye başlamasıyla telefonu daha sıkı kavradım. “Ne oldu?”

Annem titrek bir nefes aldı. “Abuela’ya Alzheimer teşhisi kondu. Son zamanlarda unutkanlıkları daha da sıklaştı. Sürekli kafası karışıyor. Bazen kim olduğumu hatırlayamıyor, bazen de yıllar öncesinde, Abuelo¹¹’nun hâlâ hayatta olduğunu zamanlarda yaşadığımızı sanıyor. Ya yine ataklardan biri geldiyse ve çıkıp Abuelo’yu bulmaya kalktıysa? Bunu daha önce de yaptı

11 (İsp.) Büyükbaba. -ç.n.

ve ne kadar ileri gideceğini kestiremiyorum. Ya eski evimize dönmeye çalışıyorsa?”

Çantamı kapıp kapıya doğru yürürken, “Hemen eve geliyorum,” dedim. Gözyaşlarımdan önümü zar zor görüyordum. “Onu bulacağız. Hiçbir şey olmayacak.”

Annem aklıma gelen her yeri çoktan kontrol etmişti. Abuela başka nereye gitmiş olabilirdi ki?

Midem endişeyle kasılsa da sakın kalmak için elimden geleni yaptım. Korkunun kafamı bulandırmasına izin vermemeliydim. Ne olursa olsun onu bulacaktım.

Yirmi Bir

LUCA

Valentina'nın boş masasının önünde duraksayıp kaşlarımı çattım. İçime bir huzursuzluk çöktü. "Valentina nerede?" diye sordum bana doğru yürüyen kıza. Yanılmıyorsa tuttuğu yeni kişisel asistanlardan biriydi ama adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Kız başını hafifçe eğerek, "Bay Windsor," dedi. "Val, anesinden bir telefon aldıktan sonra apar topar çıktı. Anladığım kadarıyla büyükannesi kayıpmış. Nereye gittiğini bilmiyorlarmış ve gitmesinin üzerinden saatler geçmiş."

Gözlerim endişeyle fal taşı gibi açıldı. Valentina'nın büyükannesi onun her şeyiydi. Ne kadar telaşlandığını hayal bile edemiyordum. Böyle önemli bir şey olmuştu ve benden yardım istemek aklına gelmemiş miydi?

"Ne zaman çıktı?"

"Aşağı yukarı iki saat oluyor."

Elimi saçlarımın arasından geçirip ofisime döndüm. Bana nasıl haber vermezdi? Onu gerçekten de bana güven duymayacak kadar mı kendimden uzaklaştırmıştım?

"Bay Windsor! Mülakat planını tamamladım. Bir göz atabilir misiniz?"

Elimi kaldırarak başımı iki yana salladım. "Şimdi olmaz."

Kapının kapanmasından on saniye sonra Silas Sinclair telefonumu açtı.

“Windsor? Benden bir şey istemedenden önce Alanna’nın Val’in randevusunu mahvettiğin için sana çok kızgın olduğunu bilmeni isterim.”

“Kapa çeneni de beni dinle,” diye çıkıştım. “Valentina’nın büyükannesi kayıp. Onu bir saat içinde bulmanı istiyorum. Yaşlı ve saatlerdir dışarıda bir yerlerde. Onu bul ve iyi olduğundan emin ol. Her ihtimale karşı bir sağlık ekibinin hazırda beklemesini istiyorum.”

Hiç itiraz etmeden, “Anlaşıldı,” dedi. “On dakikada bir sana gelişmeleri iletacağım. Merak etme, onu bulacağız.”

Koltuğuma çöktüm. Endişeden ölecektim. Kendi büyükannem kaybolsaydı aklımı kaçırdırdım. Sinclair bu işi halletmek zorundaydı.

Parmaklarımla masamda sabırsızca ritim tuttum. Bir şeye odaklanmam mümkün değildi. Valentina’yı arayıp yanına gitmeli miydim? Ona herhangi bir yardımım dokunur muydu? Yoksa yanında olmam onu daha fazla üzmekten başka bir işe yaramaz mıydı?

SILAS SINCLAIR

Evinin çevresindeki bütün kameralara erişim sağladık ve Val’in büyükannesinin ne tarafa gittiğini bulmak için bütün görüntüleri tarıyoruz.

Öylece ekranıma baktım. Daha fazlasını yapmalıymışım gibi hissediyor ama ne yapmam gerektiğinden emin olamıyordum. Son sürat atan kalbimi sakinleştireceğini umarak ensemi ovuşturdum.

Kapım çalındı, ayağıma gelen dikkatimi dağıtma fırsatını memnuniyetle karşılayarak koltuğumda doğruldum. Gelen Va-

lentina'ydı. Saçları dağılmış, rimeli akmıştı. Gözlerinde endişe görmeyi beklesem de bakışları kendinden emin ve kararlıydı.

“Luca,” dedi usulca. Masamın önüne geldi ve gözlerini benimkilere dikti. Bana hiç böyle baktığını hatırlamıyordum. O güzel ela gözleri hiç böyle bir güvenle dolup taşmamıştı. “Bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Telefonuma bir bakış attım ama Silas’tan yeni bir gelişme haberi gelmemişti. Huzursuzluğum giderek artıyordu. “Anlaşma mı?” diye sordum. Merakım kabarmıştı.

Beni başıyla onayladı. “Bir şeye ihtiyacım var ve bana elinin altındaki her imkânla yardımcı olmanı istiyorum. Karşılığında şirkette kalacağım. İstifa mektubumu geri çekeceğim ve ağzımı açıp tek şikâyet etmeden senin için çalışmaya devam edeceğim. Sen aksini söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim ve son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Her şey eskisi gibi olacak. Bunun için elimden geleni yapacağım.”

Kaşlarım bu cesaret gösterisi karşısında şaşkınlıkla kalktı. Benden yardım istemesini, istese bile böyle soğukkanlı davranmasını hiç beklemiyordum. Ofisime dalıp ona yardım etmem için bana yalvaracağını sanmıştım. Valentina’nın böyle bir şey yapmayacağını bilmem gerekirdi.

Bir an tereddüt etti, gözlerinde ufak bir şüphe belirdi. “Büyükannemi bulmanı istiyorum, Luca. Bu sabah...” Sesi çatallandığında boğazını temizleyip sırtını dikleştirdi. “Bu sabah yürüyüşe çıkmış ve hâlâ eve dönmemiş. Beş saat oldu ve onun için endişeleniyorum. Onu bulursan yanında kalacağım.”

Yüzündeki çaresizliği inceledim. Tek sözüyle onun için her şeyi yapacağımı bilmiyor muydu? Yapamayacağım tek şey gitmesine izin vermektir. Bunu yaptığım için götün önde gideni olduğumu biliyordum ama ayağıma gelen fırsatı tepmem söz konusu bile olamazdı. Bunun nasıl akıl edememiştim? Bütün sorunlarımın çözümü buydu işte.

“Büyükkannen senin için ne kadar önemli?” diye sordum usulca.

Gözlerinden bir parıltı geçti ve vücudu gerildi. “O benim her şeyim. Beni o büyüttü ve onun için yapmayacağım hiçbir şey yok. İstersen ayaklarına kapanırım, Luca. Ne istersen kabulüm.”

Sırıttım, nihayet bir umut ışığı belirmişti. “Her şeyin demek. O hâlde ben de karşılığında her şeyini istiyorum. Her türlü imkânımı sana sunacağım ama bir şartım var.”

Valentina kısa bir an için tereddüt etse de sözlerimi başıyla onayladı. “Ne istersen kabulüm,” diye tekrarladı.

Ellerimi kavuşturup sıırıttım. “Evlen benimle, Valentina.” Riskli bir işe kalkıştığımın farkındaydım ama bunu göze almaya hazırdım. Onu yanımda tutmanın tek yolu buydu ve bir taşla iki kuş vuracaktım. Hem Natalia’dan kurtulacak hem de Valentina’nın dizimin dibinde kalmasını sağlayacaktım.

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. “Ben... *ne?*”

Öne doğru eğildim ve dirseğimi masama koyup çenemi yumruğuma yasladım. “Evlen benimle. Teklifimi kabul edersen büyükkanneni mümkün olan en kısa sürede bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Şaşkınlığı karşısında dudaklarıma güven verici bir gülümseme yayıldı. “Natalia’yla evlenmek istemediğimi biliyorsun zaten. Büyükkannem sana bayılıyor. Önce kızsı da eninde sonunda evliliğimizi kabul edecektir. Karım *sen* olursan beni mirasından menetmeyeceğinden eminim.” Dürüst olmak gerekirse bunu karım sadece Valentina olursa yapmazdı. Büyükkannemin kucak açacağı tek kadın oydu. Bunu daha önce akıl edememiş olmama şaşıyordum. Son derece riskli bir işe kalkışıyordum. Büyükkannem kararına karşı çıkarsa elimdeki avucumdaki her şeyi kaybederdim. Ama bu Valentina’yı yanımda tutabileceğim anlamına geliyorsa her şeye razıyordım.

Valentina başını iki yana salladı. “Affedersin. Anlamıyorum. S-sen... çoktan nişanlandın, Luca. Bu...”

Elimi umursamazca sallayıp yüzüme tatlı bir gülümseme kondurdum. “Bunlar önemsiz detaylar,” dedim. Yüreğim ağzımda atıyordu. Evet dediğini duymaya ihtiyacım vardı. “Benimle evleneceğini söyle, Valentina. Gerisini sonra düşünürüz.”

Gözlerimin içine baktı ve bir an için bakışlarında belli belirsiz bir özlem gördüğünü sandım fakat çok geçmeden öfkenin gölgesinde kaldı. “Peki,” dedi alçak, bıkkın bir sesle. “Büyükannemi bulmama yardım edersen seninle evleneceğim.”

İçim şimdiye dek hiç tatmadığım bir rahatlama hissiyle dolarken sııttım. Ağzımı açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan telefonumdan bildirim sesi yükseldi. Ekranı bir bakış atıp Silas’ın gönderdiği mesajları okuduktan sonra müstakbel eşime döndüm. Küt küt atan kalbim nihayet sakinleşmişti.

“Onu bulduk. Şu an eve götürülüyor. Bir şeyi yok ama elinde birkaç çizik varmış ve nasıl olduğunu hatırlamıyor. Sağlık ekibim yanında ve biz konuşurken tedavisi yapılıyor. Anladığım kadarıyla otobüse binmiş. Kafası karışınca yerinde oturmaya devam etmiş ve otobüsün ilk ve son durağı arasında gidip gelmiş.” Ayağa kalktım ve takım elbisemin ceketini aldım. “Gidelim hadi. Hemen çıkarsak büyükannenin evine onlarla aynı anda varırız.”

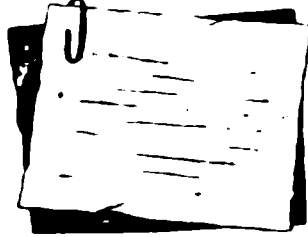
Ben masamın etrafından dolanırken Valentina olduğu yerde donakalmış gibiydi. Vücudu tepeden tırnağa gergindi. Önünde duraksadığımda anlamlandıramadığım bir ifadeyle bana baktı. “Çoktan talimat vermiş miydin?”

Ona gülümsedim ve parmak eklemlerimle nazikçe yanığını okşadım. “Anlaşma yapmak isteyen ben değildim,” dedim. “Olan oldu.”

Valentina’nın ardından ofisimden çıkarken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Sözcükler dudaklarımdan dökülene kadar her şeyden çok istediğim şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Valentina’nın karım olmasını istiyordum.

Girmi İki

VALENTINA

Telefonu kapatmamla Luca, “Bu akşam evleneceğiz,” dedi. Birkaç dakika içinde yanında olacaktık ama Abuela’nın iyi olduğunu annemin ağzından duymadan içim rahat etmeyecekti.

Bir süre Luca’nın suratına öylece bakıp başımı iki yana salladım. “Sen öyle san.”

Kaşları kalktı. “Bir anlaşma yaptığımızı hatırlatmama gerek var mı?”

“Elinde yazılı bir kopya var mı?”

Dudaklarına tehlikeli bir gülümseme yayıldı. “Hayır, yok.”

“Şahidin var mı?”

Gülerek başını iki yana salladı. “Olmadığını biliyorsun.”

“Peki... elinde herhangi bir koz var mı? Daha az önce annemle konuştum ve büyükannemin sağ salim evine döndüğünü teyit ettim.”

Luca’nın bakışları vücudumda gezindi ve sahte bir gülümsemeyle emniyet kemerimi çözdü. Kolunu belime dolayıp tek hamleyle beni kucağına çekerken öteki eliyle şoförle aramızdaki bölmeyi kapatan düğmeye bastı.

Üzerinden kalkmaya yeltendiğimde bunu fırsat bilip bacaklarımı iki yanına çekti. Eteğim yukarı sıyrıldı ve Luca be-

limi sıkıca kavrayıp beni hareketsiz bıraktığında yanaklarım kıpkırmızı oldu.

“Etkilendim, Valentina,” dedi alçak sesle. Gözlerinden tehlikeli parıltılar geçiyordu. “Gerçi tahmin etmeliydim. Sonuçta seni ben yetiştirdim.”

Bir eliyle saçlarımı kavrayıp ona doğru düzgün bakabilmem için başımı eğdiğinde nabzım hızlandı. Bakışları aklımı başımdan alıyordu. Luca elini yanağıma koyup başparmağını alt dudağımda gezdirdi. “Bana nedenini söyle,” diye mırıldandı. Sesi acıyla doluydu. “Büyükanneni bulmamın karşılığında senden hiçbir şey istemeyeceğim, Valentina. Ama hiç değilse bana bunu bahşet. Neden benimle evlenmeyeceğini söyle.”

Açık kahverengi gözlerine baktım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Neden birlikte olamayacağımıza dair binlerce neden vardı ve bunu o da biliyordu. “Ailene faydası dokunacak biriyle evlenmen gerektiğini biliyorsun. Ben öyle biri değilim. Natalia’yı kabul etmesen bile... karın asla ben olmayacağım.”

“Yanılıyorsun. Dion’un nişanlısı Faye varlıklı bir aileden gelmiyor. Orta hâlli bir ailede büyümüş sıradan bir kadın ve büyükannem onu da en az senin kadar seviyor. Neden karım olamayasın? Benden gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?”

Neden böyle yaptığına akıl sır erdiremiyordum. Bu kez ciddi ciddi aklını mı kaçırmıştı? “Neden benimle evlenmek istiyorsun, Luca?”

Yanağıma okşayıp gülümsedi. “Aslında kimseyle evlenmek istemiyorum ama başka çarem yoksa karım yıllardır yanımda olan tek kadın olsun istiyorum. Biz harika bir takımız ve sen istemediğin müddetçe hiçbir şey değişmez. Beni Natalia’dan kurtarırsan istediğin her şeyi yaparım. Büyükanнемin seçtiği kadın olmasan da Natalia yerine kucak açacağı tek kadınsın. Hem aramızdaki çekimi inkâr edemezsin. Seni istediğimi açıkça belirttim. Neden birkaç yıl birbirimizin tadını çıkarmayalım ki?”

Kaşlarımı çattım. Kafam karmakarışık. “Bana formaliteden evlenmemizi mi teklif ediyorsun?”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Natalia’yla da aramdaki şey formalite olacaktı. Mirası alabilmek için sadece üç yıl evli kalmam gerekiyor ama ona o kadar uzun süre tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Öte yandan sen? Seninle sekiz yıldır birlikteyiz. Birkaç yıl daha neyi değiştirir? Üç yıl sonra istediğin her şeyi alıp gidebilirsin. Elbet sana sunabileceğim bir şey olmalı.”

Öylece gözlerinin içine baktım. Kulaklarıma inanamıyordum. Luca’yı ciddi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Bunu ciddi ciddi düşünmeseydi konusunu bile açmazdı. Başta fevri davrandığını sanmıştım ama görünüşe göre yanılmıştım. “Senden hiçbir şey istemiyorum,” diye mırıldandım. “Bırak gideyim. Yeni iş bulma çabalarımın önüne taş koyma. Düş yakamdan. Seninle oyun oynamaktan, kullanılmış ve manipüle edilmiş hissetmekten bıktım artık. Senin gibi bir adamla asla evlenmem. Üç yıllığına bile olsa.”

Bir an gözlerinden belli belirsiz bir acı geçti ama bakışlarını kaçırıp iç geçirdi. “Valentina,” diye mırıldandı. “Hiç değilse bir düşün.”

Araba Abuela’nın evinin önüne yanaştığında telaşla üzerinden indim. “Peşimden gelme,” dedim ve arabadan inip kapıyı arkamdan çarparak kapadım. Şu an bütün dikkatimi büyükanneme vermeliydim. Evlenmek mi? Hem de Luca’yla? Gerçekten aklını kaçırmıştı. Son birkaç haftada bana yaptıklarından sonra onunla evleneceğimi nasıl düşünürdü? Beni kara listeye almasını bir raddeye kadar anlayabilirdim ama beni onunla evlenmeye zorlamak için Abuela’yı kullanmak? Kalbi gerçekten de çürümüştü.

Eve girdim ve bakışlarım Abuela’yı bulduğunda duraksadım. Kanepede oturuyordu. Etrafı sağlık ekipleriyle çevriliydi ve yüzü asıktı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı ortadaydı ve bu hâli beni endişelendiriyordu.

Ona doğru ilerledim ve önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerini tuttum. “Nereye gittin?” diye sordum boğuk bir sesle. “Ne kadar endişelendim biliyor musun?”

“*Rosa*,” diye azarladı beni. “Daha kaç kere söyleyeceğim? Yürüyüşe çıktım dedim ya. Aynı şeyi kırk kere sorup durma,” diye çıkıştı.

Elini benimkilerden çektiğinde kalbim sızladı. Beni tanı-mıyordu. Gözlerim yaşardı ve keskin bir nefes aldım.

“Valentina.” Başımı kaldırdığımda Luca’yı yanımda buldum. Bana elini uzatıyordu. Gittiğini sanmıştım ama buradaydı. Gözlerinde öfke yoktu. Ondan hiç beklemediğim bir şefkat ve anlayış vardı sadece. Elini tuttuğumda kalkmama yardım etti.

“Sana peşimde gelmemeni söylemedim mi?” dedim bıkkınca.

Luca gülümsedi ve saçımın bir tutamını yüzümden çekti. “Seni bırakmayacağımı söylemedim mi?” dedi. “Bana en çok ihtiyacın olduğu anda nasıl çekip gidebilirdim?”

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken burnumu çektim. Luca gözyaşını parmağıyla sildi. Yüzünde o kadar şefkatli bir ifade vardı ki hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Elini omzuma koyarak sakın ve nazik bir tavırla beni sağlık ekibinin yanına götürdü. Başımı kaldırıp ona baktığımda bana cesaret vermek istercesine gülümsedi. “Endişelenme,” diye mırıldandı. “Bir şeyi yok. Şu an önemli olan tek şey bu.”

Onu başımla onayladım. Doktor büyükannemin durumu hakkında bana bilgi verirken Luca elini belime koydu. “Bir bakıcı tutmanızı tavsiye ederim,” dedi, bunu söylemeyi hiç istemiyormuş gibi yumuşak, çekimser bir sesle. Evimizin hâli ortadaydı. Küçüküktü ve eşyalarımızın hepsi eskiydi. Yatılı bir bakıcıya paramızın yetmeyeceği gün gibi ortadaydı. “Durumu kötüleşmeye devam edecek. Zaman zaman şiddete başvurması da muhtemel. Bir şeyleri unutup durmak sinirini bozacak ve çok

geçmeden basit işleri yapmakta bile zorlanacak. Ona yardımcı olacak birine ihtiyacı var.”

Dudağımı ısırdım. Göğsüm daralıyordu. Böyle bir masrafın altından kalkamazdım ve en kapsamlı sigorta bile bakıcı ücretinin tamamını karşılamazdı. En iyi şekilde bakılmasını istiyordum ama bunu nasıl yapacaktım? Tuttuğum bakıcının ona nazik davranıp davranmadığını gözlemlemem imkânsızdı. Elimdeki bütçeyle ona ancak üstünkörü bir bakım sağlayabilirdim. Altı ay içinde işsiz kalacak olmam da cabasıydı.

Luca’ya bir bakış attım. Pişmanlık içimi kemiriyordu. İşime devam etmek zorundaydım ama bunu yaparsam... o kadınla evlenmesini izlemeye dayanabilir miydim? Arabadaki sözleri zihnimde yankılandığında sözcükler ben ne olduğunu bile anlamadan dudaklarımdan dökülüyordu.

“İstediğim bir şey *var*, Luca,” dedim. Sesim fısıltıdan farksızdı. Luca gülümsedi ve gözleri muzaffer parıltılarla doldu.

Yirmi Üç

LUCA

Valentina'yla evimdeki ofisime girerken ikimiz de gergindik. Bu odada kaç kez bulunduk bilmiyorum ama hiçbiri bu denli önemli bir anlaşma için değildi.

Sözcükler ağzımdan çıkana kadar Valentina'nın karım olmasını her şeyden çok istediğimi fark etmemiştim. Stratejik açıdan en doğru karar buydu.

Onu karım yapmak hem yanımda kalmasını hem de Natalia'yı başımdan atmamı sağlayacaktı. Onunla aynı yatağı paylaşmaksa hoş bir artı olacaktı.

Boş bir kâğıt alıp ona uzattım. "Aynı hataya tekrar düşmeyeceğim," diye homurdandım. "Yıllardır hakkından geldiğin adamların nasıl hissettiğini sonunda anladım. Sen acımasız bir köpek balığıydın, Valentina Diaz."

Valentina gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne diyebilirim ki? İş ustasından öğrendim."

Gülümsemesine karşılık vererek başımı iki yana salladım. Valentina gerçekten de düşmanlarıma kaptıramayacağım bir silahtı. Canı isterse beni pekâlâ ezip geçebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Benimle evlenmen karşılığında ne istiyorsun, Valentina?"

Bakışları yüzümde gezindi. Yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösteriyordu. Ne gördüğünü, benden ne istediğini merak ettim. Herkesin bir fiyatı vardı ve Valentina da bir istisna değildi. Şimdiye dek hiçbir kadın beni gerçekten görmemiş, olduğum kişi için istememişti.

Servetim ve Windsor soyadının getirdiği prestij olmadan bir hiçtim. Bir çıkar evliliği benim için en idealiydi. Sınırlar ve beklentiler açık açık belirlendiğinde hayal kırıklığı ve acı ortadan kalkardı.

Valentine tereddüde düştüğünde istemsizce gerildim. “Bunu yapmak istediğinden emin misin, Luca? Büyükanne buna göz yummayıp mirasını elinden alması çok olası. Bile isteye bu riski göze almak istediğine emin misin?”

Ona gülümsedim ve kalemimi alıp anlaşmamızın taslağını hazırlamaya koyuldum. “Bu sandığından çok daha küçük bir risk. Büyükanne seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Kalbimin sesini dinledim diye beni cezalandıracağına gerçekten inanıyor musun? Ona sana âşık olduğumu, senden başka kimseyle bir gelecek hayal edemediğimi söyleyeceğim. Yollarımızı bizzat kendi elleriyle kesiştirmişken ne yapacak sence?”

Valentina bakışlarını kaçırdı. Haklı olduğumu biliyordu. Bunu ondan başka bir kadınla yapıyor olsaydım paçayı kurtaramazdım.

“Beni seviyor, şirket için değerli bir araç olduğumu düşünüyor olabilir, Luca. Ama bu, *ailesine* katılmamı isteyeceği anlamına gelmez.”

“Öyle olsa seni sık sık aile yemeklerimize davet etmezdi.”

Bir süre sessiz kaldı. Kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

“İşin o kısmını bana bırak,” dedim. “Ne tepki verirse versin anlaşmamızın şartlarına uyacağım. Planımızın işe yarayıp yaramamasına bakmaksızın verdiğim sözü tutacağım.”

Tereddütle başını salladığında önümdeki boş kâğıda döndüm. “Şartlarını duyalım bakalım.”

Bana bakışlarından sözüme güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş izlenimine kapıldım. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve cesaretini topluyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Büyükanneme en iyi şekilde bakılmasını istiyorum. Yapılması gereken ev tadilatları da buna dâhil. Ne kadar sıkıntı çıkarırsa çıkarsın ona saygıda kusur etmeyecek, şefkatli davranacak yatılı bakıcılar istiyorum.” Duraksadı. “Bir de boşanmamızın ardından bu bakımı hayatının sonuna kadar sürdürmeme yetecek kadar para istiyorum.”

Belki de Valentina sandığım kadar akıllı değildi. Yoksa istediği her şeyi koşulsuz şartsız ayaklarının altına sereceğini bilirdi. Teklifimi reddetse bile onu geri çevirmezdim.

“Başka? Sana benden her şeyi isteyebileceğini söylüyorum. Ağzından çıkan her şey elimden geliyorsa senin olacak.”

Kısa bir tereddüdün ardından sırtını dikleştirip gülümsedi. “İşime aynı pozisyonda devam etmek istemiyorum. Yanılmıyorsam Stephen emekli olmak istiyordu. Şirketten ayrıldığında onun yerine geçmek istiyorum. Windsor Finans’ın COO’su olmak istiyorum. Ama işi doğruca bana vermeni söylemiyorum, sadece yeni COO’yu atamak için toplandığınızda oyunu benden yana kullanmanı istiyorum.”

Bunu istemesine hiç şaşırmamıştım. Bunu çok daha önceden akıl edip onu COO yapma çalışmalarına başlamış olmam gerekirdi. “İstifa etmenin nedenlerinden birinin yerinde saymak olduğunu söylemiştin. Şimdi senden kalmanı istemişken daha iyi bir pozisyona terfi etmen en doğrusu olur. Arkandayım, Valentina.”

Bunca zamandır bencillik ediyordum ve onu zorla yanımda tutamayacağımı anlamaya başlamıştım. Şimdi, evlenmek üzereyken bile bunu ikimizin de yararına olacağı için yapıyor-

duk. Valentina'ya sımsıkı tutunursam onu kendimden daha da uzaklaştıracaktım.

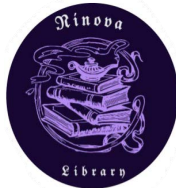
Kendinden emin bir sesle, "Luca," dedi. "Bir şey daha var."

Doğruldu. Gözlerindeki bakış merakımı kabartmıştı. Söylemek üzere olduğu şey her neyse tartışmaya açık değildi. Bunu ilginç bulmuştum.

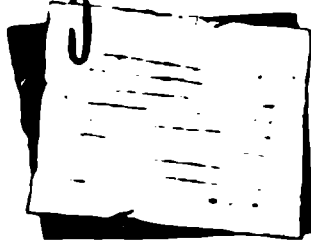
"Ailemiz dışında kimsenin evlendiğimizi bilmesini istemiyorum. Üç yıl içinde boşanacağız ve hayatımın geri kalanı boyunca eski karın olarak tanınmaya niyetim yok. Hayatıma her şeyi arkamda bırakıp yepyeni bir sayfa açarak devam etmek istiyorum ve sonsuza dek seninle anılırsam bunu yapamam."

İç geçirerek bakışlarını kaçırdı. "Evliliğimizin işimi etkilemesini de istemiyorum. İnsanlar zaten yıllardır torpil için seninle yattığımı konuşup duruyor ve onları haklı çıkarmak istemiyorum. İşimizi ve özel hayatımızı ayrı tutmamız gerek."

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Benim olduğunu herkese açık açık gösterme ihtiyacım giderek dayanılmaz bir hâle geliyordu. Fakat benimle evlenmesini istiyorsam bu arzuyu bastırmaktan başka çarem yoktu. Hem istesem bile nişanlandığıma dair haberler hâlâ ortalıkta dolaşırken evliliğimizi herkese duyuramazdım. "Anlaşıldı. Fakat karşılığında benim de birkaç isteğim olacak."

Yirmi Dört

VALENTINA

Luca bir süre öylece bana baktı. Gözlerinde tehlikeli parıltılar dönüyordu. Kendimi bu hâlde bulacağım, yıllardır nefret ettiğim adamla *evliliğimizin* şartlarını tartışacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Şimdi bile ona duyduğum hisler karmakarışık. Beni istemediğim bir şeye ikna etmek için zayıflığımdan faydalanması sinirimi bozuyor, beni karısı yapmak üzereyken bile gözünde bir araçtan ibaret olduğumu bilmek canımı yakıyordu.

Bu üç yılı kazasız belasız atlatıp atlatamayacağımdan emin değildim. Buzlar kraliçesiymiş gibi davransam da Luca'nın beni hiç kimsenin etkileyemediği kadar etkilediğini inkâr edemezdim. Şu son birkaç ay içinde bile beni kimsenin incitemeyeceğini düşündüğüm kadar incitmişti. Yollarımız ayrıldığında kalbimden geriye ne kalacaktı?

“Duyalım bakalım şu istekleri,” diye mırıldandım.

“Büyükannemin uymamızı beklediği birkaç kuralı olacak. Ares’le Raven’a koyduklarının aynısı olacaklarını tahmin ediyorum. Evliliğimiz üç yıl sürecek ve bu süre zarfında üst üste üç geceden fazla birbirimizden ayrı kalamayacağız.”

Dudaklarımı büzüp onu başımla onayladım. “Sorun değil. Birkaç tatili saymazsak yıllardır üç günden fazla ayrı kalmadık zaten.”

Luca sözlerim karşısında sırtıttı. “Beni yanlış anlıyorsun sanırım. Evliliğimiz geçici olabilir, Valentina ama gerçeğini aratmayacak. Evime taşınmanı ve her gece yatağında uyummanı istiyorum.”

Tam itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki elini kaldırıp kıkırdadı. “Seni istediğimi açıkça belirttim ama bunları kendim için istemiyorum. Yaptığımız şeyi öğrendiğinde bu kuralları büyükannem koyacak.”

Luca’yla aynı yatağı paylaşma düşüncesi bile beni telaşlandıırıyordu. Bana dokunduğunda mantığım, kendime koyduğum kurallar buhar olup uçuyordu. Neredeyse hiç tanıyamadığım bir Valentina oluyordum ve kendimi kaybetme fikri gözüme ürkütücü olduğu kadar karşı konulmaz da geliyordu.

“Bana bak.”

Söylediğini yaptım ve anılar son sürat zihnime doluşurken içimi saran sıcaklık karşısında dudağımı ısırdım. Bu sözleri son söyleyişinde parmakları içimdeydi. Tıpkı şu an hayatımla oynadığı gibi vücudumla oynuyordu.

“Bugünden itibaren benimsin, Valentina. Vücudun, düşüncelerin, hayallerin. Üç yıl boyunca her şeyini istiyorum. İyice düşün taşın çünkü bunun geri dönüşü yok. Hiçbir işimi yarım yamalak yapmam.”

Onu başımla onayladım ve üzerime çöken tuhaf savunmasızlık hissiyle kollarımı vücuduma doladım. Her şeye rağmen bedenimin hâlâ onu arzulamasından duyduğum utançla, “Bunu kabul edebilirim,” diye mırıldandım. “Ama karşılığında bana sadık kalacağına söz vereceksin. Madem her şeyimi istiyorsun başkalarına dokunmayacağından emin olmam gerek. Tahammül etmeyeceğim tek şeyi ihanettir. Aşka inanmam, Luca. Böyle

karmaşık bir duygu üzerine bir evlilik inşa etmemeyi tercih ederim ama sadakatten ödün vermem.”

Düşüncelerim bir an geçmişe, annemin yanıldığına, gerçek aşkın var olduğuna ama onun bunu bulamadığına inanacak kadar aptal olduğum zamanlara kaydı. Bakışlarımı Luca’ya çevirdim. O günleri güç bela ardımda bırakmıştım ama Luca’ya âşık olursam bu kez mahvolurdum.

Bana zihnimden geçenleri anlamaya çalıştığı zamanlardaki gibi baktığını fark etmemle duygusuz bir ifade takınmak için elimden geleni yaptım.

“Sana asla ihanet etmem, Valentina. Karım olduğun sürece senden başka kimse olmayacak. Dokunacağım, arzulayacağım tek kadın sen olacaksın. Düşüncelerim bile başkalarına kaymayacak. İnan bana bunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar uzun süredir fantezilerimi süslüyorsun ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.”

Kan yanaklarıma hücum etti ve bakışlarımı kaçırdım. Ben... fantezilerini mi süslüyordum? Ne zamandır?

“Ben de senden sadakat bekliyorum. Bütün arzularını tatmin edeceğim, Valentina. Bunu sakın başka yerlerde aramaya kalkma.”

Sözlerini başımla onayladım. “Endişelenme, böyle bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsin. Sana daima sadık kalacağım ama hepsi bundan ibaret olacak. Üç yıl az buz bir süre değil ve zaman içinde arzuyu ve yakınlığı aşkla karıştıracığımızdan eminim. Bunun aramızı bozmasını istemiyorum. Aşk denen şey gelip geçicidir. Sadece zaman içinde kaybolup giden kimyasal bir reaksiyondur ve evliliğimizin bir parçası olamaz. Ne hissettiğimizi düşünürsek düşünelim evliliğimizin tıpkı anlaştığımız gibi üç yıl içinde bitmesini istiyorum. Aşk gibi güvenilmez bir duygunun kaçınılmaz sonunu beklemek yerine her şeyin ne zaman biteceğine karar veren taraf olmayı yeğlerim. Hayatımın

dizginlerini beş para etmez bir hisse vermek yerine ellerimde tutmayı tercih ederim.”

Bakışları sanki bunları neden söylediğimi, beni böyle düşünmeye iten şeyin başka bir adam olup olmadığını bilmek istiyormuş gibi yüzümde gezindi. Fakat Luca özel hayatıma asla burnunu sokmazdı ve bu da bir istisna değildi.

“Sana âşık olmamamı mı söylüyorsun yani?”

Kalbim tekledi. “Sanırım,” dedim başımı eğerek.

“Bana bak,” dedi bir kez daha. Sesi alçak ve tehditkârdı.

Söylediğini yaparken nabzımın hızlanmasına mâni olamadım. Gerginliğim kararlılığımı sarsıyordu.

“Sana böyle bir söz verebilirim ama günün birinde buna pişman olmayacağından emin misin? Ya birlikte çok mutlu olursak ve üç yıl içinde ayrılmak istemediğimize karar verirsek? Ya *sen bana* âşık olursan?”

Alaycı bir kahkaha atarak başımı iki yana salladım. “Öyle bir şey *asla* olmayacak.”

Luca’nın kaşları kalktı ve bir an için gözlerinden acı ya da hayal kırıklığına benzer bir şey geçtiğine yemin edebilirdim. Muhtemelen bana öyle gelmişti.

“Peki,” dedi. “Birbirimize âşık olmayacağız.”

Rahatlayarak yavaşça nefesimi verdim. Bu anlaşma özenle inşa ettiğimiz ilişkimize karmaşa ve kaos getirecekti. Ortaya çıkabilecek bütün kafa karışıklıklarını baştan gidermek ikimiz için de en iyisiydi. Onunla evlenmeyi kabul etmiş olabilirdim ama daha fazla incinmeye niyetim yoktu.

“Büyükannemin uymamızı isteyeceği kurallar dışında senden bir isteğim daha var.”

Başımla ağzındaki baklayı çıkarmasını işaret ettim. Meraklanmışım. Sesi tereddütlüydü ve onu hiç böyle gergin görmemişim. Benden ne isteyecekti?

“Babamın mirasını gerçeğe dönüştürmeme yardım etmeni istiyorum.”

Babasının mirasını mı? Luca ebeveynlerinden hiç bahsetmezdi, hâliyle benden babasına dair bir şey istemesi son derece şaşırtıcıydı.

“Yardımcı olduğun yeniden yapılanma planları bana ait değil. Hepsi babamın fikriydi. Vefat ettiğinde Windsor Finans’a dair hayallerini yazdığı günlüğü bana kaldı ve hepsini gerçeğe dönüştürmeyi çok istiyorum. Yardımına ihtiyacım olacak. Açıkçası bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum, Valentina.”

Dilim tutulmuş vaziyette ona baktım. Neden ihtiyacımız olmayan yatırımlar yaptığını hep merak etmiştim. Luca yıllar içinde ödeme işlemcilerinden derin öğrenme üzerine çalışan teknoloji şirketlerine kadar bir sürü stratejik satın alma yapmıştı. Nedenini uzun zamandır merak etsem de bana bir şey söylememişti. Yalnızca verdiği talimatları eksiksiz şekilde yerine getirmiştim. Artık bankacılık hizmetlerinin yanı sıra varlık yönetimi, birleşme ve satın alma, ticaret ve çok daha fazlasıyla uğraşan bir şirket hâline gelmiştik. Bunların hepsi Luca’nın önderliğinde olmuştu.

“Babam, Windsor Finans’ın insanların günlük hayatlarına dokunacak bir şirket olmasını hayal ederdi. Bunu günümüze uyduracak olursak, insanların bizim bankamızı kullanmasını ve diğer e-ticaret ödemelerini bizim sistemlerimiz aracılığıyla yapmasını istiyoruz. Teknolojinin gelişmesiyle vizyonumuzda küçük değişiklikler oldu ama babamın ideolojisine sadık kalmak istiyorum. Hayalini kurduğu her şeyi hayata geçirdiğimi göremeyecek ama yine de bunu yapmak istiyorum.”

Elini saçlarının arasından geçirdi ve bakışlarını kaçırdı. “Babam baştayken şirketi Windsor Bankası’ndan biraz daha fazlasına dönüştürmüştü. Müşterilerine ev kredileri, daha küçük ölçekli krediler ve kredi kartları sunmak istiyordu ama hedefi bunlarla sınırlı değildi. Finans dendiğinde insanların aklına gelen ilk şirket olmayı, bizi seçmelerini istiyordu. Yalnızca kâr peşinde koşan başka bir kuruluş olmak istemiyordu. Bireysel

müşterilerinden daha düşük marjlı teklifler sunmayı ve kârını daha büyük şirketlerden, varlık yönetiminden ve birleşmelerden kazanmayı amaçlıyordu. Rakiplerimizin çoğunun aksine insanları zora sokmadan hayatlarını kolaylaştırmak ve hayallerini desteklemek istiyordu. Babam... hem kendilerine küçük bir pastane açmak ya da üniversiteye gitmek isteyen insanların hem de şirketlerini büyötmeye çalışan ama bunu nasıl yapacağını bilmeyen patronların bize gelmesini istiyordu. Hayatlarının hangi evresinde olurlarsa olsunlar Windsor Finans'ın yanlarında olmasını hayal ediyordu. Bu vizyonu gerçekleştirilmeme yardım eder misin?"

Luca'yı hiç bu kadar tutkulu, bu kadar duygusal görmemiştim. Babasının hayallerini önemseydiği ortadaydı. Bunu yeni öğreniyor olmama şaşırmadan edemedim. Bunca zamandır mantıksız işlere kalkıştığını varsaymışım. Tıpkı bunun gibi benden sakladığı, kendimce bir varsayımla üzerinde durmadığım başka şeyler de var mıydı? Onu sandığım kadar iyi tanımıyor olmam mümkün müydü?

"Karının en büyük destekçin olmasından daha doğal bir şey olamaz sanırım. Sana yardım edeceğim, Luca."

Gözlerindeki bakış yerini nabzımı hızlandıran bir şeye bıraktığında dayanamayıp kafamı çevirdim. Dudakları tatlı bir tebessümle kıvrılırken, "Karım, ha?" diye mırıldandı.

"Geriye tek bir şey kaldı," diyerek yazdığı anlaşmayı bana uzattı. Titreyen ellerimle kâğıdı aldım ve yazdıklarına bir göz gezdirdim. Bir imzayla hayatımı ona teslim edecektim.

Bir kalem alıp imzamı attığımda Luca tıpkı başarılı bir halka arza yardımcı olduğumuzda ya da büyük bir müşteriyi bünyemize kattığımızda yaptığı gibi gülümsedi. Sanırım onun gözünde bu da her zamanki iş anlaşmalarından farksızdı.

"Bu gece," dedi usulca. "Hemen bu gece evlenelim."

Kaşlarımı çattım. "Bu mümkün mü?"

Luca omuzlarını silkti ve bana kim olduğunu hatırlatır gibi bir bakış attı. “Zach halleder. Bana bir iyilik borcu vardı.”

Zach mi?

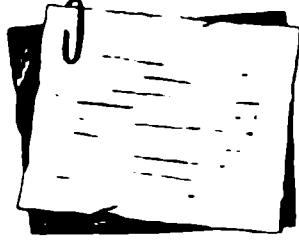
“Xavier’ın kardeşi,” diye açıkladı.

Bağlantıyı kurduğumda şaşkın bir nefes verdim. “*Belediye Başkanı Kingston*’ı mı diyorsun?”

Luca başıyla onaylayıp telefonunu çıkardı. “Bu kapıdan karım olmadan çıkman söz konusu bile olamaz,” dedi. “Bana kalsa bu gece seni hiçbir yere bırakmaya niyetim yok ama eş-yalarını toplaman gerek.”

Yirmi Beş

VALENTINA

Evlilik cüzdanımıza bakarken gözlerime inanamadım. Birkaç imzanın ardından dakikalar içinde yasal olarak karı koca olmuştuk. Hayal gördüğüme inanmak istesem de her şeyin gerçek olduğunu biliyordum. Sonuçta nikahımızı bizzat belediye başkanı kıymıştı. Törenin bir saniyesi bile gerçekmiş gibi gelmemiş, alelacele geçirilmişti. Tıpkı evliliğimiz gibi formaliteden ibaretti.

Luca dairemin önüne yanaşırken, “Yanına taşınmam şart mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. Nazik bir gülümsemeyle bana döndü. O imzaları attığımız an bambaşka birine dönüşüvermişti. Daha sakın gibiydi. Adını koyamıyordum. Sanırım anlaşmalı evliliğinden kurtulmanın bir yolunu bulmak onu rahatlatmıştı ama bizi neyin beklediğini kestiremiyordum. Evliliğimiz nasıl geçecekti?

Birlikte yukarı çıkarken sessiz kaldım. Luca’nın buraya son gelişini düşünüyordum. Sarhoş kafayla bana yalvarmasını, nabzımı nasıl hızlandırdığını hâlâ hatırlıyordum. Daha birkaç gün öncesine kadar onu terk etmeye kesinkes kararlıyken nasıl olmuştu da karısı olmuşum?

Luca oturma odasına girip etrafına bakındı. “Evliliğimizin inandırıcı görünmesi için birbirimize sıırsıklam âşıkmişız gibi davranmamız gerek. Mirasımı almak için belli şartları yerine getirmem gerektiğini de biliyorsun. Bunu elimize yüzümüze bulaştıramayız. Sonuna dek yanımda olmana ihtiyacım var, Valentina.”

Sözlerini başımla onayladım. “Hep yanında olmadım mı, Luca?”

Bana gülümsemesiyle yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlayan kalbim yüzünden bakışlarımı kaçırdım. Aniden kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissettim. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin olamıyordum. Eşyalarımı toplama bahanesiyle yatak odama yöneldim ama Luca peşimden geldi. Onunla burada, böylesine küçük ve samimi bir ortamda bulunmak... tuhaf bir şekilde beni geriyordu. Buna şimdi bile zar zor dayanabiliyorsam Luca'yla aynı yatağı nasıl paylaşacaktım?

“Valentina.”

Ellerini omuzlarıma koyduğunda gerildim. Kalbim tekledi. Beni yavaşça kendine çevirdi. Vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki göğsüm onun kine sürtündü.

“Pişman mısın?” diye sordu usulca.

Kahverengi gözlerindeki belli belirsiz endişeyi inceledim. “Henüz bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Evlendiğimiz gerçeğı hâlâ kafama dank etmedi ve çok aceleci davrandığımızdan endişeleniyorum.”

Luca elini yanağıma koydu. Dokunuşu nazikti. “Düzgün bir düğün yapabiliriz, Valentina. Bütün arkadaşlarımızı, ailemizi davet edebiliriz. İstedüğün buysa her şeyi hallederim.”

“Hayır,” dedim. “Bu... böylesi en iyisi. Bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.”

İfadesi sertleşti. “Evlendiğimizi tam olarak kimden saklamaya çalışıyorsun? Başka bir adam mı var?” Sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını vardı. Yoksa beni... beni *kıskanmış* mıydı?

“Hayır,” dedim. “Ama ikimiz de bunun günün birinde sona ereceğini biliyoruz. Üç yıl dediğin göz açıp kapayıncaya kadar geçecek ve boşandığımızda özgürlüğüme kavuşmak istiyorum. Geçmişimle anılmak istemiyorum. Bazen kim olduğunu unuttuyorsun. Evliliğimizi halka duyurursak Windsor soyadı bir ömür peşimi bırakmaz.”

Luca yatağıma oturdu. Bakışları dalgındı. Burada olması garibime gidiyordu. Son beş yıldır bu dairede yaşıyordum ama yatak odama bir kez bile girmemişti. Küçük yatağımın yanında dikilirken kocaman görünüyordu ve özel alanımda olması beni tuhaf bir şekilde telaşlandırıyordu.

Onunla yaşamak nasıl olacaktı? İşte her an birlikte olsak da mesai saatleri dışında pek vakit geçirmezdik. İş saatleri dışında ne yaptığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Luca’yı ailesinin yanında görmüştüm ama bu aynı şey sayılmazdı.

Çantamın fermuarını çekerek, “Hazırım,” dedim. “Önümüzdeki birkaç gün beni idare edecek her şeyi aldım.”

Luca başıyla onayladı ve çantamı elimden aldı. “Kalanları toplamaları için bir nakliye şirketiyle anlaşırım.”

Yatak odama son bir bakış atarken göğsüm sızladı. Burası kendime ait ilk yuvam olmuştu ve o kapıdan çıkıp gidecek olmak içimde buruk bir his bırakıyordu. “Bu daireye ne olacak? Başka bir çalışanına mı vereceksin?”

Luca omzunun üzerinden bana bir bakış atıp kıkırdadı. “Bayan Windsor,” dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. “Bütün şirkette bu özel ayrıcalıklardan yararlanan tek kişi olduğundan bihabersin, değil mi? Daire senin. Hep de öyle olacak. Tapusunu sadece bana karşı çıkacağını düşündüğüm için üzerine yapmadım.”

Birlikte arabasına doğru yürürken geniş sırtını izledim. *Bayan Windsor*. Artık olduğum kişi buydu sanırım. Kulaklarıma inanamıyordum.

Luca kapımı açtığında kaşlarımı çattım. Bu normalde şoförün, bugünkü gibi şoförümüzün olmadığı zamanlardaysa *benim* görevimdi. “Artık karımsın,” dedi ufak bir tebessümle. “Senin için böyle şeyler yapmak görevim. Kapını açmak benim için bir zevk, Valentina. Mesai saatlerinde değiliz sonuçta.”

Koltuğa otururken zihnimde düşünceler dört dönüyordu. Luca bambaşka biri oluvermişti. Daha nazikti ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. “Doğruyu mu söylüyorsun?” diye sordum yanıma oturduğunda.

Luca bana döndü ve elimi tuttu. Bakışları aşağıya kaydı ve parmaklarımızı nazikçe birbirlerine kenetledi. “Evet,” dedi.

“Neden? Neden bu ayrıcalıklar sadece bana özeldi?”

Parmak eklemlerime sürtünen başparmağı dikkatimi dağıtıyordu. Bana nazik davranmasını beklememiştim. Ara sıra yatmamız dışında her şeyin aynı kalacağını sanmışım ama bana gösterdiği şefkat... şaşırtıcıydı. Böyle davrandığında onu hiç tanımadığımı hissine kapılıyordum.

Luca yüzünde şimdiye dek hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. “Ne önemi var?” Bir an için gözlerini kaçırıp iç geçirdi. “Dürüst olmam gerekirse nedenini ben de bilmiyorum. Yalnızca senin için bir şeyler yapmak istiyordum ama üzerine hiç düşünmedim. Sadece yaptım.”

Profilini, düz burnunu ve çenesinin sert hatlarını inceledim. Profesyonelliğe sığmayacağını düşündüğümünden ona hep gerektiğinden uzun süre bakmamaya çalışırdım ama bugün bana engel olacak hiçbir şey yoktu. “Bunca yıl benden nefret ettiğini sandım.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Başlarda ediyordum. Büyükanнемin seni neden işe aldığına bir türlü akıl sır erdiremiyordum ve bilinmezlik hoşuma gitmiyordu. Manipüle edildiğimi hissediyordum ve kendimi art niyetli biri olduğuna inandırmıştım... Ama bir noktada düşüncelerim, ben bile ne olduğunu anlamadan, değişiverdi. Kendime sana katlanama-

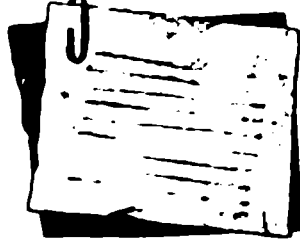
dığımı söylerken bile sana giderek daha fazla güvendim. Sonra bir baktım ki vazgeçilmezim olmuşsun.” Gözlerimin içine baktığında kalbim tekledi. “Üç yıl evli kalmaya tahammül edebileceğim tek kişi senken senden nasıl nefret edebilirim ki? İstifa edeceğini söylediğinde mahvoldum, Valentina. Hayır, senden nefret etmiyorum. Bu kadar güzel olmandan, kafamı bu kadar allak bullak etmenden nefret ediyorum. Ama hepsinden de öte, eskiden beri hep benim olmamandan nefret ediyordum.”

Bakışlarımı kaçırdım. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Elimi tutan adam... tanıdığım soğuk, umursamaz Luca değildi. Bu yanına aşına değildim ve bu beni korkutuyordu.

Korkutuyordu çünkü bu Luca... Bu Luca kalbimi çalabilecek bir adamdı.

Girmi Altı

VALENTINA

Luca'nın yatağında otururken kalbim küt küt atıyordu. Yanıma aldığım en kapalı pijamalarım her yerimi örtüyordu. Bilerek dolabımdaki en çirkin, en pasaklı, en eski parçayı seçmiştim. Siyah beyaz kareli iki parçalı takımımınla bir Dalmaçya köpeğinden farkım yoktu. Hiç bu kadar çirkin göründüğümü sanmıyordum.

Neden böyle bir şeye kalkıştığımı bile bilmiyordum. Korkak ya da çekingen biri değildim ama geceyi Luca'yla geçireceğimi düşünmek içimi tuhaf bir endişeyle dolduruyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki artık karı koca olduğumuzu sindirmeye fırsat bulamamıştım. Haftalardır süren tartışmaların, aramızda koyduğumuz mesafenin ardından... bu şey her neyse ona nasıl alışacaktık ki? Alışmak mümkün değildi.

Banyodan gelen duşun sesi beni daha bir diken üstünde tutuyordu. Luca'nın evine defalarca kez gelmiş olmama rağmen her şey gözüme yepyeni ve yabancı görünüyordu. Birlikte çalışmaya başlamamızdan iki sene sonra büyük bir tadilata kalkışıp her yeri yenilediğini bile hatırlıyordum. O zamanlar hâlâ beni kovmaya uğraşıyordu ve bütün evinin dekorasyon işini bana vermişti.

Oturduğum yatağı da yaslandığım yastığı da kendi ellerimle seçmiştim. Günün birinde söz konusu yatakta birlikte yatacağımız, Luca'nın karısı olacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Seçtiğim yirmi çeşit yastığın yirmisini de sırf sinirimi bozmak için beğenmediğini hatırladığımda istemsizce dişlerimi sıktım. Benden isteyip isteyebileceği her şeyin altından kalkacağımı anlamaya da o sıralar başlamıştı. Taleplerinin bana hiçbir katkısı olmadığını ya da iş tanımımın misli misli dışında kaldığını bilsem bile hepsini yüzümde kibar bir gülümsemeyle yerine getirmiştım.

İlişkimiz o dönemde mi değişmeye başlamıştı? Hatırlıyorum da tadilattan kısa süre sonra bana daha önemli işler vermeye başlamıştı. Değişimi yavaş olsa da dönüm noktamız bu olmalıydı.

“Kara kara ne düşünüyorsun öyle?”

Üzerinde yalnızca baksırıyla kapı eşiğinde durduğunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bakışlarım vücudunda gezinirken kan hızla yanaklarıma hücum etti. Daima takım elbiselerinin içinde harika görüldüğünü düşünürdüm ama hiçbir şey bu yarı çıplak hâliyle kıyaslanamazdı. Gözlerim baksırının belinde, karın kaslarının hemen altındaki V şekilli derin çizgide duraksadı. Her gün aksatmadan spor yaptığını biliyordum ama sonuçların bu kadar etkili olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Valentina?” dedi keyifli bir sesle.

Bakışlarımı hızla vücudundan uzaklaştırdım. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğinden adım gibi emindim. “Seçtiğim yastıkların hatırladığım kadar rahat olduğunu düşünüyordum.”

Luca kıkırdayınca ona döndüm, yüzündeki belli belirsiz mahcubiyet gözümünden kaçmadı. Ensesini ovuşturarak etrafına bakındı. “Daha yeni değiştirildiler,” diye mırıldandı. “Sana bir teşekkür borçluyum sanırım. Bunu hiç söyledim mi bilmiyorum ama sana verilen her görevi layıkıyla yapıyorsun.”

Dudaklarım içten bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başımı iki yana salladım. Yastıkları aldığımda mağazaya iki yılda bir yenilenmeleri gerektiğine dair talimat vermiştim. Luca’nın ruhunun bile duymayacağını, bu işi ev personelinin üstleneceğini

varsaymıştım. O isteyken gelen kocaman bir ekibi vardı ve her ihtiyacıyla onlar ilgileniyordu.

Luca yatağa yaklaştığında sertçe yutkundum. “Şey... *böyle* mi uyuyacaksın?”

Yatağa girdi ve sırtını başlığa yaslayarak bana döndü. Vücudunu kasten bana göstermeye mi çalışıyordu? “Bir sakıncası mı var? Rahatsız mı oldun?”

Pijama üstümün yakasını çekiştirdim ve başımı iki yana salladım. “Hayır. Olmadım tabii ki.” Bu hâlimden rahatsız *olduğumu* ona itiraf etmem yenilgiyi kabullenmekten farksız olurdu.

Luca güldü. Ona bir bakış attığımda kalbim tekledi. Yatakta öylece yatarken fena hâlde çekici görünüyordu. Onu bu kadar rahat, savunmasız gördüğümü hatırlamıyordum. “Aklıma ne geldi biliyor musun, Perdita?”

101 *Dalmaçyalı*’daki köpeklerden birinin adını bilmesi karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

“Nikahımızın en önemli kısımlarından birini atladık.”

“Hangi kısmını?” diye sordum kafa karışıklığıyla.

“Gelini öptüğüm kısmı.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve telaşla bakışlarımı kaçırdım. Utancımı fark eden Luca kıkırdadı. Göz ucuyla başını iki yana salladığını gördüm. “Çok tatlısın,” diye mırıldandı. “Daha güzel olabileceğin aklımın ucundan geçmezdi ama sanırım en çok bu hâlini sevdim. Uzun saçların omuzlarından aşağı dökülüyor, yüzünde makyaj yok. Doğal güzelliğiniz gözlerimi alıyor, Bayan Windsor.”

Bayan Windsor. Bana yeni soyadıyla seslenmesine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Bunu nasıl sıradan bir şeymiş gibi söyleyebiliyordu? Ailesine ansızın katılmış olmamı hiç tuhaf karşılamıyor muydu?

Luca beni kollarının arasına alıp tıpkı arabadaki gibi kucağına oturttuğunda dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü. O ânın üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi gelse de henüz

sadece birkaç saat olmuştu. Ellerini kalçama yerleştirip gözlerimin içine baktı. Bakışları sanki yüzümün her santimini ezberlemeye çalışıyormuş gibi ağır ağır üzerimde gezindi.

Başımı çevirdim. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime anlam veremiyordum. Ona hâlâ kızgındım ama bana böyle baktığında onu affetmemek elimde değildi.

“Valentina,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Bana bak.”

Dudağımı ısırdım, vücudum sözleri karşısında tepeden tırnağa gerildi. Bu sözcüklerin üzerimdeki etkisinin, dudaklarından dökülür dökülmez zihnime doluşan anıların farkında mıydı?

“Bana bak, karıcığım.”

Söylediğini yaparken kalbimin göğsümden fırlayacağını sandım. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum ve başımı kaldırmak için bütün irademi kullanmam gerekti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Luca.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında bana sırtıttı.

“Bu sözleri ağızından pek sık duymuyorsun sanırım, değil mi?” Yüzüme uzandı ve parmak uçlarını nazikçe şakağımda gezdirdi. “Sen olmasan üç yılım işkenceden farksız geçecekti. İçinde bulunduğumuz durumun senin için ideal olmadığını, senden çok şey istediğimi biliyorum, Valentina ama benimle evlendiğine pişman olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana iyi bir patron olamasam da iyi bir koca olacağıma söz veriyorum.”

Ona öylece bakakaldım, bakışlarındaki samimiyet şaşırtıcıydı. Evlendiğimiz andan beri yaptığı her şey şaşırtıcıydı. Tanıdığım adamın aksine bana nazik ve kibar davranıyordu.

“Luca,” diye mırıldandım titrek bir sesle. Kafamda cevabını öğrenmek istediğim bir sürü soru vardı ama hiçbirini nasıl soracağımı bilmiyordum. “Evlenmiş olsak da teknik olarak hâlâ Natalia’yla nişanlısın. Nerede durduğumuzu, benden ne beklediğini bilmem gerek.”

Luca gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan elini çevirdi ve parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. “Büyükannemle

konuşmadan önce gerçek bir çift gibi yan yanayken doğal ve samimi olabilmemiz için birbirimize alışalım. Bana beni uykumda öldürme planları yapıyormuş gibi bakarsan kim deli divane âşık olduğumuza inanır ki?”

Sözlerine gülümseyip başımı iki yana sallamadan edemedim. Ondan her şeyimle nefret etmenin bu kadar zor olması ne tuhaftı. Son birkaç aydır bana yaşattığı acılar hâlâ tazeydi ama bu hâli hepsini unutmayı kolaylaştırıyordu.

“Karı koca rolünü oynamaya büyükannemi kandıracak kadar alıştığımızda karşısına geçip her şeyi anlatırız. Nişanı atmanın kolay olacağını sanmıyorum ama Natalia çoktan başka bir kadınla evlendiğini öğrendiğinde başka ne yapabilir ki? Biraz zaman alsa da her şey çözülecek. Sadece bunu Ivanovlarla aramızdaki ilişkilere zarar vermeden yapmanın bir yolunu bulmamız gerek. Bu arada sağlık ekibimizden büyükannene tutacağımız bakıcılarla ilgilenmelerini istedim. Bunu öncelikler listemin en başına koyuyorum. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sen karım rolünü oynayacaksın, ben de kendi üzerime düşen her şeyi yapacağım.”

Tereddütlerime rağmen onu başımla onayladım. Büyükanne’yi kandırmak kolay olmayacaktı ve usta oyunculara taş çıkaracak bir rol yapmamız gerekecekti. Aramızdaki cinsel çekimi inkâr edemezdim ama âşık numarası yapmak çok daha zor olacaktı.

“Biraz pratik yapmalıyız,” diye fısıldadı Luca. “Tadını son alışımın üzerinden çok uzun zaman geçti.” Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmağını alt dudagımda gezdirdi. Bakışları ağzıma kaydı. “Seni öpmeme izin verecek misin, karıcığım?”

Bakışlarındaki apaçık özlem nabzımı hızlandırıyor, arzumu körüklüyordu. Luca bana şimdiye dek hiç bu kadar tatlı davranmamıştı. Aklım aksini söylese de karşımdaki aşına olduğum bu yabancıyı daha yakından tanımak istiyordum.

Gözlerim dudaklarına kaydığında altımdaki aleti daha da sertleştirdi. Yine de kılını kıpırdatmıyordu. Sadece bana bakıyor,

sabırla bekliyordu. Hafifçe öne eğildim. Dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı. Aylardır devam eden sonu gelmez kıskacılık, öfke, ona çıkışıp beni incittiği gibi onu incitme isteği, beni kara listeye aldığına pişman etme arzusu. Hepsi bizi bu noktaya, birbirimizin kollarına getirmişti.

“Sanırım senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

Luca ellerini saçlarımın arasına geçirip tutamları sıkıca kavradı. “İstedğin kadar et, bebeğim. Bana kız. Koşulsuz şartsız yardımına koşmam gerektiği yerde seni kendime mahkûm ettiğim için bana bağır çağır. Seni kullandığım için bana işkence et, Valentina. Ama sakın beni bırakma.”

Aramızda kalan son mesafeyi de kapatıp dudaklarımı onunkilere sürterek, “Bırakamam,” diye mırıldandım. “Seni bırakamam.” Denemiştim ama hâlâ yanında, hatta yatağındaydım. Arzularıma teslim olarak dudaklarına yapıştım ve bunca zamandır istediğim şeyi elde ettim.

Luca inleyerek saçlarımı daha sıkı kavradı. Dudaklarımı aralayıp öpücüğümüzü derinleştirirken dokunuşları sertti. Elleri vücudumun her yerinde öyle bir telaşla dolanıyordu ki neredeyse bunun basit bir şehvetten fazlası olduğunu düşünecektim.

Dudaklarını boynuma indirirken, “Kahretsin, Valentina,” diye homurdandı. Keskin bir nefes vererek ondan uzaklaştım ve aramıza biraz mesafe koymak için dizlerimin üzerinde doğruldum.

Elleri iki yana düştüğünde alev alev yanan bakışları benimkilerle buluştu. “Yeter,” diye fısıldadım. Kafam allak bullaktı. “Y-yarın... işe gideceğiz. Saat geç oldu.”

Luca iç geçirerek parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken, “Peki, Bayan Windsor,” dedi.

Üzerinden inip yanına uzandım. Kalbim son sürat atıyordu. Hiç böyle çelişkiye düşmemiştim. Bana daha önce hiç tatmadığım hisler yaşıtıyordu. Onu istediğimi inkâr edecek değildim ama her dokunuşu kalbimi sızlatıyordu.

Yirmi Yedi

LUCA

Ofisimin cam duvarının ardından karıma bakıyor, güzelliğiyle gözlerime bayram ettiriyordum. Bu sabah uyandığımda çoktan evden çıkmış, beni dört gözle beklediğim manzaradan mahrum bırakmıştı. İnsanların kişisel alanımı işgal etmesinden hiç hoşlanmazdım ama onunla uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. *Aylardır* yastıklarımın üzerine dağılmış saçlarının hayalini kurduğumdan bihaberdi.

Ofise benden çok önce gelmişti ve benden kaçıp kaçmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Sanırım dün olanlar nihayet kafasına dank ediyordu. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bizi neyin beklediğini ben de kestiremiyordum.

Dün gece giydiği korkunç pijama ve ben uyanmadan evden çıkması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Aramıza mesafe koymaya çalışıyordu ve buna minnettar olmam gerektiğini bilsem de benden kaçtıkça onu daha fazla kovalamak istiyordum. O gece üzüm bağındaki çardakta yaptığı gibi adımı inlemesini, nedeni olduğum her kötü anı yok olana dek bana yalvarmasını arzuluyordum.

Theo Miller'ın gergin adımlarla Valentina'nın masasına yaklaştığını fark ettiğimde koltuğumda doğruldum. Ne bok yiyordu burada? Şirketin en üst katı sadece bana, yönetim kad-

romuza ve kurula açıktı. Buraya gelmesini gerektirecek ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? O gece baltaladığım randevularına rağmen hâlâ görüşüyorlar mıydı?

Theo masasına yaslandı, Valentina ona siktirip gitmesini söyleyeceği yerde adama gülümsedi. Söylediği bir şeye güldü. Onları izlemek bile sinirimi tepeme çıkarıyordu. Karım çok ama çok güzeldi ve gözlerinin sadece beni görmemesi rahatsız ediciydi.

Cep saatime bir bakış atıp dişlerimi sıktım. Üç dakika. Ben olaya el atmadan onu postalaması için Valentina'ya üç dakika verecektim.

Geçen her saniye sinirim daha da tırmanıyordu. Sürenin dolmasıyla ayağa kalktığı anda kulaklarımdan dumanlar çıkıyordu. Valentina neden ona gülüp duruyordu?

Ofisimden çıktığımda bakışlarını bana çevirdi ve yüzü düştü. Sanki beni görmek bütün neşesini kaçıırıyordu. Bundan nefret ediyordum. Theo ise şaşkınlıkla bana döndü ve Valentina'nın masasından uzaklaştı. Yüzündeki gülümseme kaybolup gitti. İçimde kopan fırtınaya rağmen gayet sakin bir sesle, "Bölüyorum sanırım," dedim. Valentina lütfedip utanarak bakışlarım kaçırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

Kendimi sinir bozucu bir öğretmen gibi hissediyordum. Valentina'nın en kötü yanlarımı ortaya çıkarması tepemi attırıyordu. Ne zaman bir kadının başka biriyle gülüşmesi umurumda olmuştu? Bunu ilk kez yaşıyordum ve bu histen hiç hoşlanmamıştım. Karım beni aptal, huysuz bir çocuğa çeviriyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Valentina boğazını temizledi ve daha az önce o pislik herifin karşısında güller açan yüzünde her zamanki sinir bozucu gülümsemelerinden biri belirdi. "Önemli bir şey değil," dedi soğuk bir sesle. "Theo istediğim raporu getirdi."

"Neden?" diye çıkıştım. "E-postanda bir sıkıntı varsa Bilgi Teknolojileri'yle görüş," diyerek bakışlarımı masasındaki bel-

gelere çevirdim. Ne saçma bir bahaneydi bu? Bu devirde kim raporların basılı kopyasını çıkarırdı ki?

Theo bariz bir utançla ensesini sıvazlarken Valentina ayağa kalktı. Bana sert bir bakış atmasıyla öfkem daha da körüklendi. Ciddi ciddi bu herifi mi savunuyordu?

“Konuşabilir miyiz?” dedim.

Sorumu başıyla onayladı ve masasında duran paketi aldı. “Tabii. Paket az önce geldi. Ben de tam sana getirecektim.”

Ofisimi işaret ettim. Theo’nun içeri girmesini izlediğini fark ettiğimde soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım. Pislik herif kendini topladı ve başıyla bana selam vererek topukladı. Kara listeme girdiğinden haberi bile yoktu. Bugünden itibaren her hareketini yakından takip edecek ve en ufak bir hatasında ya pozisyonunu düşürecek ya da onu kapının önüne koyacaktım. Muhtemelen ikincisini yapacaktım. En iyi çalışanlarımızdan biri olması umurumda değildi. Karımı akşam yemeğine çıkarmasının ardından ona bir şans vermiştim. İkincisi söz konusu bile olamazdı.

Ofisime girdiğimde Valentina’yı elinde paketimle masamın önünde dikilirken buldum. Adıma gelen her şeyi almaya yetkisi olan tek kişi oydu. Paketin düşündüğüm şey olduğunu umuyordum. Beklediğimden hızlı gelmişti.

Kapıyı arkamdan kapayıp ofisimin şeffaf duvarını buzlu cama çeviren düğmeye bastım. Ona doğru yürümeye başladığımda Valentina’nın gözleri hafifçe genişledi. Bir adım gerilemesiyle kalçası masama çarptı.

Sahte bir gülümsemeyle üzerine eğildim ve avuçlarımı iki yanından masama yaslayarak onu kapana kısırdım. “Uyandığımda gitmiştin. Benden kaçarsan kimseyi oyunumuza inandıramayız.”

Bakışlarını kaçırdı. Yanakları al al oldu. “İşteyiz, Luca.”

Başımın buzlu camları işaret ettim. “Bizi kimse göremez, Valentina. Bana kimsenin evlendiğimizi öğrenmemesini iste-

diğini söyledin, ben de isteğini yerine getiriyorum. Bana kalı Theo Miller çoktan *benim* olduğunu öğrenirdi.”

Valentina’nın gözleri kısıldı. “Senin değilim.”

İstemsizce dişlerimi sıktım. “Beni yanlış anladın sanırım.” Vücudumu sertçe onunkine bastırdım ve saçını kavrayarak başını geriye eğdim. “Dün gece sana karşı nazik davrandım çünkü gerginliğin ayan beyan ortadaydı ama evliliğimiz böyle geçmeyecek. Sana vücudunu istediğimi açıkça söyledim. Önümüzdeki üç yıl boyunca her bir zerren benim, Valentina. Theo’ya attığın gülücüklerin hepsi *benim* olmalıydı. Bunu nasıl telafi edeceksin?”

Gözleri dudaklarıma kayarken, “Delirmişsin sen,” diye fısıldadı. Aletimin sertleşmesi için bir bakışı yetmişti. Ona karşı koymak imkânsızdı.

“Evet, karıcığım,” dedim. “Beni delirttiğin konusunda çoktan hem fikir olmuştuk. Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenme vakti geldi.”

Saçlarını daha sıkı kavrayarak onu kendime çektim ve hâkim olamadığım bir aciliyet hissiyle dudaklarına yapıştım. Valentina ağzımın içine inledi ve saniyeler için kollarını boynuma doladı. Öpücüğüme karşılık verirken vücudunu benimkine bastırdı. Ona doyabileceğimi hiç sanmıyordum. Benden nefret ettiğini iddia etse de vücudu aksini söylüyordu.

Ellerimi beline dolayarak onu masamın üzerine oturttum. Valentina bacaklarını araladı. Öpücüğümüzü bozmadan onu kendime çekerek aletimi kasıklarına bastırdım. Beni çıldırtıyordu. Şimdiye dek hiç böyle kontrolümü kaybetmemiştim ve bunun sebebi oydu.

Ellerimi bacaklarında gezdirdiğimde Valentina birden geri çekildi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, nefes nefese kalmıştı. “Birkaç dakika içinde toplantımız başlıyor, Luca. Ne yapıyoruz biz?”

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim ve başımı iki yana salladım. “Birkaç dakika seni boşaltmama yeter de artar bile.”

Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırmamla suratı kıpkırmızı oldu ve alt dudağını dişledi. Gözlerindeki muhtaç bakış öfkemi bir nebze dindiriyordu. “Bir daha sana asıldığını görürsem tatsızlık çıkar,” dedim usulca.

“Biliyorum,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Özür dilerim.”

Memnun bir gülümsemeyle külotlu çorabının ağnı yırttım. Parçalanmış çorabın sesi kulaklarıma bayram ettirdi. Valentina keskin bir nefes verdi. Gözleri alev alev yanıyordu. İtiraz edeceğini sanmıştım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu benden bile çok istiyor gibiydi. “Islak,” diye fısıldadım. “Kumaşı sırlıslam etmişsin, bebeğim. Daha sadece öpüştük.”

Valentina’nın gözleri hafifçe açıldı. Bir parmağımı külotunun üzerinden kadınlığında gezdirirken sırttım. Kumaşı kenara kaydırarak, “Sen benim karımsın,” dedim. Islaklığını hissettiğimde aklımı kaçıracığımı sandım. İnleyerek iki parmağımı içine kaydardım ve G noktasını buldum. “Unuttun mu?”

Valentina inleyerek başını iki yana salladı. Ceketimin yakasını kavradı. “Hayır,” dedi nefes nefese. “Nasıl unutabilirim ki?” Başparmağımı klitorisine sürttüğümde gözleri kapandı.

“Hayır,” dedim. “Bana bak.”

Gözleri geri açıldı ve bakışlarımız buluşurken yanakları kızardı. “Aferin kızıma,” diye fısıldadım. “En çok bu hâlini seviyorum, bebeğim. Vücudun bana boyun eğerken bile gözlerin isyanla dolu. Sen benimsin, Valentina. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin ama aklından çıkarmamalısın.”

Başparmağımı sertçe klitorisinde gezdirdiğimde inledi. Onu böyle görmek aklımı başımdan alıyordu. Nihayet gerçekten benim olduğunu hissediyordum. “Bütün şirket çok kıymetli Buzlar Kraliçesi’nin beline toplanmış eteği, yırtılmış çorabıyla masamda bacaklarını bana açtığını görse ne düşünürdü? Theo elime nasıl sürtüdüğünü, seni nasıl çaresiz hâle getirdiğimi görse ne düşünürdü? Belki en ufak bir şansı olmadığını iyice

anlaması için onu da çağırmalıyız. Camları tekrar şeffaflaştırayım mı?”

“*Hayır,*” diye inlese de kendini elime sertçe itmekten, boşalmaya çalışmaktan geri durmadı. “*Yapamazsın, Luca.*”

Bana sunduğu manzara karşısında zevkten dört köşe olmuş vaziyette kıkırdadım. “Merak etme, bir tanem,” diye mırıldandım. “Bu manzara sadece bana özel. Başka kimseyle paylaşmaya niyetim yok.”

Valentina’nın nefes alıp verişleri hızlanırken onu parmaklarım ile daha sert becererek orgazmın kıyısına getirdim. “Benim için boşalmak istiyor musun, karıcığım?”

Başıyla onayladı ve ceketimin yakasını asılarak beni kendine çekti. Bakışlarım dudaklarına kayarken usul usul güldüm.

“Bana o heriften uzak duracağını söylersen boşalmana izin vermeyi düşünebilirim.”

Valentina hışımla başını salladı. Gözleri arzuyla parlıyordu. “Duracağım. Yemin ederim.” Onu hiç bu kadar çaresiz, duyguları hakkında bu kadar açık konuşurken görmemiştim. Benim için dağıldığını izlemek en büyük zevklerimden biri hâline geliyordu.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadım. “Çok uslu bir kızsın, Valentina. Bir ödülü hak ediyorsun.”

Bana öyle çaresizce bakıyordu ki kalbim tekledi. Bütün fantezilerim gerçeğe dönüşmüştü.

Hayır.

Bu hepsinden daha iyiydi.

Klitorisini daha sert okşayıp onu orgazmın kıyısına getirerek, “Benim için boşal,” dedim.

Kaslarıyla parmaklarımı mengene gibi sıkarken, “*Luca,*” diye inledi. Aletim buna nasıl dayanabilirdi? Valentina’nın tadını bir kez aldıktan sonra asla eskisi gibi olamayacağımı zaten biliyordum. Beni kendine bağımlı edecek, hâlihazırda yaptığından daha da aptala çevirecekti.

Parmaklarımı içinden çıkarıp ağzıma götürdüm. Onu tatmaya ihtiyacım vardı. Valentina pürdikkat zevk sularını emmemi izledi. “Kıskandın mı?” diye fısıldadım. “Hiç merak etme. Yakında dilimle neler yapabildiğimi de öğreneceksin.”

Valentina’nın bakışları yüzümde gezindi ve muhtemelen her yanıma bulaştırdığı ruj izlerini silerken domates gibi kızardı.

Ondan bir adım uzaklaştım. Keyfim fazlasıyla yerine gelmişti. Onu Theo’yla görmek içimi huzursuz etse de bütün endişelerim adımı inlemesiyle uçup gitmişti.

“Ciddiyim,” dedim. “O herifin etrafında pervane olmasını istemiyorum. Ona haddini sen bilmeyeceksen ben bildireceğim.”

Valentina masamın üzerinden indi ve üstüne başına çekidüzen verdi. “Bir daha tekrarlanmayacak,” dedi ve dudaklarında tatlı, bir gülümseme belirdi. Yüzündeki belli belirsiz utancın kalbimi böylesine hızlandırması ne tuhaftı.

Her zamanki soğukkanlılığına bürünmek için verdiği mücadeleyi izlemek de neredeyse onu kendinden geçirmek kadar eğlenceliydi. İki dakika. O sinir bozucu profesyonel gülümsemenin geri dönmesi sadece iki dakika sürmüştü.

Çok geçmeden, “Bu sana geldi,” diyerek ofisime getirdiği paketi titreyen elleriyle bana uzattı. Belli ki tekrar iş moduna girmişti ve onu sinirlendirmek istemiyorsam duruma ayak uydurmalıyım.

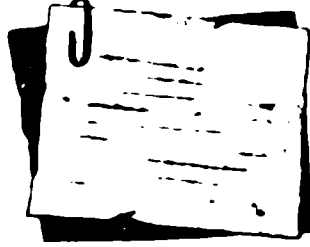
Paketi açmakta hiç acele etmedim ve içindekiler gün yüzüne çıktığında dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Belgeleri ona uzattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Yeni pasaportun ve ehliyetin,” diye açıkladım. Üzerlerinde *Valentina Windsor* adını görmek bile içimi büyük bir mutlulukla dolduruyordu. Üzerinde Windsor ailesinin arması bulunan siyah kredi kartını ona uzatarak, “Bir de bu var,” diye ekledim. “Benimkinin aynısı.” Onun da üzerinde *Valentina Windsor* yazıyordu. “Benimle evli olduğun müddetçe kartını istediğin gibi kullanmakta, gönlünce alışveriş yapmakta özgürsün.”

Ona uzattığım karta bön bön baktı. “Evliliğimizi gizlemek istemene saygı duyuyorum, Valentina ama bu *karım* olduğun gerçeğini değiştirmez. Bunu sen de aklından çıkarmasan iyi edersin. Kapalı kapılar ardında Valentina *Windsor*’sın. Üç yıllığına karı koca olacağımız konusunda anlaşmış olsak da evliliğimiz gerçek. Bunu sakın unutma.”

Sözlerimi başıyla onayladı ve pasaportunu göğsüne bastırdı. Şu an aklından geçenleri bilmek için dünyaları verirdim. Soyadımı almak, karım olmak için her şeyi yapacak bir dünya kadın vardı. Ne var ki bunu başarmış kadın hiç de mutluluktan havalara uçuyormuş gibi görünmüyordu.

Yirmi Sekiz

VALENTINA

“Demek burada saklanıyordun,” dedi Luca evindeki ofisin kapısına yaslanarak. “Seni burada bulacağımı tahmin etmeliydim.”

Onu böyle gündelik kıyafetler içinde görmek tuhaftı. Şimdiye dek onu bir kez bile gri eşofman ve beyaz tişört içinde gördüğümü sanmıyordum. Son derece çekici görüldüğünü inkâr edemezdim. Luca Windsor’ı sakın ve rahat görmek kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyordu. Giydiğim çirkin pijamalara biz göz attığımda utanmadan edemedim.

“Neden beni beklemedin? Eve birlikte dönebilirdik.”

Başımı iki yana sallayarak aklımı başıma topladım. “İşe kendi başıma gittiğimden arabamı ofiste bırakmak istemedim.” Emrime amade bir şoförüm olsa da onu ne zaman çağırsam kötü hissediyordum. Kendi işimi kendim görmeyi tercih ederdim.

Luca kapıdan doğruldu ve bana doğru yürümeye başladı. Gözlerindeki bakışlara dair bir şeyler bana bu sabah üzerimde gezen ellerini, söylediği şeyleri hatırlattı.

Sen benimsin, Valentina. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin ama aklından çıkarmamalısın.

Bana yine bir eşyaymışım, mallarımdan biriymişim gibi davranmıştı ama nedense bu kez buna aldırmamıştım. Bir za-

manlar Luca'nın deli olduğunu sanırdım ama görünen o ki aklını yavaş yavaş kaçıran asıl *bendim*. Yaptığı her şeye rağmen onu nasıl böyle çaresizce arzulayabiliyordum?

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Beni koltuğundan kaldırıp kendi oturdu ve beni de kucağına çekti. Kollarını belime dolayıp çenesini omzumun üzerine yasladıktan sonra bilgisayarın faresine uzandı. “Genişleme planları demek?”

“*Luca*,” Üzerinden kalmaya yeltendim ama belimi daha sıkı kavrayarak bana engel oldu.

Başını hafifçe çevirdi ve dudaklarını boynuma dokundurarak, “Özür dilerim,” dedi.

Şaşkınlıkla donakaldım. “Ne için?” diye sordum sertçe. “Özür dilemeni gerektirecek bir dünya şey yaptın. Daha net olur musun? Ne için özür diliyorsun?”

Gülerek faredeki elini de belime doladı. “Paçamı bu kadar kolay kurtarmama izin vermeyeceğini tahmin etmeliydim.”

“Neden vereyim?” diye çıkıştım. “Hiçbir işi yarım yamalak yapmazsın, değil mi? Madem özür diliyorsun, doğru düzgün dile.”

Gülerek konuyu kestirip atmasını bekledim ama Luca yüzümü görebilmek için beni kendisine çevirdi. Bakışlarındaki görmeyi hiç beklemediğim pişmanlık karşısında bir an dilim tutuldu. Avucunu yüzüme bastırdığında keskin bir nefes aldım. Haftalardır zaten karmakarışık olan duygularım artık eskisinden daha beter hâle gelmişti. Bir an onu bir kaşık suda boğmayı isterken sonraki an kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyordu. Kontrolümü bu denli kaybetmek hiç hoşuma gitmiyordu.

“Öncelikle o gece, Ares’le Raven’in düğününde, Joshua Rivera’yı kıskandığımı itiraf etmediğim için özür dilerim. Onunla dans ettiğini, söylediği bir şeye güldüğünü görmemle zihnim ikinize dair görüntülerle doldu. Birlikte olduğunuzu düşünmek bile beni o kadar çıldırttı ki sırf seni onun kollarının arasından

çekip alabilmek için büyükannemle dansımı yarım bıraktım. O zaman bunu neden yaptığımı sana, hatta kendime bile itiraf etmeye hazır değildim. O yüzden yalan söyledim. İkimize de. O gece ağzımdan çıkan her şey ikimize de pahalıya patladı ve bunu aylar önce yapmış olmam gerektiğini bilsem de bir özü hak ediyorsun.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Sözlerinde ufak da olsa bir gerçeklik payı olmalıydı. Aksine inansa öyle konuşmazdı. Beni kurumsal casuslukla suçlayıp geçer, Joshua’nın metresi olmakla itham etmezdi, değil mi? O gece söylediği her sözcüğü canımı yakmak için özenle seçmiş gibiydi.

“Natalia’nın yanında sana öyle davrandığım için de özür dilerim. Seni her gördüğümde, özellikle de Natalia o gün çat kapı ofise geldiğinde, kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi anlatamam. İstedğim kadın sen olsan da onunla evlenmekten başka çarem yok sanıyordum. Aramızda mesafe koymam gerekiyordu, dolayısıyla sana sıradan bir çalışanımmışsın gibi davranmaya başladım. Kendime başka biriyle evlensem bile bundan ötesi olamayacağını hatırlatıp dursam da seni kafamdan atamayacağımı bal gibi biliyordum.”

İç geçirerek elini indirdi. “Konu ne zaman sen olsan bencillik ettim, Valentina. Bunun farkındayım. İstifa ettiğinde seni kendimden uzaklaştırdım, seni kara listeye alıp başka bir iş bulmana engel olarak cezalandırdım. Yetmiyormuş gibi bir de büyükannenin kaybolmasını fırsat bilip seni benimle evlenmeye zorlamaya kalkıştım. Yaptıklarımın yenilir yutulur şeyler olmadığını, bir özrünün hiçbir kıymeti olmadığını biliyordum ama yine de senden beni affetmeni istiyorum.”

Gözlerinin ardındaki keder kafamı karıştırıyordu. “Bunları neden şimdi söylüyorsun?”

Bir tutam saçımı alıp parmağına doladı. “Bilmiyorum. Belki benden nefret ettiğini söylediğin, belki de sana yeni belgelerini verdiğimde düşen yüzün için. Neden birdenbire senden

özür dileme isteğiyle dolup taşıdığımdan ben de emin değilim, Valentina. Emin olduğum tek şey, bizi bekleyen üç yılı yarım kalmış meselelerle, sadece kendimizi arzuya kaptırdığımızda kısa süreliğine unuttuğumuz yaralarla geçirmek istemediğim.”

Bir süre sessiz kalıp bakışlarını kaçırdı. “Annemle babam bana daima konu aileyse en önemli şeyin iletişim olduğunu söylerdi. Bu alışkın olduğum bir şey değil, Valentina ama artık karımsın ve elimden geleni yapmak istiyorum. Kendimize tertemiz bir sayfa açamayacağımızın farkındayım ama hiç değilse geçmişin yükünden kurtulmak için yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum. Öylece arkama yaslanıp yaşadığımız her şeyin önümüzdeki birkaç yılı nasıl geçireceğimizi belirlemesine izin veremem.”

Ebeveynlerinden bahsetmenin Luca için zor olduğunu biliyordum. “İletişim,” diye tekrarladım. “Benim ailemde kimse birbiriyle konuşmaz. Kimsenin kimseden özür dilemediği, duygularının önemsenmediği bir evde büyüdüm. Ama bu döngüyü kırmam gerektiğinin farkındayım. Aynı şeyleri bizzat yaşamak istemiyorum ve geçmişin geleceği belirlememesi gerektiği konusunda haklısın.” Duraksadım ve kısa bir tereddüdün ardından devam ettim. “Özrünü kabul ediyorum, Luca ama bu canımın hâlâ yandığı gerçeğini değiştirmiyor. Hiç değilse buna anlayış gösterir misin?”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Elbette,” diyerek yavaş bir nefes verdi. Parmak uçları şakaklarımda gezinirken bir an için onun da tıpkı benim gibi ne diyeceğini bilemediğinden şüphelendim.

“Beni hep cepte gördün,” diye mırıldandım boğuk bir sesle. “Hep öyle gördün, hâlâ öyle görüyorsun ve ne yaparsam yapayım öyle göreceksin. Her şey senin için oyundan ibaretmiş gibi hayatımla ve duygularımla oynuyorsun ve ne zaman beni kendine denk gördüğünü, bana saygı duyduğunu düşünsem yanıldığımı kanıtlıyorsun. Ne Joshua ne de Natalia meselesi yüzünden sana kızgınım. Sadece bana bu kadar kötü davrandığın, sonra da

kalkıp uğruna didindiğim her şeyi tehlikeye attığın için incindim. Seni hep birinci önceliğim yaptım ama aynı şeyi yapma sırası ne zaman sana gelse beni yüzüstü bıraktın.” İşimin benim için, ailem için ne kadar önemli olduğunu anlaması mümkün değildi. Yıllardır Luca için canımı dişime takmıştım ama ne sıkı çalışmamın ne de sadakatimin onun için bir anlamı vardı. Bana saygı duymuyor, kurallarını bile bilmediğim karmaşık oyununda bir piyonmuşum gibi hissettiriyordu.

Luca başımın arkasını kavradı. Bakışları samimiydi. “Seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım,” dedi. “Daha fazla hata yapmayacağımın sözünü veremem, Valentina. Ama bundan böyle seni her şeyin üstünde tutacağıma söz verebilirim.”

Onu başımla onayladım. Göğsümdeki sayısız yumrudan biri nihayet kaybolmuştu. Özür kadar basit bir şeyin ilacım olabileceği aklımın ucundan geçmemiştir.

“Sence eski hâlimize dönmemiz mümkün mü?” diye sordu Luca usulca. “Bugün bana arzuyla baktığında... aylar sonra ilk kez bana güvendiğini hissettim. Bana olan güvenin sadece bununla sınırlı kalmasın, Valentina. Söz veriyorum seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Haklıydı. Geçmişin yüküyle bugünümüzü yaşayamazdık ama her şeyi silip atmaya da niyetim yoktu. Gözlerinin içine baktığımda gördüğüm içtenlik içimi kırılğan bir umutla doldurdu. “Seni affetmemi istiyorsan bunu hak etmen gerek.”

Alnıma bir öpücük kondurup öylece kaldı. “Ne gerekiyorsa yapacağım,” dedi.

Yirmi Dokuz

VALENTINA

LUCIFER

Eve gelme. Bana 45 dakika ver.

Kapının önünde duraksadım ve Luca'dan az önce gelen mesaja bakarken kaşlarımı çattım. İşten sonra Abuela'ya gittiğimi, dolayısıyla eve geç döneceğimi biliyordu. Onu bir iş üzerinde basmayacağımdan emin olmaya mı çalışıyordu? Mesajı içime kurt düşürmüştü.

Tarayıcıya götürdüğüm elim kafamın içinde dönen bin bir türlü senaryo yüzünden titriyordu. Ailesi gelmiş olabilirdi ama bu benden oyalanmamı istemesini gerektirecek bir neden sayılmazdı. Luca'nın evinden çalışmamız gayet olağan bir şeydi. Beni karşılarında görmek kimseyi şaşırtmazdı.

O hâlde evine kimi getirmiş olabilirdi? Natalia'yı mı? İçeri girirken midem acıyla kasıldı ve mantıklı düşünceler kafamdan uçup gitti. Kendimi Luca'yı umursamadığıma, bana yaşattığı her şey için ondan nefret ettiğime ikna etmişim ama içeride başka biriyle olduğunu düşündüğümde bile onu kendimden uzaklaştırmak için söylediğim her söze pişman oluyordum. *Lütfen. O günü tekrar yaşamak istemiyorum.*

Luca'nın sesini takip ederken bir yanım arkamı dönüp gitmenin daha iyi olup olmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Gözümü korkutan şeylerden kaçan biri değildim ama şu an tam da bunu yapmak istiyordum.

"Siktir," diye mırıldandı Luca. "Siktir, siktir, *siktir*. Nerede hata yaptım?"

Mutfığa girdiğimde onu savaş alanına dönmüş tezgâhların ortasında tek başına dikelirken buldum. İçimi dolduran rahatlama karşısında titrek bir nefes verdim. Neden öyle şeyler düşünmüştüm ki? "Luca?"

Arkasını dönmesiyle tablette oynayan YouTube videosunu fark ettim. "*Valentina*," dedi şaşkınlıkla. "Kahretsin. Sana oylanmanı söylemiştim. Neden..."

İnleyerek arkasını döndü ve telaşlı ellerle tabletin ekranını kilitlemeye çalıştı. Hâline gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ne yapıyorsun, Luca?"

"Hay sikeyim," diye inleyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Onu hiç bu kadar mahcup görmemiştim ve bu hâli tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak yanına doğru yürüdüm ve her yana saçılmış malzemelere bir göz attım. "Ne pişirmeye çalışıyordun?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

Luca başını ellerinin arasından kaldırdı. Bıkkınlığı ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Yüzüme uzandı ve parmak eklemlerini nazikçe yanağımda gezdirdi. "Sana beni affetmen için elimden geleni yapacağımı söyledim ama nerden başlayacağımı bilemedim. Senin için güzel bir şeyler yapmak istedim ve aklıma birkaç ay önce ofise getirdiğin yemeklerden biri geldi. Büyükkannenin yaptığı şu *taquitolar*. Kutunun içinden onun çıkmasına çok sevinmiş gibiydin. Ben de şu sevdiğin kanallara bakıp bir tarif buldum." Savaş alanına dönmüş mutfığa bakıp yüzünü buruşturdu. "Kâğıt üzerinde her şey çok kolay görünmüştü."

Kıkırdayarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Bunu benim için mi yaptın?”

Başını iki yana salladı. Bakışları hâlâ hayal kırıklığıyla doluydu. “Hayır. Etrafı dağıtmaktan başka bir şey yapmadım. Bir boku beceremedim. Konu sen olduğunda ne kadar çabalarsam çabalayayım her şeyi tekrar tekrar elime yüzüme bulaştırıyorum.”

Bakışlarım yüzünde gezinirken kalbim tekledi. “Hiçbir şeyi eline yüzüne bulaştırmadın,” diye fısıldayarak ona sokuldum. Bir elimi ensesine kaydırdım ve parmak uçlarımın üzerine yükseldim. Bakışları öyle savunmasız, öyle umut doluydu ki gülümsemeden edemedim.

Gözlerim dudaklarına kaydırdığında sanki öpüşmek istiyormuş ama bunun kararını bana bırakıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. “Valentina,” diye fısıldadı yalvarırcasına.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kendime çekerek dudaklarımızı buluşturdum. Luca inleyip başımın arkasını kavradı ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Tutamları sımsıkı kavrayışı çaresizliğini ele veriyordu. Beni bu kadar çok istemesinden asla bıkmayacaktım. Hiç kimse bana arzulandığımı onun kadar hissettirmemişti.

Diliyle dudaklarımı ayırarak beni yavaş yavaş, tutkuyla öptü. Dokunuşları arzudan çok daha fazlasıyla doluydu. Böyle yaptığına sanki dile getirmeye cesaret edemediği sözler verdiği hissine kapılıyordum.

Elim tişörtünün altına kaydı ve parmaklarım karın kaslarının üzerinde gezindiğinde inledi. Kumaşı yukarı çekiştirdiğimi fark eden Luca eteğini tutarak onu üzerinden çıkarmama yardım etti. Vücudu ortaya çıktığında dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçtı. “Manzara hoşuna mı gitti?” diye mırıldandı Luca.

Ellerini belime dolarken onu başımla onayladım. Beni mutfak tezgâhının üzerine oturtup bacaklarımı aralarken gözleri alev alev yanıyor, sabırsızlıkla dolup taşıyordu. “Beni gerçekten

çıldırıyorsun, Valentina. Bana kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek şeyler yaptırıyorsun. Bana ne yapıyorsun?”

Ellerimi göğsünden yukarı kaydardım ve boynuna doladım. Bacaklarımı belinde kenetlerken, “Sen de beni çıldırıyorsun,” diye itiraf ettim. Ona karşı koyamıyordum ve Luca da bunun farkındaydı. “Yanımdayken kendimi tanıyamıyorum.”

Dudakları benimkilere sürtündü ve gülümseyerek ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Güzel,” diye fısıldadı. “Kim-senin görmediği o yanların da benim olsun istiyorum. Artık karım olsan da seni eskisinden bile daha çok istiyorum. Sana doyamayacağımdan endişeleniyorum.”

Elimi saçlarının arasına geçirip onu her şeyimle öptüm. Kalbim tuhaf bir huzurla doluydu. Hem onunla hem de kendimle kavga etmekten yorgun düşmüştüm. Luca’yla tartışıp durmak istemiyordum ve aramızdaki mesafeden nefret ediyordum. Onu da eski günlerimizi de çok özlemiştim.

Luca biraz geri çekilip bana baktı. Yüzünde öyle perişan bir ifade vardı ki kendime engel olamadım. İşaret parmağımı kaşlarının arasına bastırarak gülümsedim. “Kaşların neden çatık?”

Başını iki yana salladı. “Bana hep böyle bakmanı istiyorum. Gözlerin nefretle dolup taşıtığında neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Bunun benim yüzünden olduğunu bilmek, başka kimseyi suçlayamamak beni kahrediyor. Her şeyi düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, hüsrânını ve samimiyetini inceledim. “İmza attığımızdan beri bana farklı davranıyorsun, Luca. Bambaşka bir insana dönüşmüş gibisin sanki. Böyle... böyleyken sana kızgın kalamıyorum.” Kısa bir tereddüdün ardından elimi yüzüne koydum. Annemin babama olan öfkesini ilk günkü gibi canlı tutmasına hep çok kızardım. Hayatındaki onca iyi şeye odaklanmak yerine geçmişteki olumsuzluklara sıkı sıkıya tutunduğu için onu suçlardım. Hep onun gibi olmaya-

cağımı söyleyip dururdum ama yaptığım da bu değil miydi? Kırmaya yemin ettiğim döngüyü sürdürmüyor muydum?

“Temiz bir sayfa,” diye fısıldadım. “Bir deneyelim, Luca.”

Luca’nın gözleri hafifçe açıldı ve bakışları sanki bana inanıp inanmayacağından emin olamıyormuş gibi yüzümde gezindi. “Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

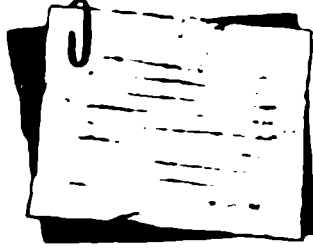
Başımı evet anlamında salladım. “Evet,” dedim alçak sesle. “Öyle. Seni affediyorum ama beni bir daha asla cepte görme. Bana kullanıldığımı hissettirme ve bir araç, kaynak ya da *mal-mışım* gibi davranma.”

Luca çenemi tutup alnını benimkine yasladı. “Davranmayacağım,” diye mırıldandı. “Ama yatak odamız için aynı şeyi söyleyemem. Konu vücudunsa benimsin, bebeğim. Bundan taviz veremem.”

Ağzımdan kaçan kıkırtı beni şaşırttı. Yüzüm kızardı. Luca sırtarak yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimde bir süre oyalandı. “Merak etme,” diye fısıldadı. “Karşılığında benim de her şeyim senin olacak. Beni gönlünce kullanmana razıyım, karıcığım.”

Otuz

VALENTINA

Abuela'yla çekildiğimiz fotoğraflara göz atarken sandalyemde arkama yasladım ve kendi kendime gülümsedim. İki günde bir işten çıktıktan sonra onu görmeye gidiyordum ve durumu iyiye gidiyordu. Yeni bakıcıları nazik ve son derece profesyonel insanlardı. O kadar ki saat başı bana durumu hakkında rapor veriyorlardı. Büyükanнемin iyi ellerde olduğunu bilmek içime su serpiyordu ve her şeyi Luca'yla ekibine borçluydum.

Düşüncelerim ona kayarken sırtarak dudağımı ısırdım. Luca bana karşı daha nazik davranmak için gerçekten de elinden geleni yapıyor, neden olduğu acıyı telafi etmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bana kendini affettirmek için ne gerekiyorsa yapacağını söylediğinde bunun güzel ama altı boş bir söz olduğunu düşünmüştüm. Sözünün arkasında duracağını tahmin etmem gerekirdi. Sonuçta hiçbir işi yarım yamalak yapmazdı. Bana sabır gösteriyor, ona sunduklarımdan fazlasını istemiyordu ve bana karşı tavırları hiç olmadığı kadar kibardı.

Sabit hattımın ışığı bir sorun olduğu anlamına gelen kırmızı renkle yanıp söylemeye başladığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Şaşkınlıkla cam duvarın ardına bir bakış attım ama Luca işine dalmıştı ve yüzünde bir sorun olduğuna dair en ufak bir belirti yoktu.

Birkaç saniye sonra arkamdan topuklu ayakkabı takırtılan duyuldu. Natalia'nın yüzünde heyecanlı bir sırıtışla Luca'nın ofisine doğru ilerlediğini görmemle midem kasıldı. Onu içeri kim almıştı?

"Affedersiniz, Bayan Ivanov," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. "İçeri girmenize müsaade edemem." Onu görmek bile içimi tuhaf bir kıskançlıkla dolduruyordu. Teknik olarak hâlâ Luca'nın nişanlısıydı ve onu dışarı postalayamamak sinirimi bozuyordu.

Natalia kıkırdayarak yanımdan geçip gitti ve Luca'nın ofisine daldı. Ne yapacağımı bilemediğimden ben de arkasından içeri girdim. "Sevgilim!" dedi. "Sürpriz!"

Kapının yanından hızlı adımlarla Luca'ya ilerlemesini izlerken aşına olmadığım bir öfke bedenimi ele geçirdi. Sevgilim mi? *Sevgilim mi?* Luca şaşkınlıkla havalanmış kaşlarıyla yerinden kalktığında içimdeki alev daha da körüklendi. Bakışları benimkileri buldu, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Natalia'yı görmeyi beklemediği açıktı ve bu, öfkemi bir nebze azaltsa da geçirmeye yeterli değildi.

Natalia kollarını boynuna doladığında Luca bir adım gerileyerek aralarında hızla mesafe koydu. Bana endişe dolu bir bakış atsa da istifimi hiç bozmadan kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslandım.

"Laurier'e gittiğini gördüm," dedi heyecanla. Laurier şu ünlü, çok az sayıda insanın kapısından içeri girebildiği kuyumcu değil miydi? "Bana bir nişan yüzüğü aldın demek. Öyle şaşı-alı bir evlilik teklifi istemiyorum! Zaten nişanlıyız, sevgilim. Yüzüğümü ver yeter."

Luca elini saçlarının arasından geçirerek iç çekti. "Nereden gördün?"

Natalia'nın yüzünde bir sırıtış belirlediğinde göğsüm sıkıştı. Gülümsediğinde çok güzel görünüyordu. Kendimi diğer kadın-

larla pek kıyaslamazdım ama onun yanında bir hiçtim. “*The Herald* seni içeri girerken görüntülemiş.”

Luca inleyerek telefonunu kaptı. “Kahretsin.” Yine bana döndüğünde gözlerindeki pişmanlık midemin kasılmasına neden oldu. Haberde ne yazdıklarını bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

“Natalia,” dedi. Sesi sinirime dokunacak kadar sakindi. “Görünüşe göre ortada bir yanlış anlaşılma var. En kısa sürede sana her şeyi açıklayacağım. Ama şimdilik gitmeni rica etmek zorundayım.”

Natalia dudaklarını büktü. Böyle çocuksu bir harekete rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemesi rahatsız ediciydi. Erkekleri nasıl etkileyeceğini iyi bildiğine adım gibi emindim ve Luca’nın bir istisna olduğunu sanmıyordum. Ben mantıklı olan seçimdim ama yatağında görmeyi tercih edeceği kadın şüphesiz oydu. Onları yan yan hayal etmek midemi bulandırdı ve yumruklarımı istemsizce sıktım.

“Ama sırf seni görmek için onca yol geldim. Hem babam şu birleşme mevzusunu seninle konuşmamı istedi.”

“Şu an iyi bir zaman değil. Meşgulüm. Şoförüne seni bırakmasını söyleyeceğim, babanı da daha sonra ararım.” Sesi endişeli geliyordu. Bakışlarımı kaçırdım, suçluluk duygusu içimi kemirmeye çoktan başlamıştı. Luca’nın Natalia’ya karşı bir şeyler hissetmediğini biliyordum ve Ivanovlarla arasını bozmanın kötü bir fikir olduğunun farkındaydım ama yine de mantıksız öfkemi bastıramıyordum.

Natalia hışımla arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Beni fark etmesiyle bakışları bir süre üzerimde oyalandı ve ofisten çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı. Luca’nın önce büyükannesiyile konuşmadan nişanı bozması imkânsızdı ama Natalia’yı şuracıkta terk etmesini dilemeden edemiyordum.

Sıktığım dişlerimle onu izledim. “Size bir akşam yemeği rezervasyonu ayarlamamı ister misin, *sevgilim*? Yoksa yüz güllük bir buketi mi tercih edersin?”

Luca gülümsemesini bastırdı. Bakışları birden ısındı. “Gel buraya, Valentina.”

Duvarдан doğrulup söylediğini yaptım. Öfkem fokur fokur kaynıyordu. Yanına ulaştığımda kıkırdadı ve belimi kavrayarak beni tüy kadar hafifmişim gibi kolayca masasına oturttu. Gözlerimin içine bakarak bacaklarımı ayırdığında eteğim belime toplandı.

“Luca!”

Bana aldırmadan yerine oturdu ve sandalyesini bacaklarımın arasına çekti. Kalçalarımı kavrayarak, “Karım gibi davranmaya başlaman için gereken tek şey buydu demek, ha? Kızma bana, bebeğim,” diye mırıldandı.

Kan yanaklarıma doğru hücum etti. Omzumun üzerinden arkamdaki cam duvara bir bakış attım. Görünürde kimse olmasa da basılmamız bu tarafa doğru yürüyecek bir çalışana bakardı.

“Geleceğinden haberim yoktu. Birkaç gün içinde büyü-kanneme her şeyi anlatacağız. Benim için birazcık daha dişini sıkabilir misin?”

Tekrar önüme döndüm, kalbim son sürat atıyordu. “Neden sıkamayayım?” dedim, amaçladığımdan daha sinirli bir sesle.

Luca gülerek bana bakabilmek için arkasına yaslandı. Elleri kalçalarımın indi. Eteğimin yukarı toplanmasıyla ortaya çıkmış siyah dantel külotuma kaymasıyla kararan gözleri huzursuzca kıpırdanmama neden oldu. Külotlu çorabımı yırttığı günden beri jartiyer çorabı giymeye başlamıştım ve yüzündeki ifade bana bunun hoşuna gittiğini söylüyordu.

“Şu söylentilerin aslını astarını sormayacak mısınız?”

“Ne söylentisi?” diye karşılık verdim gergince.

“Laurier’i ziyaret edişime dair söylentileri.”

Bakışlarımı kaçırdım. Göğsüm acıyla sıkıştı. Natalia'ya yüzük seçtiğini düşünmek bile istemiyordum. *The Herald* haberi henüz yayınlamışsa fotoğrafları yakın zamanda çekilmiş olmalıydı. Apar topar evlendiğimiz göz önüne aldığında yüzük benim için olamazdı. Dahası, Luca benim için böyle bir şey yapmaya asla kalkışmazdı. Windsorlar yalnızca aile yadigârları için Laurier'i ziyaret ederdi. Bir ömür sürmeyeceğini bildiği bir evlilik için en seçkin mücevher ustalarından birinin kapısını çalmazdı.

“Doğru söylüyorlar,” diye mırıldandı. “Laurier'e gerçekten gittim.”

Bakışları benimkileri bulduğunda itirafının neden olduğu acıyı ona belli etmemek için elimden geleni yaptım. Luca sırtıttı ve yanağımı okşayarak başını iki yana salladı. Ardından elini çekip masasının çekmecesine uzandı. Üzerine Laurier'in arması işlenmiş siyah bir kutu çıkardığında keskin bir nefes aldım.

“Fakat *The Herald* bir konuda yanılmış. Laurier'e nişan yüzüğü için değil, alyans almak için gittim.”

Kutuyu açtı ve içinde duran kocaman pırlanta yüzüğü ve yanı başındaki sade, altın alyansı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bandı yuvasından çıkarırken, “Üç elmas,” dedi. “Bana sözünü verdiğin her yıl için bir tane. Geçmişte her şeyi berbat ettiğimi, sana daima hak ettiğin gibi davranmadığımın farkındayım ama her şeyi telafi etmeme izin ver, bebeğim. Boktan bir patron olsam da iyi bir koca olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi. Ölçüsü tamdı ama benim gibi birisi için çok fazlaydı. Böyle bir yüzük... Windsor ailesine layık bir kadının olmalıydı.

“Al bakalım,” dedi kendi alyansını çıkararak. “Benimkini de sen tak. Aslında bunu nikahımızda yapmamız gerekirdi ama geç olsun güç olmasın.”

Yüzüğümü çıkararak “Olmaz,” dedim. “Evlendiğimizi ailelerimiz dışında kimseye açıklamayacağımız konusunda anlaşmıştık. Parmağımızda alyanslarla gezemeyiz.”

Pırlantayı masasına bıraktığımda Luca’nın yüzü düştü. Çenesini sıkarak alyansını benimkinin yanına bıraktı. Kıs kıs gülerek parmağını kalçamdan ayak bileğime kaydırды. Bacağımı omuzuna atıp dudaklarını çorabımın hemen üzerinde gezdirdiğinde keskin bir nefes verdim. “Benim olduğunu herkese gösterecek bir şey takmaktan korkuyorsun,” dedi. Sesi alçak fakat bir o kadar da tehlikeliydi. “Sana karşı nazik olmak istiyorum, bebeğim. Sabırlı olmak, sana hak ettiğin gibi davranmak istiyorum ama işimi çok zorlaştırıyorsun. Sana sahip olmak, bunu herkese açık açık göstermek istiyorum. Artık *karım* olmana rağmen hâlâ benimmişsin gibi hissetmiyorum. Neden beni kışkırtmakta bu kadar ısrarcısın?”

Luca’nın dudakları tenime öpücükler kondurup sertçe emerek kalçamın yukarılarına ilerledi. İniltilerimi bastırmak için dudağımı ısırdım ve saçlarını sımsıkı kavradım.

Ağzını dantelli külotuma sürterek, “Kimin öğrenmesinden korkuyorsun?” diye mırıldandı. “Beni affettiğini söylüyorsun ama her fırsatta beni geri çeviriyorsun. Beni çıldırttığını bildiğin için mi böyle yapıyorsun?” İç çamaşırlımın üzerinden kadınlığıma bir öpücük kondurduğunda istemsizce inleyerek kasıklarımı yüzüne ittim.

Luca kıkırdadı ve kumaşı dişleriyle kavrayıp bir kenara itti. “Belli ki kimin olduğunu hatırlamaya ihtiyacın var,” diye fısıldadı tenime. “Sanırım nezaketin, sabrın dozunu kaçırdım. Anladığın dilden konuşalım o hâlde.”

“Luca,” dedim onu uyarırcasına, “her an basılabiliriz.”

Başını kaldırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Sence umurunda mı?” diyerek öteki bacağımı da omzunun üzerine attı. Vücudumu kendine çekmesiyle sırtım masasına yaslandı, bacaklarım ardına kadar açıldı.

Bakışlarını benimkilerden bir an bile ayırmadan dilini kadınlığının üzerinde gezdirdiğinde gözlerim kapandı.

“Hayır,” dedi. “Kuralları biliyorsun. Seni dilimle becerirken gözlerimin içine bakacaksın. Beni izleyecek ve bu görüntüyü zihnine kazıyacaksın. Alyansını takmasan bile benimsin, Valentina Windsor.”

Kalçalarımı sımsıkı kavradı ve dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. Sabit bir ritimle beni ağır ağır çıldırtmaya koyuldu. “Enfes ve sırılsıklam. Sen inkâr etsen de vücudun gerçeği biliyor.”

Dilini içime kaydırarak daha fazlası için yalvaran noktaya sürttü. “Luca,” diye inledim. “*Lütfen.*”

Beni nefes nefese bırakana, altında kıvrandırana kadar diliyle klitorisimin etrafında daireler çizdi. Beni zevkin doruklarına çıkarıp tatmin etmemesi acımasızlıktı. Saçlarını daha sıkı kavrayarak kalçalarımı yüzüne daha sertçe bastırdım.

Dilini klitorisimden çekmeden iki parmağını içime itip G noktamı eliyle koymuş gibi bulduğunda aklımı kaçıracığımı sandım. Ne zaman orgazmın kıyısına gelsem yavaşlıyor, beni cezalandırıyordu.

“*Lütfen, Luca. Lütfen.*”

Hafifçe geri çekildi ve bana baktı. “Kiminsin?”

“Seninim,” dedim. “Sadece seninim.”

“Aferin kızıma,” diye fısıldayarak klitorisimi emmeye geri döndü.

“Bu am,” diye fısıldadı klitorisime doğru. “Kimin?”

Çaresizce saçlarına asıldım. “Senin, Luca. Her şeyim senin.”

Luca gülümsedi ve uğruna yalvardığım şeyi nihayet bahsederek beni diliyle boşalttı. İniltilerim ofisini inletse de hiçbir şey umurumda değildi.

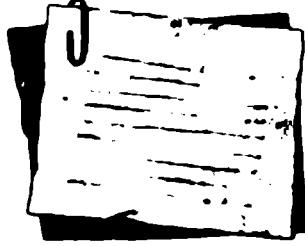
Ben kesik nefeslerim ve dağılmış kıyafetlerimle orgazmımın son anlarını yaşarken Luca bacağımın iç kısmına öpücükler kondurdu. Yüreğimi hoplatan o tatlı içten gülümsemesiyle bana baktığında bakışlarımı kaçırmaktan kendimi alamadım. Samimi

anlarımızda bana işkence etse de kalan her dakika bana dünyanın en değerli şeyiymişim gibi davranıyordu. Aklımı başımdan alıyor, beni kendine bağımlı ediyordu.

“İkimize de birer zincir alacağım,” diye mırıldandı tenime. “Yüzüğünü ona takarsın. Ama öyle ya da böyle vücudunu istiyorum, Valentina. Beni, seni tekrar cezalandırmak zorunda bırakma. Beni kışkırtma.”

Sözlerini başımla onayladım. Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Cezam bu olacaksa onu tekrar tekrar kışkırtmak kulağa o kadar da kötü bir fikirmiş gibi gelmiyordu.

Otuz Bir

VALENTINA

Luca'nın giyinme odasına girdim ve onu gömleğini giyerken bulduğumda duraksadım. Göğsü ve karın kasları bütün haşmetiyle ortadaydı. Onu giyinirken izlemenin tuhaf bir şekilde çekici olduğunu inkâr edemezdim.

Gözleri büyük aynadaki yansımasından benimkileri bulduğunda bir an için donakaldım. Bu hâli nabzımı hızlandırıyordu ve daha fazlasını istiyordum. Bana aldığı yüzüğü takmayı reddettiğim günden beri bu bakışına hasret kalmıştım.

Yıllardır Luca'nın gözünde hiçbir değerim olmadığına eminim ama son zamanlarda onu sandığım kadar tanımadığımı fark etmeye başlamıştım. Daima kafasının nasıl çalıştığını anlayan tek tük insanlardan biri olduğumu varsaymıştım ama belli ki yanılmıştım.

“Gel buraya, Valentina,” dedi bana doğru dönerek.

Söylediğini yaptım. Kırmızı eteğim attığım her adımla etrafa savruluyordu. Luca memnun bir gülümsemeyle beni süzdü. Buna asla doymayacaktım. Öyle olmadığını bilsem de bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakıyordu.

Dikkati boynumdaki kolyeye kaydı ve kaşlarını çatarak parmağını zincire geçirdi. Asıldığında keskin bir nefes verdim ve zinciri koparacağından endişelenerek ona doğru bir adım

attım. “Hiç değilse bugün tak,” diye mırıldandı. Sesindeki belli belirsiz hayal kırıklığı dikkatimden kaçmamıştı. “Büyükanne-min sana bir yüzük bile almadığımı düşünmesini mi istersin?”

Boynumda sallanan yüzüğe bir bakış atarak onu başımla onayladım. “Parmığıma sen takacaksan olur,” diye mırıldandım düşünmeden.

Luca’nın gözlerindeki soğukluğun bir kısmı anında kayboldu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Demek öyle,” diye fısıldayarak zinciri açtı ve yüzüğü çıkardı. Elimi tuttu ve halkayı parmağımın ucuna geçirip bana baktı. Özlem dolu bakışlarıyla, “Böyle mi?” diye sorarak alyansımı taktı.

Başımı evet anlamında salladım ve boştaki elimle yüzüne uzandım. Parmak uçlarımı nazikçe şakağında gezdirdim. “Ofis dışında yüzüğümü çıkarmayacağım. Söz veriyorum. Önemseyeceğini düşünmemiştim.”

Luca elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımı usulca öptü. “Önemişiyorum,” diye fısıldadı. “Önemsemez olur muyum, karıcığım?”

Adını koyamadığım bir ifadeyle bana baktı ve iç geçirdi. Bakışlarının ne anlama geldiğini çözebilmeyi diledim. Bir yanım bunu özleme benzetiyordu ama karşısında dururken beni nasıl özleyebilirdi ki?

Elimi karın kasları ve göğsünde gezdirerek boynundaki zincire doğru ilerlettim. Klipsini açarak alyansını avucuma aldım. Üzerimden çekmediği bakışları kalbimin tuhaf bir ritimle atmasına neden oluyordu.

Yüzüğünü parmağına taktım ve başparmağımı üzerinde gezdirdim. “Sanırım neden bu kadar ısrarcı olduğumu anlıyorum,” diye mırıldandım. Altın banda bakmak içimi garip bir tatmin hissiyle dolduruyordu. “Onu parmağında görmek, bunun da ötesi, içimde uyandırdığı hisler hoşuma gidiyor.”

Luca gülümsedi ve saçımı kibarca kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Seninmişim gibi hissettiriyor, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Elini saçlarımın arasına kaydırıp beni kendine doğru çekerek, “Güzel,” dedi. “Çünkü seninim.”

Başımı hafifçe geriye eğdi ve dudaklarımızı buluşturdu. Gözlerim titreşerek kapandı. Öpücüğü şefkatli ve yavaştı. Diğerleri gibi değildi. Nedenini bilmesem de daha samimi geliyor ve kalbimi tuhaf bir sızıyla dolduruyordu. Ne istediğimi tam olarak bilmesem de aniden üzerime çöken bu huzursuzluğu geçirmesini diliyordum.

Luca alnını benimkine yasladı ve titrek bir nefes aldı. “Seni öpmeye devam etmek istiyorum ama geç kalacağız, bebeğim.”

Geri çekilmesinden duyduğum mutsuzluk yüzümden okunuyor olmalıydı ki sırtıtmaya başladı ve aynanın başına dönmeden önce alnıma minik bir buse kondurdu. “Büyükanne mi ikna etmeme yardım edersen kapıdan içeri girdiğimiz an ödülünü alırsın.”

Aynadaki yansımasına baktım ve gülümseyerek onu başımla onayladım. Gömleğinin düğmelerini iliklemesini izledim. Kalbim hızla çarpıyordu. Luca Windsor... ona karşı koymak giderek zorlaşıyordu. Evlendiğimizde kalbimi ona kaptırmayacağımdan adım gibi emindim fakat son zamanlarda anlaşmamızın risklerini yanlış hesapladığımı fark ediyordum.

Luca kolunu bana uzattı ve birlikte artık yuvam olarak benimsediğim evden çıktık. Bugün ailesine evlendiğimizi açıklayacaktık ve ne tepki vereceklerini kestiremiyordum. Sierra ve Raven’in bunu onlardan sakladığım için bana kızacaklarından, Büyükanne Anne’i ise hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyordum. Luca kadar olmasa bile benim de kaybedecek çok şeyim vardı.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Luca arabasına bindiğimizde. Raven’in defilesinde birlikte boy göstereceğimizi aklım hâlâ almıyordu. Bu, bütün Windsor ailesinin evlendiğimizden beri katılacağı ilk büyük etkinlikti. Öyle ki Dion bile bunun için dönüyordu. Haberimiz karşısında dehşete düşeceklerini

düşünmeden edemiyordum. Defilenin yapılacağı mekâna girerken başımı yerden kaldırmadım.

Luca'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama kendimde başımı kaldıracak cesareti bulamıyordum. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra Windsorları hayal kırıklığına uğratmaktan ödüm kopuyordu.

Luca ön sıradaki yerimize ilerlerken parmaklarımızı birbirlerine kenetledi. Büyükannesi ve kardeşlerinden birkaçı çoktan yerlerini almıştı. "Büyükanne," diyerek yanına oturdu ve öteki yanına ilişmeme yardım etti. "Valentina'yla evlendik," dedi dan diye. "Nişanı iptal etmen gerekecek."

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktım. Haberi *böyle* verdiğine inanamıyordum. Alıştırma alıştırma söyleyeceğini varsaymıştım. Defilenin bitmesini bekleyeceğimizi ve sonrasında yiyeceğimiz akşam yemeğinde evlendiğimizi duyuracağımızı düşünmüştüm. Luca sanki bu dünyanın en olağan şeyiymiş de kardeşlerinin dumur olmuş suratları abartılı birer tepkidenden ibaretmiş gibi son derece rahattı. Sierra beş karış açılmış ağzıyla bir süre bize baktıktan sonra gözlerini kısarak bana baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Bana kızmadığını anlamak içime su serpti. Öte yandan Büyükanne Anne'in bakışları bir süre Luca'yla aramızda gidip geldi. Ardından başını podyuma çevirerek, "Göreceğiz," dedi. Evliliğimizi onaylamadığını hissedebiliyordum ve bu beni öldürüyordu. Ben bile kendime doğru düzgün inanmazken bana bir şans veren oydu. Yıllardır desteğini benden biraz bile esirgememiş, Luca'nın beni kovma girişimlerinin hepsinde yanımda olmuştu. Onu sırtından bıçakladığım hissini üzerimden atamıyordum. Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Büyükanne Anne'in buna kızacağını bile bile Luca'yla evlenmeyi kabul etmemeliydim. Ivanovlarla yapacakları anlaşma Winsorlar için çok kıymetliydi ve buna saygı göstermem gerekirdi. Üzerime vazife olmayan işlere burnumu sokmamalıydim.

Abuela'nın bakımı için ihtiyaç duyduğum parayı başka şekillerde bulmalıydım. Belki kolay olmazdı ama hiç değilse bir bankaya kredi başvurusunda bulunabilirdim. Hiçbir şey kimse bana inanmazken inanan bu kadını incitmekten daha kötü olmazdı.

Luca elimi dudağına götürdüğünde düşüncelerimden sıyrıldım. Parmak eklemlerimin üzerine şefkatli bir öpücük kondurdu ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana baktı. "Endişelenme," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

Sözlerine inanmakta zorlanıyordum. Bu kez eğilerek yanağıma bir öpücük kondurduğunda gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

"Gülümse," diye fısıldadı. Gözleri parıldıyordu. "Yoksa foyamız ortaya çıkacak."

Biraz daha yakınımaya sokulmasıyla burnu hafifçe benimkine sürtündü ve dudaklarımızı buluşturdu. Beni hiçbir şey umurumda değilmiş gibi ağır ağır öptü.

Ardından geri çekilip alnını alnıma yasladı. Nefes nefese kalmıştı.

"Nasıl bu kadar iyi rol yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Altında az da olsa bir gerçeklik payı yatıyor mu? Karına böyle davranman gerektiğini düşündüğün için mi bana karşı bu kadar kibarsın? Beni de mi kandırıyorsun?"

Luca yanağıma, kulağımın dibine bir öpücük kondurdu. "Sen söyle, Valentina. Bir gerçeklik payı *var mı?*"

Otuz İki

LUCA

Büyükannem ellerini kucağında kavuşturarak, “Açıklamanızı bekliyorum,” dedi. Yüzündeki gergin ifadeden dik duruşuna kadar her şeyle otoriter bir aile reisi gibi görünüyordu.

Onu biraz olsun rahatlatacağını umarak kolumu karımın omzuna attım. Büyükannemin salonunda oturuyorduk ve başlamak üzere olan sorgu yüzünden ikimiz de diken üstündeydik. Bugün normal şartlarda baskı altında harika işler çıkaran Valentina için bile bir istisnaydı. Büyükannemi ne kadar önemsedığını hafife almıştım.

Karımın omuzunu daha sıkı kavrayarak, “Her şey ortada değil mi?” diye mırıldandım. “Âşık oldum ve kalbimin sesine kulak verdim. Birlikte yaşlanmayı hayal ettiğim tek insan oyken Valentina’nın gitmesine izin verirsem hayatım boyunca bundan pişman olacağımdan korktum.”

Büyükannemin şüphe dolu gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Evlendiniz demek,” dedi usulca. Onu iyi tanıdığımı düşünürdüm fakat şu an kafasından ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Ceketimin iç cebine koyduğum belgeleri çıkarıp ona uzattım. “Evlilik cüzdanımızın bir kopyası,” dedim. “Arzu edersen

Belediye Başkanı Kingston'ı da arayıp nikahımızı bizzat kıydığını doğrulayabilirsin."

Kâğıtları gözlerine inanamıyormuş gibi inceledi ve ona oyun oynamadığınızı anladığında hiddetle başını kaldırdı. "Ne düşünüyordunuz?" diye sordu öfkeyle. "Ya sen, Val? Bana tek kelime bile etmeden bunu nasıl yapabildin?"

Kâğıtları sehpa çarptı ve bizi görmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Dışarıdan belli olmasa da karımın titremeye başladığını hissedebiliyordum. Ellerini kucağında kenetlemiş, bakışlarını yere dikmişti. Onu koruyucu bir tavırla kendime çektim ve büyükanne sert bir bakış attım.

"Düşünmüyorduk," dedim. "Birbirimizi seviyoruz, büyükanne. Bizi gerçekten suçlayabilir misin? Eninde sonunda böyle olacağı belliydi ve bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Bana sert bir bakış atıp başını iki yana salladı. "*Yıllardır* Valentina'ya kök söktürdükten sonra ona birden âşık olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Natalia Ivanov'la zorla nişanlanır nişanlanmaz bir anda bunca zamandır tahammül edemediğin kadını sevdiğini mi fark ettin?"

Karım yüzünü buruşturdu. Dişlerimi sıktım, suçluluk hissi dilimi düğümledi. Haklıydı elbette. Valentina'dan nefret etmiştim ve sözlerinin altında yatan imayı açık ve net bir şekilde duyuyordum. Onu kullandığımı düşünüyordu ve haksız sayılmazdı.

"Yalanlarınıza karnım yok," dedi. "Val, bana karşı dürüst ol. Seni tehdit mi ediyor?"

Karım başını iki yana sallayarak büyükanne mahcup bir bakış attı. "Özür dilerim, Büyükanne Anne," dedi titreyen sesiyle. "Luca doğruyu söylüyor. Ben... biz birbirimizi seviyoruz. Alelacele evlendiğimizi biliyorum ama Luca haklı. Bunun olacağı en başından belliydi."

Büyükanne kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Söyleyin de bilelim," dedi. "Bunca yıldır birbirini-

zin suratına bakmaya bile güç bela tahammül ederken birden aşkınızdan öldüğünüzü anlamınıza ne vesile oldu?"

Valentina'nın yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Ares'le Revan'ın düğününde oldu," diye mırıldandı. "Şey... Luca... ben... bir şeyler oldu..."

"Onu öptüm," diye itiraf ettim. "Düğünde onu öptüm ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Büyükannemin kaşları çatıldı. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum. "Düğünün üzerinden aylar geçti ve sonrasında birbirinizden köşe bucak kaçtığınızı gayet net hatırlıyorum. Val akşam yemeklerimize gelmeyi bile kesti."

Karım bakışlarını kucığına indirdiğinde elini tuttum. "İkimiz de ilişkimizdeki bu değişikliğin üstesinden nasıl geleceğimizi bilemedik. Sonra Natalia'yla nişanlanacağımı duyurdun."

Büyükannem kaşlarını çatarak Valentina'ya bir bakış attı. "Luca'ya âşık olduğunu o zaman mı fark ettin?" diye sordu. Sesi bu kez daha nazikti.

Valentina başını iki yana salladı. "İşimden istifa ettim. Başka biriyle evlenirse Luca'nın yanında olamayacağımı fark ettim. Natalia'ya âşık olduğunu düşünmek bile yüreğimi sızlatırken onları birlikte görmeye dayanamayacağımı anladım."

Büyükannemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "İşinden istifa mı ettin? Benim neden bundan haberim yok?"

"Onu bırakmaya hiç niyetim olmadığından sana bir şey söylemedim."

Bunun üzerine büyükanne gülümsedi. Saniyeler içinde kay-bolsa da içtenliğini görmüştüm. "Sonra da kalkıp apar topar evlendiniz mi yani?"

"Valentina sekiz yıldır yanı başımdaydı, büyükanne. Onu sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıyayken neden bir saniye daha bekleyecektim ki? Zorla nişanlanmışken Valentina'ya sadakatimi göstermemin tek bir yolu vardı."

“Evlilik,” dedi büyükannem başını sallayarak. Bir süre sessizce bizi izledi. Ardından suratımızı parmağını sallayarak, “Ağzınızdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum ama ciddi ciddi evlendiğiniz ortada.”

Öne doğru eğilerek iç geçirdi ve bir anlığına gözlerini kapadı. “Bütün varlıklarını donduruyorum, Luca,” dedi. “Arkamdan iş çevirdiğin yetmiyormuş gibi bir de ailemize son derece faydalı olabilecek Ivanovları düşmanımız yapma riskiyle karşı karşıya bıraktın. Nişanı bozmak hiç kolay olmayacak.”

Valentina bana endişeli bir bakış attığında ona gülümsedim. Ailemin varlıklarına yıllardır el sürmemiştim. Kendi başıma fazlasıyla para kazanıyordum ve bunu büyükannem de biliyordu. “Peki.”

“Eğer,” dedi büyükannem. “*Eğer* üç yılın sonunda hâlâ ayrılmamış olursanız mirasını alabilirsin.” Parmağını havaya kaldırırken öfkesi gözlerinden okunuyordu. “O da sırf Val’in hatırına. Karşıma başka bir kadınla çıksaydın vay hâline.”

Onu başımla onaylarken rahat bir nefes verdim. Bu bir kumardı ama Valentina’ya olan zaafının yararına olacağını biliyordum.

“Fakat birkaç kuralım olacak.”

Başparmağımla nazikçe karımın parmak eklemlerini okşadım. Gerileceğimi biliyordum ama onu hiç böyle görmemiş-tim. Dünya liderleri ve milyarderlerle yaptığı onca toplantıya korkusuzca giren kadın, büyükannemin karşısında küçücük kalmıştı. Bu hâli hem şaşırtıcı hem de çok tatlıydı.

“Hayatınızı tam anlamıyla paylaşacaksınız. Hâliyle buna eviniz ve yataklarınız da dâhil. Farklı odalarda kalmayacak ya da birbirinizden ayrı hayatlar sürmeyeceksiniz. Ayrıca önümüzdeki üç yıl boyunca üst üste üç geceden fazlasını ayrı geçirmeyeceksiniz.”

Bütün bunları Ares’ten öğrenmiş olmama rağmen şaşırmış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

“Birbirinize sadık kalacaksınız. İçinizden birinin sadakatsizlik ettiğine ya da beni kandırmaya kalktığınıza dair en ufak bir şüphe duyarsam bütün mirasına veda edersin, Luca. Sen de saniyeler içinde kovulur ve kara listeye alınırsın, Val. Faaliyet gösterdiğimiz *hiçbir* sektörde iş bulamazsın.”

Valentina’nın gözlerinden belli belirsiz bir korku geçti. Tuttuğum elini dudaklarıma götürüp üzerine bir öpücük kondurarak onu sakinleştirmeye çalıştım. İkimiz de birbirimize ihanet etmeyecektik. Valentina’nın böyle bir şey yapacağına dair en ufak bir endişem yoktu.

“Şimdilik sizden evliliğinizi gizli tutmanızı rica edeceğim,” diye devam etti büyükannem. “Ivanovların bunu duymasını istemeyiz. Sorunu kimseyle aramızı bozmadan çözeceğiz.”

“Nişanı bozduktan sonra her şeyin bir numara olduğunu öğrenirsem ikiniz de bunun bedelini ödersiniz,” diye ekledi gözlerini kısarak.

“Anlaşıldı,” dedim bütün rahatlığımınla. Valentina’yla yaptığımız anlaşma en az üç yıl sürecek ve korkularının hiçbirisi gerçeğe dönüşmeyecekti. Ben mirasımın tamamını, Valentina da ihtiyaç duyacağı bütün fonları alacaktı.

Karıma bir bakış attım ve saklamak için elinden geleni yapsa da yüzünden okunan vicdan azabını gördüm. Üç yıl. Tek yapmamız gereken foyamız ortaya çıkmadan üç yıl geçirmekti.

Otuz Üç

LUCA

Ne yapacağımı bilmez hâlde çalan telefonuma baktım. Natalia, Windsorların nişandan ve şirketlerimizi birleştirme planlarından vazgeçtiğini öğrenmiş olmalıydı ama konuyu onunla bizzat konuşmaya yeltenmemiştim. Ondan pek hazzetmesem de bu basit nezaketi hak ediyordu.

Öte yandan bu nişan ayarlanırken bana fikrimi soran olmamıştı. Neden sözde ilişkimizi sonlandıran ben olacaktım ki? Dürüst olmam gerekirse telefonlarını görmezden gelme nedem, Natalia mevzusu ne zaman açılrsa Valentina'nın gözlerinde beliren o bakıştı. Onu yeterince incitmişim ve bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Aileme evlendiğimizi açıkladıktan sonra aramızı düzeltmeyi başarmıştık ve Valentina söylediği gibi alyansını biraz daha sık takmaya başlamıştı. Yine de istediğim kadar yakın değildik. Artık karım olmasına rağmen onu özlemem tuhafıma gidiyordu. Valentina duvarlarını yalnızca ona dokunduğumda indiriyordu ve ben bundan daha fazlasını istiyordum. Gülümsemesini, kahkahalarını, ona dair her şeyi istiyordum.

Valentina ofisime girdiğinde koltuğumda doğruldum. Telefonuma bir bakış atınca içim küçük bir suçlulukla doldu. "Luca," dedi temkinli bir tavırla. "Natalia aradı ve seninle görüşmek

istediğini söyledi. Ben de kabul ettim. Aşağı yukarı on dakika içinde burada olacak.”

“Ne yaptım dedin sen? Neden gelmesine izin verdin?”

Saçını kulağının arkasına sıkıştırarak bakışlarını yere indirdi. “Çünkü ben olsam ben de seninle konuşmak isterdim. Bana söylediklerin doğruysa nişanlı kaldığınız süre boyunca sadece iki kez görüştünüz. Bu iki seferin onun için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin. Birkaç aydır hayatının geri kalanını seninle geçireceğini sanıyordu. Sen de farklı değildin. Hiç değilse ona bir veda borçlu değil misin?”

Karıma bakıp yüzündeki bakışı çözmeye çalıştım. “Sana çok daha fazlasını borçluyum.”

Valentina bakışlarını yere indirdi ve gergin bir gülümsemeyle tekrar bana döndü. “O zaman bunu benim için yap,” dedi. “Aranızda söylenmemiş şeyler kalması doğru gelmiyor. Temiz bir ayrılık olmasını tercih ederim.”

Bunun üzerine dudaklarıma memnun bir gülümseme yayıldı. Niyeti Natalia’ya düzgün bir ayrılık sunmak değildi. Benden her şeyi layıkıyla bitirmemi istiyordu. “Bu tatlı dilin pek hoşuma gidiyor. Bu sadece kocana özel bir ayrıcalık mı?”

Gözlerinden bir şaşkınlık parıltısı geçti yanakları al al olurken gülümsedi. Bunu fark edeceğimi düşünmemişti demek, ha? Beni hafife alıyordu. Onu ne kadar iyi tanıdığımı bilmiyordu. “Sinirlerimi tepeme çıkarmakta gerçekten üstüne yok.”

Sırıttım. “Demek öyle. Sinirlerini değil de seni mi üstüme çıkarsam? Son günlerde seni öpmekten fazlasını yapmama müsaade etmiyorsun. Ne hâldeyim biliyor musun? Hiç değilse tadına bir kez daha bakmaya ihtiyacım var.”

Valentina’nın dudakları beni ne zaman azarlamaya başlayacak olsa yaptığı gibi hafifçe aralandı ama sonra başını iki yana sallayarak güldü. Üzerindeki siyah elbisesi, sırtına dökülen uzun dalgalı saçlarıyla o kadar güzeldi ki. Kahretsin. “Belki,” dedi parıldayan gözleriyle. “Şansın yaver giderse.”

Siktir.

Bir çırpıda yerimden kalktım. Onu kollarımın arasına almak zorundaydım ama yanına bile ulaşmadan kapı açıldı ve Natalia içeriye girdi. Kahretsin.

Natalia'nın gözleri Valentina'yla aramda gidip geldi. Her zamanki hâlinden eser yoktu. Görüştüğümüz birkaç seferde de şımarıklığından ve havasından yanına yaklaşılmazdı. Beni, ilgimi kendine hak görürdü. Bugünse bana bakan gözleri kibarlıkla dolup taşıyordu. En ufak bir hinlik yoktu.

Valentina arkasını dönüp ofisimden çıkarken bana son bir bakış attı ve bir an için gözlerinde ufak bir güvensizlik gördüğümü sandım. Beni birazcık kıskanmasını *istemem* delilik miydi?

"Telefonlarımı açmadın," dedi Natalia ufak bir öfkeyle. "Beni görmek istemediğini varsayıyorum ama görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

İç geçirip ofisimin cam duvarına bir bakış attım. Valentina bilgisayarının ekranına odaklanmıştı. Ne konuştuğumuzu merak edeceğini sanmıştım ama hiç de öyle görünmüyordu. Neden bu kadar umursamazdı?

"Geldiğin için ben teşekkür ederim, Natalia. Nişanımızı bu kadar ani bozduğun için üzgünüm."

Natalia mahcup bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Açıkçası, Luca, kalbinin sesini dinlemene sevindim. Bunu yapmasaydın ikimiz de sevgiden yoksun bir birlikteliğe sıkışıp kalacaktık. Sizi birlikte gördüğüm an her şeyi anlamıştım ama inat etmiştim. Nişanı atmasaydın bunun bedelini ödeyecektim."

Valentina'ya bir bakış daha attım. İçim muazzam bir korma duygusuyla dolup taşıyordu. "Nişanı birbirimize uygun olmadığımız için attım. Birleşme şartlarında anlaşılamamız da cabası," dedim temkinli bir sesle.

Natalia gülerek cam duvara döndü. "Evet, kâğıt üzerinde öyle ama ikimiz de gerçeğin bu olmadığını biliyoruz. Başımı ne büyük bir derde soktuğunu bilmiyorsun, değil mi? Babam

yanlış bir şey yaptığımı düşünüyor ama böylesi daha iyi. Gerçeği öğrense işler daha da karıştırdı. Egosu böyle bir şeyi kaldırmazdı.” Gülümseyerek bana bir kâğıt uzattı. “Beni başka bir kadın için terk ettiğini bilse kızına bunun yapılmasını yediremez ve böyle bir teklifte bulunmazdı.”

Elimdeki evraka bir bakış attığımda şaşırmadan edemedim. “Bizimle mi çalışmak istiyorsunuz?”

Sorumu başıyla onayladı. “Hâlâ iyi bir finans ortağına ihtiyacımız var. Yanılmıyorsam Windsorlar da petrol sektörüne giriş yapmak istiyor. Bu teklifle her iki taraf da isteğine kavuşacak. Bundan böyle iş mevzularına dâhil olmayacağım. Dolayısıyla herhangi bir sıkıntı çıkacağını sanmıyorum.” Cam duvarın ardına bir bakış daha atıp gülümsedi. “Hem korkutucu hem de ilham verici bir kadın. Tencere kapak gibisiniz. Nişanlandığımızı öğrendiğimden beri kendimi onunla kıyaslıyordum. Herkes yıllardır yanında olduğunu, ne yaparsam yapayım yerini tutamayacağımı biliyordu. Onunla aşık atmaya bile kalkışmamalıydım. Sırf gözümü korkuttuğu için kendimi önünde küçük düşürdüm.” Bana dönüp sırıttı. “Sence ondan özür dilesem beni affeder mi?”

Karıma bir bakış attım ve onu başımla onayladım. “Evet,” diye mırıldandım, bunun her şeyi itiraf etmek anlamına geldiğini bilsem de. “Affeder sanırım. Onun sayesinde buradasın.”

Natalia kapıya yöneldiğinde onu geçirmek için ayaklandım. Dışarı çıktığımızda Valentina yüzünde o sinir bozucu gülümsemesiyle yerinden kalktı. Şu an kafasından geçenleri bilmek için dünyaları verirdim ama yüzü en ufak bir şeyi bile ele vermiyordu.

“Sonra görüşürüz, sevgilim,” diye mırıldandı Natalia muzır bir gülümsemeyle.

Kıkırdayarak Valentina’nın masasına doğru ilerlerken başımı iki yana salladım. Kapı pervazına yaslandım ve karımı izlemeye koyuldum.

“Özür dilerim,” dedi Natalia. “Akşam yemeği rezervasyonu için. Her gelişimde sana kaba davrandığım için. Hepsi çok yersizdi. Aslında böyle biri değilimdir.” Natalia bana bir bakış atıp sırtıarak tekrar önüne döndü. “Ne garip aslında, sana gerçekten hayranlık duyuyorum ve farklı şartlar altında arkadaşın olmayı çok isterdim. Belki günün birinde, ha? Bu esnada umarım birlikte çok mutlu olursunuz. Bunu bütün kalbimle diliyorum.”

Natalia ikimize de gülümseyerek asansöre yöneldi. Çatılmış kaşlarıyla gidişini izleyen Valentina’ya baktım.

“Her şeyi öğrenmiş. Bu sorun olmayacak mı?”

Başımı iki yana salladım. “Olmayacak, bebeğim,” diye mırıldandım. “Pek sanmıyorum.”

Belki de Natalia sandığım kadar kötü biri değildi. Onu mutlu edecek adam ben değildim ve günün birinde doğru kişiyi bulacağını umuyordum. Onunla görüşmeye pek gönlüm yoktu ama karım her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Ona karşı duyduğum suçluluk hissinden kurtulmak iyi gelmişti.

Otuz Dört

VALENTINA

Abuela'mın evine bakıp kendimi zihinsel olarak arabadan inmeye hazırladım. Evlendiğimizi aileme bu akşam söylemeye karar vermiştik ama annemin yalanımızı şıp diye anlamasından ya da –daha da kötüsü– Luca'ya yıllardır onu nasıl kötülediğini anlatmasından korkuyordum. Her şeye rağmen onu kocam diye eve getirmemi nasıl açıklayacaktım?

Luca aramıza çöken sessizliği bozarak, “Valentina,” dedi. Yol boyunca benim gibi o da konuşmamıştı. İkimiz de düşüncelere dalmıştık. “Büyükanneimin evinde bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Beni Natalia'yla görmeye dayanamayacağın için istifa ettim demiştin. Gerçekten bu yüzden mi beni bırakmaya kalktın?”

Şaşkınlıkla ona bir bakış attım. Kafası evde bizi bekleyen bir dünya işle meşgul olduğundan sesi çıkmıyor sanmıştım ama görünüşe göre yanılmıştım. Elimi saçlarımın arasından geçirip camdan dışarıya baktım. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse son birkaç gündür bana tuhaf davranmasının nedeninin bu olmadığını adım gibi biliyor ama gerçeği inkâr ediyordum. Natalia'yla konuştuğu gün bir şeyler değişmişti ama kafasından ne geçtiğini sormaya ödüm kopuyordu. Bir yanımda cevabını duymaktan korkuyordu. Geçmişten kaçmak için elimden geleni

yapsam da ruhumdaki yaralar hâlâ dün açılmış gibi sızlıyordu. Bana ihanet edeceğinden ya da beş para etmez biri olduğumu görüp beni terk edeceğinden endişeleniyordum. Bilmek istemediğim bir şey öğrenirim diye çok fazla soru sormaya çekiniyordum. Luca beni pısırtığın tekine çeviriyordu ve bundan nefret ediyordum. Onu bu kadar umursamayı hiç istememiştim.

“Evet,” diye itiraf etmemle kan yanaklarıma hücum etti. Her şeyi konuşacağımıza söz vermiştik ama şu an bunu kabul etmemiş olmayı diliyordum. “O yüzdendi.”

“Peki saydığın diğer nedenler?”

“Onlar da doğruydu,” dedim. “Kendime bir hayat kurmak istiyorum. Kendimi bildim bileli hayatı doya doya yaşamadım. Günün birinde arkama dönüp baktığımda bomboş bir ömür geçirdiğimi görmekten endişeleniyorum. Gerçi... bu yeni bir şey değil. Yıllardır böyle hissediyordum sadece istifa etmeye kalkışmamıştım.”

Luca sözlerime karşılık gülümsedi. Gözleri parıldadı. “Karakterine taban tabana zıt olmasına rağmen neden fevri davrandığını durup bir düşündün mü?”

Hepsi çok yersizdi. Aslında böyle biri değilimdir. Natalia böyle söylemişti. Luca bu yüzden mi geçmişte yaptıklarımı hatırlamıştı? Yoksa bunca zamandır Natalia’yı mı düşünüyordu? Bunun mantıksız olduğunun farkındaydım ama söylediği şey aklına *beni* getirmiş bile olsa Natalia’yı düşünmesini istemiyordum.

Nabzım hızlanmaya başlarken gözlerimi tekrar büyükanemin evine dikip boğazımı temizledim. “Aileme sevgili olduğumuzu söylesek daha iyi olur sanırım. Evlendiğimize hayatta inanmazlar,” dedim konuyu değiştirerek.

Luca gülerek beni başıyla onayladı. Arkasına yaslandı, bir eli hâlâ direksiyondaydı. “Onlar senin ailen, Valentina. Ne istersen onu yapacağız.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Bu yumuşak başlı adam bunca zamandır neredeydi? Madem bu kadar kibar olabiliyordun yıl-

lardır neden bana etmediğini bırakmadın? Kendimi çok büyük bir haksızlığa uğramış gibi hissediyorum.”

Luca sırtarak yüzüme uzandı ve bir tutam saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. “O zaman hepsini telafi etmeme izin ver, Valentina. *Bu* Luca... yalnızca karıma özel. *Sana özel*. İstedığın gibi sömürebilirsin. Beni istediğin müddetçe senin olacağım. Sana dünyanın en değerli insanıymışsın gibi davranacağım. Tek bir istisna dışında.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Neymiş o istisna?”

Dudakları kıvrıldı. “Seni becerirken nazik olamam, bebeğim.” Gözleri karardığında başımı hızla başka tarafa çevirdim. Kalbim yine göğsümden çıkıverecekmiş gibi atmaya başlamıştı.

“Beni becermene izin vereceğimi kim söyledi?” diye sordum titrek bir sesle. Birbirimizin vücuduna giderek daha fazla aşına olsak da evde işler ne zaman kızıışsa işi bahane edip topukluyordum. Alt tarafı seksti ama nedense kendimi henüz buna hazır hissetmiyordum. Daha şimdiden istemediğim kadar derine batmıştım. Ona bedenimi vermemin sonum olmasından korkuyordum.

Luca kıs kıs gülerек camdan dışarı baktı. “Bana daha fazla karşı koyabileceğini düşünmen çok tatlı. Gece bitmeden içine girmem için bana yalvaracaksın, karıcığım.” Arzuyla alev alev yanan gözlerini tekrar üzerime dikti. “Gözlerimi kapadığımda adımın inlediğini duyuyorum, Valentina. Seni boşaltmak bu hayattaki en büyük zevkim ama daha fazlasını istiyorum. Seni aletimin etrafında hissetmeye ihtiyacım var.”

Yanaklarım kıpkırmızı kesildiğinde sırtıttı. “Sana *asla* yalvarmam,” dedim sertçe.

Luca bana doğru uzandı ve işaret parmağını kaşlarımmın ortasından burnumun ucuna indirdi. Dokunuşu yavaştı. Dudağıma ulaştığında, “Göreceğiz,” dedi. “Önce seni tekrar boşaltmam, sonra da seni becermem için yalvaracaksın.”

Ona itiraz etmek üzere ağzımı açtım ama Luca parmağını dudağıma bastırıp başını iki yana salladı. “Konuyu şimdilik kapatalım. Bir izleyicimiz var.”

Luca elini dudaklarımdan çekti ve ön camdan dışarı baktığımda annemin kapıda dikilirken buldum. Veranda ışığının altındaki silüetinin bastonuna yaslanarak karanlık arabanın içini görmeye çalıştığı belli oluyordu. Umarım bizi görmemiştir diye dua ettim. Az önce dışarıdan nasıl görüldüğümüzü kim bilebilirdi?

Luca arabadan inip etrafından dolaşarak kapımı açtığında şaşkına döndüm. Sanırım bu hâline asla alışamayacaktım. Onu herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyorum ama varlığını bile bilmediğim bir yanı olduğunu yeni yeni keşfediyordum. Bana uzattığı elini tereddütle tuttum. Bir şekilde her şeyi elimize yüzümüze bulaştıracığımızdan ve annemin bizi enseleyeceğinden endişeleniyordum. En son aileme istifa ettiğimi söylediğimde Luca’dan konuşmuştuk.

Luca ön kapıya doğru ilerlerken parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde annemin kaşları çatıldı. Bakışları ellerimize kaydı ve dudaklarını büzdü. “Anne,” dedim titrek bir sesle. “Buraya son gelişinde içerisi sağlık görevlileri ve polislerle dolu olduğundan sizi tanıştırmaya fırsat bulamamıştım.” Annemin dik bakışları gerginliğimi daha da körüklüyordu. “Luca Windsor, erkek arkadaşım.”

Yanımdaki adamın kim olduğunu anlamasıyla annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yıllardır onlara Luca’dan bahsediyordum ama hiç yüz yüze tanışmamışlardı. “Luca mı?” diye tekrarladı. “*Patronun* Luca?” Ona döndüğünde bir an için gözlerinden bana onu tanıdığını düşündürten bir parıltı geçti ama dişlerini sıktı ve bunun yerini hızla öfke aldı. Onu haberlerde ya da bayıldığı dedikodu dergilerinin birinde görüp görmediğini merak ettim. İkincisi olmadığını umdum çünkü söz konusu dergiler ne yazık ki Natalia’yla ilişkilerine dair malzeme toplamak için ellerinden geleni yapıyordu.

Luca parmaklarımızı çözüp elini anneme uzattı. “Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim,” dedi tatlı bir gülümsemeyle. “Valentina sizden çok bahsetti. Geçen sefer kendimi doğru düzgün tanıtamadığım için beni affedin lütfen. Hepimiz için zor bir gündü ve birinci önceliğim Valentina’nın iyi olduğundan, annenizi bulup onunla ilgilenmesi için tuttuğum ekibin işlerini düzgün yaptığından emin olmaktı.”

Annemin soğuk tavrı bir nebze olsun geçse de ona dik dik bakmaya devam etti. Yüzünde ne zaman babamdan bahsetse beliren o ifade vardı.

“İçeri gelin,” dedi gönülsüzce. Belki de ona geleceğimizi önceden haber versem daha iyi olurdu. Her şeyi bir çırpıda bitirmek daha iyi olur sanmıştım ama bunu daha etraflıca düşünmeliydim.

“Sağlık ekibi,” dedi annem, “onları sen mi çağırdın?”

Luca onu başıyla onaylarken sanki hep yaptığı şeymiş gibi elini belime koydu. Yıllardır aramıza koyduğumuz fiziksel mesafeye rağmen yeni rolüne çabucak alışverişmişti. Numara yapmakta hep bu kadar iyi miydi? Artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt etmekte zorlanıyordum ve bu beni endişelendiriyordu.

“Valentina büyükannesi için çok endişeliydi, ben de biraz olsun sakinleşmesine yardımcı olacağını düşündüm. Umarım haddimi aşmamışımdır.”

Annem başını iki yana salladı ve ne zaman kafasını kurcalayan bir şey olsa yaptığı gibi bastonuna yaslandı. “Aşmadın elbette,” dedi. “Buna minnettarız. Sadece onları Valentina’nın çağırdığını sanıyordum.” Bana suçlayıcı bir bakış attı. “Bana hiçbir şey söylemedin. Patronundan utanmadan yardım istediğini neden şimdi öğreniyorum?”

Gözlerindeki saf öfke karşısında bakışlarımı yere indirdim. Daha kapıdan içeri adımımızı attığımız anda işler ters gitmeye başlamıştı. Söyleyecekleri henüz bitmemiş gibi görünse de bizi Abuela’nın televizyon izlediği oturma odasına götürdü.

“Val?” dedi Abuela.

Yanına gidip ona sıkıca sarıldım. Aklının başında olmasına minnettardım. Beni tanımaması kalbimi kırıyor, bunun giderek sıklaşacağını bilmek yüreğimi parçalıyordu.

“Kim bu yakışıklı delikanlı?” diye sordu sırtarak. Luca’ya bir bakış attığımda telaşlandığını, yanaklarının belli belirsiz kızardığını fark ettim. Manzara kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Luca elini büyükanneme uzatıp gülümsedi. “Adım Luca Windsor. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim.”

Abuela kıkırdayarak bana döndü. “Patronun Lucifer mi?”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken boğazımı temizledim. “Luca,” diye düzelttim. “Patronum Luca.” Hafızasıyla sorunlar yaşayan kadının bugün zehir gibi olacağı tutmuştu. Onu rehberime Lucifer diye kaydettiğimi nasıl hatırlayabilirdi? Bunu Luca görmeden değiştirsem iyi olacaktı.

Abuela’nın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Luca kolunu omzuma atıp bir kaşını kaldırarak bana bir bakış attı. Büyükannemin Lucifer yorumunu duymamış olması imkânsızdı ve bir an önce mantıklı bir açıklama bulmam gerekecekti. Gergince boğazımı temizleyerek yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Luca... benim erkek arkadaşım, Abuelita.”

Büyükannem bir kahkaha patlatıp başını iki yana salladı. “Biliyordum,” dedi. “Ona şeytanın vücut bulmuş hâli demenin, küfürler yağdırmanın altında bir şeyler yattığını biliyordum. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.”

Annem üzerinde dört fincan Café de Olla¹² duran tepsiyi sehpaye bırakıp Abuela’nın yanına yerleşti. Soğuk ifadesi hâlâ yerli yerindeydi. Kollarını göğsünde kavuşturarak öteki kanepeyi işaret etti. “Otursanıza.”

12 Su, tarçın ve piloncillo (Latin Amerika’ya özgü rafine edilmemiş şeker) ile hazırlanan geleneksel Meksika kahvesi. -ç.n.

Luca yanıma ilişti. Annemin bariz ve yersiz kabalığına rağmen yüzünde sakın bir ifade vardı.

“Ne zamandır birliktesiniz?”

Luca elimi tutup parmaklarımızı birbirlerine kenetledi. Yere diktiği bakışlarından soruyu benim cevaplamamı istediğini anladım.

“Çok olmadı ama Abuela’nın da dediği gibi, birlikte olmamız kaçınılmazdı. Bunu ancak istifa etmemden kısa süre sonra fark edebildik.”

Annem ayağıyla yerde ritim tutmaya başladı. Yüzü öfkesini ele veriyordu. “Nişanlı değil miydin *sen*? Tam olarak neyin peşindesin? Kızımı metresin mi yapacaksın?”

Bunu düşüneceğini tahmin etmeliydim. Belki de evlendiğimizi itiraf etmek daha iyi olurdu. Böylesi endişelerini dindirirdi. Gerçi iş işten geçmişti. Luca’yı aileme erkek arkadaşım olarak takdim etmişken ona kararımı değiştirdiğimi söyleyemezdim.

Luca gerildi ve elimi daha sıkı tuttu. “Kendi tercihim ya da isteğimle nişanlanmamıştım. Zaten yüzükleri çoktan attık. İçiniz rahat olsun. O kadınla evlenmeyeceğim.”

Annem alaycı bir ses çıkarıp gözlerini devirdi. “Kızımı da bu bahaneyle daha ne kadar oyalayacaksın? Hep aynı hikâye. Nişanlından ya da karından ayrılacağına söz verip duracaksın ama bunu asla yapmayacaksın. Olur da ayrılırsan da ona geri döneceksin.”

Yüzünü sakın tutmaya çalışsa da Luca’yı annemin ithamlarına sinirlendiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bana bir bakış attığında ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Luca’yı sekiz yıldır tanıyorum, anne. İnan bana öyle biri değil. Ortada nişan falan kalmadı. Sadece haber henüz medyaya duyurulmadı.”

“Benim buna rızam yok,” dedi annem. “Ne düşünüyordun, Val? Bu ilişkiye *derhâl* bir son vereceksin. İşini, tırnaklarıyla kazıdığın her şeyi heba edeceksin. İnsanlar onunla yattığın

için bugünlere geldiğini düşünecek ve günün birinde seni daha iyi biri için terk ettiğinde dımdızlak ortada kalacaksın. Arzusu gözünü kör etmiş ama akli başına geldiğinde seni kapının önüne koyacak. Uğruna çalıştığın her şeyi kaybetmeden buna *hemen* bir son ver. O ailenin yanında işe girmen hataydı zaten. Bunun olacağını başından beri biliyordum. Aranızdaki uçurumları aşabileceğini mi sanıyorsun gerçekten? Seni böyle mi yetiştirdim, Valentina?”

Titremeye başladım. Ona yanıldığını nasıl gösterebileceğimi bilmiyordum. Bu konuşmanın kolay olmayacağını biliyordum ama Luca'nın önünde böyle davranacağını düşünmemiştim.

Luca kolunu etrafıma sarıp anneme döndü. “Efendim,” dedi nazik bir sesle. “Öncelikle size yalan söylediğimiz için özür dilerim. Aslında kızınızın sevgilisi değil, *kocasayım*. Valentina evlendiğimizi kabullenmekte zorlanacağınızı düşündüğü için size sevgili olduğumuzu söylemenin daha iyi olacağını düşündü ama gerçek bu. Valentina benim *karım*. Birlikteliğimizin işini etkileyeceği konusunda sizinle hemfikirim ve evet, zorla nişanlanmam her şeyi daha da karmaşık hâle getirdi. Ama bu gerçeği değiştirmiyor. Kızınızı seviyorum ve karşımıza ne tür zorluklar çıkarsa çıksın hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum.”

Abuela keskin bir nefes verip kıkırdadı. “Çok sevindim, mi niña,” dedi parıldayan gözlerle. “Sekiz yıl olmuş zaten. Daha fazla beklemeye gerek yoktu. Evlenmeniz iyi olmuş.”

Luca ona minnetle gülümserken annem şok ve dehşet içinde bize bakmaya devam ediyordu.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye sordu usulca. Ne diyeceğimi bilemediğimden gözlerimi kucağıma diktim. “Buna çok pişman olacaksın, Valentina.”

Annem ayağa kalkıp bastonunu aldı. Odadan çıkarken acısı yüzünden okunuyordu. Sızlayan kalbimle arkasından bakakaldım. Her seferinde beni yapayalnız ve incinmiş hissettirmeyi nasıl başarıyordu?

Otuz Beş

LUCA

Evimize girerken Valentina sessizdi. Annesinin davranışlarının canını sıktığı ortadaydı. Sözleri benim için bile beklenmedi. Kızına böyle düşmanca yaklaşacağı aklımın ucundan geçmemişti ama bir yandan da Valentina'yla sık sık böyle konuşup konuşmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Annem adına özür dilerim,” dedi karım, topuklu ayakkabılarını çıkarıp benimkilerin yanına bırakırken. “Ne olacağını sanmıştım bilmiyorum ama konuşmamız en fazla bu kadar iyi gidebilirdi sanırım.”

Çıplak ayaklarıyla oturma odasına ilerlemeye başladığında peşine takıldım. Sakinliği tuhaf bir şekilde canımı sıkıyordu. Bunun hiçbir zaman mantık evliliğinden öteye gitmeyeceğini bilsem de acısını benden saklamaya çalışmasından nefret ediyordum. Bir kadının teselliye bende aramasını hiç istememiştim ama şu an karımın tam da bunu yapmasını istiyordum.

“Büyükannen çok tatlı bir kadıymış.”

Valentina kanepeye oturdu ve dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına doladı. “Daha iyi görünüyordu. İyileşmesinin mümkün olmadığını biliyorum ama ihtiyaç duyduğu bakımı aldığını bilmek içimi çok rahatlatıyor. Sadece ortadan bir daha kaybolmayacağını bilmek bile içime su serpiyor. Sana ne kadar

teşekkür etsem az, Luca. Ona böyle iyinin de iyisi bakıcılar tutmaya hayatta param yetmezdi. Ona kötü davranan ya da zerre kadar önemsemediği bir hastayı daha kabul etmiş işi başından aşkın bir bakıcı tuttuğumu düşünmeye bile dayanamıyorum.”

Ona doğru döndüm ve arkama yaslandım. “Söylemeden edemeyeceğim, Valentina. Bana *Lucifer* demesini özellikle tatlı buldum,” diye mırıldandım. Bunun biraz olsun aklını dağıtacağını biliyordum.

Valentina’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana attığı mahcup bakışa gülümsememek için elimden geleni yaptım.

“*Şeytan* gibi bir şey dediğini de hatırlar gibiydim. Yoksa *şeytanın vücut bulmuş hâli* miydi? Hangisiydi? Hafızamı tazeler misin?”

Karım gergince boğazını temizlediğinde gülümsememi bastırarak onu kendime çektim. Karşı koymadan üzerime yığıldığında onu kollarımın arasına alıp kucağıma oturttum. “Açıklamak ister misin, karıcığım?”

Valentina gözlerini kaçırdı. Hâlâ eve girdiğimizdeki kadar gergin olsa da bu kez konu annesi değildi. Elimi saçlarının arasına geçirip onu yüzüme bakmaya zorladım. Bakışlarım dudaklarına kaydı.

“Şey,” dedi. “Uzun hikâye.”

Keyifle bir kaşımı kaldırdım. “Koca bir gece bizi bekliyor.”

Bana ne açıklama yapacağını düşünmesini izlerken dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. En sonunda cilveli bir bakışla kollarını boynuma dolamaya karar verdi. “*Luca*,” dedi bütün tatlılığıyla. Siktir. “Bunları konuşmasak mı?”

Demek karım flörtöz davranmayı da biliyordu, ha? Hiç bilmediğim ama tuhaf bir şekilde hoşuma giden bir yönü daha olduğunu öğreniyordum. Kadınların bana sırnaşık tavırlarla yaklaşmasından hep nefret etmişimdir ama söz konusu kadın Valentina olduğunda bu beni fena tahrik ediyordu. Böyle su-yuma gitmesini izlemek... Siktir.

Kıcının altında sertleştiğimi hissettiğinde Valentina'nın yanakları kızardı ve aletim bacaklarının arasına yerleşene kadar kıpırdandı. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa hiçbir şeyin farkında değil miydi?

Ellerim belinden kıcına doğru indi ve kıvrımlarını avuçlayarak vücudunun tadını çıkarmaya koyuldum. "Bana taktığın başka yaratıcı lakaplar da var mı?"

Valentina dudağını ısırıp fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. "Bence en iyisi hiçbirini *asla* öğrenmemen. Bilirsin, merak kediyi öldürürmüş."

Sırıtıp başımı iki yana salladım. "O kadar kötü demek. Peki. O zaman büyükannenin evinde harcadığım zamanı nasıl telafi edeceğimi konuşalım. Vaktimin pek kıymetli olduğunu biliyorsun, değil mi? Ödeme vakti."

Karımın kaşları düşünceli bir tavırla çatıldı. "Çantamda Windsor Bankası'nın gıcır gıcır kredi kartı duruyor. Getireyim mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. Neşemi belli etmemeye çalışıyordum. Bütün gece annesinin sözlerini düşünüp üzüleceğini sanmıştım ama keyfini yerine getirebildiğime seviniyordum. "Zamanım paradan daha kıymetli, Valentina. Büyükannende ne kadar oturduk? Bir saat mi?"

Gülümseyerek başını evet anlamına salladı. Bu hâline şimdiden bağımlı olmuşum ve daha fazlasını istiyordum. Onu üç yıl sonra bırakıp gideceğimi düşünmesi ne komikti.

"Bir saatimi geri isterim o zaman," diye mırıldandım üzerine eğilerek. Dudaklarımı onunkilere sürtüp gülümsedim. "Bir saat boyunca adımı inleyecek, vücudunu bana teslim edeceksin."

Boynunu kavrayarak dudaklarımızı buluşturdum. Bu seferki öpücüğümüz her zamanki aciliyet hissinden yoksundu fakat bu, her nedense, beni daha fazla tahrik ediyordu. Kesilen nefesi, sıcacık ağzını benim için aralarken kalçasını kucağımda

hafif hafif döndürmesi. Her geçen saniye beni daha da avucuna alıyordu ve henüz onu becermemiştim bile.

Elleri ceketimin yakasına yapışırken dudaklarından bir inilti döküldü. Hafifçe geri çekilerek gülümsedim. “Çıkar,” diye mırıldandım.

Söylediğimi yaptı ve ceketim yere düşer düşmez gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Kendi gözlerimin de onunkiler gibi arzuyla yandığından emindim. Benimle oyun oynamamasına bayılıyordum. Arzusunu saklamaya kalkışmıyor, ona kucak açıyordu. Nihayet. Son zamanlarda kendini o kadar tutmuştu ki aklımı kaçıracığımı düşünmeye başlamıştım.

Gömleğimin önü açılınca Valentina keskin bir nefes aldı. Sırtarak tekrar dudaklarına yapıştım. Hareketlerim bu kez daha sertti. Onu dudaklarını aralamaya zorladım ve her bir iniltisini, her bir nefesini yuttum. Bluzunu eteğinden kavrayıp sabırsızca çıkarırken dudaklarımızı sadece kollarını havaya kaldırabilmesi için birkaç saniyeliğine ayırdım.

“Siktir,” diye inledim giydiği sütyeni gördüğümde. Gözlerimi siyah dantelden ve kışkırtıcı askılarından alamıyordum. Sırtına uzanıp kopçasını açarken, “Beni öldüreceksin,” diye fısıldadım.

Sütyeni bir kenara fırlatıp mükemmel memelerini ve benim için sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkardığımda aletim zonkladı. Ellerimi beline dolayarak Valentina’yı dizlerinin üzerine kaldırdım ve memelerini ait oldukları yere, yüzüme bastırdım.

Meme ucunu dudaklarımın arasına aldığımda Valentina adımı inleyerek arzumu daha da körükledi. Sadece sesiyle bile boşalabilirdim. Ellerini saçlarımın arasına geçirdiğinde gözlerinin içine bakıp dilimle meme ucuna fiskeler atarak onu kışkırtmaya devam ettim.

“Luca,” diye fısıldadı. Gözleri arzudan kararmıştı.

Sırtarak karıma işkence etmeye devam ettim. Ellerimi ağır ağır belinden aşağı indirip eteğinin altına soktum. Islanmış

külotunu kenara iterek başparmağımla klitorisini okşadığımda soluğu kesilir gibi oldu.

Valentina gözlerini kapayıp kasıklarını parmağıma bastırdı. “Tanrım,” diye fısıldadı. Çıplak memeleri ve beline toplanmış eteğiyle kucağımda olduğunu aklım almıyordu. Kurduğum o ateşli fantezilerin hiçbiri gerçeğin yanından geçemiyordu. Buna asla alışamayacaktım.

Valentina pantolonuma uzanıp sabırsız ve beceriksiz parmaklarıyla düğmemi açtı. Kıkırdayarak kalçamı hafifçe kanepeden kaldırdım ve pantolonumla baksırımı çıkardım. Onda kaybolmuş gibiydim. En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum bile.

Karım tekrar kucağıma yerleşip kollarını boynuma doladı. Memeleri göğsüme sımsıkı yaslanmış, aletim ıslak girişine dayanmıştı. Aramızda bir santim boşluk olmamasına rağmen yeterince yakın değilmişiz gibi hissediyordum.

“Valentina,” diye mırıldanarak dudaklarına yapıştım. Parmaklarımla danteli kavrayarak, “Külotuna veda et,” diye homurdandım. Kadınlığını hissetmek, lanet kumaşın aramızdan çıkmasını istiyordum. Kumaşı yırttığımda şaşkın bir nefes verdi ama sızlanmasına fırsat vermeden bir çırpıda dudaklarımızı buluşturdum.

Kendini kasıklarıma sürtmeye başladığında, “Evet,” diye inledim ağzına. “İşte böyle, bebeğim.” Kendimizden geçmiş gibi öpüşürken aletime sürtünmeye devam etti. Elleri saçlarımdaydı, benimkilerse kıcını avuçluyordu.

Aletimin başı her hareketiyle içine girip çıktıkça onu daha sert öpüyor, aklımın son kırıntılarını yavaş yavaş kaybediyordum. Ne zaman ağzıma inlese mahvoluyordum ve buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Aletimin başı bir kez daha içine kaydıığında tekrar çıkmasına müsaade etmedim. “Yeter,” diye inledim. Onu sertçe kanepeye

sırtüstü yatırdım. Minderlerin üzerine dağılmış saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı. Bana ne yaptığını adı gibi biliyordu.

Eteğinden de kurtulup onu nihayet çıılçıplak bıraktığımda gülümsedim. “Bunun hayalini kaç kez kurduğumu tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandım, bakışlarımı her santiminde gezdirirken. “Ama hayallerimin de ötesindeymişsin.”

Yanakları kızardığında kalbim tekledi. Valentina Windsor. Kafayı onunla bozduğumdan artık emindim. Sabırsızca düğmelerini açtığı gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. Aramızda hiçbir engel olmasın istiyordum.

Bacaklarını ayırıp aralarına girdiğimde gözleri açıldı ve dizlerimin üzerinde doğrulduğumda bakışları aletime takıldı. Dudağını ısırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Valentina hayatımda gördüğüm en çekici kadındı ve *karım* olduğunu hâlâ inanamıyordum.

Üzerine eğildim ve bir elimle bileklerini kavrayıp başının üzerine kenetlerken diğeriyle aletimi tuttum.

“Luca,” dedi endişeli bir sesle. “Nazik ol lütfen.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Aletimi girişine hizalayıp onu başımla onayladım. “Canını yakmayacağım,” diye mırıldanarak başını içine ittim. “Çok ıslaksın, bebeğim. Uylukların bile sıırılsıklam olmuş. Söz veriyorum en ufak bir acı hissetmeyeceksin.”

İçine biraz daha girdiğimde başını iki yana salladı. Dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı. Bakışlarında sanki beni şimdiden içine almakta zorlanıyormuş da bunu itiraf etmeye yanaşmıyormuş gibi bir acı vardı. Şimdi bile yenilgiyi kabullenmemesi hiç şaşırtıcı değildi.

Duraksadım ve öteki elimi de bileklerine götürerek ağırlığının bir kısmını üzerine verdim. Gözlerinin içine bakarak

nazik bir sesle, “Çok iyi gidiyorsun,” diye fısıldayarak biraz daha ittim.

Valentina adımı inlerken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. “Aferin kızıma,” diye mırıldandım. “Bana bakmaya devam et, Valentina. Sadece sen ve ben.”

Sırtının yay gibi gerilmesini ve memelerinin göğsüme sürünmesini izledim. Aletimi biraz daha içine iterken dudaklarımı boynuna bastırıp tenine nazik bir öpücük bıraktım.

“Beni nasıl içine aldığına bir bak, Valentina.” Ardımda öpücükler bırakarak dudaklarımı boynundan kulağına, onu inleteceğini bildiğim noktaya ilerlettim.

“Çok fazla,” diye fısıldadı Valentina titrek bir sesle.

Aletimi neredeyse tamamen çıkardım ve yavaşça tekrar içine girdim. “Öyle mi?” dedim. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kalbim tekledi. Bakışlarına dair bir şey göğsümü sızlatıyordu. Valentina bir yanını her daim dünyadan saklardı ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum. Fakat burada, şu anda, aletim santim santim içinde kaybolurken... her şeyiyle benimdi. Bütün düşüncelerinin benimle dolu olmasını, gözlerinin benden başka kimseyi görmemesini istiyordum.

Aletimin sadece birkaç santimini yavaşça içine sokup çıkarmaya başlayarak, “Böyle nasıl?” diye mırıldandım. Çok geçmeden nefes alıp verişleri hızlandı ve gözleri arzuyla doldu. Tek hamlede içine girmemek için kendimi ne kadar zor tuttuğumu hayal bile edemezdi ama her nasılsa söz konusu o olduğunda sabrım sonsuzdu.

“Evet,” diye inledi kendini kasıklarına bastırarak.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadım ve biraz daha içine girdim. Valentina’nın dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. Aletimin henüz yarısı bile içinde değildi ama şimdiden zorlanıyordu.

“Luca,” diye inlediğinde aletimi biraz daha iterek dudaklarına yapıştım. Onu ağır ağır becerip usulca öperken arzudan delirecek raddeye geldim. İçine girmeye her şeyden çok ihtiya-

cım vardı ama canını yakmaktan ödüm kopuyordu. En son ne zaman bir kadının zevkini kendiminkinden fazla önemsemiştim hatırlamıyordum.

İçinden çıktım ve bacaklarının arasında topuklarımın üzerine oturdum. Valentina'nın dudaklarından şaşkın ve huysuz bir inilti döküldü. Ellerimi bacaklarına sardığımda nefesi kesildi ve yanakları kıpkırmızı oldu. Ellerini memelerine siper ederek, "Luca," diye fısıldadı.

"Hayır," diye azarladım onu. "Ellerin başının üzerinde kalacak. Benden saklanma, Valentina. Verdiğin sözü unuttun mu?"

Onu kendime çekip kalçasını hafifçe kaldırdım. Başparmağımı klitorisine bastırıp aletimi içine kaydırdım. Valentina sözümü dinleyip ellerini başının üzerine kaldırarak bana vücudunu sergiledi. "Benimsin," dedim. "Her şeyinle *benimsin*. Bana bak, bir tanem. Bana ne yaptığına bir bak."

İçine girip çıkmaya devam ederken parmaklarımı klitorisinden çekmedim. Canını yakacağımdan korktuğumdan hareketlerim yavaştı. Aletimin etrafını sımsıkı saran kasları boşalmam için yeterliydi. Bir kadının beni en son ne zaman böyle çıldırttığını hatırlayamıyordum.

Islaklığıyla oynarken onu izledim. Aletimi her itişimle başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek mükemmel bir ritim tutturdum ve Valentina'nın iniltileri giderek şiddetlendi. Orgazmın kıyısına gelene kadar onu kışkırtmaya devam ettim.

"Benim için boşalmak mı istiyorsun, karıcığım?"

"*Evet*," diye inledi. "Evet, Luca. *Lütfen*."

Gülümseyip klitorisini okşadım. Aletim her içine girişimde G noktasına sürtünüyordu. Adımı inlemesine, başından beri olması gerektiği gibi bana duyduğu arzuyla dolup taşmasına bayılıyordum.

"Ne kadar çok istiyorsun, bebeğim?"

Valentina parmaklarımın üzerinde istediği gibi hareket etmesi için kalçasını hareket ettirdi. Aynı anda hem aletime

hem de elime sürtündü. Altımda dağılışını izlemek şimdiye dek gördüğüm en nadir, en güzel manzaraydı. Her daim kontrolü elinden bırakmayan asistanım aletim için, sadece benim ona verebileceğim orgazm için çaresizce çırpınıyordu.

“*Luca*,” diye inledi.

“Bana kimin olduğunu söyle,” diye mırıldandım. Ona böyle işkence etmek hoşuma gidiyordu. Yıllardır beni çıldırtmış, hayallerime ve fantezilerime dadanmıştı.

“Seninim,” dedi yalvarırcasına. Kendi ağzıyla benim olduğunu kabul etmesi içimi muazzam bir coşkuyla doldurdu. Bundan asla bıkmayacaktım. Nihayet. *Nihayet* benimdi. “Seninim, Luca. Her şeyimle seninim, kocacığım. *Lütfen*. Daha fazlasına ihtiyacım var. Boşalt beni, Luca.”

Siktir. Ne zaman avantajın elimde olduğunu düşünsem işleri kendi lehine çeviriveriyordu. Bana kocacığım dediğini duymak beni dar, sıcacık kadınlığının en derinlerine boşalmaya hazır hâle getirdi.

Gülümseyip klitorisiyle daha sertçe oynamaya başlayarak onu zirveye çıkardım. “*Evet, Luca*,” diye inlediğinde aletimi içine gömdüm. Kasları aletimi sıkı sıkı sararken gözlerim kapandı. Neredeyse beni de peşinden sürükleyecekti. Onu becermeye henüz başlamama rağmen kendimi zor tutuyordum.

Yepyeni bir çaresizlikle üzerine eğildim, daha da yakınında olmak istiyordum. “Adımı böyle inlediğinde boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Ne yaptığını iyi biliyorsun, değil mi?”

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. Gözleri orgazmının etkisiyle hafifçe buğulanmıştı. Elini saçlarımın arasına geçirdi, her bir dokunuşu aklımı başımdan alıyordu. Bu anda yalnızca o ve ben vardık, hiçbir şey bu kadar gerçek gelmiyordu.

Geri çekilip sertçe içine döndüğümde iniltileri bir kez daha kulaklarımı doldurdu. Aletimi en derinlerine ittiğimde gözleri açıldı, dudakları aralandı.

“Hepsini alabileceğini biliyordum, bebeğim,” diye mırıldanarak tekrar geri çekilip içine girdim. Nihayet onu istediğim gibi becermeye başlamamla darbelerim sertleşmiş, kontrolümü kaybetmenin kıyısına gelmiştim.

Valentina bacaklarını belime dolayıp hareketlerime uyum sağladı. Ben içine girip çıkarken tırnaklarını sırtıma geçirdi. “Daha fazla dayanamayacağım,” diye inledim. Kendimi daha fazla tutamayacaktım. “Mükemmel hissettiriyorsun.”

Başından beri böyle olabileceğimiz hâlde yıllardır onu kendimden uzak tuttuğuma inanamıyordum. Valentina yüzümü kendine doğru çekip dudaklarıma yapıştığında kendimi kaybettim. Kalçamı sertçe onunkilere itip içine boşalarak güzel amını beyaza boyadım.

Daha yeni boşalmama rağmen daha fazlasına ihtiyacım vardı. Üç yıl hiçbir şeye yetmeyecekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

VALENTINA

Luca oturma odasının dört bir yanına saçılmış kıyafetlerimizi oldukları yerde bırakıp beni yatak odasına taşıdı. Etrafıma dolanmış kolları o kadar şefkatliydi ki kendimi savunmasız hissediyordum. Onunla yatmanın harika olacağını başından beri biliyordum ama bu seksten fazlasıymış gibiydi. *Beni* gerçekten istediğini hissetmiştim. Her şeyimi. Hem geçmiş için özür dilediğini hem de güzel bir geleceğin sözünü verdiği hissine kapılmıştım.

Beni gülümseyerek yatağına yatırdıktan sonra yorganın altına girip bana katıldı. Bir şey söylemeden beni kendine çekti ve bir bacağıma bacağının üzerine atıp sırtımı sıvazlamaya koyuldu. Yaşadıklarımızdan sonra benimle arasına mesafe koymak isteyeceğini sanmıştım ama aramızdaki yakınlık şaşırtıcıydı. Nabzımı hızlandırıyor ve savunmasızlık hissini körüklüyordu.

Elimi göğsüne koyup ona sokularak kokusunu içime çektim. Kendimi en son ne zaman böyle tatmin olmuş hissetmişim? Hiç hissetmiş miydim?

“Nasılsın?” diye sordu usulca.

Bakışlarımı yüzüne çevirip sivri çenesini, gözlerindeki parıltıyı inceledim. “Biraz sızlıyor,” diye itiraf ettim. “Ama bir şikâyetim yok.”

Luca kıkırdayarak alnıma bir öpücük kondurduğunda **şışkına** döndüm. O soğuk adamın altında böyle tatlı birinin **yattığı** aklımın ucundan bile geçmezdi. Yatağına aldığı her kadına böyle mi davranıyordu yoksa bu onun gözünde de benim için olduğu kadar özel miydi? Bu tavırlarının sadece bana özel olmasını istemem haksızlıktı ama istiyordum işte.

“Aklımı başımdan aldın,” diye mırıldandı Luca. “Bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğim bilmiyorum. Aletimin etrafını sımsıkı sardığını düşünmeden sana bir daha nasıl bakacağım?”

Yüzümü utançla boynuna gömdüğümde dudaklarından bir kıkırtı daha döküldü. Kollarını etrafıma daha sıkı sarmasıyla içimde ona karşı asla hissetmemem gereken duyguların fitili ateşlendi. Sonuçta bu geçici bir birliktelikti. Daha ilk sevişmemizde böyle hissediyorsam üç yıl dolduğunda ne hâlde olacaktım? Tekrar incinmek istemiyordum.

Hafifçe geri çekildim ama Luca’nın kolları biraz bile gevşemedi. “Hayır,” diye hırladı. “Kollarımın arasında, ait olduğun yerde kal.”

Bir yanıma buna karşı çıkmak, diğer herkesle yaptığım gibi onunla da arama mesafe koymak istiyordu. Fakat Luca hiçbir zaman diğer herkes gibi olmamıştı. Başından beri hayır diyemediğim tek kişiydi.

Burnum boynuna sürtündüğünde düşünmeden minik bir öpücük kondurdum. Hâlâ benimmiş gibi hissetmesem de bu, beni kollarında tutan adamın *kocam* olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onunla böyle bana ait olmaması gereken anlar yaşamam yanlış mıydı? Zamanı geldiğinde buna pişman olacak mıydım? İçimde tuhaf bir korku vardı. Kendimi ne zaman böyle mutlu hissetsem hemen ardından her şeyi gölgede bırakan bir çaresizlik gelirdi. Annemin haklı çıkması ödümü koparıyordu.

Luca saçlarımı sıkıca kavradı. Nefes alıp verişleri düzensizdi. Günün birinde kollarında yatacağım aklımın ucundan geçmezdi ve yakınlığımızın bu denli iyi hissettirmesi beni endişelendiriyordu.

Baş başa kaldığımız her an böyle şeyler yaşayacaksak insanları birbirimize âşık olduğumuza inandırmak çok kolay olacaktı. Benim bile inanasım geliyordu. Belki de bunu büyükannemin evine gitmeden yapmalıydık. Belki o zaman annem öyle tepki vermezdi.

“Luca,” diye mırıldandım tenine. “Annemin kaba tavırları için senden özür dilerim. Ne diyeceğimi bilmiyorum ve açıkçası yaptıkları için biraz utanıyorum.”

Luca sakinleştirici hareketlerle saçlarımı ağır ağır okşadı. Gözlerimi kapayıp dokunuşunun tadını çıkardım ve bir an için bana verdiği huzura kucak açtım.

“Özre gerek yok, Valentina. Sen benim karımsın ve bu yolda birlikte yürüyoruz, değil mi?”

Sözleri beni gafil avladı. Bir başıma yürümeye, bel bağlayacak kimsem olmamasına o kadar alışkındım ki Luca’nın yanımda olması tuhaf geliyordu. Yıllardır birlikte çalışıyor olsak da aramızda hep düşmancıl bir hava olmuş, ikimiz de birbirimize hep ufak bir güvensizlik ve kibirle yaklaşmıştık. Ben daima bedeli işimi kaybetmeye mal olacak bir hata yapmaktan korkmuştum, Luca ise büyükannesi tarafından işe alındığı için bana körü körüne güvenemeyeceğini düşünmüştü. Bu hâlimiz ikimiz için de yeniydi.

“İletişime önem verdiğini söylemiştin ve bu pek alışık olduğum bir şey olmasa da sana katılıyorum. Bunu öğrenmek, elimden geleni yapmak istiyorum,” diye mırıldandım. “Üç yılımızı bir arada geçireceksek annemin neden böyle davrandığını bilmen gerektiğini düşünüyorum. Sivri çıkışları yüzünden ona kızmanı ya da onu suçlamayı istemiyorum. Aslında kötü bir niyeti yok. Sadece hayatı boyunca tekrar tekrar yüzüstü bırakılmış ve incitilmiş.”

Luca beni başıyla onayladığında kirli sakalı şakağıma süründü. Ona çocukluğumu anlatacak cesareti toplarken saçlarımı usul usul okşamaya devam etti. Öğreneceği şeylerin gözündeki imajımı değiştireceğinden endişelensem de yaşadıklarımı ondan saklayamazdım.

Başıma bir öpücük kondurup başını iki yana salladı. “İstemi-yorsan hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. İsteyeceğim son şey hazır olmadığın bir şeyi benimle paylaşmak konusunda kendini baskı altında hissetmen. Şu anda, burada asistanım değilsin, Valentina. *Karım*sın. Geleceğini istesem de geçmişin sadece sana ait.”

Uzanıp parmak uçlarımı yüzünün hatlarında gezdirdim. “Bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Belki... belki anlamana yardımcı olur.”

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bütün dikkatini bana verdi. “Babam... ağızda gümüş kaşıkla doğmuş bir adamdı. Annemse... eh, o kaşıkları yıkayıp parlatan kişiydi. Annem ailesinin tuttuğu pek çok hizmetçiden biriydi. Asla birlikte olmamaları gerekirdi. Ama çok farklı iki dünyadan gelseler de birbirlerine âşık olmuşlar.”

Titrek bir nefes aldım, gerginliğim giderek tırmanıyordu. “Babamın ailesi bunu öğrendiğinde onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etmiş ama annem çoktan bana hamile kalmış. Onu bilerek oğullarından çocuk peydahlamakla, servetlerine göz dikmekle suçlamışlar. Beni aldırması için ona para teklif etmişler ama babam her şeyi öğrenmiş. Birlikte kaçmışlar ve küçük bir evde yaşamaya başlamışlar. Bana kalırsa doğru olanı yapmaya çalışıyordu ama sonuçlarını pek detaylı düşünmemişti. Birden kendini bildi bileli elinin altında olan her şeyi kaybetmişti ve ailesi onunla bütün ilişkisini kestiği için çevresindeki çoğu insan onu görmezden gelmeye başlamıştı. Her şeyin yoluna gireceğini, torunları doğduktan sonra anne babasının onu affedeceğini düşünmüştü sanırım. Ama öyle olmadı. Beni görmek bile istemediler.”

Luca saçlarımla oynayarak anlattıklarımı dinliyordu. “Sonra ne oldu?” diye sordu usulca.

“Annemle babam yıllarca sorunlar yaşadı. Sürekli tartışılardı. O sıralar aklım ermediğinden anlamamıştım ama meğer babam ailesinin onun için seçtiği kadınla gizli gizli görüşmeye başlamış. Telefonunu köşe bucak sakladığını ve annemin bu

tavrını sürekli şüpheli bulduğunu hatırlıyorum. Çok küçük olsam da konuşmalarının bir kısmını hatırlıyorum. Bağışmalarını, birbirlerini suçlamalarını ama hepsinden önemlisi hissettiklerimi. Evimiz cehennem gibiydi.

Gözlerimi kapayıp sakinleştirici bir nefes aldım. “Babam annemi aşağı yukarı bir yıldır aldatıyordu ve ben yedi yaşına geldiğimde nihayet bizi terk etti. O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Beni okuldan alması gerekiyordu ama hiç gelmedi. Okul anneme haber vermişti ve eve döndüğümüzde arkasında tek bir iz bırakmadan gittiğini fark etmiştik. Pılını pırtını toplayıp sırra kadem basmıştı.”

Titrek bir nefes aldım. Luca yanağımı okşadı ve yüzümden aşağı süzüldüklerinin farkında bile olmadığım gözyaşlarımı başparmağıyla sildi. “Büyüdüğümde onu buldum. Sadece bir açıklama istemiştim. Ofisine gittim ama içeri girmeme izin vermediler. Ben de kendimi bir yanlış anlaşılma olduğuna ikna ettim ve saklandım. Saatlerce bekledim ve nihayet ofisin önüne bir araba yaklaştığında dışarı çıktı. Arabanın içinden bir çocuk fırladı ve kendini onun kollarına attı. Babam ona sımsıkı sarılıp etrafında döndürdü. Sonra yanlarına bir kadın geldi ve babam alnına tatlı bir öpücük kondurdu. Bu mükemmel aile tablosunu görünce beni görmeyi neden reddettiğini anladım.”

Gözlerimi yumup titrek bir nefes aldım. “Yıllar sonra ailesinin ona tekrar kucak açması karşılığında onun için seçtikleri kadınla evlendiğini öğrendim. Annem en az bir yıl boyunca onu sadakatsizlikle suçlamış ve haklı çıkmıştı. Anne babasının seçtiği kadına âşık olup bizi terk etmişti. O kendine yepyeni bir hayat kurarken benim büyükannemden başka kimsem kalmadı. Annem babamın gidişinden sonra asla eskisi gibi olmadı. Sanırım yüzüme bakmak ona ağır geliyordu.”

Luca’nın yüzüne bakabilmek için hafifçe geri çekildim. Parmaklarımı tereddütle saçlarının arasında gezdirdim. “Bu kadar aksi olması, benim için bu kadar endişelenmesi bu yüz-

den işte. Beni kullandığını ya da gözünde gelip geçici bir heves olduğumu düşünüyor. Eninde sonunda tıpkı babam gibi beni terk edip kendine layık birini bulacağına inanıyor. Varlıklı insanlara zerre kadar güvenmez. Başından beri senin için çalışmamdan hazzetmezdi.” Bakışlarımı kaçırıp göğsümdeki sızıyı görmezden gelmeye çalıştım. “Haklı da. Üç yıl sonra kendi yollarımıza gideceğiz ve kendi hayatlarımızı kuracağız. Günün birinde hayatının geri kalanını geçirmek isteyeceğin bir kadın bulacaksın ve ben uzak bir hatıradan ibaret kalacağım. Birlikte yaşlanacağın kişi muhtemelen sana faydası dokunacak, senin kadar olanakları olan biri olacaktır. Ben buna hazırım ama annem değil. Beni bundan koruması gerektiğini düşünüyor ve onu aksine ikna etmek hiç kolay olmayacak. Üç yıl içinde kalbimi kıracağını biliyorum ama o zamana kadar annemin endişelerini gidermeme yardımcı olur musun?”

Luca beni başıyla onaylayıp nazikçe yanağıma okşadı. “Yani annen... kendini bildin bileli böyle miydi? Çocukluğundan beri böyle mi davranırdı?”

Başımı evet anlamında sallayıp gözlerimi kaçırdım. “Babamın bizi terk etmeden önceki günlere dair birkaç güzel anım var ama sonrası hep böyle geçti. Çocukluğumda pek yanımda değildi. Bütün gün çalıştığından beni büyükannem büyüttü. Ama ne zaman eve gelse tıpkı bugünkü gibi olurdu. İncinmiş ve dünyaya öfkeli. Artık büyüdüğüm için gerçeği görebiliyorum. O kırılmış bir kadın ve ondan geriye kalan parçalar yakınına yaklaşan herkesi kesiyor. Sözleriyle seni de incitmesini istemiyorum, Luca.”

Luca’nın yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. “Endişelenme, karıcığım,” diye mırıldandı. “Beni istese de incitemez.” Bir süre sessiz kaldı. Bakışları yüzümde gezindi. “Benden sana sadık kalmamı istediğinde geçmişten kalma yaraların olduğundan şüphelenmiştim. Sadece annenle baban yüzünden mi bunu istedin?”

Gözlerim panikle açılırken hızla kafamı çevirdim. “Hayır,” diye fısıldadım. Nedenini onunla paylaşmak istemesem de yalan söylemeye içim el vermedi.

Bir an daha fazla soru soracağını düşündüm ama Luca sadece başını sallayıp alnıma minik bir öpücük kondurdu. “Peki,” diye mırıldandı. “Annene anlayış göstereceğim ve içini rahatlatmak için elimden geleni yapacağım, tamam mı?”

Ona minnetle gülümsediğimde parmaklarıyla saçlarımı taradı. Gözlerindeki bakış tam olarak anlayış dolu sayılmazdı. Acımaya da benzemiyordu... *bir şeydi* işte.

Herkesten sakladığım hikâyemi ona anlattığım için rahatlamış hissetmemi sağlayan bir şey. Luca’ya dair bir şey bütün endişelerimi dindiriyordu ve üzerimde böyle bir güce sahip olması ödümü koparıyordu.

“Valentina,” dedi alçak sesle. “Ares’in düğününde sana ettiğim sözler için özür dilerim. Hepsi başlı başına inciticiyken bunların annenin bizzat yaşadığı, seni üzerine basa basa uyardığı şeyler olduğunu öğrenmek... Çok özür dilerim. Neden kırıldığını anlıyorum ve söylediklerimi geri alabilseydim bunu hiç düşünmeden yapardım.”

Başımı iki yana salladım. Göğsüm sızladı. “Önemi yok. Nereden bilecektin ki?”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yaptıklarım affedilemez.”

Parmak eklemlerimi yanağında gezdirip gülümsedim. “Ben affettim.”

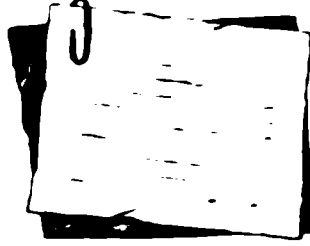
“Benim de aynı şeyi yapacağımdan endişeleniyor musun? Seni Natalia gibi biri için terk edeceğimi düşünüyor musun?”

Bakışlarımı kaçırdım, kalbim acıyla sızladı. “Evliliğimiz gerçek olsa endişelenirdim. Ama değil.”

Üç yıl sonra ne olursa olsun yollarımızı ayıracaktık. Bu bütün endişelerimi dindirmeliydi ama Luca’sız bir hayat düşünmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Otuz Yedi

VALENTINA

Eve girerken saate baktım ve gece on bir olduğunu görüp iç geçirdim. Günlerdir geç saatlere kadar çalışıp sabahları erkenden çıkarak Luca'dan kaçıyordum. O geceden beri yanında kendimi tuhaf bir şekilde telaşlı ve huzursuz hissediyordum. Ama bu hâlimin nedeni seks değildi. Arkasından gelen yakınlıktı.

Luca'nın iş yerindeki tavırları hâlâ aynı olsa da bakışları değişmişti. Artık beni daha küçük gördüğünden ya da bana acıdığından endişeleniyordum. Kendime profesyonel bir imaj yaratmak için canımı dişime takmıştım, oysa şimdi, bir gecede hepsini yabana atmışım gibi hissediyorum. Aramızdaki sınırların giderek belirsizleşmesi de beni korkutuyordu.

Birine kendimi bu denli açmayalı uzun zaman olmuştu ve ölçüyü kaçırdığımı düşünmeden edemiyordum. Bunu son yapışımda kalbim paramparça olmuştu.

Luca son zamanlarda kafamı allak bullak ediyordu ve bu yeni hâlini nasıl karşılamam gerektiğini bilemiyordum. Onu avucumun içi gibi tanıdığımı ve bu mantık evliliğinde beni nelerin beklediğini bildiğimi sanmıştım ama artık pek emin olamıyordum. Benden onunla evlenmemi istediğinde her şey kâğıt üzerinde gözüme kolay görünmüştü. Ailesinin önünde karısı gibi davranacağımı, kapalı kapılar ardındaysa her za-

manki mesafemizi koruyacağımızı düşünmüştüm. Ancak bu kadar yanılabilirdim sanırım. Kalbimin yeniden, bu kez geri dönüşü olmayacak şekilde kırılacağına dair korkum her geçen gün büyüyordu.

Luca'nın sesini duymamla mutfağın girişinde duraksadım ve istemsizce saklandım. "Öyle mi?" dedi usulca. Çoktan yattığını düşünmüştüm ama hâlâ ayaktaydı.

Köşeden içeriye bir bakış attığımda onu ocağın önünde, kulaklığından biriyle konuşurken buldum. Üzerinde ona son derece haksız bir avantaj sağlayan gri eşofmanı vardı. Siyah tişörtüyse kaslarını öyle sıkı sarıyordu ki bakışlarımı ondan almak imkânsızdı.

"Üzülme," diye mırıldandı nazikçe.

Gerildim. Midem kasıldı. Kiminle konuşuyordu? Bu ses tonunu benden başka –o da evlendikten sonra– kimseyle konuşurken takındığını duymamıştım. Yıllardır benden sakladığı bu tatlı yanını kime gösteriyordu?

"Biliyorum. Halledeceğim, tamam mı? Söz veriyorum."

Kalbim sızlarken titrek bir nefes aldım. Hattın öteki ucunda Natalia mı vardı? Ofise geldiğinde ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordum. Nişanlılıklarının ilk zamanlarında ona karşı sabırlı davranmış ama gönülsüzlüğünü gizleyememişti. Fakat son konuşmalarındaki hâli çok farklıydı. Daha anlayışlı, daha nazikti. Bu durum içimi huzursuz etmiş, anlamsız bir kıskançlık hissetmeme neden olmuştu. Merakıma yenik düşüp kapının arkasına saklanıp konuşmasını dinlemeye devam ettim. Nişanı attıklarını basına bu sabah duyurmuşlardı. Belki de Natalia'ya haberlerin onu olumsuz etkilemeyeceğine dair güvence veriyordu.

Luca'nın kulaklıklarını çıkarmasını izledim. "Daha ne kadar saklanacaksın, Valentina?" Luca kıkırdayarak bana döndüğünde gerildim. "Benden köşe bucak kaçmaktan bıkmadın mı hâlâ?"

Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. Luca takım elbiselerinin içinde harika görünse de bu ev hâllerini daha bir seviyordum sanırım. “Kimseden kaçtığım yok.”

Luca ocağı kapayıp tezgâha yaslandı ve elini cebine sokup yanından hiç ayırmadığı altın saatini çıkardı. “Neredeyse gece yarısı olmuş ve eve yeni geliyorsun. Her nasılsa bu haftaki toplantıların her birine katıldın ama eve her gün geç döndün. Neden işi bahane ediyorsun?”

Ona doğru ilerledim ve başının yanındaki dolaptan bir su bardağı aldım. Umursamaz görünmek için elimden geleni yapıyordum. “Yoğun bir hafta oldu,” dedim ama bahanem bana bile inandırıcı gelmedi.

Luca bana döndü ve bir kolunu belime dolayıp arkama geçti. Vücudumu tezgâha yaslayıp bana sımsıkı sarıldı.

Saçlarımı bir kenara çekerek dudaklarını boynuma bastırduğunda keskin bir nefes aldım. “Öyle mi?” diye fısıldadı. “Kaçtığın şey bu mu yoksa?” Dudakları ardında minik öpücükler bırakarak kulağıma doğru ilerledi. “Yoğun musun yoksa kendini aramızdaki bu şeye kaptırmaktan mı korkuyorsun?”

Elleri memelerime ilerledi ve kulağımın altında bir öpücük bıraktığında dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Kıcıma yaslanmış aletin sertleştiğini hissedebiliyordum. Kasıklarını kalçama bastırarak beni ne kadar istediğini gösteriyordu. “Cevap ver,” diyerek bir elini saçıma geçirdi ve belimi daha sıkı kavrayarak beni kendine çekti. Dudakları tekrar boynuma döndüğünde titrek bir nefes aldım.

“Meşguldüm dedim ya,” diye yalan söyledim boğuk sesle.

Kıkırdayarak geri çekildiğinde huysuzca inledim. “Ah,” dedi benden bir adım uzaklaşarak. Öteki tezgâha yaslanıp elini saçlarının arasından geçirdi. Gri eşofmanı ereksiyonunu gizlemek adına hiçbir işe yaramıyordu. “Benim hatam,” diye ekledi. “Yanlış anlamışım herhâlde, ha?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Geri çekilmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Luca gözlerimin içine baktı. Bakışları kışkırtıcıydı, aramızdaki mesafeyi kapayıp daha fazlasını istemem için bana meydan okuyor gibiydi. Dudağımı ısırarak kafamı çevirdim. Gözüm telefonuna takıldı. Bir süre öylece cihaza baktım, içimdeki huzursuzluğu görmezden gelemiyordum. Geldiğimde bir kadınla konuştuğuna adım gibi emindim. İş telefonuna erişimim olsa da kişisel hattı kendisine özeldi. Dolayısıyla kiminle konuştuğunu öğrenmemin imkânı yoktu.

Bana sadık kalacağına söz vermişti ama onu buna zorlayamazdım. Benimle evlendiğine pişman olup hatasını düzeltmek istiyor olabilirdi. Natalia'nın ona daha uygun bir eş olacağı su götürmez bir gerçektir.

Luca nereye baktığımı fark ettiğinde kıkırdayarak telefonunu aldı. Bir süre ekrana öylece baktı ve başını iki yana sallayarak cihazı bana uzattı. "Şifrem büyükannemle annemin doğum tarihinin birleşimi. 327812." Kaşlarımı çatarak ona sorgulayıcı bir bakış attım ama Luca bana ondan hiç görmediğim bir sabırla gülümseyerek karşılık verdi. "Al bak."

"N-neden... öyle bir şey..."

"Söylediğimi yap, Valentina."

Uzattığı telefonu alırken elim titredi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Başka bir kadınla konuştuğunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Bak bakalım kiminle konuşmuşum," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı hızlıca ekrandan kaldırıp ona baktım ama Luca sadece başını hafifçe yana eğmekle yetindi. Bakışlarında tam olarak anlamlandıramadığım bir şey saklıydı.

Titreyen parmaklarımla şifreyi girip kilidi açtım. Bir yanım kimi aradığını öğrenmeye korkuyordu ama daha baskın yanım cevabı bilmek istiyordu.

"Sierra," diye fısıldadım muazzam rahatlayarak.

Luca bana doğru bir adım yaklaşıp yüzümü kavradı ve başımı kendisinininkine eğdi. “Aklından ne geçiyor bilmiyorum, Valentina ama şundan emin olabilirsin: Seni asla ama asla aldatmam. Sana asla kötü davranmam, gururunu incitmem. Duydun mu beni? Geçmişte bir sürü hata yaptığımı biliyorum. Üzerine çok geldim ve istifa ettiğinde çok ileri gittim. Hepsinin farkındayım, bebeğim. Ama hepsini seni kaybetmek istemediğim için yaptım. Seni benden uzaklaştıracak hiçbir şey yapmam.”

Gözleri içtenlikle dolup taşıyordu. “Neden böyle yapıyorsun?” diye sordum titrek bir sesle. Birbirimize âşık olmayacağımız konusunda hemfikir değil miydik? Bana neden böyle bakıyordu?

Luca başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirip gülümsedi. Bakışları sanki kendi düşüncelerinde boğuluyormuş gibi dalgındı. “Çünkü sormayı kendine yediremediğin soruların ardında saklı endişeleri görüyorum. İhanetin insanın ruhunda açtığı yaraları bilirim, Valentina. Bunun sorumlusu kim bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama ben o adam değilim. Evli olduğumuz müddetçe senden başka kimse olmayacak.”

İhanetin insanın ruhunda açtığı yaraları biliyor muydu? Midem bambaşka bir kıskançlıkla kasıldı. “Kimdi o kadın?”

Luca elini yüzümden çekti, dudaklarına boş bir gülümseme yayıldı. “Geçmişte kalmış biri. Kız kardeşimle yaptığım basit bir konuşma yüzünden seni benden şüphe etmeye iten adamı bırakmanı beklediğim yerde kalmış biri. Az önceki hâlin... bu ailenin açtığı bir yara olamaz. Başından daha büyük bir şey geçmiş olmalı. Ben o adam değilim, bebeğim. Bana öyle şüpheyile bakma.”

Hayatından nasıl hiç bilmediğim bir kadın gelip geçmiş olabilirdi? Bu ya onun için çalışmaya başlamamdan önce olmuştu ya da Luca ilişkisini hem benden hem de ailesinden saklamayı bir şekilde başarmıştı. Sesindeki acı yüreğimi sızlatıyordu.

“Benden saklanmayı bırak artık.” Bakışlarını kaçırıp saçlarını karıştırdı. “Böyle yapmaya devam edersen kimse âşık olduğumuza inanmaz.”

Yüzüm kızardı. Onunla böyle şeyler konuşmak tuhafıma gidiyordu. Luca’dan nefret etmek yıllar içinde alışkanlık olmuştu fakat şimdi ona haksızlık ettiğimi görüyor, neyin ne olduğunu artık ayırt edebiliyordum. “Peki,” diye mırıldandım. Başka ne söyleyebilirim bilmiyordum.

Luca gülümsedi ve saçlarımı nazikçe yüzümden çekti. “Burada bekle,” deyip mutfaktan çıktığında yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle kalakaldım. Ondan uzak durmamın nedenlerinden biri buydu işte. Yanında kendimi zayıf ve savunmasız hissediyordum. Aynı hatayı bir kez daha yapmayacağıma yemin etmişim. Sonunda kalbi kırılan ben oluyordum.

Luca elinde bir çift pembe tüylü pofuduk terlikle geri dönüp önümde diz çöktü. Ayağımı nazikçe kaldırıp terliğin bir tekini geçirirken, “Sana aldım. Evde bunları giy, Valentina. Yalın ayak dolaşma,” dedi. “Yerler soğuk.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Düşünceli jesti kalbime dokunmuştu. Evliliğimizin sadece kâğıt üzerinde kalacağını kararlaştırmışken neden bana böyle davranıyordu? “Pembeden nefret ettiğini sanıyorum.”

Luca gülerek bakışlarını kaçırdı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Sanki... *utanmış* gibiydi. “Ediyorum ama sen seviyorsun.”

Ayağa kalkıp tekrar ocağın başına döndü ve birkaç gözü birden yaktı. “Yemek pişirmeyi biliyorsun demek,” diye mırıldandım usulca gülerek.

Mahcup bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Günün birinde Luca’nın *tatlı* olduğunu düşüneceğim aklımın ucundan geçmezdi ama düşünüyordum işte. “Şef bugün izinliydi ve canım dışarıdan bir şeyler söylemek istemedi. Dürüst olmam gerekirse elimden sadece bu yahni

geliyor. Mahvetmesi zor bir yemek, mutfağımızı havaya uçuracağım diye endişelenmene gerek yok.”

Mutfağımızı. Kalbimi pır pır attıran şeyler yapıp, söyleyip duruyordu. Evliliğimizin ilk günlerinde bir daha kimseye âşık olmayacağımdan, bu birlikteliğin de mantık evliliğinden öteye gitmeyeceğinden son derece emindim. Luca bana eskisi gibi davranmaya devam etseydi hiçbir sorunumuz olmayacaktı. Ama duvarlarımı yıkmayı kafasına koymuş gibiydi ve onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Her geçen gün asla onun olmaması gereken bir parçamı daha fethediyordu.

“Annenle konuştun mu?” diye sordu.

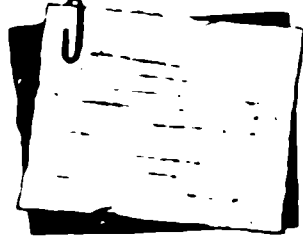
“Hayır. Birkaç kez aradım ama inatla hiçbirine cevap vermiyor. Genelde ayda bir onlarda kalırım. Sen de... benimle gelmek ister misin? Belki bizi birlikte görürse içi biraz rahatlar. Annemin kolay bir insan olmadığını biliyorum ama benim için endişelenmesini istemiyorum.”

Bana dönüp başını evet anlamında salladı. “Olur,” diyerek dikkatini tekrar önündeki tencereye çevirdi. “Nasıl istersen, bebeğim.”

Bakışlarımı sırtına diktim. Onu bir türlü çözemiyordum. Üç yıl çok uzun bir süreymiş gibi görünse de hiçbir şeye yetmeyeceğinden endişelenmeye başlıyordum.

Otuz Sekiz

VALENTINA

“**B**unu bana nasıl yaparsın?” dedi Sierra. Gücendiği her hâlimden belliydi. “Bize nasıl yaparsın?” diye düzelterek yanında oturan Raven’i dirsekledi.

Luca poker gecesine gider gitmez kapıya dayanmışlardı ve içimden bir ses beni yeterince sorguya çektiklerini düşünene kadar oturma odasından dışarı adım atmama izin vermeyeceklerini söylüyordu. Tuhaftır ki Büyükanne Anne’in karşısında bile bu kadar gerilmemiştim.

Raven’in defilesinde her şeyi öğrenmelerinin ardından grup sohbetimizde birkaç kez konuşmuştuk ama tebrik mesajları dışında pek bir şey yazmamışlardı. Konu özel hayatım olduğunda sır küpüne döndüğümünden konuyu uzatmadıklarını düşünmüştüm ama belli ki arkadaşlarımı hafife almıştım. Meğer beni yüz yüze sıkıştırmak için fırsat kolluyorlarmış.

“S-size haber vermediğim için üzgünüm,” diye mırıldandım. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek kalbimi sızlatıyordu. İnsanlara açılmakta zorlandığımı kabullenemediklerini biliyordum. Yıllar içinde onları kendimden istemsizce uzaklaştırdığım dönemleri hep mazur görmüşlerdi fakat bu kadar büyük bir şeyi onlardan saklayarak fazla ileri gittiğimi ben bile inkâr edemezdim. Arka-

daşlığımız konusunda şüpheye düşmeleri işten bile sayılmazdı ve hatamı nasıl telafi edebilirim bilemiyordum.

“Luca’yla evlendiğimizi Büyükanne’ye açıklayana kadar kimseye bir şey söylememeye karar vermiştik ama size gizlice anlatmalıyım. Gerçekten özür dilerim.”

Sierra gözlerini kıstı. “Derdim o değil. Sana bir bekârlığa veda partisi düzenleme fırsatından beni nasıl mahrum bırakırsın? Raven da alelacele evlendiğinden başnedimeliğin keyfini çıkaramamıştım zaten! Aynı şeyi bana nasıl yaparsın?”

Raven gülümsemesini bastırmaya çalışarak başını iki yana salladı. “Kıza işkence etme, Sierra” diyerek bana döndü. “Hem ikimiz de beni başnedimen yapacağını biliyoruz, değil mi?”

Şaşkınlıkla onlara baktım ve bana kızgın olmadıklarını fark edip rahat bir nefes aldım. “Tanrım... ödümü kopardınız. Ketumluğumu bu kez affetmeyeceğinizi sandım. Bu konuşmayı kafamda kaç kez canlandırdım biliyor musunuz?”

Birbirlerine bir bakış atıp gülümsediler. “İstifa ettiğinde Luca yıkıldı,” dedi Raven. “Seni bırakmaya hiç niyeti olmadığı gün gibi ortadaydı. Evlenmenize biraz bile şaşırmadım.”

Luca mı? Yıkılmış mıydı? Bunu hayal bile edemiyordum. Sadece titizlikle hazırladığı planlarını bozduğuma sinirlendiğinden emindim. Değişikliklerden hoşlanmazdı ve onu gafil avlamıştım.

Sierra gözlerini benimkilere dikip kanepede bağdaş kurarak bana doğru eğildi. “Evliliğiniz gerçek mi peki?”

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemek için bakışlarımı yere diktim. Panik nabzımı hızlandırdı. Buna ne cevap verebilirdim? Evliliğimizi onlardan saklamak bir şeydi, gözlerinin içine baka baka yalan söylemek başka bir şey. Ama anlaşılmamızın kurallarını da çiğneyemezdim. Ne yapacaktım?

“Anlaşıldı,” dedi Raven gülümseyerek. “Gerçek olmadığını düşünüyorsun demek. Çok tatlı.” Başımı kaldırdığımda bana

sırıttığını gördüm. “Luca mirasını alana kadar numara yapmaya mı karar verdiniz?”

Derin bir nefes alıp kafamı çevirdim. “Buna cevap veremem,” dedim dürüstçe. Gerçi bu bile dillendiremediğim gerçeği açık ediyordu.

“Onunla yattığında seksten daha fazlasını yapıyormuş gibi hissediyor musun?” diye sordu. Gözlerinde muzip parıltılarla doluydu.

Sierra tiksintiyle inleyerek kulaklarını tıkadı. Fakat cevabı bilmek istediğine karar vermiş olmalıydı ki çok geçmeden bir elini indirdi.

“Şey... evet,” diye itiraf ettim. Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğine emindim.

“Seni kıskanıyor mu peki? Sahiplenici davranıyor mu?”

Theo’nun masama uğramasına gösterdiği tepkiyi, bana yeni soyadıyla çıkardığı ehliyetle pasaportu ve alyansları düşündüm.

“Evet ama bu Luca’nın hep yaptığı şey.”

Sierra kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Hayır, Val. Luca sadece *sana* böyle yapıyor. Başka kimse umurunda değil. Xavier’ın ofisine sızarken enselendiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Tutuklandığımızda kardeşi olmama rağmen beni parmaklıkların arkasından kurtarmazdı. Yanımda sen olmasaydın karakola gelmeye bile zahmet etmezdi. Xavier uğraşsın diye düşünürdü.”

Gözlerimi kaçırıp içimde filizlenen umut kırıntısını bastırmak için elimden geleni yaptım. Luca’nın beni önemsemesini istememeliydim. Böyle anlaşılmamıştık. Peki aksini düşünmek neden bu kadar hoşuma gidiyordu?

“Peki o zaman,” dedi Raven. “Evliliğiniz gerçek değilse bu gece dışarı çıkmamıza aldırılmaz, değil mi? Sierra haklı. Ne sen ne de ben bir bekârlığa veda partisi yapabildik.”

Ona bıkkın bir bakış attım. “Luca aldırmasa da Ares kesinlikle aldıracak.”

Raven sırıttı. “Poker gecelerini hayatta bırakmazlar. Gittiğimizi ruhları bile duymayacak.”

Belanın kokusunu alan Sierra’nın yüzünde bir sırıtiş belirdi. Akıllarına uymamam gerektiğini iyi biliyordum.

Ne var ki bir saat sonra, üzerimde Raven’in bana tasarladığı elbiselerden biriyle, gece kulübünün ortasında dikeliyordum. Hep birlikte hazırlanırken içtiğimiz şarap yüzünden çakırkeyiftim ve pişmiş kelle gibi sırıtiyordum. Rahat bir nefes almaya, en yakın iki arkadaşım ile kaygısız bir gece geçirmeye ihtiyacım olduğunu anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum.

Sierra beni etrafımda döndürerek, “Gel hadi,” dedi. Arkama geçip kollarını belime doladı ve sarhoş, kaçık bir çift gibi birlikte dans etmeye başladık. Birkaç saniyede bir Raven önümde korkunç dans figürleri yapıyor, beni kıkır kıkır güldürüyordu. Ne yaptığını bile çözemiyordum. Robot taklidi miydi bu? Böylesine güzel bir kadının bu tür şapşallıklar yaptığına şahit olmak tuhaftı ama onu tam da bu yüzden seviyordum. Sierra ve Raven beni aralarına sıkıştırmıştı ama hâlimden hiç şikâyetim yoktu.

“Val?”

Belime bir kol dolandı ve başımı kaldırmamla karşımda aşına olduğum bir çift gök mavisi göz bulduğumda gerildim.

“Ben?” Onu görmek bile kalbimi sızlatmaya, kabuk bağlamış yaralarımı açmaya yetti. Aradan sekiz yıl geçmesine rağmen ihaneti dün gibi aklımdaydı. “Burada ne işin var?”

“Tanışıyor musunuz?” diye sordu Raven korumacı bir tavırla. Arkadaşlarıma bir bakış atıp başımı evet anlamında salladım. Endişelenmelerini istemiyordum.

Aldığım son haberlere göre Ben iş için Avusturalya’ya taşınmıştı. Neden dönmüştü? Nereden karşıma çıkmıştı?

Ben’in gözleri yüzümde gezindi, içimdeki acının aynısı onun gözlerine de yansımıştı. “Seni özledim,” diye mırıldandı

kulağıma. “Daha birkaç gün önce döndüm. Seni bulmaya niyetlenmişim ama karşıma çıkıverdin. Bu kader değil de ne?”

Ondan uzaklaşıp sözlerinin beni etkilediğini belli etmemek için elimden geleni yaptım. Karşılaşmamız gerçekten kaderle, evren benden nefret ediyor olmalıydı. “Hangi cehennemdeysen orada kalmanı tercih ederdim,” diye tersledim onu. Yüreğim ağzımdaydı.

Ben ellerini tekrar belime koyduğunda hemen ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni sımsıkı kavramıştı. “Lütfen konuşabilir miyiz, Val? Hiç değilse özür dilememe izin ver.”

Sierra araya girmeye yeltendi ama birden durdu ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle geriledi. Nedenini anlamam uzun sürmedi.

“O eli sen mi çekersin yoksa ben mi çekeyim?” diye bir tehdit savurdu Luca. Döndüğümde gözleri öfkeyle alev alev yanan kocamın arkamda dikildiğini gördüm.

Otuz Dokuz

LUCA

Yanımda Ares ve Xavier'la, Hunter'ın ofisindeki camın ardından dans pistini izledim.

Xavier kardeşine pis bir bakış attığında Hunter omuzlarını silkti. "Hiç öyle bakma," diye inledi. "Kulübe adım attıkları an sizi aradım. Güvenlik gecenin başından beri gözlerini üzerlerinden ayırmadı. Hiçbir günahım yok."

Xavier'a dönerek kaşlarımı çattım. Neye bu kadar sinirlendiğini anlamlandıramıyordum. Kızların kulübe gelmesi *onu* neden rahatsız etmişti ki? Ona baktığımı fark edince soru sorarmış gibi kaşları kalktı. "Ne?" diye çıkıştı. "Poker gecesini mahvettiler. Sakın evden kaçtıklarını öğrendiğinizde buraya geleceğinizi tahmin etmediklerini söyleme bana. Sierra'nın özellikle burayı seçtiğine eminim. Sahibinin kardeşim olduğunu biliyor. Yine sinirlerimi bozmaya çalıştığı apaçık ortada."

Onu boş verip birlikte dans eden Valentina, Sierra ve Raven'a döndüm. Öyle içten kahkahalar atıyorlardı ki hâllerine gülümsemekten kendimi alamadım. Valentina'nın böyle güldüğüne en son ne zaman görmüştüm? Hiç görmemiştim sanırım. Benim yanımda böyle rahat davranmazdı.

Ares elini saçlarının arasından geçirip homurdanarak kapıya doğru ilerledi. Belli ki sabrı tükenmişti ve karısını alıp

eve götürecekti. Fakat kolunu tutup onu durdurdum. “Bırak eğlensinler,” dedim usulca. “Keyifleri yerinde görünüyor.”

Bakışlarım gerisin geri karıma döndü. Kalbim tam olarak anlayamadığım bir duyguyla dolup taşıyordu. Pişmanlık ve ufak bir kıskançlıkla sızlıyordu. Ona böyle kahkahalar attırabilmeyi diliyordum.

Ona yüklediğim iş temposu yüzünden hayatının ne kadarını kaçırdığına hiç kafa yormamıştım. Ona ufacık bir sosyalleşme fırsatı bile tanımamıştım. Yedi yirmi dört işinin başına geçmeye hazırды. Yirmili yaşlarını uzun mesai saatleriyle heba etmiş, bir kez bile doğru düzgün bir mola vermemişti. Tatillerini bile ailesiyle geçirmişti.

İstifasının da bu yüzden olduğunu söylemişti. O zamanlar isyanına anlam veremesem de şimdi bunu gözlerimle görüyordum. Yüzündeki gülümsemede, dans pistinde etrafında dönüşünde, kız kardeşime sarılışında. Nihayet kendini seçecek, kanatlanıp uçacak cesareti toplamıştı ve ben elime geçen ilk fırsatta onu bir kafese tıkmıştım.

Yanına bir adam yaklaştığında başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Herif kızların yakınlarındaki güvenlik görevlisiyle bir şeyler konuştu ve adam geçmesine izin verdiğinde kan beynime sıçradı. Elini Valentina’nın beline doladığı an yerimden fırladım.

Çok geçmeden o yılışık herifi tanıdığını fark ettim. Gözlerindeki o bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. İsteyken her saniyesini benimle geçirse de ona ayıracak zaman bulmuştu belli ki. Bir geçmişleri olduğu ortadaydı ve bunun geçmişte kalmasını sağlayacaktım.

Yanlarına yürürken herif elini yine karımın beline doladığında gözümü kan bürüdü. “O eli sen mi çekersin yoksa ben mi çekeyim?” diye çıkıştım elini iterek.

Kolumu Valentina’ya sarıp onu kendime çektim. Birkaç saniye sonra güvenlik gerginliği fark edip adamı yanımızdan

uzaklaştırdı. Valentina'nın kolları boynuma dolanmış olsa da gözleri uzaklaşan adamın sırtına kenetlenmişti.

"Valentina," dedim dişlerimi sıkarak. "Kim o herif?"

Bana döndü. Endişeli, biraz da sarhoştı. "Hiç kimse," diyerek o nefret ettiğim gülümsemelerinden birini takındı. Sierra'yla Raven içten kahkahalarının tadını çıkarırken benim payıma neden sürekli bu sahte gülümsemeler düşüyordu?

"Hiç öyle görünmüyordu."

Bana sımsıkı sarılıp savunmasız bakan gözlerini benimkilere kenetledi. "Bir şey yok, Luca. Önemli biri değildi," diye üsteledi.

"Eve dönüyoruz," diyerek onu kucağıma aldım.

Valentina şaşkınlık dolu bir ses çıkarıp etrafına bakın. "Sierra'yla Raven ne olacak?"

"Onları Ares götürecektir," dedim ve doğruca arabaya yürümeye başladım.

Şoförle aramızdaki bize ufak bir mahremiyet sağlayan bölme kapanırken Valentina sessizdi. Bana bir bakış attı. İfadesi kıskançlığını daha da körüklüyordu. Hüznü, kalp kırıklığı yüzünden okunuyordu ve bunun sorumlusunun az önceki şerefsiz olduğuna en ufak bir şüphem yoktu. Onun yüzünden mi bana âşık olmak istemediğini söylemişti? Üç yıl sonra ne olursa olsun evliliğimizi bitireceğimiz konusunda onun yüzünden mi bu kadar ısrarcıydı?

"Kimdi o?" diye sordum yumuşak bir sesle. Bir adama öyle baktığına ilk kez şahit olmuştum. *Bana* hiç öyle bakmamıştı.

Bana dönerek, "Luca," diye mırıldandı. Tek hamleyle onu kucağıma çektim. Üzerindeki kısa elbise yukarı toplandı. Kollarımı ona doladığım an Valentina sanki görebildiği tek şey benmişim, sanki kalbini kıran adam kaybolup gitmiş gibi bana baktı. Gerçekten böyle hissetmesini her şeyden çok istesem de öyle olmadığını biliyordum.

Belini kavradığımda titrek bir nefes aldı. Göğsümde gezinen parmakları enseme tutup beni kendine çekerek dudaklarımızı

buluşturduğunda bütün kararlılığım uçup gitti. Ona sorular sormaya devam etmeliydim ama karşısında acıydım. Bunu bilerek yaptığına adım gibi emindim. Bu bir tuzaktı ama ben avı olmaya dünden razıydım.

Sıcacık dili benimkine sürtününce inledim. Dokunuşları yavaş ama telaşlıydı. Ceketimi çekiştirdiğinde onu üzerimden çıkarıp attım ve elimi elbisesinin altına kaydırđım.

“Valentina,” diye inledim. “Soruma cevap ver.”

Valentina bana bakabilmek için hafifçe geri çekildi. Gözlerindeki şehvetin yerini sıkıntılı bir ifade almıştı. Hüzünlü bir tebessümle elini kaldırıp yanağımı okşadı. “Sana âşık olacağım diye endişelenmene gerek kalmamasının nedeni.”

Bakışlarımı kaçıırken midem buruldu. Özlem ve kalp kırıklığı içimde bir mücadeleye tutuştu. İstemiyormuş gibi yaptığım kalbinin başından beri ulaşamayacağım bir yerde olduğu hiç aklıma gelmemişti. “Bunu bana neden yapıyorsun?” diye fısıldadım. “Neden her fırsatta beni delirtiyorsun? Acı çektiğimi görmek hoşuna mı gidiyor? Benden intikam mı alıyorsun?”

Valentina yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmağını bir süre dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve bana doğru eğilip sanki hiç dillendirmemiş olmam gereken kelimeleri silmeye çalışıyormuş gibi beni açlıkla öptü. Onda kaybolmak işten bile sayılmazdı ama bunu yaparsam benden aldığı parçaları sonsuza dek kaybederdim.

Vücudunu kendime çekerek öpücüğümüzü derinleştirdim ve kucagımda kıvrana, arzusuna ihanet eden kalçasını kasıklarına sürtmeye başlayana kadar onu kışkırttım. “Luca,” diye inledi dudaklarıma doğru. Bu sesi duymaktan asla bıkmayacaktım. Bedenim tepeden tırnağı öyle bir heyecanla doluyordu ki hiçbir şey bunun yakınından geçemezdi.

Böyle hisseden tek kişi ben olamazdım. Sadece ben kendimi kaptırıyor olamazdım. “Valentina,” diye fısıldadım. Bana sunduklarından daha fazlasına ihtiyacım vardı. “Bana bak.”

Söylediğimi yaparak başını kaldırdı. Nefes nefese kalmıştı. Elleri gömleğimi kavrarken dudaklarından kesik soluklar dökülüyordu. “Aferin kızıma,” diye fısıldadım. “Benden başka kimseye bakmanı istemiyorum, anladın mı? Başka bir adamı düşünmeye bile cüret etme.”

Başıyla onaylarken yüzünde belli belirsiz bir savunmasızlık belirdi. “Sadece sen, Luca,” dedi. Elimi bacaklarının arasına götürdüm ve çoktan ıslandığını fark ettiğimde gülümsedim. İhtiyacım olan tek şey buydu. Gözlerindeki o bakış... sanki bütün düşüncelerini işgal etmişim de istenmeyen her şeyi bir kenara itmişim gibiydi.

Karım pantolonumun düğmesini çözüp aletimi kavradı. Gözleri kapanırken dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. “İstiyor musun?” diye sordum alçak sesle.

Başını evet anlamında salladı. Tekrar açtığı gözleri yalvaran bir bakışla benimkileri bulduğunda sırtıtmaktan kendimi alamadım. “Otur üzerime, bebeğim. İstedğin her şeyi al. Seninim, Valentina.”

Şehvetten öte bir şeyle dolup taşan yüzü, kalbimi hiç olmadığı kadar hızlandırdı. Aletimin her santimini ağır ağır içine alırken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. “Evet,” diye inledim. “İşte böyle, bebeğim. Kocanın aletini güzelce içine al.”

Dudaklarından usul usul dökülen iniltilerle kalçasını ağır ağır oynatmaya başladığında elimi saçlarına geçirdim. Bu şimdiye dek gördüğüm en muhteşem manzaraydı ve sadece bana aitti.

Tek yapmam gereken bunu asla aklından çıkarmayacağından emin olmaktı.

LUCA

COO'm Stephen Harris yönetim kuruluna emekli olacağına açıklarken üzölmüş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Zamanı gelmiş de geçiyordu. Haberi ona verdiğimde karımın gözlerindeki parıltıyı görmek için sabırsızlanıyordum. Valentina bu pozisyon için en mükemmel adaydı ve yıllardır bu domuzun bütün işlerini onun gördüğünü kimse inkâr edemezdi. Hak ettiğı pozisyona geçmesinin vakti gelmişti.

Boktan sabahımı güzelleştiren tek şey bu haber olmuştu. Dün gece Valentina'nın sözlerini düşünmekten gözüme uyku girmemişti.

Sana âşık olacağım diye endişelenmene gerek kalmamasının nedeni.

Bu bir tür karma mıydı? Ona yıllardır çektiirdiğim eziyetin, yaptıklarımı bir türlü fark edememenin bedelini mi ödüyordum? Valentina'yı karım yapmış olmama rağmen hâlâ her şeyiyle benimmiş gibi hissetmiyordum. Vücudunu elde etmişim ama asıl istediğim bu değildi.

"Bazılarınızın bu habere şaşıracağını biliyorum ama hiç endişelenmeyin. Yerimi alacak kişiye her şeyi öğretene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi Stephen.

Odadaki hiç kimse emekli olmaya karar vermesine şaşır-mamıştı. Hepimiz bunu duymayı dört gözle bekliyorduk. Ağır-kanlılık ete kemiğe bürünse adı Stephen olurdu. Konuşması bile sinir bozacak kadar yavaştı. Kim böyle sözcükleri uzata uzata konuşurdu ki?

“Yılların birikimini başkasına aktarmak zor olacak tabii ama aklımda mükemmel bir aday var.”

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. Masada oturan herkes tek bir mükemmel aday bulunduğunu, bu kişinin de karım olduğunu biliyordu. Tıpkı benim gibi onlar da işini yıllardır Valentina’nın üstlendiğinin farkındaydı.

“Size oğlum Ben’i takdim etmeme izin verin. Kısa bir süre önce, zamanı geldiğinde koltuğumu devralması için onu işe aldım.”

Stephen’in sekreteri toplantı odasının kapısını açtı ve ta-nıdık bir yüz içeriye girdi. Masanın başındaki sandalyemde doğrulup dişlerimi sıktım. Valentina’nın kulüpte konuştuğu adam toplantı odamda ne bok yiyordu?

Babasının yanına geçti ve gözlerimiz buluştuğunda beni tanıdığını anladım. Bir an yüzünü buruşturacak gibi olsa da hızla kendine çekidüzen verdi. Demek beni Valentina’yla gör-düğünü hatırlıyordu, ha?

“Oğlum yıllarca Avustralya’daki FERIA Finans’ın COO’lu-ğunu yaptı. Bana evine dönmeye hazır olduğunu söylediğinde sorumluluklarımı güvenli ellere teslim edeceğimi bilmenin rahatlığıyla emekli olmaya karar verdim. Sizlerin de iş dene-yimini yeterli bulacağınıza, tam da aradığımız yetkinlikte biri olduğu konusunda benimle hemfikir olacağınıza canı gönülden inanıyorum.”

Yönetim kurulu üyelerinin onu başıyla onaylamasını izler-ken parmaklarımla masanın üzerinde sabırsızca ritim tuttum. Ne dolaplar dönüyordu burada? Stephen’in masanın dört bir yanına attığı bakışlardan herkese bir güzel yağ çektiğini anla-

yabiliyordum. Planını uzun zamandır ince ince işlemiş, beni gafil avlamıştı. Bu alışık olmadığım bir şeydi.

“Kısa bir geçmiş araştırmayı yapmam gerek ama bir sorun çıkmazsa onu da değerlendirilecek adayların arasına alabiliriz,” dedim temkinli bir tavırla. Hisselerimi devralana kadar diğer herkes gibi ben de sıradan bir çalışandım ve bunu her fırsatta bana hatırlatmaya bayılıyorlardı. Öfkemi belli edersem bu pisliği COO yapmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Stephen istediği cevabı almaktan duyduğu memnuniyetle gülümsedi. “Anlaştık o hâlde. Ben resmen emekli olur olmaz görevimi devralabilir. Eğitim sürecine hemen başlıyorum.”

Arkama yaslanıp ona buz gibi bir bakış attım. “Onu adayların arasına alabileceğimi söyledim, işi aldığını değil. Benim de kurula sunmak istediğim bir aday var. Diğer üyelerinin de kafasında birkaç isim olduğuna eminim.”

Stephen oğluna işi şıp diye vereceğimize gerçekten inanmış gibi şaşkına döndü. “Başka bir aday mı?” Çattığı kaşlarıyla iyice domuza benzemişti.

“Valentina.”

Ben’in irkilmesi, fal taşı gibi açılan gözleri dikkatimden kaçmadı. Kimdi bu dallama? Feria’nın COO’luğunu yaptıysa bu işe uygunluğu tartışılmazdı ama belli ki dersine iyi çalışmamıştı. Valentina’yla kapışması gerektiğini bilmeliydi. Aptal babası gibi tembelin tekiydi.

“A-ama Valentina sizin asistanınız!” diye araya girdi Stephen. “Nasıl... Nasıl COO olacak?”

Ona kaşlarımı çatarak dirseklerimi masanın üzerine dayadım. “Neden olamasın? Zaten senin işini yapmıyor mu? Bunun karşılığını neden almasın?”

Adamın önce beti benzi attı, ardından da kıpkırmızı ke-sildi. Renkten renge girmesini izlemek çok keyifliydi. Ben’in yaşlandığında muhtemelen babasına benzeyecek olması içime su serpiyordu. Suratına bile bakılmaz biri olup çıkacaktı.

“İki adayımız var,” dedi Baş Teknoloji Sorumlusu James Lee. “Onları bir teste tabi tutacağız öyleyse.”

Herkesin kendi arasında bir tartışmaya tutuşmasıyla toplantı odası mırıltılarla doldu. Bense bu esnada *Ben*’i inceliyordum. İsmi bile aptalcaydı. Aklıma çocukken izlediğim çizgi filmleri getiriyordu. Üzerine diktiğim bakışlarım onu huzursuz etmiş olmalıydı ki kıpırdanmaya başladı. Ellerini önce takım elbisesinin üzerinde gezdirdi, ardından da saçlarının arasından geçirdi. Ayağıyla yerde ritim tutmaya başladı ve bakışları benimle ayakkabılarının arasında gidip geldi.

Pısıriğin tekiydi demek. Keyifle gülümsedim. Valentina’nın bu dallamada ne gördüğünü bilmiyordum ama karıma onu unutturma fırsatı belki de ayağıma gelmişti. Bazen anılarımız bizi yanıltır, geçmiş olduğuundan çok daha güzel hatırlamamıza neden olurdu. Belki Valentina’nın tek ihtiyacı acı gerçeklere maruz kalmaktı.

“Konuyu karmaşık hâle getirmeyelim. İkisi de söz konusu pozisyon için son derece nitelikli. Sermaye koruma fonumuza en büyük müşteriyi getiren işi kapar,” dedim. Valentina’nın bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledeceğini biliyordum. Sektörde tanımadığı kimse yoktu ve herkesin saygısını kazanmıştı. Bağlantılarının çoğu Avusturalya’da olan biriyle rekabet ettiği düşünüldüğünde bu, ona büyük avantaj sağlayacaktı.

“Gayet adil bir fikir,” dedi James.

Kurul üyelerinin geri kalanı da başlarını sallayarak ona katıldıklarını belirttiğinde yerimden kalktım. “Müşterilerinizi bağlamak için iki ayınız olacak. Vaktinizi heba etmeyin.”

Toplantı odasından çıktım. Kapının arkamdan sertçe kapanmasıyla içeride takındığım maske düştü. O şerefsizin suratını bir daha göreceğimi sanmıyordum ama şirketime gelip karşıma dikilmişti. Evren benimle dalga mı geçiyordu? Nasıl bir saçmalıktı bu böyle?

Valentina'nın dün gece ona nasıl baktığını düşünmek bile tepemin tasını attırıyordu. Gergin adımlarla ofisime doğru ilerledim ve karımı gördüğümde içimi bir huzursuzluk kapladı.

Masasında bir şeyler yazıyordu. Birden duraksayıp elini hafifçe kaldırdığında alyansı ışıktaki parıltıya parıldıadı. Bu sabah dayanmayıp yüzüğünü ona çaktırmadan parmağına takmıştım. Fark etmesinin biraz daha vakit alacağını umuyordum. Bütün dünyanın Valentina'nın benim olduğunu bilmesini bu kadar çok arzulamam delilikti. Herkesin ayağını denk almasını hiç olmadığı kadar çok istiyordum. Kendini bana açtıkça onu kaybetmekten daha çok korkuyordum. Bunun bitiş tarihi belirlenmiş basit bir anlaşma olması gerekiyordu fakat bütün kararlılığım kollarımda uykuya daldığı ilk gece uçup gitmişti. Onu ölsem de bırakamazdım.

Valentina başını kaldırıp onu izlediğimi fark etti ve dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ben'i görmesiyle eski günleri düşünüp üzüleceğinden endişelenmiştim ama gayet iyi görünüyordu. Hatta bugün bana daha bir tatlı davranıyordu. Nedense duvarlarını biraz daha indirmiş, beni biraz daha içeriye almış gibi hissediyordum. O herifi şirkette gördüğünde yine en başa dönecek miydik?

Masasına doğru yürüdüm ve eğilip elimi saçlarına dolayarak dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Beni itip azarlamasını bekliyordum ama kollarını boynuma dolayarak bana karşılık verdi. Beni ne hâle getirdiğini, nasıl çıldırttığını bilmiyordu. "İş yerindeyiz," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Birileri görecektir."

"İstediğim tam da budur belki."

Valentina geri çekilip bana sert bir bakış attı ama gözlerindeki parıltı takınmaya çalıştığı ciddiyeti baltalıyordu. Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılırken, "Aklından bile geçirme," dedi.

Bakışlarım artık boş olan yüzük parmağına kaydı. Valentina alyansını başparmağıyla işaret parmağının arasında tutuyordu.

“Bunu sen mi taktın yoksa aklımı mı kaçırıyorum? Ofiste yüzüğümü takmayacağımı söylemiştim.”

Gülümsedim. “Belki herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorumdur. Bunun için beni suçlayabilir misin?”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve yanakları al al oldu. Güzelliği nabzımı hızlandırdı.

“Valentina,” diye mırıldandım. “Sana söylemem gereken bir şey var.” Bir kaşı soru sorarmış gibi havalandı. “Stephen emekli oluyor ve COO pozisyonu için seni önerdim.”

Valentina ayağa fırladı ve aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerini göğsüme koydu. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki. Bana onu tekrar öpmem için meydan mı okuyordu? “Lütfen bana şaka yapmadığını söyle, Luca. Yoksa seni hayatta affetmem.”

Kollarımı beline dolayıp alnımı onunkine yaslayarak kokusunu içime çektim. Onunla kafayı bulan keşin teki gibiydim. Yüzüne bakmak için hafifçe geriye çekilip başımı iki yana salladım. “Şaka yapmıyorum, bebeğim.”

Valentina’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ofiste olmamızı umursamadan parmak uçlarını yükselip dudaklarıma yapıştı. Onu odama götürüp içimdeki huzursuzluğu dindirene kadar becermeyi her şeyden çok istesem de yapamazdım. Hoşuma gitse de gitmese de sorunlarımla yüzleşmek zorundaydım.

“Ama,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. “Tek aday sen değilsin.”

Valentina yaklaşan ayak sesleri duymamızla kollarımın arasından çıktığında iç geçirdim. Keşke bütün şirkete karım olduğunu bildiren bir e-posta gönderebilseydim. Böyle gizli saklı görüşmekten nefret ediyordum. “Nasıl yani? Başka kim...”

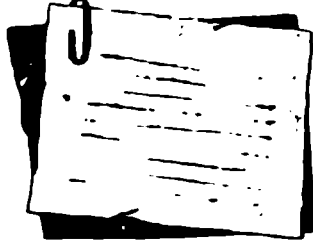
Omzumun arkasına kayan bakışları şaşkınlık ve acıyla doldu. “Ben,” diye fısıldadı. Midem kasıldı, bütün bedenim onun adını anmasına tepki verdi.

Şerefsiz herif bütün yüzsüzlüğüyle Valentina'nın masasının başında dikildiğinde karımın yanına geçtim. "Diğer aday o," dedim gönülsüzce.

Valentina'nın gözlerindeki pişmanlığın aynısını o adamın kilerde de görmek bana geçmişlerinin ikisinde de iz bıraktığını söylüyordu. Ona her şeyi nasıl unutturabilirdim? Karşımıza geçmiş karıma onu geri istiyormuş gibi bakarken ondan kalan her şeyi nasıl silip atabilirdim?

Kırk Bir

VALENTINA

“Val,” dedi Ben. Dün gece gözlerinde gördüğüm pişmanlık hâlâ yerli yerindeydi. “Konuşabilir miyiz?”

Luca yanımda gerildi. Eli elime değdi. Ona döndüğümde benimkilere kilitlenen bakışlarındaki sessiz yalvarış o kadar beklenmedikti ki öylece kalakaldım. Ben’le konuşmamamı, onunla kalmamı istiyor gibiydi.

Ben, “Val?” diye tekrarladığında kendime geldim. Tekrar ona döndüm ama şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Onu bir daha göreceğimi bile düşünmezken yirmi dört saat içinde ikinci kez karşıma çıkmıştı. Bu bir tesadüften çok kötü alamet gibiydi. Sanki evren Luca’nın içimde uyandırdığı hislere teslim olursam başıma neler geleceğine, iyi şeylere layık olmadığımı bana hatırlatmaya çalışıyor gibiydi.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum düz bir sesle. Dün gece şaşkın ve duygusaldım ama şimdi karşıma dikilmişken onu kocamla kıyaslamaktan ve Luca’nın her anlamda ondan üstün olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Ben her şeyiyle aşağılık herifin tekiydi ve böyle düşünmemin tek nedeni bana karşı sadakatsiz bir pislik olması değildi.

“Stephen’in oğluymuş,” dedi Luca. “COO’luk koltuğu için yarışacağın diğer aday o.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve dişlerimi sıktım. Sevgili olduğumuz zamanlarda babasının büyük bir holdingde yönetici pozisyonunda çalışmasıyla övünürdü. Bunu fark etmemiş olmama şaşıırıyordum. Stephen'ın denizaşırı bir ülkede yaşayan bir oğlu olduğunu biliyordum ama üzerine pek kafa yormamıştım.

Dudaklarıma boş bir gülümseme yerleştirsem de midem acıyla kasıldı. Yıllardır COO'luğa layık görülmek için kıcıımı yırtmıştım ve şimdi elini kolunu sallaya sallaya gelip bu fırsata mı konacaktı? Onu tekrar görmek canımı yakıyordu ama benden daha fazlasını alacağını bilmenin acısı çok daha beterdi.

“Lütfen, Val. Konuşabilir miyiz? Görünüşe göre bir süre birlikte çalışacağız. Hiç değilse...”

“Ne konuşacağız?” diye çıkıştım. “Geçmiş mi yad edeceğiz?”

Ben elini saçlarının arasından geçirdi ve yüzünde bir zamanlar kalbimi yerinden çıkacakmış gibi attıran o ifade belirdi. Özlem. Arzu. Saygı. Geçmişte ona bir şans vermem de bu yüzdendi. Ne yaşam şartlarımı ne de etrafındaki zengin öğrencilerin arasında eğreti durmamı umursamıştı. Beni gördüğünü hissettiğim ilk insan oydu ama kendimi ona açmak sonumu getirmişti.

“Annen nasıl?”

Soğukkanlılığımlı korumak için mücadele ederken omurgamdan bir ürperti geçti. Acım saniyeler içinde yerini nefrete bıraktı ve yüzüme bir gülümseme kondurmak için bütün iradem kullanmam gerekti.

Luca kollarını göğsünde kovuşturup Ben'e buz gibi bir bakış attı. “Böyle kişisel mevzuları mesai saatleri dışına saklamayı tavsiye ederim,” dedi. Sesi son derece nazik olsa da öfkesini saklamaya çalıştığının farkındaydım. Ben'i tanıdığına şüphem yoktu ve sorularından daha fazla kaçmam mümkün olmayacaktı.

Olanları bilmesini istemiyordum. Bugün olduğum kadın hâline gelmem yıllarımı almıştı ve hepsinin bir numara olduğunu öğrenmemeliydi.

“Sorun değil,” dedim kocama. Ben haklıydı. Birlikte çalışacak, aynı pozisyon için yarışacaktık. Bu yüzleşmeyi bir an önce aradan çıkarmak en iyisiydi. “Benimle gel, Ben.”

Luca gerildi ve belimi sertçe kavradı. Gözlerini benimkilere dikti, yüzü ifadesizdi. “Yapma,” diye mırıldandı.

Güven verici bir gülümsemeyle ona karşılık verdim, yüzü düşse de gitmeme izin verdi. Dişlerini sıktığında bir an tereddüt ettim. Bu hâli nedense kalbimi sızlatıyordu. Hezimete uğramış gibi bir hâli vardı.

Ben’i toplantı odalarından birine götürürken beni izlediğini hissedebiliyordum ve kendime engel olamayarak arkama bir bakış attım. Bana öyle bir bakıyordu ki ona haksızlık ettiğimi düşünmeden edemedim. Hata mı yapıyordum?

Ben’in karşısında otururken bile Luca’yı düşündüğümü fark edince başımı iki yana salladım. Bir gün gelip de Ben’le karşılaşırısam eğer onun karşısında hep zayıf ve zavallı hâlde duracağımı düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Kalp kırıklığı hissetmiyordum. İçimde sadece hayal kırıklığı ve utanç vardı. Onun gibi birine beni incitecek gücü hiç bahsetmemeliydim.

“Seni hiç unutamadım, Val. Yıllardır sana ulaşmaya çalışıyorum. Tek kelime etmeden çekip gittin ve telefon numaranı değiştirdin.”

“Yüzünü bile görmek istemediğimi anlamadın demek?”

Ben yüzünü buruşturunca sinirle iç geçirdim. Bana eskiden olduğum güçsüz kızı hatırlatması mı yoksa haksız avantajına rağmen COO’luk için onunla kapışmak zorunda kalacak olmam mı daha çok sinirimi bozuyordu emin değildim. Emin olduğum tek şey, ona duyduğum geçmişten kalan hislerin aşkla uzaktan yakından alakası olmadığıydı. Hepsi sadece kin ve aşağılanmadan ibaretti.

“En büyük pişmanlığım sensin, Val. Seni görmek bile nabzımı tıpkı eski günlerdeki gibi hızlandırdı. Senin de aynı şeyleri hissettiğinden eminim. Kimseyi seni sevdiğim gibi sevedim.

Seni hiç aklımdan atamadım, Val. Her şeyi arkanda bırakmış olsan bana böyle buz gibi davranmazdın. Öfkeliysen hâlâ bir şansım var demektir, değil mi?”

Kaşlarım çatıldı. Öfkem giderek tırmanıyordu. “Sekiz yıl oldu, Ben. Ansızın çalıştığım şirkete gelip hayallerimdeki işe talip olmuşken seni bağırma mı basmamı bekliyordun? O kocaman egondan hiçbir şey eksilmemiş. Kendini ne sanıyorsun? Seninle konuşmayı kabul etmemin tek nedeni kendini inandırdığın bu hayallere bir son vermektir. Eski günleri yad edelim diye gelmedim.”

Bakışlarından bana inanmadığını anlayabiliyordum ve onu suçlayamazdım. Haklıydı. Ona öfkeliydim ve kalbim onu gördüğümde bir an için teklemişti. Geçmişte kalmış duygularım hızla geri dönmüştü ama hepsi *bir fırpıda* kaybolup gitmişti.

“Luca Windsor yüzünden mi böyle söylüyorsun? Kulüpte yanına gelen de oydu, değil mi? Onunla mı birliktesin?”

Dişlerimi sıkıp sorusuna ne cevap vereceğimi düşündüm. “Yanımdaki kadınları görmedin mi? Biri Luca’nın kız kardeşi, diğeri de abisinin eşi. Elbette ailesine göz kulak olacaktı.”

Luca’nın kocam olduğunu ondan saklamak istemiyordum. Bunun acınası bir şey olduğunun farkında olsam da Ben’in ondan katbekat üstün bir adamla evlendiğini bilmesini istiyordum. Öte yandan onu şimdi böyle kıskırtırsam boşandığımızda son gülen o olacaktı. Ona bu zevki tattırmaya değmezdi.

Ben bakışlarını kaçırıp sözlerim çok mantıklıymış gibi başıyla onayladı. Luca’yla gerçekten birlikte olduğumu hayal etmesi bile zordu herhâlde. Bu, canımı olması gerekenden çok daha fazla sıkıyordu.

“Seni geri istiyorum,” dedi usulca. “Gençtim, aptaldım ve elimdeki değeri bilemedim. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama bana ikinci bir şans vermen için her şeyi yapmaya razıyım.”

Kaşlarım daha da çatıldı. “Seninle sevgili olmak hayatımın en büyük hatalarından biriydi ve daima da öyle kalacak.”

Ona evlendiğimi söylememe ramak kalmıştı ama bu haber şimdi duyulursa işi kapma şansımı kaybederdim. Stephen ve oğlu söz konusu olduğunda herkesin anlayışla karşıladığı adam kayırma, sıra Luca'yla bana geldiğinde büyük bir soruna dönüşürdü.

“İşi istemediğimi söylersem bana bir şans verir misin? Tek isteğim benimle bir yemeğe çıkman. Bana sadece bir geceni ayırman.”

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülünce Ben'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Hâlâ küstah bir götsün,” dedim daha fazla dayanamayarak. “Bu yarışta *bana* kafa tutabileceğini düşünmen bile beni hiç tanımadığının kanıtı. Senden işi bana bırakmanı isteyen yok. Senin gibi kendini beğenmiş bir şerefsizi ufacık bir tehdit olarak bile görmüyorum.”

Onunla yüzleşirken kafamın böyle net olacağını hiç düşünmemiştim. Dün gece de aynı kararlılığı gösterebilmiş olmayı diliyordum. Bana neden artık aşk peşinde koşmadığımı hatırlatmıştı, inkâr edemezdim ama bunun nedeni *ona* karşı hâlâ bir şeyler hissetmem değildi. Bana kalbimi birine açmanın kaçınılmaz acılara sebebiyet vereceğini çok iyi öğretmiş olmasıydı.

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı,” dedim. “Aramızdaki her şey bitti ve sonsuza dek öyle kalacak.” Odadan çıkarken beni izlediğinin farkındaydım ve ayrıldığımızdan beri yarım kalmış her şeye bir nokta koyduğumu hissediyordum.

Kırk İki

LUCA

“Azure’a ne dersin?” diye sordu Valentina, her zamanki soğukluğuyla. Onu yakında başlayacak yarışa hazırlama bahanesiyle yemeğe çıkarmıştım ve durumun saçmalığı sinirime dokunuyordu. Karımı yemeğe çıkarmak için saçma sapan bahaneler bulmama gerek olmalıydı ama olan buydu. Onun yüzünden her geçen gün daha fazlasını, asla istemeyeceğime yemin ettiğim şeyleri arzuluyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip sakinleştirici bir nefes aldım. “Olabilir ama Azure portföylerini çeşitlendirmesiyle meşhurdur. Yatırım yaparlar ama istediğin miktarda olmaz.”

Valentina yine o kalpsiz, Buzlar Kraliçesi’ne dönüşmüştü. En büyük avantajı olarak gördüğüm şey hızla en büyük zorluk hâline geliyordu. Bana yatağımızın dışında da o sıcacık bakışlarını atmasını istemem delilik miydi? Aklımı cidden kaçırmış mıydım? Her şeyini bana adamasını istememin başka açıklaması olamazdı.

“Keşke sürece dâhil olmam yasak olmasaydı. Bütün fonlarımı yatırırdım,” diye mırıldandım.

Valentina başını iki yana salladı. “Hayır. Bunun altından kalkabilirim. Yardımına ihtiyacım yo—”

“Biliyorum,” diyerek sözünü kestim ve elini tuttum. “Yardıma ihtiyacın olmadığını biliyorum ama güveneceğin adam olmak *istiyorum*. Ben senin *kocanım*. Bazen bunu unuttuğundan şüpheleniyorum.”

Valentina elini çekip kucağına koydu ve bakışlarını tabağına çevirdi. Son zamanlarda bana karşı daha bir soğuktu ve bunun Ben’le bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

“Luca,” dedi temkinli bir sesle. “Bu geçici bir evlilik. Bir ömür sana bel bağlayamam. Sence de birlikte geçireceğimiz zaman uçup gitmiyor mu? Kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğrenmem gerek.”

Bakışlarımı kaçırıp dişlerimi sıktım. “Beni bırakıp gitmeye neden bu kadar heveslisin?”

“Değilim,” dedi duygusuz bir sesle. “Fakat bu bir iş anlaşması ve evliliğimiz de eninde sonunda bitecek. Her şeyi olduğundan daha karmaşık hâle getirmemenin ikimizin de yararına olacağını düşünüyorum. Hayatlarımızın daha fazla iç içe geçmesini istemiyorum. Üç yıl sonra geçmişin yükü olmadan kendi hayatımı kurmak istiyorum. Kendimi bildim bileli hayatım *bana* ait olmadı. Hep başkaları için yaşadım ve artık buna bir son vermek istiyorum.”

Karıma bir bakış attım. Bunları söylediğine mutlu olacağım yerde neden ağzından çıkan her şey canımı yakıyor, göğsümü sızlatıyordu?

“Elena ve Alexander Kennedy,” dedim yumuşak bir sesle. “Alec eski dostumdur ve ailesinin sermayesini yatıracak bir fon aradığını biliyorum. Önceden çalıştığı şirketten beklediği verimi alamadı, dolayısıyla teklifimize sıcak bakacaktır. Yakında bir hayır gecesi düzenleyecekler. Bunu lehimize kullanabiliriz.”

Valentina şaşırmış gibiydi. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Kısa bir sessizliğin ardından, “Harika fikir,” diye mırıldandı. “Sermayesi Ben’in getireceği herkesi katlamaya yeter.”

Dişlerimi sıktım, o herifin adını anması bile tepemin taşını attırıyordu. O aptal adın karımın güzel dudaklarından dökülmesini istemiyordum. Ben her an Valentina'yı düşünüp delirecek raddeye gelirken o benden hiç etkilenmiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerim boş yüzük parmağına takıldı ve iç geçirdim. Ben'in çıkageldiği günden beri alyansını her gece parmağına gizlice takıyordum ama Valentina her sabah onu geri çıkarıyordu. Yüzüğünü ofis dışında takacağını söylemişti ama son zamanlarda sözünü unuttu mu yoksa evli olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor mu anlayamıyordum.

Bir süre güzelliğine dalıp onu izledim. Sekiz yıldır yanımdaydı ama bunca zaman boyunca bana karşı hiçbir şey hissetmemişti. Karşısında en ufak bir şansım var mıydı?

"Valentina, bana âşık olacağından endişelenmene gerek kalmamasının nedeni Ben derken ne kastettin?" O herif geldiğinden beri benden daha da uzaklaşmış gibiydi. Valentina'ya attığı bakışları, etrafında dolaşmasını umursamıyormuş gibi yapsam da sabrımın sonuna gelmiştim. "Ona karşı hâlâ bir şeyler mi hissediyorsun?"

Sorum onu gafil avlamıştı. Titrek bir nefes alıp korkuyla cevabını bekledim. "Hayır," dedi kendinden emin bir sesle. "Hissetmiyorum."

Onu inceleyip dürüst davranıp davranmadığını anlamaya çalıştım. "O hâlde ne demek istedin? Bana doğruyu söyle. Her şeyi konuşacağımıza dair birbirimize söz verdik, değil mi? Bu benim için önemli bir konu. Bilmem gerek."

Valentina gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki savunmasızlık her saniye katlanıyordu. Başka bir adamın onu böyle etkilemesinden nefret ediyordum. Derin bir nefes vererek, "Karmaşık bir konu, Luca," dedi. "Ben... gözümde senin gibi erkeklerin neden asla benim gibi kadınlarla birlikte olamayacağının kanıtı. Son derece ihtiyaç duyduğum bir hatırlatıcı. Hepsi bu."

Elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım. “Neden bilmece gibi konuşuyorsun, Valentina?”

Bakışlarını kaçırdı ve gözleri bir anlığına kapandı. “Bir önemi yok. Ne olduğumuzu ve ne olmadığımızı ta en başında kararlaştırdık, Luca. Neden bunları konuşuyoruz?”

Beni duvarlarının ardına almayı ısrarla reddediyordu. Ne zaman biraz olsun ilerleme kaydettiğimizi düşünsem on adım geri gidiyorduk. Aramızdaki sınırları dimdik ayakta tutmasına sevinmem gerekirdi ama bundan nefret ediyordum. İmzaladığımız o lanet anlaşma sonum olacaktı.

Dişlerimi sıktım. “Benim için önemi var. Geldiği günden beri beni deli ediyor. Bir keresinde bana Natalia’yla birlikte olduğumu düşünmenin bile canını yaktığını söylemiştin, yanı-
lıyor muyum?” O başını iki yana sallarken kadehimdeki şarabı kafaya diktim. “Bu da benim için öyle. Üzerindeki etkisini düşünüp duruyorum ve endişeleniyorum. Bunu itiraf etmek benim için çok zor ama elimden geleni yapıyorum. O herife gıcık oluyorum. Belki böyle hissetmeye hakkım yok ama kendime hâkim olamıyorum. Adını anman bile tepemin tasını attırıyor ve bana söylediklerini düşünmeden edemiyorum. *Bana* âşık olmamanın sebebi neden o? Bana sorarsan bu sadece hâlâ *onu* sevdiğin anlamına geliyor.”

Valentina’nın tabağına diktiği bakışları dalgındı. Çok geçmeden kendini toplayıp başını kaldırdı. Bana hiç böyle büyük bir tereddütle baktığını görmemiştim. “Ben’le aramda geçen her şeyi anlatırsam korkuların dinecek mi?”

Onu başımla onayladım. Bana ne yaptığını bilmiyordum ama kendimde değildim. Görünüşe göre bunu o da fark etmişti.

Valentina iç geçirerek bakışlarını kaçırdı. “Annemle babamı zaten biliyorsun. Annem çocukluğum boyunca bana zengin adamlara asla güvenmememi ve yerimi bilmem gerektiğini söy-
lerdi. Âşık olmaya hiç niyetim yoktu. Hele de tam annemin beni kendimi bildim bileli uyardığı gibi bir adama. Ama Ben

çok ısrarcıydı. Üniversitede tanışmıştık. Yakınlarımda olmak için bahaneler bulup dururdu. Benimle aynı dersleri seçer ya da kampüsteki yarı zamanlı çalıştığım kafeye gelirdi. Kafamı çevirdiğim her yerde onu görürdüm ve her seferinde sadece onunla bir kez randevuya çıkmamı istediğini söylerdi. Zararsız birine benziyordu ve beni etkilemek için çok uğraşmıştı. En sonunda pes ettim ve sevgili olduk. Ciddi anlamda mutluluğu bulduğumu sandım ve birkaç ay boyunca annemin kaderinden kurtulduğumu düşündüm. Şimdi dönüp bakınca hâlime gülüyorum. Mutlu olabileceğime nasıl inanmıştım ki?" Boş bir kahkaha attı ve bu hâli kalbimi kırdı. Kimse sevgiyi onun kadar çok hak etmiyordu.

"Sonra annem bir kaza geçirdi ve büyükannemle birlikte ona bakabilmek için okulu bırakmak zorunda kaldım. Ben uzun mesafe ilişkisi yürütebileceğimizi, aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledi. Ben de sözüne kandım. Her şey çok kolaydı. Beni her gün arıyordu, sürekli mesaj atıyordu. Gözünün benden başka kimseyi görmediğine, ilişkimizin her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olduğuna canı gönülden inanıyordum. Doğum gününde ziyaretine gitmek için para biriktirdim. Ona sürpriz yapacaktım ve beni gördüğü için mutluluktan havalara uçacaktı..."

Titrek bir nefes alıp başını eğdi. "Yatak odasına girdiğimde onu ortak bir arkadaşımızın üzerinde buldum. Yıkıldım. Bu benim için basit bir ihanetten daha fazlasıydı. Annemin bütün uyarılarında haklı olduğunun kanıtıydı. Hayatımın farklı olacağını, onun yaşadıklarını asla yaşamayacağımı düşünüyordum ama daha ilk ilişkim tam da annemin söylediği şekilde bitivermişti. Sanırım bundan sonra aşka olan inancımı kaybettim."

Pencereden dışarıya bakıp iç geçirdi. "Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum, Luca. Hissettiklerim yalnızca geçmişin nefreti ama hepsi bu."

“Anlıyorum,” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Annesinin küçük yaştan beri kafasına kazıdığı inançları çürütmenin zor olacağını düşünmüştüm ama bir zamanlar bunlara karşı gelip dersini aldığını öğrendikten sonra... o herif gibi olmadığımı anlamasını sağlamak neredeyse imkânsız olacaktı. Uğradığı ihanet ruhunda yaralar açmıştı ve umutsuzca istediğim o kalpte kendime yer bulamayabilirdim.

“İki hafta önce, ofise ilk geldiğinde ne konuştunuz?” Keşke ona bir saniyesini bile ayırmasaydı. Valentina’nın gözlerinden bir suçluluk parıltısı geçtiğinde gerildim.

“Beni geri istediğini söyledi,” dedi yumuşak bir sesle.

Midem kasıldı ve zihnim can sıkıcı görüntülerle doldu. Aynı pozisyon için rekabet etseler de birbirlerini hoşuma gitmeyecek kadar sık görüyorlardı. Ya gece geç saatlere kadar uzayan bir mesai sohbete, affedişe... bir öpücüğe dönüşürse?

Onun adını da benimki gibi inler miydi? Dudakları bana aralandığı gibi ona da aralanır mıydı? Vücudunu benden daha iyi bilir miydi? Valentina’nın ilk aşkı olduğu ortadaydı ve muhtemelen *ilki* olduğu tek konu bu değildi. Bir kadının ilk aşkını asla unutmadığını söylerlerdi ve bunun doğru olması beni endişelendiriyordu.

“Luca,” dedi nazikçe. Boş bir ifade takınıp başımı kaldırdım. “Ona kafayı yediğini söyledim ve tartıştık. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok, sadece sana yalan söylemek istemedim.”

“Evli olduğunu biliyor mu?”

Gözleri hafifçe açıldı ve başını iki yana salladı. Elbette bilmiyordu. Kimsenin öğrenmemesi konusunda çok kararlıydı. Bunun sebeplerinden biri o muydu? Bana ona karşı nefretten başka bir şey hissetmediğini söylese de aşkla nefret arasında ince bir çizgi vardı. Ona baktığında içinde bir şeyler uyandığını hissetmek beni korkutuyordu.

Garsonumuz masayı temizledi ve ben hesabı öderken ikimiz de bir şey söylemedik. Gecemizin böyle geçeceğini dü-

şünmemiştim. Çıkışa doğru yürürken parmaklarım onunkilere sürtündüğünde Valentina elini tutmama bile fırsat vermeden geri çekilerek sinirlerimi daha da bozdu. Karımın insan içinde elimi bile tutmaktan çekinmesi tepemin tasını attırıyordu. Ben'e karşı hiçbir şey hissetmediğini söylese de onun geri dönüşünden benden uzak duracak kadar etkilenmişti.

"Luca Windsor?"

Valentina gerildi, vücudu kaskatı kesildi ve arkamı döndüğümde Miguel Garcia'nın restoranın önünde durduğunu, bakışlarının Valentina'yla aramda gidip geldiğini gördüm. Uzattığı elini tereddütle sıktım. Ülkenin en büyük sigorta şirketinin CEO'sunun karıma neden böyle düşmanca baktığına akıl sır erdiremiyordum. Gözlerini oymamı mı istiyordu?

"Ulaşılmayı zor bir adamsın, Luca," deyip Valentina'ya bir bakış daha attı. Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Ofisini defalarca aradım, sekreterine bir sürü e-posta gönderdim ama nedense kaç para teklif edersem edeyim programında bana bir boşluk bulamadılar."

Valentina'ya döndüğümde gözlerindeki belli belirsiz panik dikkatimden kaçmadı. Başını hızla yere eğdi. Potansiyel müşterileri, özellikle de zaten birlikte çalıştığımız şirketleri bilerek görmezden gelmesi hiç huyu değildi. Bir bokluk vardı. Windsorların yaptırdığı her sigorta poliçesiyle bizzat onun ilgilendiğini biliyordu. Fonlarının bir kısmını bile bize yatırması her şeyi değiştirirdi.

Garcialar da Windsorlar kadar geniş ve nüfuzlu bir aileydi. Ailesinin imparatorluğuyla kıyaslandığında Miguel ve koltuğunda oturduğu ReInsure devede kulak kalırdı. Garcialar bu kadar güçlüydü işte. Miguel ailesinin reisi değildi ama ailesinin en kârlı şirketlerinden birinin CEO'luğuna getirilecek kadar güçlü bir adamdı. Hafife alamayacağım biriydi.

Miguel'e bir bakış attığımda hâlâ karımı izlediğini gördüm. Yaşı ilerlemiş olsa da yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemez-

dim. Önce *Ben*, şimdi de bu dallama mı hayatımıza bodoslama girmeye karar vermişti? Bütün bu haşereleri üzerine çekmesine bakılırsa karımı belki de yerince meşgul tutmuyordum.

“Muhtemelen unutmuşsundur,” dedi, “ama ben küçükken kucağıma oturduğun günleri dün gibi hatırlıyorum. Babanın arkadaşıydım.”

Dişlerimi sıktım. “Haklısın, hatırlamıyorum. Duygusal biri sayılmam, Bay Garcia ama tanımadığım insanların ailemden bahsetmesi kadar nefret ettiğim bir şey yoktur.”

Bir an sözlerime gücenmiş gibi görünse de beni başıyla onayladı. “Pekâlâ, bunu anlayışla karşılayabilirim.” Cüzdanına uzanıp bana iş kartını uzattı. “Birkaç ay önce karşılaştığımızda sekreterine kartımı vermiştim ama belli ki eline hiç ulaşmamış.”

Elimi Valentina’nın beline koyup uzattığı karta baktım. “Sanırım ortada bir tür yanlış anlaşılma var,” dedim, sinirime rağmen gayet sakin bir sesle. “Valentina’nın sadece sekreterim olduğunu sanıyor gibisiniz. Yanılıyorsunuz. Yanımdaki hanımefendiye herkesten çok güvenirim. Kendisi sağ kolum, hatta şirketimin fahri eş CEO’sudur. Size bir toplantı ayarlamadıysa bunun bir sebebi vardır. Nedenini bilmeme gerek yok. Dürüst olmak gerekirse umurumda da değil. Valentina hayır diyorsa, hayırdır. Fikirlerine herkesten çok değer veririm ve sizin de aynısını yapmanızı şiddetle tavsiye ederim.”

Karım bana öyle şaşkın, öyle minnettar bir bakış attı ki kalbim tekledi. Ona, yaptığı işe ne kadar değer verdiğimin gerçekten farkında değil miydi? Sanırım değildi. Sonuçta bunları ona hiç söylememiştim. Belki de dillendirmediğim sözler bize sandığımdan çok daha fazla zarar vermişti.

Kapıya yöneldim. Karımı bir an önce eve götürmek için sabırsızlanıyordum. Bütün gecemiz berbat geçmişti. Tek isteğim biraz onunla zaman geçirmekken aramızdaki uçurumların ne kadar derin olduğu gerçeği bir tokat gibi suratıma çarpmıştı.

Vale bana anahtarımı uzattı. Valentina'nın kapısını açtım ama o bana bakmıyordu. Gözleri hâlâ Miguel'in üzerindeydi.

Arabayı çalıştırıp arkama yaslanırken içim içimi yiyordu. "Önce Ben, şimdi de Miguel," diye mırıldanarak gözlerimi kapattım. "Onlarda olup da bende olmayan şey ne?"

Valentina hüznü gözlerle bana döndü. "Luca," dedi titrek bir sesle. "Sandığım gibi değil. Miguel... b-benim babam."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ülkenin en büyük sigorta firmasının CEO'su Miguel Garcia, Valentina'nın *babası* mıydı? Bu yaptığım onca geçmiş araştırmasında nasıl ortaya çıkarmamıştı?

Bundan bihaber olmamın tek bir açıklaması olabilirdi. *Büyükannem*. Bunu biliyor ve herkesten gizliyor olmalıydı. Peki ama nedeni neydi?

Kırk Üç

LUCA

“Sabah sabah ziyaretini neye borçluyum? Valentina’yı neden getirmedi?” diye sordu büyükannem yemek masasında karşıma otururken. Ev çalışanları kahvaltı servisini iki kişilik açmıştı ama hiç iştahım yoktu.

“Toplantısı vardı,” diye yanıtladım dürüstçe. “Hem seninle özel konuşmak istedim.”

Büyükannemin tatlı gülümsemesi solup gitti ve yerini genelde ailemiz dışındakilere sakladığı ciddiyet aldı. “Demek öyle,” diyerek eliyle derdimi anlatmamı işaret etti.

“Miguel Garcia.”

İfadesi sertleşti ve iç geçirdi. “ReInsure’un CEO’su, değil mi?”

“Masum numarası yapma,” dedim sabırsızca. Bütün kardeşlerim gibi ben de büyükannemi severdim. Ancak bizim ilişkimiz onlarınkinden hep farklı olmuştu. Hiçbir zaman sıkı fıkı olmamıştık çünkü diğerlerinin aksine ben daima bizim iyiliğimizi düşündüğüne inanmıyordum. Öyle olsaydı beni Natalia’yla nişanlanmaya zorlamazdı. Dahası, Ares’in sevdiği kadının Hannah değil de *Raven* olduğunu hepimiz bilirken onları bir araya getirmeye daha erken kalkışmamasını hep tuhaf bulmuştum. Duygularımızı ve mutluluğumuzu çıkarlarının üzerinde tuttuğundan şüphe ediyordum. Kardeşlerimin gözleri

ona olan sevgilerinden ve ebeveynlerimizi kaybetmemizin ardından bize kol kanat germesinden duydukları minnettarlıktan kör olmuştu ama ben her şeyi görüyordum.

“Ne zaman öğrendin?” diye sordu hayal kırıklığıyla.

Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken öylece ona baktım. Emin olduğum tek şey Miguel’in Valentina’nın babası olduğuydu. Kalan her şey şimdilik bir teoriden ibaretti. Tabii o bunu bilmiyordu.

“Valentina bana kim olduğunu söylediğinde parçaları bir araya getirmek zor olmadı. Böyle bir şeyi sadece Silas’tan özellikle istersen benden saklayabilirdin. Sonrasında ipin ucu çabucak geldi. Neden yaptın?”

Büyükannem bakışlarını tabağına çevirip iç çekti. “Val’in ondan bahsetmesine şaşırdım. Bu onun için hâlâ hassas bir konu ve sana açılacağını hiç düşünmemiştim. Ölmüş gibi davrandığını biliyorsun.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığında ellerinin titremesi dikkatimden kaçmadı. Ne tuhaf. Onu bir kez bile gergin gördüğümü sanmıyordum.

“Ne yapmamı isterdin, Luca?” diye sordu hüznle. “Adını aday listesinde gördüğümde kim olduğunu hemen anladım. Val doğduğunda anne babanla ailesini ziyarete gittiğimizi hâlâ hatırlıyorum. Baban ve Miguel üniversiteden arkadaştı ve Miguel’in evi terk ettiğini öğrendiğinde ondan desteğini esirgemeyen birkaç kişiden biriydi. Valentina’nın annesiyle birlikte olmasına çok sevinmişti ve ailesini terk ettiğinde çok üzülmüştü. Miguel’in Val’i bırakıp gittiği gün baban onunla bütün ilişkisini kesti. Annenle baban hayatta olsaydı onun için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını biliyordum. Val o zamanlar bunu hatırlayamayacak küçüktü ama onu pek severlerdi.”

Çayından bir yudum alıp bir süre bir şey söylemedi. Sözlerini hazmetmem için bana zaman tanıyordu. Büyükannem ebeveynlerimden pek bahsetmezdi ve bu hikâyeyi ilk kez duyuyordum. Yine de babamın sırf Valentina’yı terk ettiği için Miguel’le

arasındaki bütün köprüleri yaktığını hayal edebiliyordum ve bu içimi tuhaf bir gururla dolduruyordu. Onunla evlendiğimi bilseler ne düşünürlerdi merak ediyordum.

“Özgeçmiş bombboştı. İş bulamayacağından endişelendim. Ona bir şans vermekten zarar gelmez diye düşündüm. İyi ki de öyle düşünmüşüm. Valentina şimdiye dek işe aldığım en harika elemanlardan biri oldu. İşinin hakkını verdi ve vermeye de devam ediyor.” Duraksayıp başını iki yana salladı. “Ama bunu kısmen babalarınız arasındaki arkadaşlığa borçlu olduğunu bilse hemen istifa ederdi. Onunla hiçbir bağı olmasın istiyor. Ne yazık ki babası da onu herkesten saklıyor, perde arkasından kızının yoluna taş koyuyordu. Terk ettiği ailesinden kimse haberdar olmasın diye iyi bir işe girmesine müsaade etmeyecekti. Çünkü o adam bir kızı olduğunu ancak kendi yararına olacaksa kabul eder.”

Yalvaran gözlerini benimkilere dikti. “Sen peki? Onu işe almamın altında gizli bir neden yattığını, buralara onu kayırdığım için geldiğini bilseydin buna göz yumar mıydın? Valentina’yı görür görmez ondan nefret ettin ve hayatını zorlaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Bir de gerçeği bilseydin ne olurdu? Bunu ona karşı kullanmaktan çekinmezdin, değil mi?”

Arkama yaslandım. Suçluluk usul usul içimi kemiriyordu. Yıllarca onu kıskırtmış, yüzüne bu pozisyona konmak için saman altından su yürüttüğünü söylemiştim. Fakat Valentina her seferinde beni haksız çıkarmak için canını dişine takarak çalışmıştı. Bunu öğrenecek olursa uğruna ter döktüğü her şeye leke sürüldüğünü düşünürdü.

“Karımın hiçbir şeyden haberi olmayacak,” dedim sertçe.

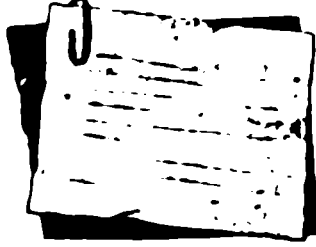
Büyükannem gülümsedi. “Yıllardır ona tek kelime etmedim, Luca. Neden şimdi kalkıp her şeyi anlatayım?”

Bana verdiği yeni bilgiler ışında onu farklı bir gözle inceledim. “Neden onu yanıma verdin?”

Büyükannem kıkırdayarak başını yana eğdi. Bana **man-**dar bir bakış attı. “Çünkü yanında potansiyeline **erişeceğini** biliyordum. Ona ettiğin ardı arkası kesilmez kaba laflardan haberdardım ama onu eğitmek için gösterdiğin çabanın, **ona** sunduğun sayısız şansın da farkındaydım. Normalde asla **mazur** görmeyeceğin hatalar yaptığında bile ondan vazgeçmedin. Bu esnada ona bağırılmış ve sözlerinle onu aşağılamış olsan da elini üzerinden çekmedin ve her hatasını düzelttin. Hatta şirketin bazı kayıplarını Val’in hatalarıyla doğrudan alakalı olduğunu duymayacağımı düşünerek sümen altı bile ettin. İşte bu yüzden onu senin yanına verdim, Luca. Çünkü ettiğin laflarla yaptıkların hiç örtüşmedi ve kafandaki şüphelere rağmen ona hak ettiği şans vereceğini biliyordum. Ben de hem sana hem ona hem de size bir şans verdim.”

Kaşlarım çatıldı. Kafamda birden hiç aklıma gelmemiş bir şüphe belirdi. Eninde sonunda birbirimize âşık olacağımızı umarak bizi birlikte çalışmaya zorlamış olamazdı herhâlde? Bu düşünceyi bir kenara itip iç geçirdim. Tabii ki olamazdı. Birlikte olmamızı istese beni en başta onunla evlenmeye zorlardı... değil mi?

Kırk Dört

VALENTINA

“Gelmek istediğinden emin misin?” diye sordum onuncu kez. Bir yanım fikrini değiştirmesini umuyordu. Bu geceyi Abuela’nın evinde geçirmeye karar vermiştik ama Luca’yı eve götürmek beni endişelendiriyordu. Bunu aylardır ertelemeyi başarmış olsam da bahanelerim bir noktada tükenmişti. Onu biraz daha boşlarsam Abuela üzülecekti.

Annemin önünde rol yapmak zaten yeterince zordu ve Luca’nın artık babamla yaşadıklarımızı öğrenmiş olması beni öncekinden de fazla geriyordu. Son zamanlarda bana tuhaf davranması ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bir türlü kestirememek de her şeyin tuzu biberi olmuştu. Bana karşı çok daha nazikti ama aynı zamanda daha sessiz ve daha mesafeliydi. Babama dair soruları olduğuna emindim ama hiçbirini dillendirmemişti ve nedenini anlayamıyordum.

“Kendi başıma gitmeyi sorun etmem. Kuralları da çiğnemeceğiz. Bir gece kalıp döneceğim.”

Geçmişimden utanç duymuyordum ama özene bezene çizdiğim imajıma taban tabana zıt yanımı ona göstermeye korkuyordum. Hiç değilse hayatımın bir alanında kendime güvenmek, etrafımdan saygı görmek istiyordum. İşte Luca’nın yanımdayken daima olmak istediğim Valentina olabiliyordum.

Gerçek beni tanırsa bana bir daha aynı gözle bakmayacağından endişeleniyordum.

Evli kaldığımız her ay kendime olan güvenimi biraz daha kaybediyor, daha çok korkuyordum. Karısı olduğuna inandığı kadınla en derinlerime gömdüğüm kadın aynı kişi değildi ve bunu nihayet fark ettiğinde beni terk edeceğinden çekiniyordum. Yine de küçük bir parçam her şeye rağmen beni isteyeceğini umuyordu. Asla arzulamayacağıma yemin ettiğim yegâne şeyi böyle çaresizce istemek kafamı allak bullak ediyordu.

Luca arabaya giden yol boyunca bir şey söylemedi. “Annenin hâlâ endişeli olduğunu biliyorum,” dedi en sonunda yumuşak bir sesle. “Seninle tekrar konuşmaya daha yeni başladı. Tek başına gidersen ne düşünür?”

Haklıydı elbette. Yine de hangisinin daha beter olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Eve onsuz gitmek mi yoksa ailemin gerçek yüzüne tanıklık etmesi mi? Babam hakkında edecekleri aşığılayıcı sözleri duymak yeterince kötü değilmiş gibi artık söz konusu adamın kim olduğunu da biliyordu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki evin önüne yanaştığımızı bile fark etmedim. Luca kapımı açtığında kendime gelebildim. Bana uzattığı elini temkinli bir tavırla tuttum ve bakışlarım alyanslarımıza takıldı.

Üç taş. Birlikte geçireceğimiz her yıl için bir tane demişti. Bu evliliğin üzerimde bırakacağı etki beni gitgide daha fazla redirgin ediyordu. Vakit gelip çattığında hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edebilecek miydim yoksa Luca’nın bıraktığı izlerini bir ömür taşıyacak mıydım?

“Val,” dedi annem içeri girdiğimizde. Yüzünde güller açtığı söylenemezdi. Bizi gördüğüne sevinmediği ortadaydı ama beklediğim kadar sinirli de değildi. “Luca.” Adını söylerken sesi belli belirsiz titredi. Artık sadece patronum olmadığını kabullenmekte zorlandığı ortadaydı.

“Geçin. Eşyalarınızı bırakın. Ben de çay demleyeyim. Abuela uyuyor, çok ses yapmayın.”

Onu başımla onayladım ve gerginlikten kasılmış omuzlarımla Luca’yı merdivene yönlendirdim. “Valentina,” dedi Luca. “Gevşe biraz. Büyükanneimin evine kaç kez geldin. Bununla onun arasında hiçbir fark yok.”

Ona bir bakış atıp başımı iki yana salladım. Hayır. İkisi hiç de aynı şey değildi. Luca onu seven kardeşleriyle varlık içinde büyümüştü. Benim hayatımsa her yönden onunkinin tam zıddıydı ve birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu fark edeceğinden korkuyordum. Bu umurumda olmamalıydı, ne de olsa ilişkimiz gerçek değildi, ama *umurumdaydı* işte.

Eski yatak odama girdiğimizde Luca güldü, yüzü hayranlıkla doldu. Duvarımda asılı sarı renkli yapışkanlı not kâğıtlarına baktı ve hınzır bir gülümsemeyle parmak uçlarını üzerlerinde gezdirdi. “Demek yapışkan notlara olan aşkın genç yaşta başladı, ha?”

Yanına yaklaşp duvarıma serpiştirilmiş ilham verici sözlere baktım. Hayatım boyunca umut etmeye devam edersem içinde yaşadığım şartlardan kurtulabileceğime inanmış ve bundan hiç vazgeçmemiştim. Her şeye rağmen kendime daha iyi bir hayat kurabilmek için savaşımaya ve umut etmeye devam etmiştim. Bütün bu not kâğıtları pes etmenin kıyısına geldiğimde kendimi devam etmeye zorlama çabalarımıydı.

“Bu ne?” diye sordu, gökyüzünü bir ayna gibi kusursuzca yansıtan gölün ortasındaki kocaman ağacın fotoğrafını işaret ederek. Duvarımda asılı tek fotoğraf olduğundan bir yığın not kâğıdının arasında göze batıyordu.

Fotoğraf karesine bakıp gülümsedim. “Aslında ne ya da nerede olduğunu ben de bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Bir gün internette karşıma çıktı ve çok etkilendim. Muhtemelen saçma olduğunu düşüneceksin ama kendimi o ağaca benzettim. Ona bakmak bana lehime olmayan şartlar altında bile büyüyüp

serpilebileceğimi, yapayalnız olsam bile güçlenebileceğimi hissettirdi. Etrafının suyla çevrili olmasına, etrafında başka hiçbir şey olmamasına aldırmadan güçlü, etkileyici bir ağaç olmuş. Muhtemelen zaman zaman doğanın şartlarına karşı koyamamış ama hep ayakta kalmış. Günün birinde onu bulmak istiyorum. İçimden bir ses bunun unutulamaz bir anı olacağını söylüyor.”

Başımı çevirdiğimde Luca’nın beni izlediğini fark ettim. Bakışlarında nabzımı hızlandıran bir şey saklıydı. “Peki ya bu?” diye sordu, yapışkanlı notlarımdan birini işaret ederek. “*Aut viam inveniam aut faciam,*” diye mırıldandı. “Ne anlama geliyor? Aynı sözleri birkaç nota daha yazmışsın. Yanılmıyorsam ofisteki masanda da görmüştüm.”

Kaşlarımı kaldırdım, bunu fark etmesine şaşırmıştım. “Kabaca çevrilecek olursa, *Ya bir yol bul ya da o yolu kendin aç,* gibi bir şey demek. En sevdiğim sözdür. Yıllardır pes etmememi ona borçluyum.”

Luca içerideki tek boş duvara yaslanıp beni kendine çekti. Yüzüme düşmüş bir tutam saç nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Yaptın mı peki? Bir yol buldun mu?”

Gözlerinin içine baktım, kalbim küt küt atıyordu. Bazen bana öyle bir bakıyordu ki onun dışındaki her şey kaybolup gidiyordu. “Henüz emin değilim,” diye fısıldadım.

Luca avucunu yüzüme koydu. “Emin olman için ne gerekiyor?” diye sorduğunda neyden bahsettiğimizden emin olmadım. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Bakışları sanki yanı başında olmama rağmen beni çok özlüyormuş gibi mahzunlaşıyordu.

Yavaşça üzerime eğildi ve dudaklarını benimkilere bir, iki kez dokundurduktan sonra onları birleştirdi. İnleyerek beni kendine bastırdı ve yerlerimizi değiştirerek elini saçlarımdan arasına geçirdi. Kendimi öpücüklerinde, aramızdaki bu şeyde kaybetmek çok kolay olurdu. İçimde bir daha asla yapmayacağım dair söz verdiğim tek şeyi yapma istediği uyandırıyor.

Luca kalçamdan kavrayıp beni kucağına kaldırdı. Bacaklarımı içgüdüsel bir hareketle beline doladım. Sertliğini hissettiğimde içim bir arzu dalgasıyla doldu. Beni her daim bu kadar çok istediğini bilmenin kendimi güçlü hissetmeme neden olan ruhaf bir yanı vardı.

Dudaklarıma, “Valentina,” diye inleyerek ağzını boynuma kaydırıldı. Dokunuşlarındaki çaresizliğe bayılıyordum. Onu kendime bile itiraf etmeyeceğim kadar çok özlemiştim. Birkaç gündür aramızda garip bir mesafe vardı. O mesafe gözüme aşılammış gibi görünse de bana böyle dokununca hepsi kaybolup gidiyordu.

Sırtım yay gibi gerildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. “Ne yapıyoruz?” diye fısıldadım. “Ya anneme basılırsak?”

Dişlerini boynumda gezdirirken kıkırdadı. “O hâlde elimizi çabuk tutsak iyi olur.”

Avucunu karnımdan aşağı kaydırıp eteğimin altına soktu ve başparmağı dantel külotumu bulduğunda duraksadı. Islandığımı hissettiğinde inleyerek alnını benimkine yasladı. “Sana dair en çok sevdiğim şeylerden biri de bu,” diye fısıldadı. “Benim için daima hazırsın.”

Külotumu sertçe yana çektiğinde kızardım.

“Sana ihtiyacım var, bebeğim. Hemen.”

Onu başımla onaylayıp kot pantolonunun düğmesini açmaya koyuldum. Arzu başımı döndürüyordu. Aletini elime her alışımında bana attığı bakıştan ömrüm boyunca bıkmayacaktım. Sanki benim insafıma kalmış, dünyası benim etrafımda dönüyormuş gibi görünmesinden.

Aletini girişime hizalarken benimkilerden bir saniye bile ayırmadığı gözlerindeki saf arzu benimkini körüklüyordu. Sertliğini en derinlerime iterek, “Harikasın,” diye homurdandı.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtığında Luca başını iki yana sallayarak elini ağzıma kapadı. “Olmaz, bebeğim,” diye fısıldadı. “Sessiz ol.” Beni yatak odamın duvarına yaslayarak bir

eliyle ağzımı kapadı, diğeriyle de beni kucağında tutmak için kalçamdan kavrayarak becermeye koyuldu.

“Daha fazla,” diye yalvardım. Luca ağzımdaki elini çekip kalçamı iki eliyle kavradı. Beni sıkıca tutarak bir kez daha yerlerimizi değiştirdi. Kendini itmek yerine beni aletinin üzerinde sertçe yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Sanki tüy kadar hafifmişim gibi en ufak bir zorlanma belirtisi bile göstermiyordu.

Vücudumu hafifçe eğerek, “Böyle mi?” diye sordu.

Boğazıma yükselen iniltiyi güç bela bastırdım. “*L-Luca,*” diye fısıldadım. Beni bu açıyla becererek ne yaptığını çok iyi biliyordu ve suratındaki sırıtışa bakılırsa dağılmamdan büyük keyif alıyordu. “Dayanamıyorum,” diye sızlandım. “Çok fazla.” Çok derindeydi ve her hareketiyle aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Her itişiyile aletini tam da istediğim yere sürttüğünün farkındaydı.

“Hayır,” dedi. “Yapabilirsin, bebeğim.”

Kalçamı daha sıkı kavradı ve dudaklarını ısırarak temposunu artırdı. Bana böyle bakarken dayanmam mümkün değildi. “Ben... *L-Luca...*”

“Boşal, karıcığım. Bana en sevdiğim manzarayı bahşet, Valentina.” Yerlerimizi tekrar değiştirerek beni sertçe duvara bastırdı ve kaslarımla sıkı sıkı sardığım aletini en derinlerime itti. Beni son sürat zirveye çıkarırken eliyle ağzımı kapayarak iniltilerimi bastırdı.

“Siktir,” diye homurdandı alnını benimkine yaslayarak. Nefesleri kesik kesikti. “Sana asla doymayacağım. Yaşlanıp kırıksıklıklarla dolduğumuzda bile seni böyle deliler gibi arzulayacağım.”

Sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. Luca gülerek ağzımdaki elini çekip dudaklarımızı buluşturdu. “Ben de sana doymayacağım,” dedim. Deli gibi atan kalbimi inkâr edemezdin. Benimle... sözleşmenin ötesinde bir gelecek mi düşünüyordu? Bu ihtimali aklıma bile getirmemeye özen göstermişim.

“Val?” Annemin kapının ardından gelen sesini duyduğumda gözlerim panikle açıldı ve Luca’yı sertçe ittim. Ayaklarım yere değeri değmez üzerimi yoklayarak kıyafetlerimin olmaları gereken yerde olduklarından emin oldum. Luca’nın da benim gibi seri hareketlerle birkaç saniye içinde kot pantolonunu yukarı çekmeyi ve benden birkaç adım uzaklaşıp annem içeri girdiğinde yüzüne masum bir ifade kondurmayı başardı.

Annem kalkmış kaşlarıyla bir bana bir Luca’ya baktı. Luca’dan dikkat çekecek kadar uzak duruyordum ve yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna adım gibi emindim. Bir çift gözü olan herkes şüpheli davrandığımızı anlayabilirdi ve birden kendimi azgın bir ergen gibi hissettim.

“Aşağı gelin,” dedi annem aksi bir sesle. “Abuela uyandı. Sizi görmek istiyor.”

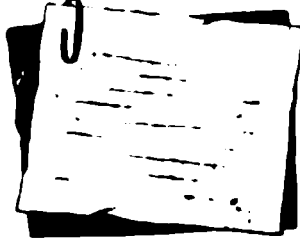
Onu başımla onayladığımda annem odadan çıktı. Hoşnutsuzluğunu gün gibi ortadaydı. “Bir şey anlamamıştır, değil mi?” diye sordum utançla. Luca’yı hissetmeye ihtiyacım vardı ama bunun için daha uygunsuz bir zaman olamazdı sanırım.

Luca gülerek başını iki yana salladı. Gözleri muzip pırıltılarla doluydu. Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerinde beliren bakış kalbimin yine yerinden çıkacakmış gibi atmasına sebep oldu. Bir adım geri çekildim.

Kollarını belime dolayarak, “Anladı tabii,” dedi. “Ama karı koca değil miyiz, bebeğim? Bu gayet doğal bir şey. Gel hadi. Annen beni evden kovmadan inip büyükannene merhaba diyelim.” Beni öptü ve dudakları geri çekilmeden önce bir süre dudaklarımda oyalandı. Ardından alnını benimkine yasladı. Hep böyle olalım istiyordum. Son zamanlarda aramıza neden mesafe koymuştuk bilmiyordum ama bunu telafi etmek için her şeyi yapacaktım.

Kırk Beş

VALENTINA

Abuella küçükken ne kadar yaramaz bir çocuk olduğumu anlatırken Luca'ya kaçamak bir bakış attım. Büyükannemi böyle görmek buruk bir histi.

Luca'ya eski bir fotoğraf göstererek, "Baksana," dedi. "Bu oyuncak bebeği o kadar severdi ki elinden almaya kalktığımızda ağlardı. Onu benden bile çok sevdiğinden şüpheleniyordum."

Abuela'nın durumu daha iyiydi ve bunu Luca'ya borçluydum. Günün her saati onunla ilgilenecek bir bakıcı bulmuş, hatta evin içinde ona tehlike yaratabilecek bir şey olup olmadığını kontrol eden bir ekip bile getirtmişti. Görebildiğim kadarıyla ortalık bir hayli boşalmış olsa da Abuela'nın sevdiği hiçbir şeye el sürmemişlerdi. Evin rahat ve tanıyabileceği şekilde kalmasına özen göstermişlerdi. Luca'ya ne kadar teşekkür etsem azdı.

"Val," diye mırıldandı annem kanepede yanıma otururken. Bakışları Abuela'nın anlattıklarını sonsuz bir sabır ve nezaketle dinleyen Luca'nın üzerindeydi. Buraya gelirken ne beklemem gerektiğinden emin değildim ama artık boşuna endişelendiğimi anlıyordum. Luca aileme kendi ailesiymiş gibi davranıyordu ve burada olmaktan hiç de rahatsız görünmüyordu. "Dürüst ol," dedi annem yumuşak bir sesle. "Mutlu musun?"

Bakışlarımı Luca'dan ayırıp ona çevirdim. Bunu sormasına şaşırmıştım. Mutluluğumu en son ne zaman biraz olsun umursadığını hatırlayamıyordum bile. Sanırım bu bir evladın annesinden duymayı beklediği türden bir soru olmalıydı ama benim için alışıldık bir şey değildi. Luca'ya bir bakış attığım dudaklarımın köşesi istemsizce yukarı kalktı. "Evet," diye fısıldadım. "Çok mutluyum."

Annem de Luca'ya dönüp iç geçirdi. "Umarım yanılıyordur," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse söylediğini duyamayacaktım.

Yine babamın ona yaptıklarından bahsetmeye başlayacağını düşünüp istemsizce gerildim. Luca'nın bunları duymasını istemiyordum. Özellikle de babamın kim olduğunu öğrenmişken. Belki aptallık ediyordum ama ilmek ilmek işlediğim imajımı bozmamaya kararlıydım. Birlikte pek sık böyle keyifli akşamlar geçirmezdik ve yalnız bu geceliğine de olsa kendimi mutlu bir evliliği ve sevgi dolu bir yuvası olan bir kadın gibi görmek istiyordum.

"Yine de tedbiri elden bırakma," diye ekledi annem. "Günün sonunda bütün erkekler aynıdır. Hepsi tek bir şey ister. Şimdilik her şey güllük gülistanlık görünse de hepsi geçecek. Baban da aynıydı. Senin için çok endişeleniyorum, Val. Onunla evlenmeni hiç istemedim. Evlilik dediğin birbirine denk insanlar arasında yapılmalı. Canın yansın istemiyorum."

Gözlerimi kapadım. "Yapma lütfen," diye fısıldadım. "Hiç değilse bu gece yapma, anne."

Annemin kaşları çatıldığında kendimi birbiri ardına sıralayacağı sitemlere hazırladım. Onun gibi bir annem olduğuna şükretmemi, başından geçenlerden ders çıkarmamı istiyordu. Çoğu zaman bunların hepsini yapıyordum da. Fakat bu gece hiçbirisi içimden gelmiyordu.

Annem ağzını açtı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan göz ucuyla Luca'nın irkildiğini fark ettim. Abuela koluna bir tane patlattığında şaşkınlıkla onlara döndüm.

Luca'ya büyük bir kafa karışıklığı, endişe ve korkuyla bakıyordu. "Kimsin sen?" diye sordu panikle. "S-sen... Neden benim evimdesin? Değerli hiçbir şeyim yok."

Ayağa fırladı ve geriye kaçmaya çalıştığında sehpaye takılıp tökezledi. Bakıcısı sanayeler içinde yanında bitti. Hızlı ama nazik hareketlerle ona yardım etti.

Ben de yerimden kalkarak sakinleştirici bir sesle "Abuelita," dedim. "Luca benim kocam. Endişelenmene gerek yok."

Abuela bana döndü ama kim olduğumu hatırlamadığını görebiliyordum. Kolunu kaldırıp bana vurmaya yeltendiğinde kalbim sızladı. Hayretler içinde bir adım geriledim.

Büyükannem kendimi bildim bileli bütün dünyam olmuştu ve beni tanıyamaması yüreğimi dağlıyordu. O hayatımda tanıdığım en zeki ve cesur insanlardan biriymen gözlerimin önünde zihninin böyle gelgitler yaşadığını izlemek acı vericiydi.

"Gidin," dedi annem telaşla. "Odaya çıkın. Etrafı kalabalık olduğunda daha çok geriliyor. Endişelenme, Val. Kendine gelecek ama şimdilik yukarı çıkmanız gerek."

Abuela'mın bağırışları şiddetlenirken Luca elimi tutup beni oturma odasından çıkardı. Evinde neden bir bakıcı olduğuna akıl sır erdiremiyordu ve kafa karışıklığıyla dolu ifadesi odama girene kadar gözümün önünden gitmedi.

Luca beni yatağıma oturttu ve önümde diz çöküp ellerimi tuttu. "Valentina," diye fısıldadı. "İyi misin?"

Gözlerim parmağındaki alyansa takıldığında yanağıma bir damla yaş süzüldü. Luca elini yüzüme yaklaştırıp başparmağıyla yaşları sildi. Endişeli bakışları yüzümde gezindi. "Ağlama, bebeğim," diye mırıldandı. "Lütfen, bir tanem. İnan bana sağlık ekibimiz büyükannenin ihtiyaçlarını ellerinden gelen en iyi şekilde karşılıyor."

Onu başımla onaylasam da yaşların ardı arkası kesilmiyordu. Luca yanıma oturup beni kollarının arasına aldı. Kalbim paramparça oluyordu. Hiçbir şey söylemeden yatağa uzanıp beni üzerine çektiğinde yüzümü boynuna gömdüm. Ben ağlamaya devam ederken bana sımsıkı sarıldı. Dokunuşu sakinleştiriciydi.

“Keşke... onunla daha önce tanışabilseydin. Abuela benim her şeyimdir. O olmasaydı bugün olduğum kişi olamazdım. Dünya karanlığa gömüldüğünde bile parlayan bir güneş, bana yolumu gösteren bir fener oldu. Onu canımdan çok severim. Çok komik ve anlayışlı biridir. Yemek yapma konusunda kimse eline su dökemez.”

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Biliyorum, bir tanem,” diye mırıldandı. “Şu *taquito* tarifini denediğim zamanı hatırlıyor musun? Benimki korkunç oldu ama bir gün ondan bana nasıl yapıldığını öğretmesini isteyeceğim. Haklısın, çok komik biri. Ona evlendiğimizi söylediğimizde seninle alay edip bana şeytan dediğini hâlâ unutmadım.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıp gülümsedi. “Canının yandığını biliyorum, bebeğim ama küçük bir kriz geçirdiği için böyle yapıyor. Kafası karışık ve korkuyor. Elbette böyle tepki verecek. Ne yaparsa yapsın hakkında kötü bir şey düşünmeyeceğim. Canını hiç sıkma. Seni büyüten kadının da senin kadar harika biri olduğundan eminim.”

Gözlerim bu kez bambaşka bir nedenden doldu. “Luca,” diye fısıldadım. “Dürüst olmam gerekirse seni buraya getirmekten çok korkuyordum. Ailemin kusurlarına şahit olmanı istemedim. Beni hep kendine lâayık biri gibi gördün ama eve geldiğimde... kim olduğumu unutuveriyorum. Bunları görürsen gözündeki değerimi kaybedeceğimden endişelendim.”

Yüzüme bakabilmek için yan döndü. “Tahmin ettim. Kapıdan içeri girdiğimizden beri gerginsin ve neredeyse hiç konuşmadın. İçine kapanmak ve endişelenmek hiç senlik değil.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp iç geçirdi. “Ne yaparsan

yap, ne söylersen söyle seni isteyeceğim. Sen benim karımsın. Valentina. İyi günde de kötü günde de. Yalnızca iyi yanlarını değil, her şeyini istiyorum, bebeğim.”

Gözlerinin içine bakarken kalbim acıyla sızladı. Bir süredir korktuğum şey buydu işte. Luca her geçen gün kalbimin ona vermek istemediğim parçalarını da çalıyordu.

Kerk Altı

LUCA

Şandalyemde arkama yaslanıp cep saatime bir bakış attığımda annemin solmuş fotoğrafıyla göz göze geldim. Hayatta olsalardı ebeveynlerimin benimle gurur duyup duymayacaklarını merak etmeden duramıyordum. Babamın hayallerini gerçeğe dönüştürmeye çok yaklaştım ama olduğum kişi ve yaptığım seçimler için de benimle gurur duyarlar mıydı? Yapmak üzere olduğum şey için beni alkışlarlar mıydı yoksa azarlarlar mıydı?

Ofisimin kapısı açıldığında saatimi kapadım. Miguel Garcia yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla içeriye girdi. Artık kızıyla arasındaki benzerliği görebiliyordum. Valentina gözlerini ondan almıştı. Ona verdiği tek güzel şey de buymuş gibi görünüyordu. O güzel ela gözlerine bakıp nasıl onu terk etmişti?

Valentina'nın işe ilk başladığı zamanlarda nasıl çelimsiz görüldüğünü dün gibi hatırlıyordum. Bunu asla bilmeyecek olsa da kafeteryamızda ücretsiz öğle yemeği servisinin başlamasının nedeni oydu. Ona ödediğim yüklü maaşa rağmen karnını her gün hazır eriştelerle doyurduğunu fark ettiğimde bu uygulamayı hemen yürürlüğe geçirmiştım. Çok geçmeden de kazandığı her kuruşu ailesine harcadığını öğrenmişim.

Miguel'in bunları bilmesi mümkün değildi. Büyükanнем haklıysa ve karşımdaki adam kızının iyi bir iş bulmasına ger-

çekten engel olmaya çalıştıysa üniversiteyi yarım bıraktığından haberdar olmalıydı. Ailesinin nasıl şartlarda yaşadığını ve Valentina'nın güzel omuzlarına ne büyük bir sorumluluk yüklendiğini muhtemelen biliyordu. Hepsini bilmesine rağmen ona sırt çevirmişti.

"Eninde sonunda beni arayacağını biliyordum," dedi tokalaşmak için elini uzatarak.

Ona tiksinti dolu bir bakış atıp başımla masamın öteki tarafındaki sandalyeyi işaret ettim. "Otur."

Kaşları bir an için çatılsa da elini indirip söylediğimi yaptı. Valentina'nın *Ben* ve Stephen'la yaptığı toplantı aşağı yukarı on dakika içinde bitecekti ve o güzeller güzeli gözleri bu baba müsveddesini görmeye mecbur kalmadan işimi bitirip onu sepetlemeliydim.

"Aylardır fonunuza yatırım yapmak istiyordum ama sekreterin bıraktığım mesajları bir türlü iletemedi. Son konuşmamızdan sonra senden haber alacağımı düşünmemiştim. Sekreterinin ne kadar beceriksiz olduğunu ve onun yüzünden ne büyük yatırımlardan mahrum kaldığını fark ettin herhâlde. Bugünlerde işinin ehli çalışanlar bulmak pek zor, bu yüzden bunu yüzüne vurup durmayacağım. Sonuçta benimle şahsen iletişime geçtin."

Nasıl? Onun gibi bir herif nasıl Valentina'nın babası olabilirdi aklım almıyordu. Belki de hayatından çıkıp gitmesi Valentina'nın düşündüğünün aksine lanet değil, bir lütuftu. Öyle olsa bile kızına yaşattığı acının telafisi mümkün değildi. Yalnızca intikamı alınabilirdi.

"Aslında seni buraya Windsor Holding olarak ReInsure'la yaptığımız sigorta poliçelerinin süreleri dolduğunda yenilenmeyeceğini bildirmek için davet ettim. Bütün Kingston kuruluşları ve Silas Sinclair'in şirketi de bizlerle aynı kararı aldı. Yakında iş çevremden de benzer haberler alabilirsin. Kısacası, birkaç yüz milyon dolarlık bir kayba hazır olsan iyi edersin."

Şimdiye dek dava sigortalarımızdan çalışanlarımıza sunduğumuz sağlık sigortalarına kadar her türlü sigorta işlerimizle o ilgilenmişti. ReInsure sektörünün en önde gelen şirketi idi ancak bu, yakında değişecekti. Garcia ailesinin tamamına zarar vermem mümkün değildi. Bunun için fazla güçlüydüler. Ama bu? Bunu pekâlâ yapabilirdim. Miguel'i ve ReInsure'u yok etmek hiç zor değildi. Onu mahvedecektim ve Garciaların reisi Hugo Garcia bile kışını kurtaramayacaktı. Şansım yaver giderse Hugo kuzeninin oğlunu umursamayacaktı bile. Böyle sine kâr getiren bir şirketi kaybetmek dikkatini elbet çekecekti ama bunun doğuracağı her türlü sonuçla yüzleşmeye razıydım.

“Ares bir basın toplantısı düzenleyip resmî açıklamayı yapacak ve sahibi olduğumuz her medya kuruluşu haberi ön sayfadan girecek. Herkesin bunu duyduğundan *emin olacağız*. Sence kaç müşteri kaybedeceksin? Kaç şirket bilmedikleri bir şey bildiğimizi varsayıp peşimizden gelecek?”

Gözlerinde beliren panik keyfimi yerine getirse de bu kadarı yeterli değildi. Karıma yaşattığı acıların hepsini bizzat yaşamasını istiyordum. Kapısından içeri girmesine müsaade etmediği o bina da dâhil Valentina'dan esirgediği her şeyi elinden alacaktım.

“Bu nereden çıktı?” diye sordu titrek bir sesle. “Farkında olmadan bir şey mi yaptık? Poliçelerimizin fiyatları mı fazla geldi? Pazarlığa her daim açığız, Luca. Konuşalım ve sana reddedemeyeceğin bir teklifte bulunayım. Sigorta fonlarımla tekrar yatırım yapmayı düşünüyordum ve Windsor Finans'la çalışmaya karar verdim. Muazzam bir yatırımdan bahsediyorum.”

Usulca gülüp elimi saçlarımdan arasından geçirdim. “Oradan bakıldığında yatırıma ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?” Duraksayıp gözlerindeki saf çaresizliğin tadını çıkardım. Miguel aptal bir adam değildi. Aldığım kararın şirketini kolayca iflas ettirebileceğini ve itibarının yerle bir olacağını farkındaydı.

“Lütfen,” dedi. Bu sözcüğe pek sık başvurmadığı ortadaydı. “Sorun ne konuşalım. Neyden memnun olmadığını söylersen her şeyi hemen çözebilirim.”

Ona gülümseyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. “~~Pekala~~ Valentina’nın ayaklarına kapanıp yaşattığın acılar için ondan özür diler, seni affetmesi için *yalvarırsan* kararımı tekrar düşünebilirim. Valentina bir şekilde özrünü kabul ederse ve onu hem kızın hem de vârisin olarak kabul edersen yakandan düşerim.”

Miguel öyle bir telaşla ayaklandı ki sandalyesi yere düştü. Bakışlarımı yere çevirip sinirle iç geçirdim. Valentina o sandalyeleri özene bezene seçmişti. Bir yerine bir şey olduysa bana kızacağından emindim. Belki de bu herife merhamet göstererek bir hata yapmıştım.

“O küçük aşüfte sana ne söyledi bilmiyorum ama hık demiş annesinin burnundan düşmüş. İnsana sülük gibi yapışır ve acıklı, saçma sapan bir hikâyeyle ona acımanı sağlarlar. Annesinin bana yaptığı gibi o da seni mi kafesledi? Benden söylemesi, Luca. Buna pişman olacaksın. Bir zamanlar ben de aynı yollardan geçtim. Arzu insanın gözünü nasıl kör eder bilirim. O kız, sağlam bir iş ilişkini mahvetmeye değmez. İnsanlar bir kadın uğruna benimle arandaki köprüleri yaktığını duysa ne düşünür? Alay konusu olursun.”

Gülümseyerek öne eğildim ve dirseğimi masama koyup çenemi elime yasladım. “Hiç de olmam. Aksine, Windsorların her zaman yaptığı şeyi yaptığım, ailemi birinci sıraya koyduğum için beni takdir ederler. Karıma seni affetmesi için yalvarmanı şiddetle tavsiye ederim. Gün sonuna kadar seni ayaklarının dibinde yalvarırken görmezsem uğruna onu terk ettiğin her şeyi mahvederim. Valentina gelip onu okuldan almanı beklerken çekip gittiğin güne pişman edeceğim seni. Ruhunda asla iyileşmeyecek yaralar açtın, sen de bir zamanlar onun hissettiği gibi çaresiz ve terk edilmiş hissedene kadar yakanı bırakmayacağım.

Karımın gözünden tek damla yaş akıtan herkes bunun bedelini öder, Miguel. Yapacağım son şey olsa bile seni mahvedeceğim.”

“*Karın mı?*” diye tekrarladı. Yüzü kireç gibiydi.

Ofisimin kapısı açıldı ve Valentina içeri girdi. Bakışları Miguel’e kaydığında duraksadı. *Siktir*. Kısa sürede kendini toplamış olsa da yüzünde beliren o saniyelik incinmiş ifade beni öldürdü. Geçen sefer bunu nasıl gözden kaçırmıştım. Restoranda karşılaştığımızda da o herife böyle mi bakmıştı?

“Yalvar,” diye mırıldandım. “Ya da ben güvenliği çağırıp seni yaka paça dışarı attırmadan ofisimden siktirip git.”

Miguel’in bana attığı nefret dolu bakış beni keyiflendirmekten başka bir şeye yaramadı. Ardından arkasını dönüp sanki bir hiçmiş gibi Valentina’nın yanından geçip gitti. Karımın irkildiğini gördüğümde Miguel’i bunu yaptığına da pişman etmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Öyle ya da böyle onun ayaklarına kapanacaktı.

“Burada ne işi vardı?” diye sordu Valentina suçlayıcı bir tonla. “Yatırım yapmasına izin mi verdin?” Bana bakmaya tahammül edemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Bunu tavırlarından da anlayabiliyordum. Tıpkı o herif gibi benim de ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Herkesi neden kendinden uzaklaştırdığını artık anlıyordum. İnsanların onu terk etmesine fırsat vermeden onlarla arasına mesafe koyarsa canının daha az yanacağına inanıyordu.

“Gel buraya.” Elimi ona uzattığımda Valentina dişlerini sıkı. “Lütfen, bebeğim.”

Bana yaklaşırken gergin omuzları bir nebze olsun gevşedi ve gözlerinde sanki ona yanıldığını kanıtlamamı diliyormuş gibi bir umut parıltısı belirdi. Bana bir şans veriyordu.

Avucunu benimkinin üzerine koyduğunda elini dudaklarıma götürdüm. “Sana bir sorum var, karıcığım. O herifin elindeki avucundaki her şeyi alıp sana vermemi ister misin? Şirketinin başına mı geçmek istersin yoksa her şeyi onun başına yıkmamı

mi? Hisse fiyatları dibe vurduğunda hepsini senin için ~~saun~~ almam tek sözüne bakar. Adını da Windsor Sigorta yaparız.”

Valentina fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. “N-ne... Luca, sen ne... Hayır. O... Babam kalpsizin tekidir. Lütfen yapma.”

Onu hiç bu kadar kaygılı görmemiştim. En olmadık durumlarda bile kendine hep çok fazla güvenirdi ama o piç kurusu yüzünden korkuyor, tereddüde düşüyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gülümsedim. “Kiminle evli olduğunu unuttun mu? Bütün kaynaklarımı ayaklarının altına sereceğime söz vermemiş miydin? Kullan beni, Valentina. Artık büyüklük etmek zorunda değilsin. Bu yalnızca bir şeyleri değiştirecek gücü olmayan insanların sığındığı bir bahanedir. Artık bir *Windsor*’sın. *Karımsın*. İstedğin her şey senin olacak, bebeğim. Söylemen yeter.”

Nihayet biraz sakinleşti ve yüzünde içten bir tebessüm belirdi. “Gerçekten yapacaksın, değil mi?”

Onu başımla onayladım. “Senin için her şeyi yaparım, Valentina.”

“Neden?” diye fısıldarken bakışları bir kez daha hüznle doldu.

Nedenini gerçekten bilmiyor muydu? Elimi saçlarımın arasından geçirip iç çektim. “Valentina, elimden gelse sırf gülümsediğini görmek için gökyüzündeki yıldızları toplardım. Bana hiç yapmadığım şeyler yaptırıyorsun. Nedenini bilmiyormuş gibi yapma. Belki de en sonunda beni gerçekten çıldırttın. Senin uğruna aileler arası bir savaş başlatmamın başka ne açıklaması olabilir ki?”

Miguel’e az önce ettiğim laflar sayısız sorunun fitilini ateşleyecekti. Medyada çıkan haberler Garciaların namına leke sürecekti, şirketleri onlara büyük zarar ettirecekti. Yine de en ufak bir pişmanlığım yoktu. Valentine bunu hak ediyordu. Bunu istememiş olsa da geçmişin intikamının alınmasını hak ediyordu. Bedeli ne olursa olsun.

Kırk Yedi

LUCA

Karım giyinme odasından her bir kıvrımını sımsıkı saran Kuzun, kıpkırmızı bir elbiseyle çıktığında gözlerim yuvalarından fırladı. “Evde mi kalsak?” diye mırıldandım.

Valentina kıkırdadığında kalbim tekledi. Bu sesi duymaya ne zamandır hasret kalmıştım. Büyükannesinin geçirdiği nöbete şahit olmak onu zaten fazlasıyla etkilemişken bir de üzerine babasını ofisimde görmek tüm bunların üzerine mum dikmişti. Ben’in iş yerinde sürekli etrafında olması da cabasıydı. Kafasını nereye çevirse geçmişinden bir parçayla yüzleşiyordu ve ne yaparsam yapayım onları ortadan kaldıramıyordum.

Bu gece biraz rahatlayacağını umuyordum. Teknik olarak bu hayır etkinliğine iş için katılıyorduk ama Valentina’yı dansa kaldırmayı kafaya koymuştum.

Etrafında yavaşça dönerek, “Ne oldu?” diye sordu. “Elbiseyi kendi ellerinle seçmemiş miydin? Raven onu habire arayıp bu kez *senin* için kırmızı giymemi istediğine dair başının etini yediğini söyledi. Theo mevzusunu hâlâ aşamadın mı? Neden bu kadar takıntılısın, Luca?”

İçimden Raven’a bir küfür savururken yanaklarım kızardı. Onun yanında çenemi kapalı tutmam gerektiğini tahmin etmeliydim. Elbette koşa koşa Valentina’ya gidip her şeyi yu-

murtlayacaktı. “Orada kal,” dedim karım bana doğru yürümeye başladığında. “Büyükannen için bir fotoğrafını çekeyim.” Valentina’yla evinde kaldığımız günden beri Abuela beni sık sık arıyordu. Sanırım beni aileye kabul ettiğini göstermeye çalışıyordu. Nöbet geçirirken bana vurduğu için kendini körü hissettiğinden şüpheleniyordum ama bunu sorun etmediğime onu nasıl ikna edebileceğimi bilmiyordum. Valentina’nın onu çok sevmesine şaşmamalıydı.

Karımın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve koca bir gülümsemeyle poz verdi. Bir an öylece kalakalıp onu izledim.

“Luca?”

Valentina’nın sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp birkaç fotoğrafını çektim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. O kadar güzeldi ki bazen gerçek olmadığını düşünüyordum. Bana o içten gülümsemelerinden birini bahsettiğinde aptalın tekine dönüyordum. Gerçekten beni yavaş yavaş çıldırttığını düşünmeye başlamıştım.

“Çıkalım hadi. Geç kalacağız.”

Çektiğim fotoğraflardan birini hızlıca telefonumun arka planını koydum ve Abuela’ya gönderdim. İçim tuhaf bir tatmin duygusuyla doldu. Son günlerde Abuela’yla aramızdan su sız-mıyordu ve Valentina’nın bundan haberi olmasa da artık utanç verici çocukluk hikâyelerinin hepsini öğrenmiştim. Telefonumun ekranında adını görmeyi dört gözle bekler olmuştum. Bazen sadece Valentina’yla karnımızı doyurup doyurmadığımızı sormaya, bazen de geçmiş hikâyeleri anlatmaya arıyordu. Annesi için aynı şeyi söyleyemesem de büyükannesi beni kesinlikle sevmeye başlamıştı.

Etkinliğin yapılacağı mekâna doğru yürürken, “Biraz fazla güzel olmuşsun,” diye homurdandım. Evliliğimizi gizli tutmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Herkese Valentina’nın benim olduğunu, ona dokunanın hayatını cehenneme çevireceğimi haykırmak istiyordum.

Valentina'nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Gözleri muzır pırıltılarla doluydu. "Teşekkür ederim, kocacağım."

Kahretsin. Hiç adil oynamıyordu ve bunun farkındaydı. "Unutmasan iyi edersin," diye mırıldandım.

"Neyi?"

"Kocan olduğumu."

Valentina kıkırdayarak smokinimin yakasını düzeltti. Yüzündeki elmaslar ışığın altında parıldadığında gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nasıl unutabilirim ki?" dedi.

"Kahretsin," dedim dişlerimi sıkarak. "Canın istediğinde çok uslu bir kız oluyorsun." Her zamanki gibi bu sabah parmağına taktığım yüzüğü bu kez çıkarmamıştı. "Bir an önce boy gösterip eve dönelim. Böyle bir etkinliğe alyansınla katıldığın için bir ödülü hak ettin."

Valentina'nın bakışları karardı ve gözlerini kaçırdı. "Eve döndüğümüzde bunu hatırlatırım ama," dedi alçak sesle.

Siktir. Kennedylere üç beş kuruş atıp karımı doğruca eve mi götürseydim?

"Ah, oradalar!" dedi elimi tutarak. Beni peşinden sürükleyerek birkaç adım attıktan sonra aniden duraksadı ve elimi tuttuğunu fark etmesiyle yanakları al al oldu. Son zamanlarda kendini kaptırıp böyle şeyler yapmasına bayılıyordum. İnsan içinde bir çift gibi davranmamız düşüncesine yavaş yavaş ısındığını görebiliyordum. Yine de biraz zamana ihtiyacımız vardı. Dişimi biraz daha sıkabilirsem yakında onu evliliğimizi herkese duyurmaya ikna edebileceğimden emindim. Konu o olduğunda hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum.

"Luca?" dedi Alec şaşkınlıkla. "Ne zamandır görüşmüyorduk. Nasılsın?"

Alec'le tokalaşmamızın ardından karısı Elena, kocasının hoşnutsuzluğuna hiç aldırmadan bana sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde Alec onu yanına çekip elini sahiplenici bir tavırla

beline doladığında kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Daima kafayı karısıyla bozduğunu düşünsem de artık onu anlıyordum.

“Alec, Elena, eş...” Ne söylemek üzere olduğumu fark ettiğimde hemen kıvırdım. “Eşsiz asistanımla zaten tanışıyorsunuz,” dedim düz bir sesle. Ne bok yiyordum böyle?

Valentina bana bir bakış attı. Paniklediğini hissetsem de yüzünde herhangi bir öfke belirtisi göremiyordum. Birkaç hafta önce boş bulunup paçayı son saniye kurtarsam beni paralardı. Belki gerçekten de karım olma fikrine alışıyordu.

Karım, Alec’i bilgisi ve profesyonelliğiyle büyülerken sessiz kaldım. Böyle anlarda gözümü ondan alamıyordum. Her hâline bayılsam da en sevdiğim buydu sanırım. Bütün tutkusu ve özgüveniyle kafasına koyduğu şeyin peşinden koştuğu anlar görülmeye değerdi. Ona sunacağı teklif üzerinde haftalarca çalışmıştı ve Alec’in onu geri çevirmeyeceğinden adım gibi emindim. Karım bir şeyi kafasına koydu mu onu yapardı. Açıkçası bu kadar uğraşmasına bile gerek yoktu. Bunu onunla paylaşmam doğru olmazdı ama Ben’in kimle iletişim hâlinde olduğunu biliyordum. Alec teklifini geri çevirse bile Valentina, Ben’i kolayca yenecekti. Elini sallasa o dallamadan daha iyi yatırımcılar bulurdu.

Elena, Alec’le Valentina’dan birkaç adım uzaklaşıp yanıma gelerek, “Ona âşıksın,” dedi.

Şaşkınlıkla ona bir bakış attım. “B-ben... pardon?”

Elena kıkırdayarak Valentina’ya döndü. “Neredeyse eşim diyecektin, değil mi?”

Siktir. Ufak dil sürçmesini fark etmeyeceklerini ummuştum.

“Ona Alec’in bana baktığı gibi bakıyorsun,” dedi gülümseyerek. “Sana bir sır vereyim, Luca. Alec’le kimsenin bilmediği küçük bir anlaşma yaparak evlenmiştik. Kurallarımızı koymuşruk, aşk söz konusu bile değildi.”

Fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktım. “Ne?”

Elena bariz şaşkınlığıma güldü. “Muhtemelen herkesi kandırabilirsiniz ama Alec’le ben numaranızı yutmayız. Aynı yollardan bizzat geçtik sonuçta.”

Alec’le Elena birbirlerine o kadar âşıktı ki her şeyin anlaşmalı bir evlilikle başladığına inanmak güçtü.

“Hazır çenem düşmüşken sana bir sır daha vereyim.” Ona temkinli bir bakış attım. Foyamızı şıp diye ortaya çıkarmış olması hiç hoşuma gitmemiştii. “Alec bana âşık olduğunu bir türlü kendisine itiraf edemediği için neredeyse boşanıyorduk. Aynı hataya sakın düşme. Valentina’yı seviyorsan bunu onun da bildiğinden emin ol ve ona hak ettiği gibi davran. Alec aylarca süründü, ilişkimizi kurtarmak için helak oldu. İşlerin o noktaya ulaşmasına müsaade etme, Luca.”

Tekrar karıma dönüp iç geçirdim. “Benlik bir şey yok,” dedim. “Sorun ben değilim. Valentina. Bana âşık değil ve ilişkimizi gerçeğe dönüştürmek gibi bir arzusu da yok. Sırf onu benimle evlenmeye ikna etmek için bile kırk takla atmam gerekti.”

Elena gözlerimin içine baktı, bir şeyler arıyor gibiydi. “Valentina’ya onu sevdiğini ve evliliğinizin artık kendi nezdinde bir anlaşmadan ibaret olmadığını söyledin mi? Onun da aynı şeyleri hissetmediğini ama başta koyduğunuz kurallar yüzünden kendine hâkim olmaya çalışmadığını nereden biliyorsun?”

Elena fal taşı gibi açılmış gözlerim karşısında gülümsedi ve arkasını dönüp Valentina’nın yanına gitti. Karımın koluna girerek, “Kabul ediyoruz,” dedi. “Windsor Finans bir süredir aklımızdaydı zaten. Anlattıkların ikna olmamıza yetti de arttı bile.”

Valentina’nın bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri öyle bir neşeyle doluydu ki kendimi gülmekten alamadım. Kahretsin. Boku yemiştım. Elena Kennedy haklıydı. Karıma sırılsıklam âşıktım.

Kırk Sekiz

VALENTINA

Kucağımda dizüstü bilgisayarımla yatağa oturmuş, babamın şirketinin beklenmedik çöküşünü anlatan haberleri inceliyordum. Luca'nın ani kararı görünüşe göre beklenmedik bir soruşturma tufanının fitilini ateşlemiş. Babam her koldan saldırıya uğruyordu. İşe IRS¹³ bile karışmıştı. Kocam altına bakılmadık tek taş kalmadığından emin oluyordu ve bu tuhaf bir şekilde kalbimi ısıtıyordu. Şimdiye dek yanımda beni böyle destekleyen kimse olmamıştı. Luca'yla tanışana kadar mücadelemini hep tek başıma vermiştim.

“Ne bu yüzünün hâli?”

Luca üzerinde sadece baksırıyla banyodan çıktığında ekrandaki tarayıcıyı telaşla kapadım. Meraklı bakışları yüzümde gezinirken başımı iki yana salladım. “Yok bir şey.” Masaüstümdeki rastgele bir dosyaya tıklayıp dudağımı ısırdım. “Bir sonraki stratejik satın alma planımıza bakıyordum. Babanın hayallerini gerçekleştirmene çok az kaldı. Şimdiden büyük yol katettik.”

13 Internal Revenue Service (IRS), Amerika Birleşik Devletleri Hazine Bakanlığı'na bağlı olarak çalışan ve her türlü vergi işleriyle ilgilenen bir devlet kurumu. -ç.n.

Yatakta bana katılırken, “Gerçekten bununla mı meşguldün?” diye mırıldandı. “ReInsure hakkında çıkan haberlerine bakmıyordun yani?”

Ona gözlerimi kıstığımda kıkırdadı. “Beni bu kadar iyi tanıman sinirlerime dokunuyor, Luca.”

“Öyle mi?” dedi yan yatıp başını koluna yaslayarak. “Seni en iyi tanıyan insan olmaya bayılıyorum, bebeğim. O güzel yüzünde beliren her ifadenin anlamını çözmeye de.”

Kalbim tekledi ve bakışlarımı kaçırmaktan kendimi alamadım. Bazen bunu bilerek yaptığını düşünüyordum. Utançtan elimin ayağımın birbirine dolaştığını izlemek ona büyük keyif veriyordu sanki. “Beni utandırmak eğlenceli mi bari?”

“Evet,” diye fısıldadı. “En sevdiğim hobim.”

Başımı bıkkınlıkla iki yana sallasam da kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ben de onu en iyi tanıyan insan olmaya bayılıyordum. Evliliğimizin böyle bir şey olacağı aklımın ucundan geçmemişti. İşler beklediğim kadar kötü gitmiyordu. Onunla birlikteyken zaman öyle hızlı akıp gidiyordu ki bazen anlaşılmamıza bir bitiş tarihi koyduğumuza pişman oluyordum. Her şeyin gerçek olmasını dilemeden edemiyordum.

“İşkolik karımın ilgisini hangi şirketler çekiyormuş peki?”

Dosyayı okuyabilmesi için bilgisayarımın ekranını ona doğru çevirdiğimde Luca’nın gülümsemesi solup gitti. Dosyaya bir bakış atarak, “Bir şey mi oldu?” diye sordum. Listelediğim şirketlerin hepsini derinlemesine araştırmıştım ve sorun çıkaracak bir şey olmadığından emindim.

“Yok bir şey,” dedi Luca. Aniden sertleşen sesi dikkatimden kaçmamıştı.

Yüzünü inceleyerek bir ipucu bulmaya çalıştım. “Doğruyu söyle,” mırıldandım. Nabzım bu kez bambaşka nedenlerden hızlanmıştı. Asılan suratının nedenini çözemesem de fena hâlde gerilmiştim.

Bakışlarını bana çevirip dişlerini sıktı. “Şu,” dedi, ekranı işaret ederek. “Metric Ödeme Sistemleri. Eski sevgilimin ailesine ait.”

Midem aşına olmadığım bir hisle kasılırken gözlerimi ekrana diktim. İhanetin ruhumda bıraktığı yaraları iyi bildiğini, kendi ruhundakilerin sorumlusu olan kadını geçmişte bıraktığını söylediği zamanı dün gibi hatırlıyordum. Luca’nın başka birini sevdiğini düşünmek içimi müthiş bir öfkeyle dolduruyordu.

Metric, White Holding’in yan kuruluşlarından biriydi. White ailesi, Windsorlar kadar prestijli olmasalar da birleşmeleri hâlinde hafife alınmayacak bir güç olurlardı. Derlediğim bilgileri kaydırırken yine dudağımı ısırdım.

“Bir önemi var mı?” diye sordum usulca. “Her şeyin geçmişte kaldığını söylemiştin. Satın almak istediğimiz şirketin ailesine ait olması bir şey değiştirir mi?”

Luca gözlerimin içine baktı. Bu kez bir ipucu bulmaya çalışan oymuş gibi görünüyordu. “Metric’in CEO’su o. Şirketi satın almamız onunla doğrudan çalışmamız anlamına gelir. Bunu sorun etmez misin?”

Metric’in CEO’su mu? *Jessica White* mı? Bakışlarımı kucağıma indirdim. Kıskançlıktan çatlayacak gibiydim. Elbette Luca sıradan bir kadınla birlikte olmazdı. Elbette bula bula son derece güzel, başarılı, zeki ve zengin birini bulacaktı. Eski sevgiliyle aşık atamayacağımı tahmin etmem gerekirdi.

“Neden edeyim?” diye sorsam da sesime karışan öfkeye mâni olamadım. “İşimizle özel hayatımızı birbirine karıştırmayacağımız konusunda hemfikir olduk sanıyordum. Şirketlerini satın almak genişleme planlarının kilit parçası değildi.”

“Peki,” diye mırıldandı. “Bana asılacak olsa rahatsız olmayacak mısın yani? Ya da ne bileyim, etkinliklerde karşılaştığımızda geçmişi telafi etmek istediğini açıkça belli etse? Onunla çalışmak böyle bir şey olacak. Buna razı mısın?”

Bir süre öylece suratına bakıp bana neyi söylemediğini çözmeye çalıştım. Jessica'yı umursamıyor olsa böyle bir konuyu hiç açmazdı, değil mi? "Birbirimize sadık kalacağımıza söz vermiş olabiliriz ama aşkın söz konusu bile olmayacağını üzerine basa basa söyledik. Beni aldatmadığın sürece ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmemen beni ilgilendirmez."

Luca bilgisayarımın ekranını kapayıp bir kenara itti. Beni altına çekerek, "Öyle mi?" dedi. Üzerime çıkıp kollarının üzerinde doğrularak vücudunu benimkine bastırdı. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum ama bunun yanı sıra adını koyamadığım bir şeyler daha vardı.

Elini saçlarımın arasına geçirip başımı geriye eğerek boynumu ortaya çıkardı ve dudaklarını tenime değdirdi. "Seni öperken Jessica'yı hayal etsem umurunda olmayacak yani?" Ağzını kulağımın hemen altına bastırdığında nefesim kesildi.

Boynumdan aşağıya ilerlerken pijama üstümün askılarını omuzlarımdan aşağı iterek memelerimi özgür bıraktı. "Ne hissettiğim ya da düşündüğüm önemsiz yani?" dedi. "Dilimle şöyle meme ucunu dürterken onu düşünmeme aldırılmazsın yani?"

Luca mememi beni cezalandırırçasına emerken elimi saçlarının arasına geçirip tutamları sımsıkı kavradım. "Gözlerimi kapadığımda onu çok net görebiliyorum," diye mırıldandı öteki mememe geçerken.

Çatallaşan bir sesle, "Yeter," dedim yalvarırçasına. "Kes şunu."

Luca kollarının üzerinde doğrularak gözlerime baktı. "Nedenmiş?" dedi. "İstedığın bu değil miydi? Aramıza duvarlar örmek istiyorsun. Aramızdaki bu şeyi senin de hissettiğini itiraf etmediğin müddetçe beni kendinden ne kadar uzaklaştırdığın umurunda değil."

Başımı çevirdim ama Luca avucunu yanağıma koyarak yüzümü gerisin geri kendine çevirdi.

"Bana bak," dedi alçak sesle. "Gözlerimin içine bak ve bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyle. Sadece benim sana âşık

olmaya başladığımı, sadece benim daha fazlasını istediğimi söyle. Gözlerimin içine baka baka bana yalan söyleyebilir misin, Valentina? Kendin gibi beni de kandırabilir misin?”

“Luca,” diye fısıldadım.

“Yapamazsın, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Boğazım düğümlendi.

“O zaman ne yaptığımı umursamıyormuş gibi davranmaya bir son ver. Hiçbir şeyi önemsemyormuş gibi, ilişkimiz sadece bir anlaşmadan ibaretmiş gibi yapma. Koyduğumuz kuralları uzun zaman önce çiğnediğimizi ikimiz de biliyoruz.”

Alnını benimkine yaslayıp titrek bir nefes aldı. “Birlikte mutlu olmamıza izin veremez misin?” diye sordu boğuk bir sesle. “Güvenine başka bir adam ihanet etmişken bedelini neden bana ödetiyorsun?”

“Luca, ben...” diye mırıldandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Seni seviyorum, Valentina Windsor.” Dudaklarından dökülen sözlere taban tabana zıt, ıstırap dolu ifadesi her nasılsa bana itiraf ettiği aynı sevgiyle dolup taşan kalbimi daha beter sızlattıyordu. “Seni seviyorum ve sevmiyormuş gibi davranmaktan bıktım.” Luca üzerimden kalkıp oturur pozisyona geçti ve bana sırtını dönüp yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Dayanamıyorum artık,” diye mırıldandı.

Ben de dizlerimin üzerinde doğrulup bir süre öylece onu izledim. Korkudan kılımı bile kıpırdatamıyordum. Yıllardır ilk defa birini kaybetmekten, canımın yanmasından daha fazla korkuyordum.

Düşünmeden ona doğru eğildim ve kollarımı arkadan beline dolayıp alnımı omzuna yasladım. “Numara yapmayı bırakalım o zaman,” diye fısıldadım. “İkimiz de kuralları, ördüğümüz duvarları boş verelim, Luca çünkü sanırım... sanırım ben de seni seviyorum.”

Kerk Dokuz

LUCA

Valentina'nın sözlerini idrak eder etmez kafamı kaldırdım. Sesi, sanki beni sevdiğini söylemenin bile uğursuzluk getireceğinden korkuyormuş gibi fısıltıdan farksızdı. "Bir daha söyle," dedim ona dönerek.

Savunmasızlıkla dolup taşan güzel gözleri benimkilerle buluştu. Uzun saçları üzerindeki kırmızı ipek pijamaya dökülüyordu. Bu gece kırmızı giymesi ne manidardı ama.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu kucağıma çektim. "Bir daha."

"Seni seviyorum, Luca. Kendime hâkim olmam gerektiğini, anlaşmamızda buna yer olmadığını biliyorum ama seviyorum işte."

"Anlaşmayı sikeyim," dedim. "O kâğıt parçasını sadece seni benim yapacak başka bir yol bulamadığım için imzaladık."

Elimi saçlarının arasına geçirip ona sımsıkı sarıldım. Göğsümü şiddetle döven kalbimi hissedip hissedemediğini merak ediyordum. Gözlerindeki korkunun, endişenin farkındaydım. Sözlerim içine su serpmeye yetmeyecekti ama zaman her şeyin ilacıydı.

Başını nazikçe geriye yatırarak dudaklarına yavaş, tutkulu bir öpücük kondurdum. Dokunuşumun sözlerimin yetmeye-

ceği her şeyi anlatacağını umuyordum. “Luca,” diye fısıldadı Valentina onu tekrar yatağıma yatırdığımda. Yastıklarımızın üzerine dağılmış saçlarıyla o kadar savunmasız, o kadar güven dolu, o kadar *benim* görünüyordu ki.

Üzerine çıkıp kulağının altına yumuşak bir öpücük kondurduğumda ürperdi. Kulağına, “Seni seviyorum,” diye fısıldayarak yüzümü aşağı, köprücük kemiğine indirdim. “Her santimini seviyorum, Bayan Windsor.”

Daha da aşağılara indiğimde Valentina parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Altımda kıvrınması aklımı başımdan alıyordu. Bu gece tıpkı onun beni çıldırttığı gibi ben de onu çıldırtmak istiyordum. Çaresizlik içinde adımı haykırmasını istiyordum.

Dudaklarım meme ucuna sürtünmesiyle karımın dudaklarından bir inilti döküldüğünde tenine doğru sııttım. Dilimle sertleşmiş çıkıntıya vurdum. Meme uçlarının bu kadar hassas olmasına bayılıyordum. Elim bacaklarının arasına kaydırırken, “Benim güzeller güzel Buzlar Kraliçem,” diye mırıldandım. “Benim için eriyorsun. Hissediyor musun? Parmaklarımı sırlıslam ediyorsun.”

Meme ucunu dişlerimin arasına kısıtırıp iki parmağımı içine kaydırduğumda yanakları kırmızının en göz alıcı tonuna boyandı. Daha fazlasını istediğini bilsem de acele etmeye hiç niyetim yoktu. “Luca,” diye inledi Valentina. “Lütfen.”

Geri çekilerek kıs kıs güldüm. “Lütfen ne?” Kalbim önümde sere serpe yatan kadına duyduğum sevgi ve arzudan patlayacak gibiydi. Başından beri istediğim tek şey buydu.

“Becer beni lütfen.”

Kahretsin. Doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslarırken, “Aramızda en ufak bir boşluk kalsın istemiyorum,” diye mırıldandım. “Gel buraya.” Valentina kucağıma çıkıp baksırımı sarsak hareketlerle üzerimden çıkararak aletimi özgür bıraktı. “İstiyorsan gel de al. Emrine amadeyim, Valentina.”

Karım sırtarak ereksiyonumu kavradı ve gözlerini benimkilere dikerek yavaş yavaş beni içine aldı. “Siktir,” diye inledim. “Etrafımı sımsıkı sarmana bayılıyorum.”

Kıkırdamasıyla çıkan ses karşısında kalbim tekledi. Bir elimi beline koyup ötekini yüzüne yasladım. Valentina üzerimde hareket etmeye başlarken başparmağımla alt dudağını okşadım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldayarak beni tamamen içine aldı.

Siktir. “Bütün hayallerimi gerçeğe dönüştürüyorsun,” dedim kalçasını kavrayarak. “Şu an sana nazik davranmam mümkün değil, Valentina.”

Vücudunu sımsıkı kavrayıp içine sertçe girdiğimde inledi. İçinde olmaktan hiç bu kadar zevk almamıştım. Elimi saçlarına geçirip onu kendime doğru çektim. Böyle atmaya devam ederse kalbimin yerinden çıkacağından endişeleniyordum. Bu gece kendimi onda kaybetmek istiyordum. Benim olmasını istediğim tek kadına nihayet kavuşmuştum. Valentina kalçasını hareket ettirmeye ara vermeden eğilerek dudaklarıma yapıştı. Onun dokunuşları da benimkiler kader çaresizlik doluydu.

Kesik nefeslerle adımları inlemesi beni deli ediyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım tekrar tekrar. Hissettiğim duygular kalbime fazla geliyordu. Hepsini o kadar uzun süredir kendime saklamıştım ki sözcükler bu gece dilimden kendiliğinden dökülüyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Valentina. Sesi kulaklarıma bayram ettirdi. Bunu o çekici ses tonuyla, kadınlığı aletimin etrafına sımsıkı sarılıyken söylediğini duymak? Siktir. Bu, görüp görebileceğim her rüyadan daha muhteşemdi.

Kalçasının hareketleri beni çılgına çeviriyordu ve iniltileri daha da şiddetlendiğinde akıl sağlığımdan geri kalanlara dört elle sarıldım. Benim için kontrolünü kaybedişini izlemek dünyanın en büyük ayrıcalığıydı.

Dudaklarını benimkilerden ayırıp, “Luca,” diye mırıldandı. Saçlarımı sımsıkı kavrayıp yüzünü boynuma gömdü.

Onu o kadar çok seviyordum ki. Usulca gülerek kalçasını kavradım ve tempomu artırarak ona istediğini verdim. Neredeyse boşalacaktı. Zevkin doruğuna bu kadar yaklaştığında bitap düşmesine bayılıyordum.

“Evet,” diye inledi. “*Lütfen.*”

Boynumu emip tenimi morarttığına dudağımı ısırđım. Bunu hiç yapmamıştı ve içimi dolduran heyecan yüzünden şuracıkta boşalıverecektim.

Aletimin etrafında kasılmaya başladığında yüksek sesle inleyerek kontrolümün son kırıntılarını da kaybettim. “Siktir, Valentina,” diye homurdandım. Kulağımı dolduran iniltileri, boynumdaki dudakları. Kahretsin. Ona sımsıkı sarılıp en derinlerine boşalırken başım omzuna düştü. Bu kadın beni çoktan avucuna almıştı.

Valentina nefesini toplamaya çalışırken kıkırdamaya başladığında ona katılmadan edemedim. “Seni seviyorum, Luca,” dedi. Sesi böyle saf neşeyle dolup taşarken yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmek mümkün değildi.

Onu kollarımın arasına alıp alnına minik bir öpücük kondurdum. Kalbim hâlâ son sürat atıyordu. Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Elli yıl sonra bile paylaştığımız bu ânı dün gibi hatırlayacağımdan eminim.

Ben sırtını sıvazladıkça Valentina koynumda gevşedi, nefes alıp verişleri ağırlaştı. Evlendiğimizden beri defalarca kez ona sarılarak uykuya dalmıştım ama bu seferki farklıydı. Kendimi hiç bu kadar huzurlu, *tamamlanmış* hissetmemiştim.

Karım boynuma bir öpücük kondurdu. Başı göğsümde, bacakları üzerimdeydi. “Şu satın alma,” diye mırıldandım bir süre sonra. “İstiyorsan süreci başlatabilirsin. Jessica zerre kadar umurumda değil. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sadece haberin olsun istedim. *Ben*’in gelişiyile yaşadıklarımız tekrarlanmasın diye. Her saniye kıcının dibinde dolaşması hiç hoşuma gitmiyor. Ofiste sana attığı bakışlardan da seninle vakit

geçirebilmek için türlü türlü bahaneler bulmasından da nefret ediyorum. Ortak geçmişiniz beni rahatsız ve huzursuz ediyor, aynı şeyi senin de hissetmeni istemiyorum.”

Valentina’nın bakışlarını üzerimde hissedebilsem de sakinleştirici dokunuşlarla sırtını sıvazlamaya devam ettim. Artık aramızda en ufak bir engel kalsın istemiyordum. Kollarımda olmasına rağmen hâlâ ona yeterince yakın değilmişim gibi hissediyordum.

“Bizim için en doğru hamle olacağı için Metric’i satın almak istiyorum. Evlenirken sana babanın hayallerini gerçekleştirmene yardımcı olacağıma dair söz vermiştim. Bu da esasen o hayallerin son parçası.” Bir an duraksadı. “Ama aranızda ne geçtiğini bilmek istiyorum. Onunla yüz yüze geldiğimizde gafil avlanmak istemiyorum. Bilmem gereken bir şey varsa bunu senin ağzından duymayı tercih ederim.”

Yüzünü görebilmek için yan döndüm. Geçmişimin o kısmımı yâd etmeye pek istekli sayılmazdım ama olanları anlatmazsam, benim Ben’e yaptığım gibi Valentina da kafasında Jessica’yla ilgili senaryolar yazıp yok yere endişelenecekti. “Jessica’yla aynı sosyal çevredeydik. Hâliyle büyürken sık sık karşılaştık. Arkadaştık demem pek doğru olmaz ama birbirimizi tanırdık.”

Valentina’nın ağzımdan çıkanları pürdikkat dinlediğini fark ettiğimde güven verici bir gülümsemeyle içini rahatlatmaya alıştım. Ne söylememi bekliyordu da böyle diken üstündeydi? Belli ki kendini olabilecek en kötü şeye hazırlıyordu. “Üniversiteye başladık ve aynı dersleri aldığımızı fark edince arkadaş olduk. Ona dair her şey kolay ve doğaldı. Nedenini çok sonra anladım tabii. Sürekli karşılaşıyorduk ve neye ihtiyacım olursa olsun hep yardımına koşuyordu. Ne olduğunu bile anlamadan ona âşık oluverdim. Ailelerimizin birlikteliğimizi onaylayacağını bilmek de büyük rahatlıktı. İlişkimiz üniversite boyunca devam etti. Onu büyükannemle tanıştırmayı düşünmeye başlamıştım. Evliliğimiz için rızasını alacaktım.”

Valentina yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırdı. Gözleri hüznle doldu. Yüzünü nazikçe kavrayıp başını tekrar kendime doğru çevirdim.

“Büyükanne haber vermemden birkaç gün önce beni birlikteliğimiz boyunca sayısız erkekle aldattığını öğrendim. Hepsiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarıyla dolu isimsiz bir zarf aldım. Göndericinin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum. Karşısına dikilip onunla yüzleştüğimde Jessica suratıma güldü. Hayatlarımızın geri kalanı boyunca birbirimize sadık kalacağımızı düşündüğüm için eski kafalı ve aptal olduğumu söyledi. Tartışmaya başladık ve en sonunda ailesi istediği için benimle yakınlaştığını söyledi. Gideceği üniversiteyi de bölümü de özellikle benimkiyle aynı seçmişti. Kadere yordugum her şeyi meğer elleriyle ilmek ilmek işlemişti. Beni değil, Windsor soyadını istemişti. İlişkimizi bitirdim ve bir daha asla arkama bakmadım. Evlilik mevzularına bu yüzden mesafeliydim. Anlaşmalı bir evliliğin en iyi seçeneğim olduğunu düşünüyordum. Böylece neyin gerçek neyin sahte olduğuna kafa yormama gerek kalmayacaktı.”

Valentina şakağımı usulca okşadı. Bakışları hüzn doluydu. “Bunu sana nasıl yapabilmiş?” diye sordu boğuk bir sesle.

Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetleyip dudaklarıma götürdüm. “Yapmasaydı şu an burada olmayabilirdik, bebeğim. Başımdan geçen her şey beni sana getirdi. Bana Ben konusunda endişelenmemi söyledin ve ben de etrafında pervane olmasına rağmen sakinliğimi korumak için elimden geleni yaptım... Sen de bana aynı nezaketi göster. Satın alma sürecini başlatmaya karar verirsen canını sıkmana bile değmeyecek şeyleri kafana takmayacağına söz ver. Daima seveceğim ve isteyeceğim tek kişinin sen olduğunu sakın unutma.”

Valentina beni başıyla onayladı. “Söz veriyorum,” diye fısıldadı gözlerini benimkilerden ayırmadan. Gözleri ufak bir tereddütle dolu olsa da bana öyle tatlı gülümsüyordu ki bu görüntüyü sonsuza dek hafızama kazıyabilmeyi diledim. “Seni

seviyorum, Luca. Hâlâ korkuyorum ama sen bu riski göze almaya değersin. Günün birinde kalbimden geriye kalanları kırsan bile buna pişman olmayacağım.”

“Seni asla incitmeyeceğim,” dedim. Yaşadığımız onca şeyden sonra Valentina’yla arama bir daha hiçbir şeyin –tereddütlerinin bile– girmesine müsaade etmeyecektim. Ömrümüzün geri kalanı boyunca bana güvenmenin bir hata olmadığını ona kanıtlayacaktım.

VALENTINA

Gecenin başından beri onuncu kez Ben'in telefonunu meşgule attım. Telefon numaramı bulmuş olması sinirimi bozuyordu. Artık ikimizin katılmaya zorlandığı toplantılar dışında da benimle konuşabilmek için bahaneler üretmeye başlamıştı ve ondan köşe bucak kaçıyordum. Yıllar önce de böyle mi davranıyordu? Bu sonu gelmez ısrarlarından nasıl rahatsız olmamıştım?

Bir süre daha dişimi sıkıp ona tahammül etmem gerekiyordu. Kurul birkaç gün içerisinde kararını verecekti ve onunla dirsek temasında çalışmaktan kurtulacaktım. Windsor Finans'ta kalmaya karar verse bile onu görmem gerekmeyecekti.

Luca dizüstü bilgisayarının ekranını kapayıp sehpanın üzerine bıraktı. Çenesinin gerildiği dikkatimden kaçmamıştı. Kanepede arkasına yaslanarak yumuşak bir sesle, "Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu. Ardından benim bilgisayarımı da kucağımdan alıp kapadı. Temkinli tavırları öfkesini ele veriyordu.

"Ne ne zamandır..."

"O dallama seni ne zamandır arayıp duruyor? İki aylık süreniz neredeyse doldu. Sürecin başından beri konuşuyor muydunuz?"

"Sadece iş konularını," diye yanıtladım.

Luca'nın gözleri parladı ve beni kucağına çekti. Sırtımı göğsüne sımsıkı dayadı. Dudaklarını enseme bastırarak, "Neden?" diye

sordu. “Tek çalışanım sen misin? Koca şirkette danışabileceği kimse kalmamış mı? Hepsinin bahane olduğunu biliyorsun.”

Dişlerini tenime sürterek hafifçe ısırdı ve sertçe emerek ardında iz bıraktı. Nabzım hızlanırken, “Luca,” diye inledim. Böyle sahiplenici tavırlara büründüğünde ona karşı koyamıyordum. Bir zamanlar nefret ettiğim her huyuna bayılır olmuştum.

Elleri vücudumda gezindi ve pijama üstümün askılarını omuzlarımdan aşağıya indirerek memelerimi özgür bıraktı.

“Gözlerimin senden başka kimseyi görmediğini biliyorsun,” diye mırıldandım başımı yana eğerek. Luca dudaklarıma yapıştı ve bir elini pijama altımın belinden içeri kaydırırken beni yavaş yavaş öptü. Orta parmağı klitorisime sürtündüğünde usulca inledim.

Telefonum tekrar çalmaya başlayınca başını geriye çekti. “Aç bakalım. İş dışında bir şey için aradıysa elimden çekeceğin var.”

Telefonu açmamla Luca parmağını klitorisimden aşağıya kaydırıp içime soktuğunda dudağımı ısırdım.

“Val?” dedi Ben. Sesine bakılırsa çakırkeyifti. “Neredesin?”

Luca bir parmağını daha içime kaydırduğunda keskin bir nefes aldım. “Evdeyim elbette. Saat ona geliyor. Başka nerede olacağım?”

“Seni görmem gerek,” dedi Ben. Fakat ben Luca’nın içime ağır ağır girip çıkan parmakları ve altımda bir anda sertleşen aletinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Luca dudaklarını kulağıma yaklaştırıp birden kulak mememi dişledi. “Demek iş için aramış,” diye fısıldadı tehditkâr bir tonla. Boştaki eliyle mememi kavradı ve bacaklarımin arasındaki parmaklarını daha derinlerime iterken meme ucumu kısırdı.

Ahizeye doğru, “Neden?” diye sordum boğuk bir sesle.

Luca parmaklarını içimden çıkardığında sızlandım. “Domal,” diye fısıldayarak kanepenin üzerinde ellerim ve ayaklarım üzerine çöküp kıcıımı kaldırmama yardımcı oldu. Elleriyle en-

semiden kavrayıp yüzümü yastığa bastırdıktan sonra telefonumu hoparlöre alarak yanıma bıraktı.

“Seni çok özledim, Val. Lütfen. Sadece yüzünü görmek istiyorum. Bana on dakikanı ayıramaz mısın?”

Luca pijama altımla külotumu dizlerime kadar indirdi.

“Hayır,” dedim. “İş için aramadıysan telefonu kapatmam gerek. Meşgulüm, Ben.”

Luca elini kadınlığıma bastırıp üç parmağını sertçe içime kaydırduğunda dudaklarımdan alçak sesli bir inilti kaçtı.

“Kapatma lütfen,” dedi Ben yalvarırcasına. Neyse ki ne hâlde olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu.

“Bırak konuşsun,” diye fısıldadı Luca. “Derdi neymiş öğrenelim,” diye ekledi, parmaklarıyla beni acımasızca becermeye devam ederek. Dilini boylu boyunca ıslaklığımda gezdirdiğinde kanepem minderine doğru inledim. Dağılmış kıyafetlerim, havadaki kışım ve mindere gömdüğüm suratımla dışarıdan nasıl göründüğümü hayal bile edemiyordum.

“Seni hâlâ seviyorum, Val. Aradan geçen yıllara rağmen aklımdan bir an bile çıkmadın. O zamanlar aptal ve toydum ama artık öyle bir adam değilim. Bana bir şans daha verirsen her şeyi telafi edeceğim.”

Kocam dilini klitorisimin etrafında döndürmeye başladı. Beni en çok istediğim şeyden bilerek esirgediğinin farkındaydım. Kalçamı kıpırdatıp onu olmasını istediğim yere getirmek için elimden geleni yapsam da o kıs kıs gülerek beni kanepeye bastırdı. Parmakları G noktama sürterken diliyle beni çıldırtıyordu. Böyle devam ederse dakikalar içinde boşalacağımı o da biliyordu.

“Lütfen,” diye inledim.

“Ne lütfen?” dedi Ben. “Söyle bana, Val. Senin için ne yapabilirim? Hatalarımı nasıl telafi edebilirim? Beni affettiğin müddetçe her şeye razıyım.”

Luca kıkırdarak diliyle klitorisimi dürttüğünde vajinam nabız gibi atmaya başladı. “Bak,” diye mırıldandı. “Sana bir soru soruyor, Valentina.”

Kasıklarımı yüzüne daha sert bastırdığımda nihayet bana istediğimi verdi. Parmakları kadar acımasızca hareket eden dili beni doğruca orgazmın kıyısına sürükledi.

“Benim için boşalmak mı istiyorsun, Valentina?” diye fısıldadı.

“*Evet!*” diye inledim.

“Söyle yeter,” dedi Ben telaşla. “Ne istersen.”

Luca gülerek sert dil darbeleriyle klitorisime işkence etmeye devam etti. Kaslarım en sonunda parmaklarının etrafında gerilmeye başladı. Kendimi daha fazla tutamayarak, “Luca,” diye inledim. “Tanrım, *Luca.*”

“Aferin kızıma,” dedi Luca. O da fısıldamayı bırakmıştı. “Çok uslu bir kızsın, Valentina. Söylesene, bebeğim. Aletimi istiyor musun?”

“Evet,” diye sızlandım. Kadınlığım hâlâ zonkluyordu. “Lütfen, Luca. Lütfen becer beni. Sana ihtiyacım var.”

Saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekerek sırtımı bir yay gibi gerdi ve aletinin başını içime soktu. “Daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim?” diyerek kendini biraz daha itti. “Beni sevdiğini söyle, Valentina. Belki o zaman aletimi içine biraz daha itip itemeyeceğimi düşünürüm.”

Saçımı çekmesi bütün sinir uçlarımı harekete geçiriyordu. Dizginleri ona vermek tek kelimeyle harikaydı. “Seni seviyorum, Luca,” dedim yalvarırcasına. “Seni çok seviyorum. Lütfen. *Lütfen.*”

Tek hamlede tamamen içime girince ikimiz de inledik. “Siktir,” diye homurdandı Luca. Kalçamı sımsıkı kavrayıp beni sertçe becermeye koyuldu. “Kiminsin söyle bana, Valentina.”

“Seninim,” diye inledim. “Her şeyimle seninim. Sadece seninim.”

“Aferin kızıma,” dite mırıldandı. Telefonuma uzandığında bir an ne yaptığına anlam veremedim. Ben tamamen aklımdan çıkmıştı.

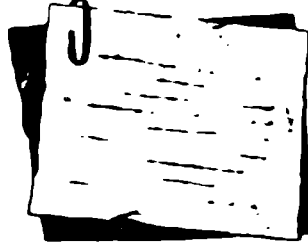
Luca kendini içime itmeye devam ederken omzumun üzerinden ona bir bakış attım ve telefonumu kulağına koyduğunu fark ettim. “Sana meşgul olduğunu söyledi, değil mi? Yeterince dinledin mi yoksa benim için tekrar boşaldığını duymak ister misin?” diye sordu. Temposu yavaşlamış olsa da gözleri benimkilere kenetlenmişti ve yüzü saf bir tatminle dolup taşıyordu.

Çağırımı sonlandırıp telefonumu bir kenara fırlattı ve bütün dikkatini tekrar bana vererek beni öncekinden daha sert, daha hızlı hamlelerle becermeye başladı. “Seni uyarmıştım,” dedi. “Elimden çekeceğin var demiştim.”

İçimden tamamen çıkıp gerisin geri girdiğinde ona gülümsedim. “Böyle yapacaksan bir ömür bunu çekmeye razıyım.”

Elli Bir

VALENTINA

Yeni ofisime hayretler içinde bakarken kendi kendime gü-lümsedim. Yıllardır Stephen'ın ofisine imrenir dururdum. Ne zamandır onun işini yapmama rağmen bunun karşılığını göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hayallerim gerçek olmuştu.

“Kariyer basamaklarını patronunla yatarak tırmanmış olmaktan gurur duyuyor musun?”

Arkamı döndüğümde karşımda Ben'i buldum. Suratı bastırmaya çalıştığı öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti. “Ben,” diye mırıldandım. Birkaç gün önceki telefon görüşmemizi hatırlatmasıyla benim yanaklarım da al al oldu. O günden beri karşılaşacağız diye ödüm kopuyordu ve böyle bir utançla nasıl başa çıkacağımı düşünüp duruyordum. Luca'nın aklımı ondan başka kimseyi önemsemeyecek kadar başımdan alması ne tuhaftı. Kontrolümü pek sık kaybetmezdim ama söz konusu Luca olduğunda hepsi uçup gidiyordu.

“Meğer ne sürtükmüşsün de haberim yokmuş, Val. Bu pozisyonu bu kadar çok istiyorsan Luca Windsor'a gitmene hiç gerek yoktu. *Bana* gelmeliydin. Bana bir şans daha verirsen yarıştan çekileceğimi sana söylemiştim. Neden onun gibi bir herifin koynuna girdin? Neden kendini bu kadar alçalttın?”

Bana öyle müthiş bir tiksintiyle bakıyordu ki kendimi tutamayıp güldüm. Bunu başarmam biraz zaman almış olsa da artık ne o ne de beni inciteceğini sandığı sözleri zerre umurumda değildi. Evet, telefonunu hiç açmamam gerekirdi ama *kocamla* geçirdiğim keyifli zaman için kendimi kötü hissetmeyecektim. “Kendimi mi alçaltmışım? Evet, sanırım öyle de diyebiliriz. Sen göremiyordun tabii ama kanepeye domalmıştım.”

Ben’in gözleri öfkeyle parladı ve bana doğru bir adım attı. “Doğruyu söyle, Val. Sana şantaj mı yapıyor? Ettiği sözler, seni yalvartıp durması. Sen böyle biri değilsin.”

Sırıtarak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Beni hiç boşaltamamış olman Luca’nın da boşaltamadığı anlamına gelmez, Ben. Öyle davrandığıma hiç şahit olmadın çünkü beni hiçbir zaman Luca gibi tahrik edemedin.”

İfadesi saf bir acıyla dolsa da itirafıma pişman olacak değildim. “Unvanını bedenine kazanmış olmaktan biraz olsun rahatsızlık duymuyor musun? Burada çalıştığın müddetçe Luca seni kullanacak. Her buyuruşunda şahsi fahişesi gibi dizlerinin üzerine çökmeye devam mı edeceksin?”

“Öyle deyince bir düşündüm de,” dedim. “Daha önünde hiç diz çökmedim.” Kaşlarım çatıldı, bunu bir an önce yapmam gerekiyordu. “Hiç adil değil. İlk fırsatta bunu telafi etmem gerek.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” diye çıkıştı Ben. “Bu sadece ona özel mi yoksa bütün üstlerinle düşüp kalkıyor musun? Bu genç yaşında buralara gelmeni buna mı borçlusun?”

Ona gülümsedim ve başımı keyifle iki yana salladım. “Öyle olsaydı seninle yarışmaya tenezzül bile etmezdim. İşi direkt kapardım. Bana karşı kaybettiğini kabul etmek bu kadar mı zor?” Ben’in hayret dolu bakışlarına daha fazla dayanamayıp bir kahkaha patlattım. “Bizzat Luca’nın büyükannesi Anne Windsor tarafından işe alındığımdan haberin var mı? Ona gidip bu pozisyonu istediğimi söylesem şıp diye terfimi alırdım. Şirketin en büyük hissedarı ve tam yetkiye sahip. Seninle

yarışmam bile elimin altındaki bağlantıları *kullanmadığının* kanıtı. Hem biricik babacığın olmasaydı şu an karşımda bile duruyor olmazdın. İki yüzlülük etme.”

Dişlerini sıkıp başını iki yana salladı. “Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın,” dedi. “Ben de seni yere göğe sığdıramıyordum. Tanıdığım hiçbir kadına benzemediğini düşünüp seni kaybettiğime kahroluyordum. Asla olmayacağını söylediğin şeyin ta kendisi olmuşsun. Zengin heriflerin orospusuna dönmüşsün. Eninde sonunda senden bıkacak ve zamanı geldiğinde rezil oluşunu büyük bir keyifle izleyeceğim. Bu işi nasıl onun sayesinde aldıysan günün birinde onun yüzünden kaybedeceksin.”

Giderek daha aşağılık bir hâl alan suçlamaları karşısında yüzümdeki gülümseme silindi. Annemle babamın arasında geçenleri ve bunun canımı ne kadar yaktığını iyi biliyordu. Nasıl karşıma geçip geçmişi bana karşı bir silah olarak kullanabilirdi?

“Ömrünün geri kalanı da böyle geçecek.” Luca’nın sesini duymamla başımı kaldırdım. Ofisimin kapısından içeri girip masama doğru yürüdü. Elinde metalden yapılmış bir isimlik tutuyordu. “Ömrünün geri kalanı boyunca onu kaybettiğine kahrolacaksın çünkü haklısın, Ben. Valentina tanıdığın hiçbir kadına benzemiyor.”

Benim için yaptırdığı isimliği masamın üzerine bıraktığında Ben’le dudaklarımızdan aynı anda bir şaşkınlık nidası döküldü. Üzerinde, *COO Valentina Windsor*, yazıyordu.

Luca durgun bakışlarını bana çevirdi. “Belki de üzerine, *Luca’nın Şahsi Fahişesi Valentina Windsor*, yazdırsam daha iyi olurdu. Bunu nasıl akıl edemedim? Evimizdeki ofisimiz için bir tane daha yaptırsam mı acaba?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama hemen sonra dudaklarımdan şaşkınca bir kahkaha döküldü. Luca bir çırpıda bütün acımın uçup gitmesini sağlamıştı. Kolunu belime dolayıp gülümseyerek beni kendisine çekti. “Seni seviyorum,” dedi. “Seninle hayal bile edemeyeceğin kadar gurur duyuyorum. Umarım bunu biliyor-

sundur. Bu pozisyonu en çok hak eden kişiydin ve şirketimizi yepyeni başarılarla ulaştıracağından adım gibi eminim. Windsor Finans da ben de sensiz bir hiç olurduk.”

Başımı minnetle sallayarak ona teşekkür ettim. Luca isimliğe hâlâ bön bön bakan Ben’e döndü. “Karımın yardımımıza muhtaç olmadığını bildiğimden sesimi çıkarmadım ama sana gösterdiğim sabrın sonuna geldik. Geçen gün telefonda her şeyi netleştirdik sanıyordum ama belli ki satır aralarını okumaktan bile aciz aptalın tekisin. Valentina *benim*. Karımı göz ucuyla görmeyen bile ona fazla yaklaştığın anlamına gelir. Sabırlı bir adam olduğum söylenemez. Bir daha seni onun etrafında görürsem sırra kadem basmanı sağlarım.” Elini saçlarının arasından geçirip gözlerini kıstı. “Artık karımın etrafında pervana olmanı gerektirecek bir sebep de kalmadı. Sefil varlığıyla onun güzel canını sıkmanı istemiyorum. Güzel gözleri seni görsün istemiyorum.”

Ben’in bakışları benimkilerle buluştu. Az önceki öfkesi yerini umutsuzluğa bırakmıştı. “Onunla evlisin,” dedi usulca.

“Sadece *fahişe* olmadığım için üzölmüş gibisin.”

Ben saçlarını çektiirdi. Hezimete uğramış gibiydi. “Neden bana söylemedin?”

“Neden söyleyecektim ki? Bana hesap sormak ne haddine?”

Luca beni onaylarcasına mırıldandı. Sözlerimin hoşuna gittiği ortadaydı. Zaman zaman başvurduğu bu gövde gösterilerini tatlı bulmam ne tuhaftı.

“Madem evliydiniz neden bu kadar uğraştık ki? Pozisyonun kimin olacağı başından beri belliymiş.”

Luca belimi daha sıkı kavrarken başımı iki yana salladım. “Çünkü ben özel hayatımla işimi birbirine karıştırmam. Bu iş almamın Luca’yla hiçbir ilgisi yok. Bunu *hak ettiğim* için COO oldum. Bunu anlamakta güçlük çektiğinin farkındayım, Ben ama gerçek bu.”

Ben ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi öylece suratıma baktı. “Çık dışarı,” dedi Luca. “Seni bir daha karımın ofisinin etrafında görmeyeyim. İstifanı kendi ellerinle vermeni şiddetle tavsiye ederim ama beklemeye de razıyım. Bu pasparlak zekânla kapının önüne konman an meselesi zaten.”

Ben bana son bir bakış atıp arkasını döndü. Pişmanlığı yüzünden okunuyordu. Gidişini izlerken sanki bir defter kapınıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Sadece beni aldatmış olması değil, bir zamanlar onun kadar berbat bir insana âşık olacak kadar aptal olduğumu düşünmek de canımı acıtiyordu.

Ben gözden kaybolduktan sonra Luca’ya dönerek, “İsimliğin masamda duramayacağını farkındasındır umarım,” dedim.

Kocam iç geçirerek metale bir bakış attı. “Şimdilik,” diye fısıldadı. “Zamanı gelene kadar onu bir kenara kaldırabilirim, Valentina. Senin için sabredebilirim.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Evliliğimizi gizli tutmak anlaşmamızın temel prensibiydi. Bunu herkese açıklamak bizim için ne anlama gelirdi?

LUCA

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu karım, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Sierra, Raven ve Alanna terfimi kutlamak için uğrayacaklardı.”

Başımı iki yana sallayarak onu helikoptere doğru götürmeye devam ettim. “Önümüzdeki hafta görüşmeyecek miydiniz? Bugün seni kimseyle paylaşmak istemiyorum, bebeğim.”

Kızlar aylık buluşma günlerini poker gecemize denk getirmişlerdi. Hâliyle karımla vakit geçirmek için birkaç gün daha dişlerini sıkabilirlerdi.

“Peki,” dedi Valentina. “Hiç değilse neden bugün gelemeceklerini öğrenebilir miyim?”

Kız kardeşimin bitmek tükenmek bilmeyen şikâyetleriyle başımın etini yiyeceğini düşününce inledim. İki haftada bir bana Valentina’yı eskisi kadar göremediğinden yakınan hakaret dolu e-postalar gönderiyordu. Anladığım kadarıyla Ares de Raven konusunda aynı şeyden mustarıptı. Günün birinde kız kardeşimle evlenecek ahmak herife şimdiden acıyordum.

Helikopterimize binmesine yardım ederken Valentina’nın dudaklarında bir sırıtiş belirdi. “Söyle hadi,” diye bağırdı gürültüyü bastırmak için. “Nereye gidiyoruz?”

Kemerini bağlarken bakışlarım bir an için alyansına kaydı. Son zamanlarda onu daha sık takmaya başladığı dikkatimden kaçmamıştı ve yüzüğü ne zaman parmağında görsem gülümsemeden edemiyordum. “Sabret biraz.”

Alçalmayla yüzünde beliren şaşkınlık ve hayranlığı pürdikkat izledim. Sadece gözlerindeki o bakış bile bu yerin gerçekten var olup olmadığını, kime ait olduğunu bulmak için kıcımı yırtmama değerdi.

Pervane durur durmaz helikopterden indim ve karıma dönerek kollarımı iki yana açtım. Valentina kıkırdayarak üzerime atladığında onu yakaladım ve etrafımızda döndürüp yere bıraktım.

Önümüzdeki çarşaf gibi suya ve bir şekilde gölün tam göbeğinde bir başına büyüyüp serpilmiş kocaman ağaca bakarak, “Rüya mı görüyorum?” dedi. “Sanmıştım ki... Bu nasıl gerçek olabilir?”

Valentina manzarayı izlerken ben onu izledim. Gözlerimi üzerinden alamıyordum. Yıllar önce yatak odasının duvarına astığı fotoğrafın gerçeğini gördüğünde ne yapacağını merak ediyordum ve itiraf etmem gerekirse tepkisi beklediğimden daha iyiydi.

“Gel hadi,” diyerek elini tutup onu bizi bekleyen kanoya götürdüm. “En sevdiğin ağacı bir de yakından görelim.”

“Bunu yapabilir miyiz ki?” diye sordu. “Burası özel bir mülke benziyor. Sorun olmayacağından emin misin?”

Ona gülümseyerek sözlerini başımla onayladım. “Artık bir Windsor mülkü. Senin için satın aldım, bebeğim.” Xavier’ın tapuyu bana devretmek için astronomik bir ücret isteyeceğini sanmıştım ama kurnaz herif benden sadece bir iyilik borcu istemişti. Onu arkadaşım olarak görsem de kardeşlerim dışında kimseye güvenmezdim. Borcunun karşılığını en olmadık zamanda talep edeceğinden ve isteğinin bana üç beş kuruştan daha fazlasına patlayacağından hiç şüphem yoktu.

Yine de hepsi Valentina'nın yüzündeki gülümsemeye değeri. Onu hiç böyle şaşkın görmemiştim. Ağaca doğru kürek çekerken bakışlarım ona kenetlenmiş gibiydi. Ben bile manzaranın son derece göz alıcı olduğunu inkâr edemezdim. Ağacın köklerinin altında neredeyse hiç toprak parçası yoktu ve gerçekten de gölü yarıp çıkmış gibi duruyordu. Durgun suyun yüzeyini kaplayan gökyüzünün ve ağacın yansıması da bir o kadar nefes kesiciydi. Bu manzaranın Valentina'ya neden bu kadar ilham verdiğini anlayabiliyordum.

Ağaca yaklaştığımızda kürekleri bıraktım ve arkama yaslanıp karımı izlemeye koyuldum. O manzaranın, bense onun güzelliğinin tadını çıkarıyordum. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok," diye mırıldandım ondan ziyade kendi kendime.

Valentina bana dönüp gülümsedi. Gözleri kalbimden taşan sevginin aynısıyla doluydu. "Teşekkür ederim. Bu... bu en büyük hayalimdi."

Elini tutup avuçlarımın arasına aldım. "Bundan böyle bütün hayallerini gerçeğe dönüştüreceğim."

Sırıttı, gözleri parıldadı. "Ben de seninkileri, Luca."

Başımı iki yana sallayıp elini dudaklarıma götürdüm. "Çoktan yaptın zaten," diye mırıldandım. "Beni sevdiğini söylediğin an bütün hayallerimi gerçeğe dönüştürdün."

Valentina'nın yanakları al al oldu. Bakışlarını kaçırsa da yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ona doyamıyordum. Hayatımızın geri kalanı boyunca onu böyle güldürmek istiyordum. "Aslında bir düşündüm de... benim için yapabileceğin bir şey daha var," dedim. Sesimin belli belirsiz titremesine engel olamadım.

Karımın meraklı bakışları tekrar benimkileri buldu.

"O anlaşılmayı hiç imzalamamış gibi yapabilir miyiz?" diye sordum. Bütün vücudum gerginlikten kaskatı kesildi. Valentina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve birkaç saniye önceki mutluluğu tereddüdün gölgesinde kaldı. "Hayatta hiçbir şeyin garantisi

yok, Valentina. Evet, bazen işler yolunda gitmez ama insan sırf bu yüzden bütün ömrünü korku içinde yaşayarak ya da sürekli en kötüsünü bekleyerek geçiremez. İstedğim şeyin senin için zor olduğunun farkındayım, bebeğim. Neden bu kadar korktuğunu biliyorum ama korkuların asla gerçekleşmeyecek. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, sana asla ihanet etmeyeceğim. Asla senden başka kimseyi istemeyeceğim.”

Valentina bakışlarını kucağındaki ellerine dikti. Endişesi yüzünden okunuyordu. Onu bize bir şans vermeye nasıl ikna edebilirdim? “Başlarda ikimizin de çıkarlarına hizmet eden bir mantık evliliğinin en iyi seçeneğimiz olduğuna ikna olmuştum. Kafa karışıklığına ya da incinmeye yer bırakmamak için anlaşmamızın şartlarını net bir şekilde belirlememiz gerektiğini düşünmüştüm. Ama sonra hayatın siyah ve beyazdan ibaret olmadığını fark ettim. Senin için her türlü riski göze almaya hazırım. Beni sadece bir Windsor olduğum için istemediğinden, ortada bağlayıcı bir kâğıt parçası olmadan da birlikte mutlu olacağımızdan eminim. Elimdeki avucumdaki her şeyi kaybetsem bile yanımda olacağına inanmak istiyorum. Karşılığında sen de bana ve evliliğimize inanacak mısın? Bize bir şans verecek misin? Lütfen bana önüme ne tür seçenekler çıkarsa çıksın daima seni seçeceğimi kanıtlamam için bir şans ver.”

Valentina öylece bana bakarken zaman durmuş gibiydi. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Hiç böyle büyük bir riske girmemişim. Hiçbir şeyi Valentina’nın koşulsuz sevgisini istediğim kadar istememişim. Bana hayır derse bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“Böyle anlaşmamıştık,” dedi yalvaran gözlerle. “Birbirimize âşık olduğumuzu düşünsek bile anlaşmamız sona erdiğinde her şeyin biteceği konusunda hemfikir olmuştuk.”

“Anlaşmayı siktir et,” dedim hararetle. “O aptal kâğıt parçasını unut gitsin, bebeğim. O yalnızca korkunun ve güvensizliğin bir sembolüydü. Aramızda böyle şeylere yer olmamalı. Yarın

hiç inmeyecek bir uçağa binebilirim, Valentina. Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi olmasa da sana tek bir şeyin garantisini verebilirim: Nefes aldığım müddetçe seni seveceğim.”

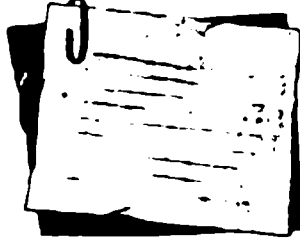
Valentina alyansına bir bakış atıp titrek bir nefes aldı. “O hâlde bana bir söz ver, Luca. Beni asla terk etmeyeceğine söz ver. Korkularım eninde sonunda ağır basıp seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda bile bizim için savaşacağına söz ver. En ufak bir umut ışığı göremiyorken bile bizden vazgeçmeyeceğine söz ver.”

Ona gülümseyerek elini dudaklarına götürdüm. “Yapmayacağım tek şeyin gitmene izin vermek olacağına söz veriyorum. Ne olursa olsun.”

Bakışlarında saklı bariz korkuya rağmen başıyla onayladığında içim rahatladı. Valentina bize bir şans vermişti ve bundan bir an bile pişmanlık duymayacağından emin olacaktım.

Elli Üç

VALENTINA

İlk kez parmağında alyansıyla ofisime yürürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Henüz kimse bir şey fark etmemiş, ettiyse de bir şey söylememişti. Bu içimi mi rahatlatmalıydı yoksa beni hayal kırıklığına mı uğratmalıydı emin olamıyordum.

Alacağımız tepkilerden korkuyordum. Bilhassa da evliliğimizi COO olmamın hemen ardından açıklayacağımız düşünüldüğünde. Yine de Luca'yı daha fazla incitmekten duyduğum korku bunu gölgede bırakıyordu.

Kısa bir tereddüdün ardından Luca'nın benim için yaptırdığı isimliği alıp masama koydum. *COO Valentina Windsor*.

Adımın arkasına gelen *Windsor* soyadını görmek bir zamanlar içimi değersizlik hissi ve korkuyla doldururdu ama artık hepsi geçmişte kalmıştı. Dudaklarımdan küçük bir kıkırtı kaçtı ve heyecandan ne yapacağımı bilemeyip yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bunu Luca'ya göstermem gerekiyordu. Bana o karşı koyamadığım gurur ve sahiplenici ifadeyle bakacağından adım gibi emindim.

Masamın üzerindeki pembe yapışkanlı not kâğıtları gözüme iliştiğinde bir kahkaha patlattım. Kendimi en son zaman bu kadar özgür ve mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum bile. Bir an

önce işe koyulmam gerektiğinin farkındaydım ama öncesinde yapmam gereken bir şey vardı.

“Günaydın, Val!” dedi Jane, ben eski masamın yanından geçerken. Eski görevlerimi kişisel asistanlar ve operasyon müdürlerinden oluşan koca bir ekip devralmıştı. Kısa süre öncesine kadar bir başıma yaptığım işlerin artık altı kişi tarafından yürütüleceğini öğrendiğimde şaşkına dönmüştüm. “Patron on beş dakika içinde toplantıya girecek. Bu sabah pek boş vakri olduğunu sanmıyorum.”

Luca’nın ofisine girerken ona sıırıttım ve başımı sallayarak teşekkür ettim. Luca başını bilgisayar ekranından kaldırdı ve benim geldiğimi fark etmesiyle yüzündeki ciddi ifade yerini bir gülümsemeye bıraktı. “Çoktan çıktığını sanmıştım,” diye mırıldandım. Asistanı benken toplantı odasına hep en az on dakika erken giderdik. “Özene bezene hatırladığım rutinleri şimdiden bozduğunu söyleme sakın.”

Luca arkasına yaslandı ve bakışlarını üzerimdeki kırmızı bluzda gezdirdi. Gözleri göğüs dekoltemde oyalanırken, “Ben yokken ofisimde ne yapmayı planlıyordun?” diye sordu.

Ona doğru yürüdüm ve arkamda sakladığım pembe not kâğıdını ortaya çıkardım. “Bunu ekranına yapıştıracaktım,” diye mırıldandım kâğıdı özenle yerine bırakırken. “Sürprizimi mahvettin.”

*Seni seviyorum
-Bayan Windsor.*

*Not: Sana itiraf etmem
gereken bir şey var. Toplantıdan
sonra odama gel.*

Yazdıklarımı okurken Luca'nın gözleri neşeye parıldadı. "Şimdiye dek en sevdiğim notun bu oldu," diye mırıldandı. Yüzünde tam da beklediğim gibi sevgi dolu, gururlu ve sahip-
lenici bir ifade vardı.

"Neymiş şu itiraf?" diye sordu elimi tutarak. Alyansımın parmağımda olduğunu fark etmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çıkarmamışsın," diye fısıldadı şaşkınlıkla. Yüzüme bir bakış atıp koltuğundan kalktı. Kolunu belime doladı. "Kabul etmiştin ama ne kadar ciddi olduğunu kestirememiştim. İşleri ağırdan almak isteyeceğini düşünüyordum ve seni hazır olmadığın bir şeye zorlamaktan korkuyordum. Bu... Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin."

Benimkinin aksine yüzüksüz elini kaldırıp kaşlarımı çattım. "Sözümünden döndüğümü ne zaman gördün?" diyerek avucunu yanağıma bastırdım. Bir an için gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. "Böyle olmayacak."

Elini bırakıp kravatını kavradım ve arıği düğümü tek hamlede çözdüm. Luca belimi daha sıkı kavrayıp dudağını ısır-
dı.

Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek boynundaki zinciri kaldırdım. "Artık buna gerek olmayacak," dedim. Zincirin klipsini açarken içimdeki son şüphe kırıntıları da kaybolup gitti. Alyansını alıp kocaman bir gülümsemeyle parmağına geçirdim.

"Emin misin?" diye sordu tereddütle. "Bunun geri dönüşü yok, Valentina. Seni asla bırakmayacağım ve adın bundan böyle daima Windsor soyadıyla anılacak."

İnsanlar benim yüzüğümün bir aile yadigarı ya da hediye olduğuna inanabilirdi ama Luca'nınkinin bir alyans olduğu ayan beyan ortadaydı. Birkaç saat içinde dedikodular ağızdan ağıza bütün şirkete yayılacaktı.

Onu başımla onayladım. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum, Luca. Kafamda en ufak bir şüphe yok. İlişkimizi özgürce yaşayalım istiyorum."

Luca elini saçlarımin arasına geçirip beni sertçe kendine çekti. Dudaklarıma yapışıp beni öyle büyük bir çaresizlikle öptü ki bütün mantığım uçup gitti. Geri çekildiğinde yavaş ve tutkulu dokunuşunun etkisiyle arzudan titrer vaziyetteydim. Alnını benimkine yasladı. Nefes nefeseydi. “Toplantıyı hemen iptal ediyorum.”

Kıkırdayarak dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. “Hayatta olmaz.”

“Lütfen?”

Alt dudağını ısıtıp ağzının kenarına bir öpücük daha kondurdum. “Aklından bile geçirme.” Luca inleyip bana yalvarırcasına baktığında güldüm. “Toplantın bittiğinde ofisime uğra da şu itirafı öğren.”

Kocam tek kaşını kaldırıp başını iki yana salladı. “İlla beni meraktan çatlatacaksın, değil mi?”

Kocaman bir gülümsemeyle ondan uzaklaştım. “Herhâlde.”

Arkamı dönmemele yuvalarından fırlayacakmış gibi görünen gözleri ve beş karış açılmış ağızlarıyla bizi izleyen üç asistanla göz göze geldiğimde yüzümdeki gülümseme soldu. Bizi... görmüşler miydi yoksa? “Tanrım.” Nasıl aklımdan çıkmıştı? Eski masam doğruca Luca’nın ofisine bakıyordu.

Luca güldüğünde ona pis bir bakış attım ama bana mısın demedi. Zevkten dört köşe olmuş vaziyette, “Nihayet,” dedi.

Ofisinden çıkarken suratım alev alev yanıyordu. Yüzleri en az benimki kadar kızarmış asistanların hepsi bakışlarım kaçırdı. Ofisimin güvenli duvarları arasına dönüp koltuğuma otururken bile sersem gibiydim.

Luca gerçekten de bütün buzlarımı eritiyordu. Onun yanındayken sonsuza dek kaybettiğimi sandığım o eski hâlime dönüveriyordum. Bu kadar mutlu olmak başıma iş açacak mıydı? Bunun sonsuza dek sürmesini dilemek çok muydu?

İç geçirdim, e-postalarımı kontrol etmeye başlamamla keyfim biraz kaçtı. Görünüşe göre Jessica, satın alma süreciyle bizzat

Luca ilgilenmedikçe teklifimizi değerlendirmeyi reddediyordu. Bu isteğinin beni huzursuz etmesinden nefret ediyordum. Kocama güvenmek istiyordum. Luca bunu herkesten çok hak ediyordu.

“Valentina.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp saate bir göz attım. “Luca? Ofisinden çıkmamın üzerinden daha on beş dakika geçti.”

Omuzlarını silkerek içeri girdi. “Gereksiz bir toplantıydı zaten. E-postayla pekâlâ halledilebilecek bir mevzuymuştu. Her şeyi hızlıca tartışıp...” Bakışları masamdaki isimliğe iliştiğinde sözünü yarım bıraktı.

“Siktir,” diye inledi. Yüzündeki ifade bir ömür aklımdan silinmeyecekti. Masamın önüne geçip parmaklarını metale oyulmuş harflerin üzerinde gezdirdi. Demek saf mutluluk böyle görünüyor, böyle hissettiriyordu.

“Şu itiraf,” dedi. Bakışları sanki gözlerini isimlikten alamıyormuş gibi bir ona bir bana kayıyordu. “Neymiş öğrenelim bakalım.”

Luca bana böyle baktığında bütün endişelerim diniyordu. Ona ilişkimize bir şans vereceğime dair söz vermiştim ve sözümü tutacaktım. Masamın üzerinde duran kumandayı kapıp ofisimin saydam camlarını buzluğa çevirdim. Önceki hataya tekrar düşmeyecektim. Luca’nın gözleri hafifçe açıldı ve muzip bir sırıtışla bana doğru yürümeye başladı.

“Beni affedeceğine söz ver,” diyerek yerimden kalkıp onu koltuğuma ittim.

Luca mest olmuş vaziyette arkasına yaslandı. “Affetmeyeceğim bir şeyi asla yapmazsın.”

“O kadar emin olma.” Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde kaşları kalktı. “Bu yıllardırilmekilmek işlediğim bir oyundu. Seni çok fena kandırdım.”

Bir an için yüzünde tereddüt dolu bir ifade belirse de ellerimi dizlerine koyduğumda gülümsedi. “Neymiş o oyun?”

Ellerimi ağır ağır uyluklarına kaydırırken gözlerimi onun-
kilerden bir an bile ayırmadım. Gülmemek için kendimi zor
tutuyordum. “Luca... pembeyi hiç sevmiyorum.”

Luca bir kahkaha patlatıp bir elini saçlarımla arasına geçirdi.
“Ne? O fosforlu kalemler ve notlar neydi o zaman? Kalemler ve
ataşlar? Pembe kâğıda bastığın toplantı özetleri?”

Pantolonunun düğmesini açıp aletini kavradım. Çoktan
sertleşmiş olması içimi bir tatmin hissiyle doldurdu. Dudak-
larımı yalayıp başını ağzıma götürdüm. “Hepsini pembeden
nefret ettiğini bildiğim için yaptım. Özür dilerim, bebeğim.
Seni böyle kandırdığım için bir cezayı hak ediyorum, değil mi?”

Aletini dudaklarımla arasına iterek, “Evet,” dedi. “Hak
ediyorsun.”

Onu santim santim ağzıma alıp bir yandan da dilimle
kışkırtırken saçlarımla avuçladı. Beni bu kadar çok istediğini
bilmek içimdeki arzuyu daha da körüklüyordu. Böyle arzulan-
mak insanı özel hissettiriyordu.

“Benim güzel yalancım,” diye mırıldanarak aletini ağzımdan
çıkardı. Hayal kırıklığıyla sızlandığımda ayağa kalkıp sııttı.
Başım kasıklarıyla aynı hizadaydı. Luca aletini kavradı. Gözle-
rimi parmağındaki alyanstan alamıyordum. “Bana çektiirdiğin
eziyetin bedelini sana yüzünü becererek ödeteceğim.”

Elini saçlarıma geçirip aletini nazikçe dudaklarımla arasına
itti. Başımı sıkıca kavrayarak ağzımı becermeye koyuldu. Luca
böyle teslim olduğum tek insandı ve bunu biliyor, durumdan
muazzam bir zevk alıyordu.

“Seni çok seviyorum,” diye inleyip kasıklarını ağzıma daha
sert, daha hızlı itmeye başladı. Temposunu artırsa da beni öğürt-
memeye ya da nefesimi kesmemeye özen gösteriyordu. Bakış-
larımı ona çevirdiğimde bana hayran hayran bakan gözleriyle
karşılaştım ve aletini daha sert emdim.

SÖZDE EVLİLİK

Kimseye verecek bir kalbim kalmadığını sanıyordum ama belki de bunun nedeni Luca'nın onu ben farkına bile varmadan önce çalmış olmasıydı.

Elli Dört

LUCA

Cep saatime şöyle bir bakıp içine yerleştirdiğim Valentina'nın fotoğrafına gülümsedim. Babam bir keresinde saatini evlendiğimde bana vereceğini ve içine karımın bir fotoğrafını koymam gerektiğini söylemişti. Annemin eski, solmuş fotoğrafını değiştirmeye gönlümün el vermeyeceğini sanmıştım ama ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

Saate her baktığımda karımın yüzünü görmek olaylara farklı bir açıdan bakmama, bütün bunları ne için yaptığımı anımsamama yardımcı oluyordu. Verimli geçmeyen her saniyenin onunla geçirebileceğim zamandan yediğini hatırlatıyordu. Burada oturmaktan rahatsız olmamın nedeni de tam olarak buydu.

"Sunduğunuz fiyatın gayet yerinde olduğunu söylemem gerek," dedi Jessica.

Saatimi kapayıp iç geçirdim. "O zaman neden teklifimizi kabul etmek yerine benimle bulaşmakta bu kadar ısrar ettin?"

Jessica'nın gözleri birkaç dakikada bir alyansıma kayıyordu. Yüzünde okunamaz bir ifade vardı. Evlenip evlenmediğini sormak istediğini biliyordum ama şaşırtıcı olsa da kendini tutmayı başarmıştı. Onun yüzüne bakmak kadar Valentina'nın bu toplantıya katılmamı istemesi de canımı sıkıyordu.

Karımın bunu neden yaptığının farkındayım. Evliliğimize gerçekten bir şans verdiğini, korkularına rağmen bana güvenmeyi seçtiğini göstermeye çalışıyordu. Özel hayatımızla iş hedeflerimizi birbirlerinden ayrı tuttuğumuzu kanıtlamak derdindeydi ama ben bunu istemiyordum.

Herifin biri ne zaman dibine girse tıpkı benim gibi onun da tepesinin atmasını istiyordum. Söz konusu ben olduğumda kendini kaybetmesini, kıskançlık edip mantıksız davranmasını istiyordum. Arada bir benim gibi delilik sayılacak işlere kalkışmasını istiyordum. Onun da beni benim onu sevdiğim gibi sevdiğini, onu çıldırttığımı bilmeye ihtiyacım vardı.

“Neden seninle yüz yüze görüşmek istediğime dair bir fikrin yok mu gerçekten?”

İç çekerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Hayır ve dürüst olmak gerekirse pek umurumda da değil. Teklifimizi reddetmen hiçbir şeyi değiştirmmez. Metric’i satın alma fikri benden çıkmadı zaten. Sırf öyle istedikleri için karşında oturuyorum.”

Bir an önce eve dönmek istiyordum. Bu saçmalığa yarım saattir katlanıyordum ve karımı özlemiştim. Başta Valentina’nın da bize katılacağını, *eski sevgilimle* baş başa bir akşam yemeği yememe hayatta müsaade etmeyeceğini düşünmüştüm ama yanıldığım ortadaydı. Kapıdan içeri girmediği andan itibaren sinirim gitgide katlanıyordu.

Tedirginliğimi hâlâ üzerimden atamamıştım. Valentina’nın fikrini değiştirmesinden ya da hislerimizin tam anlamıyla karşılıklı olmamasından korkuyordum. Benim aksime işimizle özel hayatımızı birbirinden böyle kolayca ayrı tutabilmesi sinirime dokunuyordu. Ben onu mutlu edecekse şirketimin çökmesini bile seve seve izleyebilecekken o, bir satın almadan bile taviz vermiyor, beni lanet eski sevgilimle akşam yemeğine gönderiyordu.

“O ne demek öyle?” diye sordu Jessica. “Madem kendi isteğinle burada değilsin, kimin isteğiyle geldin?”

“Benim isteğimle geldi.”

Valentina’nın sesini duymamla sırtımı dikleştirdim. Dudaklarıma ağır ağır bir gülümseme yerleşirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Karımın gözleri benimkilerle buluştu ve gördüğüm belli belirsiz şüphe içime su serpti. Bunun kulağa son derece toksik ve deli saçması geldiğinin farkındaydım ama hiçbirisi umurumda değildi.

Yerimden kalktım ve Jessica’yla oturduğumuz küçük, sıkışık masaya bir sandalye çektim. Birden yerimizin bu kadar dar olmasına şükrettim. Valentina yanı başıma oturmak zorunda kalacaktı ve bacağı onunkine değecekti.

“Adım Valentina,” dedi. “Windsor Finans’ın COO’suyum ve genişleme planlarımızdan sorumluyum.”

İki kadın tokalaştı ve Valentina yanıma oturduğunda Jessica gözle görülür şekilde gerildi. Elimi karımın uyluğuna koyup ona doğru eğildim. Dudaklarımı hafifçe kulağına değdirerek, “Aferin kızıma,” diye fısıldadım. “Yemeğimizi bastığın için bir ödülü hak ettin.”

Valentina bana döndüğünde burnu benimkine sürtündü. “Kızmadın mı?” diye fısıldadı.

“Tam aksi.”

Jessica’ya teklifimizin bir özetini uzatırken ona gülümsedim. “Geç kaldığım için üzgünüm,” dedi bütün profesyonelliğiyle. “Luca size katılmamı rica etmişti ama belirlediğiniz saat toplantıyla çakışınca yetişemeyeceğimi düşünmüştüm.”

Profesyonel iş kadını moduna girdiğinde Valentina’ya karşı koyamıyordum. Onunla uğraşmak, o buz gibi kontrolünü kaybettirmek istiyordum. Anlaşma pazarlıklarımızı yaparken fena hâlde çekici görünüyordu. Kaç toplantıyı pantolonumu zorlayan aletim ve ona dair fantezilerle geçirdiğimi tahmin bile edemezdi.

Karım teklifimizin kısa bir özetini geçerken Jessica onu izledi, bakışları hâlâ ara sıra alyansıma kayıyordu. Valentina’nın gelmesine sevinsem de kendisini Valentina *Windsor* olarak ta-

nıtmamasına biraz bozulmuştum. Belki de ödüllendirilmeyi değil, cezalandırılmayı hak ediyordu.

“Yönetimin değişmesini...” Elimi eteğinin altına kaydurdım. Vücudumu dikkat çekmemek için hafifçe ona doğru döndürürken Valentina’nın sesi titredi. “...t-talep... etmiyoruz.”

Külotunu kenara iterken anlattıklarını can kulağıyla dinliyormuş gibi ona baktım. Yanaklarının kızarmaya başladığını görebiliyordum.

“Windsor Finans’ın bünyesine katılmak Metric’e şirketimize özel ek fonlara ve araştırmalara erişim imkânı sağl...” Bir parmağımı açıklığının üzerinde gezdirdim. Her geçen saniye biraz daha ıslanıyordu. “...e-erişim imkânı sağlayacak.” Beni gözleriyle azarlayacağını sanmıştım ama Valentina bacaklarını aralayarak beni şaşırttı.

İki parmağımı içine kaydurdım. Aletimin daha önce hiç bu kadar sertleşmediğine yemin edebilirdim. Bu dünyada hiçbir şey bana o çok sevdiği kontrolünü elinde tutmaya çalışırken onu boşaltmaktan daha büyük bir keyif veremezdi.

“Bir tür ortaklık mı teklif ediyorsunuz yani?” dedi Jessica. Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Yüzünden okunan rahatsızlığı beni masanın altında neler döndüğünü bilip bilmediğini merak etmeye itti. Yoksa sadece Valentina’yla kış kışa oturmama mı bozulmuştu? Bunun profesyonelliğe zerre kadar sığmadığının farkındaydı. En ufak bir şüpheyi yer bırakmıyorduk. Valentina’yla iki iş arkadaşından öte olduğumuzu anlamaması için kör olması gerekirdi.

“Aynen öyle,” dedi Valentina. Kocaman bir gülümsemeyle kadehime uzanıp şarabımdan bir yudum aldı. Ruju bardağın ağzına bulaştı.

Başparmağımı sertçe klitorisine sürttüğümde dudağını ısırıldı. Niyetim aslında onu biraz kışkırtmaktı ama artık onu şuracıkta boşaltmak istiyordum.

Daha hızlı, daha sert darbelerle klitorisile oynamaya devam ederken bakışlarım kadehime takıldı. Boştaki elimle Valentina'nın bıraktığı ruj izini kendime doğru çevirip bardağı elime aldım ve dudaklarımı izin tam üzerine bastırarak şaraptan içtim. Kafayı ciddi ciddi karımla bozduğumdan şüphelenmeye başlıyordum.

Jessica dişlerini sıktı. Valentine sandalyesinde kıvranmaya başladı. Onu doğruca zevkin doruklarına sürüklerken yerinde duramıyordu. Kaygan kıvrımları parmaklarımı sırılsıklam ediyordu. Aletimi içine sokmak çok kolay olurdu ve onu şuracıkta becermemek için bütün irademi kullanmam gerekiyordu. Eve dönmemize daha ne kadar vardı? Valentina'nın hevesini kursağında bırakırsam toplantıyı kısa keser miydi?

Parmaklarımı daha derinlerine itip ona doğru eğilerek dudaklarımı kulağına sürttüm. "Benim için boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Valentina'nın nefesleri kesik hırıltılardan ibaretti. Yanakları al al olmuştu ve geri çekildiğimde bana bakan gözleri öyle müthiş bir arzuyla doluydu ki şuracıkta pantolonuma boşalacağımı sandım.

Başını iki yana sallayıp, "Luca," diye fısıldadı yalvarırcasına. Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Ona duyduğum sevgi kalbime fazla geliyordu.

Elimi saçlarının arasına geçirdim ve yüzünü sertçe kendiminkine doğru çekip dudaklarına yapıştım. Valentina'nın kasları parmaklarımın etrafında gerildi ve benim için boşalırken ağzımın içine inledi. Bu kadını gerçekten de bütün kalbimle seviyordum. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve ona doyacağımı hiç sanmıyordum.

Valentina geri çekilip alnını omzuma yasladı. Parmaklarımı içinden çıkarmamla hafifçe titrediğinde içim saf bir tatmin hissiyle doldu.

“Affedersin,” dedim bizi kıskançlık ve ıstırap dolu bakışlarla izleyen Jessica’ya. “Karım kendini pek iyi hissetmiyor. Eve dönsek iyi olacak.”

“Karın mı?” diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Kolumu başını kaldırmaya utanan Valentina’nın etrafına sardım. Bu kadar tatlı olmasına dayanamıyordum. Evimizin kapısından içeri girdiğimiz an bana bunun hesabını soracağından adım gibi emindim. Yine de elimde değildi. “Evet,” diye mırıldandım. “*Karım.*”

Valentina bariz bir utançla gözlerime baktığında gülmeden edemedim.

“Beni buraya getiren sendin,” dedim aptal aptal sırtarak. “Sen de... geldiğine ve teklifimizin üzerinden geçtiğine göre işimiz bitti demektir, değil mi?”

Gözlerinden ufak bir kızgınlık pırıltısı geçse de Jessica’ya dönerken gülümsemesini bastırmaya çalıştığının farkındaydım. “Çok üzgünüm,” dedi Valentina. “Kocam haklı. Pek iyi hissetmiyorum. Teklifimizi daha ayrıntılı görüşmek ya da yeni bir toplantı tarihi belirlemek istersen bizzat benimle temasa geçmekten çekinme.”

Nihayet. Onu yatağımıza götürüp kalan bütün endişelerini dindirmek için sabırsızlanıyordum. Valentina gözlerimin ondan başka kimseyi görmediğinden emin olana kadar hepsini bir bir yok edecektim.

Elli Beş

LUCA

Poker gecemiz için Lexington'ın evine doğru yürürken iç geçirdim. Karımla vakit geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Aylık buluşmalarımızı hep dört gözle beklediğim düşünülduğünde bunu istemem ne tuhaftı. Eskiden kardeşlerimle takılmaya bayılırdım ama şimdi karımla geçirebileceğim vakti heba ediyormuş gibi hissediyordum. Yine de bu geceyi es geçmem mümkün değildi. Dion bile sırf bunun için Londra'dan dönmüştü. Kardeşim bir uçağa atlayıp onca yolu gelebiliyorsa Lex'in on dakikalık mesafedeki evine gitmemenin ne yazık ki hiçbir bahanesi olamazdı.

Lex'in kapısının önünde hararetli bir sohbeta dalmış Xavier'la Zane'i gördüğümde kaşlarım çatıldı. "O yapmış olamaz," dedi Zane gergin bir sesle.

"Kim olamaz?" diye sordum.

İkisi de şaşkınlıkla bana döndüğünde tek kaşımı kaldırdım. Zane bakışlarını kaçırıp elini saçlarının arasından geçirdi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Neden bu kadar gerilmişti?

Xavier'a bir bakış atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hemen dökülmezseniz aylık poker gecelerimize senin de katıldığını Sierra'ya yumurtlarım. Bunu öğrenirse ne yapar sence?"

Dürüst olmak gerekirse kız kardeşim her şeyi yapabilirdi. Sierra, Xavier'dan nefret ederdi. Lex'in evini basıp ona hayatı dar edebilir, güvenlik ekibimize onu evimizin kapısından içeri sokmamalarını tembihleyebilir ya da her ayın bir gecesinde nerede olacağı bilgisini ona karşı kullanabilirdi. Böyle bir şey kız kardeşimin elinde korkunç bir silaha dönüşebilirdi.

Xavier gibi bir adamın Sierra'nın yaptığı onca şeyin yanına kâr kalmasına nasıl göz yumduğuna akıl sır erdiremiyordum. Kardeşim ona resmen eziyet ediyordu. Yerinde olsam maskaralıklarının bazıları yüzünden onu çoktan tutuklatmış olurdum. Bize gösterdiği nezaketin ve yıllar içinde kurduğumuz dostluğun hatırına kendini tutuyordu sanırım.

Xavier, "Celeste," dediğinde yüzümdeki gülümseme silindi.

"Ne?" Zane'e endişeli bir bakış attım. Sakin ve ağır başlı kardeşimin neden bu kadar telaşlandığı şimdi anlaşılmıştı.

"Bir daha karşıma çıkmaya cüret ederse ona bunun bedelini ödeteceğimi söylemiştim," dedi usulca. "Kendi iyiliği için umarım bu işte bir parmağı yoktur."

Onu başımla onaylasam da endişe tohumlarını içime ekmişti bir kere. Zane kendini toplayıp eve girse de Celeste'in adını duymak bile onu etkilemeye yetmişti. O kadının kardeşime yaklaşmamasını dilesem de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Zane'le Celeste ateş ve güve gibiydi. Hangisinin hangisi olduğunu ben bile kestiremiyordum.

"Dion nerede?" diye sordum masaya otururken.

Lexington omuzlarını silkip bana bir bardak içki doldurdu. "İşi çıkmış. Gecikecekmiş. Onu beklemememizi söyledi."

Başımla onayladım ve bakışlarımı kardeşlerimin üzerinde gezdirerek içkimden bir yudum aldım. Ares'le benim dışımda herkes burada olmaktan ve arayı kapatmaktan mutluymuş gibi görünüyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde manidar bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı.

Bardağımı onunkine vurdum. “Sarhoş kafayla geldiğin birkaç ay önceki buluşmamızda seni gaza getirmemi affettin sanırım?” dedi.

Lex kartları dağıtırken gülümsedim. “Valentina benimle evlenmeyi kabul ettiği an affedildin.”

Ares kıs kıs güldü. “Rica ederim. Sözlerimi bir kenara yaz, bu aptalların hepsi bir bir sıırıslıklam âşık olacak. İkimiz de mutluluğumuzu küçük gazlamalara borçlu olduğumuza göre onlara rehberlik etmek bize düşer.”

Sözlerini başımla onaylayarak bardağımı kaldırdım. Ares haklıydı. Hepimiz zaman zaman aptallık ediyorduk ama ailemiz ve aramızdaki bağ en büyük hazinemizdi.

“Bal gibi hile yapıyorsun,” dedi Xavier öfkeyle. Kaybetmeyi hazmedemezdi ve bu huyu değerli mülkleri habire kız kardeşime kaptırıp durmasını daha da şüpheli gösteriyordu. Onu Valentina’nın çok sevdiği ağacın bulunduğu araziye bana vermeye ikna etmek için bile kıcımlı yırtmıştım.

“Katılıyorum,” dedi Lex. “Üç turdur kazanıyorsun. Bu işte bir bokluk var.”

Omuzlarımı silktim. “Ne diyebilirim ki? Şans melekleri bu gece benden yana.” Evden çıkmadan önce Valentina’dan şans öpücüğü almıştım ve üst üste kazandığım zaferleri ona borçlu olduğumdan emindim. Para *kazanırsam* yüzünü becermeme izin vereceğini söylemesinin hakkını da yabana atamazdım gerçi. Karım kaybetmeyi, bense onu hayal kırıklığına uğratmayı sevmezdim.

“İğrençsin,” dedi Zane gözlerini kısarak. Canı hâlâ sıkkın olsa da kapının önündeki gerginliği geçmişti. “Val’i düşündüğün çok belli. Midemi bulandırıyor.”

“Evet,” diye araya girdi Lex. “Val kardeşimiz gibidir, göt herif. Edepsiz düşüncelerini kendine sakla.” Numaradan ürpermiş gibi yaptı ve bana pis bir bakış attı.

“Niye üzerime geliyorsunuz? *Karımı* da mı düşünemeyeceğim?”

“Ah,” dedi Xavier. “*Karım,*” diye tekrarlardı alayla. “Ares yetmiyormuş gibi bir de başımıza sen çıktın. Evlilik ikinizi de mahvetti. İğrençsiniz.”

Bana destek çıkması için Ares’e bir bakış attım ama abim umursamazca omuzlarını silkti. “Bırak konuşsunlar,” dedi. “Sıra onlara da gelecek. Tükürdüklerini yalayacaklar.”

Lexington yüzünü buruşturdu. “Asla bir kadına kul köle olmayacağım.”

Ares’le birbirimize manidar bir bakış attık. “Tabii tabii,” dedik hep bir ağızdan. Lexington en küçük ve en yufka yürekli kardeşimizdi. Zamanı geldiğinde aşkından yerlerde yuvarlanmasını büyük keyifle izleyecektik.

Oyun oynadığımız odanın kapısı açıldı ve Dion içeri girdi. Masada bize katılırken yüzü öfkeyle dolup taşıyordu. Tek kelime etmeden bardağını alıp kafaya dikti ve sertçe masaya geri bıraktı.

Parmağıyla masaya vurarak, “Dağıt,” dedi Lex’e.

Lex gözlerindeki endişeye rağmen sesini çıkarmadan Dion’un söylediğini yaparak beni şaşırttı. Dion sakinliğinden asla ödün vermezdi. Hâliyle hiçbirimiz ne yapacağımızı bilemiyorduk.

Çocukluğumuzda bile oyuncaklar uğruna bizimle tepişmez, kavga çıkarma girişimlerimize karşılık vermezdi. Hep sakin ve ağırbaşlı biri olmuştu. Öyle ki Ares bile yanında fevri kalırdı. Fakat sonuçta Dion da bir Windsor’dı ve Windsor erkeklerini böyle yoldan çıkaracak tek şey vardı.

“Bugün Faye’yle mi görüştün?” diye sordum yumuşak ve anlayışlı bir sesle. Dion nişanlısı umurunda değilmiş gibi davranırsa da işin aslının pek öyle olmadığını biliyordum. Ares’in düğününde dans ederlerken ona attığı bakışlar dikkatimden kaçmamıştı. Faye’ye tıpkı Ares’in Raven’a baktığı gibi bakmıştı. Suçluluk dolu bir arzuyla.

Dion hışımla kafasını kaldırdı. Şaşırmış gibiydi. “Biliyor muydunuz?” diye sordu sert, suçlayıcı bir tonla.

Başımı iki yana salladım. Kafam karışmıştı. Dion bu *kez* hiddetle Zane’e döndü. “*Sen* kesin biliyorsundur. Bunu benden saklamadığını söyle, Zane.”

Zane ellerini önüne kaldırıp başını iki yana salladı. “Neyden bahsettiğini bile anlamadım,” dedi. “Ne oldu?”

Dion arkasına yaslanıp elini saçlarının arasından geçirdi. “Bugün otellerinden birinde karşılaştık,” dedi. “Odasına çıkıyordu... yanında *erkek arkadaşıyla*.”

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilmiyorduk. “Siktir,” diye mırıldandım. Nişanlı olmalarına rağmen Faye ve Dion birbirlerine iki çift laf bile etmezdi. Evliliklerinden önce küçük hovardalıklar yapmalarını anlardım ama düğünlerine sadece birkaç ay kalmışken başkasıyla ciddi bir ilişki içinde olmak? Valentina’nın başka birine âşık olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Dion’un ne hissettiğini hayal bile edemiyordum.

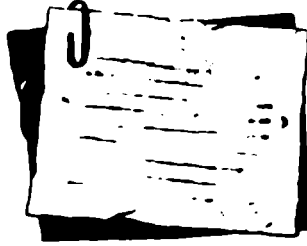
“Ne yapacaksın? Faye nişanı atmanı mı istedi?” diye sordu Lex.

“Hayır,” dedi kardeşimiz yüzünü buruşturarak. “Aksine. Nişanlı kalmamız için *yalvardı*. Zaten istesem de yapamam ki. Başka çarem olsa onunla evlenir miydin?”

İçimi tazelerken iç geçirdim. Ares bile ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi. İçten içe hep Faye’yle Dion’un bir yol bulacaklarını ummuştum ama bunca şeyden sonra bunu başarmaları mümkün müydü?

Elli Altı

VALENTINA

Jessica sözleşmeyi imzalarken gülümsedim. İçeri girdiğinden beri gözleri masamdaki isimlikle kâğıtlar arasında gidip geliyordu. Onunla görüşmemizden kısa süre sonra Luca bütün şirkete evliliğimizi duyuran ve şirket içi romantik ilişkileri yasaklayan kuralı kaldırıldığını bildiren bir e-posta göndermişti. Beklediğim tepkiyi almamamız beni şaşırtmıştı. İnsanların arkamdan kariyer basamaklarını tırmanmamı onunla düşüp kalkmama borçlu olduğumu söyleyeceklerinden adım gibi emindim ama kulağıma ufacık bir söylenti bile çalınmamıştı.

Birkaç kişinin Luca'nın kapılmasından yakındığını duymuş, kendim de birkaç kırgın bakışın hedefi olmuşum. Şirkette Luca'nın romantik ilişki kuralının nedenine dair birkaç şaka dönüyordu ve anladığım kadarıyla Theo önüne gelene *başından beri* aramızda bir şeyler döndüğünü bildiğini söylüyordu ama kimse ilişkimiz hakkında art niyetli sözler etmemişti. Aksine o günden beri herkes bizi tebrik ediyor, haberlere ne kadar sevindiklerini söylüyordu. Bunca insanın bütün samimiyetleriyle birlikte olmamıza sevinebileceğini tahmin etmezdim. Birkaç kişi güven veren, uyumlu bir birlikteliğimiz olduğunu bile belirtmişti. Kendimi bildim bileli bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Birlikte çalışacağımız için çok heyecanlıyım,” dedi Jessica asık bir suratla. Anlaşmayı imzalamak istemediğini ama teklifimizin geri çeviremeyeceği kadar iyi olduğunu biliyordum. Jessica CEO'luk görevine devam edecek, yalnızca fikri mülkiyetlerini ve geliştirdikleri teknolojileri bize devredecekti. Karşılığında da ek yatırım fonlarına ve kaynaklarımızın büyük bir kısmına erişecek, şirketinin bir başına erişemeyeceği bir büyüme imkânına kavuşacaktı.

“Ben de öyle,” dedim elini sıkarak.

Jessica'nın gözleri yine isimliğime kaydı ve ofladı. “Senin gibi biriyle evlenmesine çok şaşırdım. Neyin peşinde? Büyü-kannesini sana âşık olduğuna inandırıp mirasını mı kapmaya çalışıyor?”

Yüzümdeki gülümseme solup giderken iç geçirdim. Çalışanlarımız bizim adımıza sevinse de Luca'nın sosyal çevresindeki birkaç kişi evliliğimizi sorgulamaktan geri durmamıştı. Çoğu beni sevmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Nedeni belki de yıllar içinde birlikte katıldığımız etkinliklerde bile son derece mesafeli ve profesyonel olmamızdı. Belki de sadece Luca'ya layık olmadığımı düşünüyorlardı. Birkaç tanıdığının benim gibi biri için Ivanovların damadı olma fırsatını tepmesinin ne kadar saçma olduğunu fısıldarken bile duymuştum.

“O kadın olma,” dedim bütün sakinliğimle. “Sırf istediğin bir şey senin değil de onun oldu diye başka bir kadını aşagılama. Günün birinde kendi mutluluğunu bulacağından eminim, Jessica.”

Kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Matah bir şeymişsin, yüce gönüllülükten ölüyormuşsun gibi davranma,” diye çıkıştı. “Luca'yı herkesten iyi tanırım. Bütün kalbiyle sevdiği tek kadın benim. Şu geçen günkü akşam yemeğimizdeki küçük gösteriniz var ya? O aşk ya da sevgi değildi. Yalnızca şehvetten ibaretti. *Gözüme sokmak* için yaptığı ufak bir gösteriydi. Seni kullanıyor ve fırsatı varken biraz eğleniyor. Ama

zamam geldiğinde çekip gidecek ve bir kez bile dönüp arkasına bakmayacak. Birlikte olduğunuz her dakika bizim dünyamıza asla ait olamayacağını herkes daha net görecek ve ne kadar çabalarsan o kadar incineceksin.”

Bir adım geri çekilip gülümsedi. “Gerçi bunları sana anlatarak nefesimi boşuna yoruyorum. Hepsini zamanla sen de göreceksin. Fırsatın varken keyfini çıkar. Luca’yla birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu iyi bilirim. İnsana onun için doğru kişi olduğunu, sanki başka kimse için böyle duygular beslememiş gibi hissettirir. Sanırım bunu kafasını bir şeye taktı mı takmasına borçlu. Dikkat süresinin pek uzun olmaması biraz üzücü tabii. Odağı bir ömür hiç değişmese ne güzel olurdu, değil mi?”

Kıs kıs gülerek ofisimden çıktığında sarsılmış vaziyette arkama yaslandım. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermek istemesem de bütün korkularımı dillendirmişti. Luca farklı dünyalara ait olduğumu nihayet fark ettiğinde ne olacaktı? Ya dikkati başka birine kayarsa? İşine yaramadığımda beni bir kenara atmasına hiç şaşırırmazdım. Dürüst olmak gerekirse bunu yapmasını uzun zamandır bekliyordum. Bu hislerin sonsuza dek süreceğini düşünmekle aptallık mı etmişim?

“Valentina?”

Luca’nın sesini duymamla daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve başımı kaldırdığımda onu kapı pervazında, beni endişeli gözlerle izlerken buldum.

“Ne oldu, bebeğim? Metric anlaşmasında bir sorun mu çıktı?”

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım ve onu odanın ortasında karşıladım.

Luca kolunu belime dolayıp avucunu yüzüme koydu. “Ne oldu o hâlde? Jessica bir şey mi söyledi?”

Gözlerine bakıp iç geçirdim. “Bana hep böyle bakacak mısın?” deyiverdim düşünmeden.

“Daima,” diye yanıtladı Luca hiç tereddüt etmeden.

Gülümseyerek kollarımı boynuna doladım. “Neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun.”

“Bilmeme gerek yok. Seni daima seveceğimden eminim.”

“Yaşlanıp kırış kırış olduğumda bile mi?”

Beni başıyla onayladı. “Aynen öyle. Her bir kırışıklığını, birlikte geçirdiğimiz mutlu yılların kanıtını zihnime kazıyacağım. Hem ben de böyle kalmayacağım, bir tanem. Karın kaslarım kaybolursa ya da saçlarım dökülürse beni bırakıp gidecek misin?”

Dudaklarımı büzüp başımı iki yana salladım. “Öyle deyince bir emin olamadım. Güzel yüzünün sana duyduğum sevgide büyük bir payı olduğunu inkâr edemem.”

Luca gülerek beni kendine çekti ve dudaklarıma nazik öpücükler kondurup geri çekildi. “Kusursuz evlilik diye bir şey yoktur. Hepimiz farklı evrelerden geçeceğiz. Mutlu olduğumuz kadar daha az mutlu olduğumuz dönemlerimiz de olacak ama hepsinde yanı başında olacağım. Sana bunun sözünü gözü kapalı verebilirim. Henüz korkularının tamamını dindiremesem de on yıl sonra bu âna baktığımızda sana söylemiştim diyeceğim.”

Parmak uçlarıma yükselip onu öptüm. Sözleri göğsümü sızlatıyordu. Bir daha hiçbir adama güvenemeyeceğimi sanırken Luca’nın ağzından çıkan her şeye canı gönülden inanmak istiyordum. “O gün için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandım.

Luca elini saçlarımin arasına geçirip gülümsedi. Bakışları sevgi doluydu. “Ben de öyle, bebeğim ama bu esnada yolculuğumuzun tadını çıkarmayı unutmayalım, tamam mı?”

Onu başımla onayladım. Bütün endişelerim dinmişti. “Seni seviyorum,” dedim. “Bunu sana hiç söylemedim ama benden güven ve inanç talep etmediğin ya da tereddütlerim yüzünden beni cezalandırmaya kalkışmadığın için sana minnettarım, Luca. Zor bir insan olduğumu biliyorum ama... ruh eşi denen şey gerçekse sanırım sen benim ruh eşimsin.”

Yüzünde beliren gülümseme karşısında kalbim tekledi. Luca tam dudaklarımızı buluşturmak için üzerime eğilmeye başlamıştı ki telefonlarımız aynı anda çalmaya başladı.

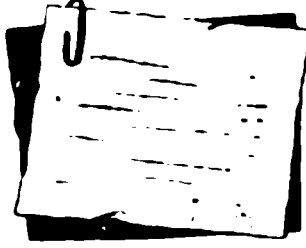
Bir adım geri çekildim ve arayanın kim olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım. “Alo, anne?” dedim. Birkaç saat içinde Luca’yla geleceğimizi bilmesine rağmen aramasına şaşırmıştım. Hafta sonunu Abuela’yla geçirmeye karar vermiştik.

“Val,” dedi gergin bir sesle. “Abuela... Eve gel lütfen. Hemen.”

Luca’ya bir bakış attım. O da kulağında kendi telefonuyla bana bakıyordu. Yüzü kireç kesilmişti. Kolu yanma düştüğünde telefonu elinden kaydı ve cihazın yere düşmesiyle çıkan ses ofisimde yankılandı. Gözlerindeki acı bana annemin söylemeye dilinin varmadığı her şeyi anlatıyordu.

Elli Yedi

VALENTINA

Önümdeki kapalı tabuta bakarken gözlerim yine yaşardı. Abuela'yı bir daha asla göremeyeceğimi bilmek beni mahvediyordu. Üzerinde en sevdiği elbisesiyle yatarken çok güzel görünüyordu. Artık aramızda olmadığını kabullenmeye çalışsam da onu seven insanlarla dolu mezarlığa gelene kadar bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi gelmişti.

Luca kolunu belime doladığında destek için ona yaslandım. Kötü haberi aldığımızdan beri yanımdan ayrılmamıştı. Her şey bir bulanıklıktan ibaret olsa da beni duşa soktuğunu ve annemle bize yiyecek bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. İkimizle de elinden gelen en iyi şekilde ilgilenmeye çalışmıştı ve o olmasaydı muhtemelen kendimde şu an burada duracak gücü bile bulamazdım.

“Val.”

Başımı kaldırdığımda karşımda Büyükanne Anne'i, Sierra'yı, Raven'i, Ares'i, Dion'u, Zane'i ve Lexington'ı buldum. Hepsinin gözleri keder doluydu.

“Burada ne işiniz var?” diye mırıldandım. Birkaçının uğrayacağını tahmin ediyordum ama Dion'un cenaze için Londra'dan döneceği aklımın ucundan geçmemişti.

Zane yüzüme düşmüş bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak iç geçirdi. “Biz senin aileniz,” dedi. Sierra bir kolunu etrafıma sardı ve Raven alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. Kendimi daha fazla tutamayıp gözyaşlarına boğuldum. Boğazımdan yükselen hıçkırıklarla hüngür hüngür ağladım.

Sabahtan beri ağlamamak için elimden geleni yapmıştım. Bugün ölümün yasını tutmak yerine yaşamı kutlamalıydık. Buna rağmen büyükannemin ardında bıraktığı boşluktan başka bir şey düşünemiyordum. Göğsüm yangın yeri gibiydi ve düşüncelerimi bir türlü dizginleyemiyordum. Dizlerimin bağı çözöldüğünde neredeyse yere kapaklanacaktım ama Luca ve Sierra beni tuttu.

Luca beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Hâlimi gören annem de ağlamaya başladı. Luca onu da bir kolunun altına aldı. İkimiz de perişan hâldeyken bize sıkıca sarıldı.

“B-beni nasıl b-bırakır?” dedim. Her şeyden çok sevdiğim kadının kaybını bir türlü kabullenemiyordum. Abuela bir daha uyanmamak üzere daldığı uykusunda huzur içinde gitmişti ama bunun büyük bir haksızlık olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Ona paranın satın alabileceği en iyi bakımı sağlamak için elimden geleni yapmama rağmen yeterli olmamıştı.

“Vakti saati gelince insanın elinden bir şey gelmez,” dedi annem. “Nihayet... Nihayet Abuelo’ya kavuştun, bir tanem.”

Abuela olmadan ne yapacağımı bilmiyordum. O bütün hayatımın direği, tek değişmezimdi. Beni koşulsuz şartsız seven tek kişiydi. Vicdan azabı içimi kemiriyor, işim uğruna onu ihmal ettiğim onca zamanı bana hatırlatıyordu. Her biri asla telafi edemeyeceğim birer günah gibiydi.

Zihnimde cevabını bilmediğim sorular dört dönüyordu. Neden bu kadar çok çalışmıştım? Ne uğruna kıcımlı yırtmıştım? Neden onunla daha fazla zaman geçirmemişim? Abuela bir keresinde bana onun yaşına geldiğimde nasıl biri olup çıkacağımı,

nasıl anılar biriktireceğimi sormuştu. Benden hayatımı dolu dolu yaşamamı istediğini ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı şimdi anlıyordum. Luca dökecek gözyaşım kalmayana kadar beni bırakmadı. Daha önce hiç böyle dayanılmaz bir kalp kırıklığı hissetmemiştim. Yıllar içinde birçok şey kaybetmiş olsam da hiçbirini canımı bu denli yakmamıştı.

Peder ona katılmamı işaret ettiğinde, Luca, “İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi. Abuela’nın tek torunu olarak geçirdiği ömrü onurlandıracak, cenaze için toplanan insanların acısını hafifletecek neşeli hikâyeler anlatmam gerekiyordu. Bu, dünyanın en zor şeyi olsa da büyükannemi hayal kırıklığına uğratmayı reddediyordum. Ne de olsa bu onun için yapabileceğim son şeydi.

Luca elimi hafifçe sıkıp bıraktı ve ben mikrofonun arkasındaki yerimi alırken gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Sigortacılarla konuşmaktan cenaze eviyle anlaşmaya kadar her detayla o ilgilenmişti. Bana verdiği gücün karşılığını nasıl ödeyecektim bilmiyorum.

“Bugün burada büyükannemin olağanüstü hayatını onurlandırmak üzere bize katıldığınız için hepinize çok teşekkür ederim,” dedim kalabalığa. Gözleri yaşlı bir sürü tanıdık yüz görüyordum. Abuela benim bütün dünyamdı ama görünüşe bakılırsa pek çok farklı hayata da dokunmuştu. Bütün mahalle buraya toplanmıştı sanki. Herkes onu son yolculuğuna uğurlamaya geldiğinden neredeyse çevredeki bütün dükkânlar kapalıydı.

“Abuela,” diye mırıldandım çatallaşan sesimle. “Abuela benim her şeyimdi. Örnek aldığım kadın, en büyük destekçim, en yakın arkadaşım. Hayatımı onun rehberliğinden yoksun sürdüreceğim olmak ödümü koparıyor ama bana öğrettiği her şeyin yoluma ışık tutacağını biliyorum.”

Luca’nın sanki bu konuşmayı yapmamın benim için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi bana gururla bakması omuzlarım-

daki ağırlığı bir nebze hafifletiyordu. “Abuela’yı düşündüğümde aklıma neşeli kahkahalar, hayat dersleri, sımsıkı kucaklamalar ve bitmek bilmeyen muzırlıklar geliyor. Ona dair en sevdiğim anılarımdan biri aslında nispeten yeni sayılır. Bazılarınızın da bildiği üzere birkaç ay önce hayatımı bir adamla birleştirdim ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ani bir kararla evlenmiştik ve bana kızacağından, herkesten habersiz evlenip onu düğünüme katılma fırsatından mahrum bıraktığıma güceneceğinden endişelenmiştim. Eşimle eve ilk gelişimizde korkudan titriyordum ama ona evlendiğimizi söylediğimizde büyükannem sadece güldü ve geç bile kaldığımızı söyledi. Ona âşık olmamdan önceki yıllarda kocam hakkında kötü konuştuğum zamanları hatırlatıp benimle dalga geçti. Bana koşulsuz desteğini gösterip beni her şekilde kabul ettiğini, içinde bulunduğum zor durumu kolaylaştırmaya çalıştığını o sırada fark etmemiştim. Aslında sadece bana değil, herkese karşı böyleydi. Kim olursanız olun size kucak açar, sevildiğinizi hissettirirdi. Sıcacık kalbini kimseden esirgemezdi.”

Mezarlığa toplanmış insanlar gülümserken sakinleştirici bir nefes aldım. Bir an için Abuela’nın burada, yanı başımda olduğunu ve arkasından ağlamak yerine mutlu anılarımızı onurlandırdığım için benimle gurur duyduğunu hissettim.

“Abuela ve kocam hiçbir şeyden haberim olmadığını sansa da büyükannemin onu sık sık arayıp beni sorduğunu, ona çocukluk hikâyelerimi anlattığını biliyordum. Eşim zaman zaman eve sevdiğim atıştırmalıklar veya minik hediyelerle gelirdi ve ben o gün büyükannemle konuştuğunu hemen anlardım çünkü beni avucunun içi gibi bilen tek insan oydu. Şimdi düşünüyorum da belki de yıllardır üstlendiği rolü ona devretmeye çalışıyordu. Beni mutlu eden küçük şeyleri asla dillendirmeyeceğimi bildiğinden kendince hiçbirinden mahrum kalmayacağımdan emin olmaya çalıştığından şüpheleniyorum. Abuela böyle biriydi çünkü. Burada bulunanların çoğu nezaketini ve karşısındakine dünyanın

en özel insanıymış gibi hissettiren kendisine has mizacına **tanık** olmuştur. O içeri girdiği an istemsizce gülümserdiniz **çünkü** ne söyleyeceğini asla kestiremezsiniz. Öngörülemez, komik ve dünyalar tatlısı bir kadındı. O olmasaydı şu an olduğum **kişi** olamazdım ve birçoğunuzun da tıpkı benim gibi **düşündüğünü** biliyorum. Herkesin karnını doyururdu. Nazik gülümsemesi ve daha da nazik sözleriyle daima yanımızda olurdu. Umuyorum ki sizler de tıpkı benim gibi onu böyle hatırlarsınız.”

Elli Sekiz

LUCA

Valentina'nın eski yatak odasına girdiğimde perdelerin çekildiğini ve karımın minik bedeninin yorganın altına kıvrıldığını gördüm. Cenazenin üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen ben onu zorlamadıkça yatağından çıkmayı reddediyordu.

Usulca iç geçirerek yanına kıvrıldım ve kollarımı beline dolayıp başını göğsüme yaslayarak arkasından ona sarıldım.

Valentina bir an için gerilse de bir şey söylemedi. En son yüz yüze doğru düzgün konuşmamızın üzerinden günler geçmişti ve o zamandan beri ne yaptığım ne de söylediğim şeylere bir karşılık alabiliyordum. Bu hâli beni giderek daha fazla endişelendiriyordu ve onu daha iyi hissettirecek bir yol bulamamak beni mahvediyordu.

“Sana söylemediğim bir şey var,” dedim, bunu itiraf etmenin zamanı olup olmadığını bilmesem de. Valentina ona daha sıkı sarıldığımda bile hiçbir tepki vermedi. “Birkaç gün... önce... Abuela'yla öğle yemeği yedik. Lotería¹⁴ oynadığı kadınlar evlendiğine inanamamış. Onlara benimle ilgili haberleri gösterip torunun bir Windsor olmasıyla böbürlenmiş ama hepsi onu yalancılıkla itham etmiş.” O günü hatırlamamla usulca

14 Tombalaya benzeyen ancak sayılar yerine resimli kartlarla oynanan Meksika'ya özgü bir şans oyunu. -ç.n.

gölmekten kendimi alamadım. “Beni aradı ve işimi gücümü bırakıp hemen gelmemi söyledi. Bazen, bana böyle emirler yağdırdığında, seninle konuşuyormuş gibi hissederdim. Bu huyunu kimden aldığını nihayet öğrenmiştim. Konuşma şeklinden beni hoparlöre aldığını anlamıştım. Yanındaki kadınların onunla alay ettiklerini, şakanın dozunu kaçırdıklarını söylediklerini duydum.”

Valentina hafifçe bana doğru dönüp bakışlarını yüzümde gezdirdi. Günlerdir ilk kez suratıma bakıyordu.

“Ben de tıpkı söylediği gibi işimi gücümü bırakıp yanına gittim elbette. En pahalı arabamı alıp lotería oynadığı sosyal tesise sürdüm. Yanında arkadaşlarıyla beni kaldırımda beklediğini görünce hiç şaşırmadım. Önlerine yanaşıp arabamı herkesin gözüne sokarmış gibi sokağa park ettim. Doğruca yanına gidip ona sarıldım. Sana yaptığım gibi etrafımda döndürdüm. Büyükannen kıkır kıkır güldü. Sanırım seninle geçirdiklerim dışında *benim* de en mutlu olduğum an buydu. Kasım kasım kasılarak beni diğerleriyle tanıştırdı. Hepsine ağızlarının payını verirken zevkten dört köşeydi. Onu hiç böyle görmemiştim ama hiç bozuntuya vermedim. Her saniyeden büyük keyif alıyormuş gibi bir hâli vardı.”

“Öyle mi?” diye sordu Valentina. Onu başımla onayladım. Nihayet yüzüme bakabilmek için döndüğünde nabzım hızlandı. Kollarımın arasında olsa da aramızda aşılmaz dağlar varmış gibi hissediyordum.

“Hepsi bu kadar değil ama. Tesise gelişimden yirmi dakika kadar sonra trafik memuru geldi ve arabamı çekmezsem çekici çağıracaklarını söyledi. Abuela’nın hiçbir şeyden haberi yoktu ama her şeyi ben ayarlamıştım. Beni aradığında ne olup bittiğini aşağı yukarı anlamıştım. Hâliyle o kadınlardan benim yüzünden onunla dalga geçmelerinin intikamını alacaksam hakkını vereyim bari dedim. Birkaç saniye sonra Zachary Kingston peşinde

polis eskortuyla arabamın yanına yanaştı. Memur hemen özür dileyip yanımızdan gitti.”

Valentina anlattıklarımı fal taşı gibi açılmış gözlerle pürdikkat dinliyordu. “Ondan alelacele nikahımızı kıymasını istediğimde Zach, bunu bana olan iyilik borcuna saymadığını söyledi. Yani hâlâ benim için bir şey yapmaya razıydı. Ben de bunu o gün kullanmaya karar verdim. Zach abartılı bir tavırla bana selam verdi ve toplantımıza geç kaldığı için defalarca kez özür diledi. Belirlediğimiz mekânı son anda değiştirdiğim için yetişemediğini söyledi. Bütün kadınlara Abuela’nın benim için son derece önemli biri olduğunu söyleyip onu asla gücendirmelerini tembihlemiş.” Hafifçe gülerek başımı iki yana salladım. “Ortada toplantı falan yoktu tabii. Zach rolünü harika oynadı. Abuela’yı, belediye başkanını ve beni yan yana gören kadınlar dumur oldu. Büyükanne’nin göğsü kabardı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştım sanırım.”

“Bunu neden bana hiç anlatmadı?”

Yüzünü avucumun arasına alıp alnına bir öpücük kondurdum. “Onu eve götürürken sana hiçbir şey anlatmayacağıma dair bana söz verdirtti. İntikamın hazzı geçince yaptığından utandı. Seni böyle yetiştirmedeğini, arkadaşlarına nasıl nispet yaptığını öğrenmeni istemediğini söyledi. Gözündeki değerini kaybetmekten endişelenmişti sanırım. Ben de ona bir iyilik karşılığında sana tek kelime etmeyeceğimi söyledim. Umarım sözümü bozup her şeyi sana anlattığım için beni affeder.”

“Ne iyiliği?” diye sordu Valentina kaşlarını çatarak.

Gülerek telefonumu çıkardım. “Olur da günün birinde büyük bir kavga edersek kullanayım diye bir video kaydetmesini istedim. Sana beni hemencecik affettirecek bir şey. Durumu kötüye gitmeye başlamıştı ve elinde sonsuza dek saklayabileceğin ondan bir parça olsun istedim.” Ona videoyu gösterdim ve oynat tuşuna basarken karımın gözleri doldu.

“Val,” dedi Abuela ekrandan. “Luca’ya sakın kızma, tamam mı? Seni her şeyden çok sevse de neticede bir erkek ve erkeklerin hepsinin *ahmak* olduğunu biliyorsun, Princesa.”

Valentina kötü haberi aldığımız o günden beri ilk kez güldü. Karım videoyu, bense onu hayranlıkla izlerken Abuela’ya ben yapamazken gülümsemesine karşılık verdiği için içimden teşekkür ettim.

“Ne zaman ziyaretime gelseniz gözlerini beş saniyeden fazla senden uzak tutamıyor. Ese estúpido niño¹⁵, sen başka şeyle meşgulken piyangoyu kazanmışçasına pişmiş kelle gibi sırtıyor.”

Arka plandan gelen homurtularım duyuldu. “*Bana aptal mı dedin, Abuela? Ben bile o sözcüğün ne anlama geldiğini biliyorum!*” Valentina gözlerindeki yaşlara rağmen bir kahkaha patlattı ve bakışları bir an için benimkilerle buluştu.

Abuela bana göz ucuyla bir bakış atıp tekrar kameraya döndü. “Sadece iyiliğini istiyor, Princesa. Ne yaptıysa seni incitmek gibi bir derdi olmadığından eminim. Onu affedebileceğini düşünüyorsan tereddüt etme lütfen. Küslüğü uzatma. Birlikte geçireceğiniz değerli vakti heba etme. O da ben de seni çok seviyoruz.” Sonra birden ciddileşip gözlerini kıstı. “Ama affedilemez bir şey yaptıysa hemen evine dön, Val. İstersen onu bir güzel pataklarım, tamam mı?”

Bunun üzerine videodaki Luca telefonu elinden aldı ve Abuela’nın kahkahası kulaklarımızı doldurdu. Ekranda kaldırım taşları belirirken “Sonuçta o benim torunum değil mi?” dedi büyükanne. “Elbette en kıymetlimin tarafını tutacağım.”

“Bu kez benim tarafımda olman gerekiyordu, Abuela. Bu videoya neden ihtiyacım olacağını bilmiyoruz ki! Belki sadece işten eve geç dönmüşümdür!”

“Torunumu bekletmeseydin o zaman!” diye karşılık verdi Abuela ve video hep bir ağızdan attığımız kahkahalarla sona erdi.

15 (İsp.) Aptal çocuk. -ç.n.

Karımın yüzüne avuçlayıp iç geçirdim. “Videoyu sana göstermeden önce kırpacaktım. Yapmadığım bir şey yüzünden azar yediğime inanamıyorum.”

Valentina gözlerimin içine baktığında günlerdir ilk kez yüzünde ufak bir neşe gördüm. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Hem de çok.”

Alnına bir öpücük kondurdum ve dudaklarımın teninde oyalanmasına izin verdim. “Ben daha çok, Valentina.”

Elli Dokuz

LUCA

Abuella'nın evine girerken cep saatimi kontrol ettim. Bugün işten normalden daha geç çıkmıştım ve Valentina'nın beni beklemediğini umuyordum. İş yükünün çoğunun bana kalmasıyla onu daha fazla takdir eder olmuştum. Karım ve oturttuğumuz iş akışımız olmadan her şey o kadar daha uzun sürüyordu ki hiç bu kadar yorgun, stresli ve *yalnız* hissettiğimi hatırlamıyordum. Valentina'yı her gün gün görsem de onu hiç olmadığı kadar çok özliyordum.

Cenazenin üzerinden haftalar geçmesine rağmen hâlâ doğru düzgün konuşmuyor, evimize dönmeyi reddediyordu. Artık beni görmek isteyip istemediğinden bile emin olamıyordum. Yanındayken bile varlığımın farkında değilmiş gibiydi. Hepsinin kederden kaynaklandığını bilsem de bu hâli canımı yakıyordu. Kardeşlerim ve büyükannem sık sık ziyaretine geliyordu ve her geçen hafta hepimiz onun için daha da endişeleniyorduk.

Onu teselli edememek, yanında olmamın hiçbir şey değiştirmediğini bilmek beni kahrediyordu. Bana karşı hislerini gözümde mi büyüttüm acaba diye şüphelenmeye başlamıştım ve böyle bencillik ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Annemle babamı kaybetmenin acısını dün gibi hatırlıyordum, Valentina'nın da aynı yoldan geçtiğini biliyordum.

Kayınvalidemi merdivenin alt basamağında otururken bulduğumda şaşkınlıkla duraksadım. “Anne,” diye mırıldandım. Cenazeden kısa süre sonra, tıpkı Valentina gibi, ona *anne* dememi istemişti. Gerçi buna hâlâ alışabilmiş değildim. Bana kucak açmaya başlaması hoşuma gidiyordu tabii.

“Luca,” dedi gergin bir sesle. Başını kaldırdığında gözlerini dolu dolu olduğunu fark ettim. “Lütfen kızımdan vazgeçme. Seni Val’in babasıyla bir tutmakla ya da onu kendinden aşağı göreceğini düşünmekle hata ettim. Başlangıçta sana kötü davrandığımı biliyorum ve şimdi kalkıp senden böyle bir şey istemeye hakkım olmadığına farkındayım ama sana yalvarıyorum, lütfen ondan vazgeçme.”

Önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerini tuttum. “Geçmeyeceğim,” dedim. Öyle savunmasız, öyle çaresiz görünüyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. “Ne oldu? Valentina seni endişelendirecek bir şey mi söyledi?”

Bir an tereddüt ettiğinde içimi bir huzursuzluk kapladı. “Yanma gitsen iyi olur,” dedi en sonunda. Onu başımla onaylayıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Kenara çekildiğinde yukarı çıkmaya koyuldum. Basamaklar attığım her adımla gıcırdadı.

Valentina’nın yatak odasının önünde geldiğimde duraksayıp cesaretimi topladım. Onu bu kadar keyifsiz görmek yüreğimi dağlıyor, her geçen gün biraz daha solup gittiğini bile bile neşeli davranmaya çalışmak bütün enerjimi tüketiyordu.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde onu her zamanki gibi yatağında buldum. “Selam, bebeğim,” diye mırıldandım kravatımı gevşeterek.

Başını kaldırıp bana bakmaya bile yeltenmemesi kalbimi kırdı. Yalnızca bana eskisi gibi gülümsemesini istiyordum. Buzlar Kraliçesi Valentina’yı bile bu hâline yeğlerdim.

Dudağımı ısırıp bir süre öylece ona baktım ve bunun böyle sürüp gidemeyeceğine karar verdim. Valentina üzerindeki yorganı çekip yarı çıplak bedenini ortaya çıkarmama bile aldırmadı.

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim ve giydiği eski, yırtık pırtık tişörtü inceledim. Görünüşe bakılırsa evden getirdiğim kıyafetlere el sürmemişti. Neden?

“Yeter artık, Valentina,” dedim uzanarak. Onu kucağıma aldığımda dudaklarından ufak bir şaşkınlık nidası dökülse de donuk bakışları hiç değişmedi.

Onu banyoya götürüp duşa soktuğumda nihayet bir şeyler söyledi. “Daha birkaç saat önce duş aldım,” diye mırıldandı.

Peşinden içeriye girip suyu açtığımda kıyafetlerim saniyeler içinde sırlıklam oldu. “Biliyorum,” diye mırıldadım. Yatağından sadece tuvalete ya da duşa girmek için kalkıyordu ama düğüm düğüm olmuş yağlı saçlarına bakılırsa üstün körü yıkanmıştı. Kendini bu kadar boş verdiğini hiç görmemiştim.

“Luca,” dedi Valentina. Fal taşı gibi açılan gözleri üzerinden sular damlayan takım elbisemde gezinip çoraplarımda duraksadı.

Islanan tişörtü vücudunu yapışıp her bir kıvrımını ortaya çıkarmaya başlamıştı bile. İç geçirerek ceketimi çıkardım ve yavaş yavaş soyunmaya başladım.

“Yardım et bana,” dedim ellerini gömleğime götürerek.

Benimkilerle buluşan gözlerinde okunamaz bir ifade vardı. Bir an için isteğimi geri çevirip duştan çıkacağını sandım ama Valentina düğmelerimi ağır ağır açmaya başlayarak beni şaşırttı.

Gömleğimin önü tamamen açıldığında gözlerinden bir parıltı geçti. Dikkatlice çekiştirerek ıslak kıyafetleri üzerimden çıkarmasını izledim.

Valentina fayans duvara yaslanıp gözlerini üzerime dikti. Sanki en başa dönmüştük. Kafasından ne geçtiğine dair yine en ufak bir fikrim yoktu ve ne düşündüğünü bilmek için yine dünyaları verirdim.

“Sıra bunda,” dedim ellerini pantolonuma götürerek.

Valentina kısa bir tereddüdün ardından pantolonumu da çıkardı. Önünde çıplak kalana kadar kıyafetlerimi bir bir çıkarırken dudaklarından herhangi bir itiraz dökülmedi.

Karımın bakışları aletime kaydı. “Beni istemiyorsun,” diye mırıldandı. Bir çırpıda kaybolursa da haftalardır ilk kez gözlerinde birkaç duygu emaresi gördüm. *Korku. Reddedilme. Acı.*

Tişörtünü eteğini kavrayıp yukarı çekerken ona gülümse-dim. “Seni her daim istiyorum, bebeğim. Yakınlarımda olmaya bile katlanamıyormuş gibi görünürken tahrik olmakta biraz zorlanıyorum sadece.”

Kollarını kaldırmasıyla tişörtünü çıkardığımda önümde sadece pembe baksırıyla kaldı. Parmaklarımı iç çamaşırının lastiğine geçirdim. Kumaşı bacaklarından aşağıya indirirken Valentina gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Ona doğru yaklaşp kollarımı başının iki yanına yaslayarak onu duvarla arama hapsettim. “Saçlarını yıkayalım, olur mu? Kendini daha iyi hissedeceğinden eminim.”

Valentina ellerini göğsüme koydu. Haftalardır ilk kez bana bu kadar dokunduğunun farkında mıydı? “Sen... saçımı mı yıkamak istiyorsun?”

Sırtarak bir tutamını parmaklarımın arasına aldım. “Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Başka bir şey yapacağımı mı umuyordun?”

Bana sert bir bakış atıp dişlerini sıktı. “Alt tarafı birkaç hafta oldu. Şimdiden ihtiyaçlarını başka yerlerde mi gidermeye başladın?”

Kaşlarımı çattım. Böyle bir şey sormasına bile kırılmış-tım. Ona kızmam mümkün değildi ama Valentina beni nasıl kışkırtacağını çok iyi biliyordu. “Hayır. Tabii ki hayır.” Geri çekilip şampuanını aldım ve saçlarına güzelce yedirmeye baş-ladım. “Arkanı dön.”

Söylediğimi yaptığında her bir tutamı güzelce yıkamaya, bir yandan da kafa derisine masaj yapmaya koyuldum. Valen-tina, Sierra’nın söylediği gibi şampuanı durulayıp saç kremine geçtiğimde bile bir şey söylemedi.

“İstersen yapabilirsin,” dedi en sonunda dümdüz bir sesle.

“Ne yapabilirim?”

“Başkalarıyla yatmak istiyorsan yatabilirsin.”

Omuzlarını kavrayıp onu sertçe kendime doğru çevirdim. Sabır da bir yere kadardı. Valentina bir adım geri çekilip duvara yaslandı. Bakışlarıyla bana meydan okuyordu.

Kalbimi paramparça ederken bile nefesimi kesmesinden nefret ediyordum. Ona karşı koymak mümkün değildi. “Ne dedin sen?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Ne dediğimi bal gibi duydun, Luca.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi tavana dikerek sakinleşmeye çalıştım ama çok geçmeden bunun nafile bir çaba olduğunu anladım. Onu duvara ittim ve vücudumu onunkine yaslayarak saçlarını kavradım.

“Kulaklarını dört aç, Valentina Windsor,” diye çıkıştım tehditkâr bir sesle. “Senden başka kimseyi istemiyorum. Nefes aldığım müddetçe de sadece seninle yatacağım. *Sadece seninle.* Başka kimseyle değil. *Seni* seviyorum, Valentina.”

Gözlerinde beliren umut ihtiyacım olan tek şeydi. Yalnızca beni hâlâ eskisi gibi sevdiğini gösteren bir kanıt istiyordum. İkimiz için de dayanacaktım. Çektiği acıyı hafifletmek için onu daha da çok sevecektim.

Valentina bakışlarını kaçırdığında iç geçirerek sabununu aldım. Ona nasıl çıkışabilmişim? Kendime hâkim olmam gerekirdi. Sabunlu ellerimi vücudunda gezdirirken, “O güzel kafanın içinde ne tilkiler dönüyor?” diye sordum öncekinden çok daha sakin bir sesle.

Memelerini avuçladığımda nefesi kesildi. Başparmaklarımı memesinin gezdirdiğimde hassas uçları elimin altında sertleşti. Valentina hem arzu hem de öfke dolu bakışlarını bana çevirdi.

“Fotoğrafları gördüm,” dedi suçlayıcı bir tonla.

Kaşlarım kafa karışıklığıyla çatılsa da onu kışkırtmaya devam ettim. Aletim hızla sertleşiyordu. “Ne fotoğrafı?”

“Jessica’yla fotoğraflarınızı.”

Ellerimi vücudunun aşağılarına kaydırduğımda Valentina'nın nefesleri hızlandı. Beni kafasında kurduğu bir şeyle suçluyordu ama bunu bile kayıtsızlığına yeğlerdim. Muhtemelen Jessica ve ekibiyle yaptığımız toplantının fotoğraflarını görmüştü. Onunla bir an bile baş başa kalmamıştım ama basın pekâlâ öyleymiş gibi gösterebilirdi. *The Herald* şirkete evlendiğimizi duyurduğumuzdan beri Valentina'yı araştırıyordu ama buna hazırlıklıydık. Ares'le Raven gibi göz önünde kişiler olmadığımızdan ellerine haber değeri taşıyan pek malzeme geçmiyordu.

"Bebeğim," diyerek ellerimi uyluklarında gezdirdim. "Sorumluluklarını kim üstlendi sanıyorsun? Satın alma sürecini senin adına yönetiyorum."

Bana kaşlarını çattığında gülüp elimi bacaklarının arasına indirdim. Klitorisi çoktan benim için şişmişti ve parmağımı üzerinde gezdirmemle Valentina'nın gözlerinde beliren saf arzu karşısında inledim.

Karım kendini hafifçe elime iterek bana daha fazlasını istediğini söyledi. Onu böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bu gözler," diye mırıldandım, "senden başka kimseyi görmüyor." İki parmağımı içine daldırdığımda kasları mengene gibi etrafımı sardı. Daracıktı... onu şurada becerecek olsam ilk seferimize dönmüş gibi olacağımızdan emindim. Beni içine almakta zorlanacaktı ama nihayet bana böyle bakmasını sağlamışken bir yanımda ona eziyet etmek istiyordu. Gözlerinin arzuyla dolup taşmasını istiyordum.

Parmaklarımı içine sokup çıkarmaya, dizlerinin bağına çözen o noktaya getirmek için kıvırmaya başladım. "Luca," diye inlediğinde kulaklarım bayram etti. Bu sese hasret kalmıştım.

Valentina kollarını boynuma doladı ve sırtı sessiz bir yalvarışla yay gibi gerildi. Arzudan gözüm hiç bu kadar dönmüş müydü bilmiyordum. Onu hemen becermezsem kafayı yiyebilirdim.

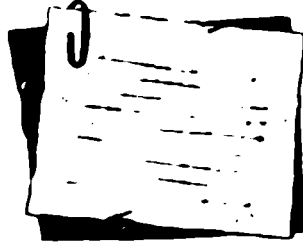
Dudaklarına yapıştım ve Valentina parmak uçlarına yükselip öpücüğüme karşılık verdiğinde içim müthiş bir rahatlamayla doldu.

“Siktir,” diye inledim ağzına. “Seni o kadar çok özledim ki.”

Valentina parmaklarını saçlarımın arasına geçirdiğinde ona bakmak için hafifçe geri çekildim. Daha da yakınında olmaya ihtiyacım vardı. Söz konusu o olduğunda hep daha fazlasını istemem delilikti. Vücudundan çok daha fazlasını istiyordum.

“Bana bak,” dedim. Valentina söylediğimi yaptı. Gözleri arzu ve güvensizlikle doluydu. “Seni seviyorum, Valentina Windsor.”

Ben klitorisile oynayıp onu kışkırtmaya, ona eziyet etmeye devam ederken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Onu zevkin doruğuna çıkardığımda bile bakışlarını kaçırmadı. Artık en ufak bir şüphem kalmamıştı. Valentina’ya asla doymayacaktım.

VALENTINA

Yatakta çırılçıplak vaziyette, Luca'nın kollarında yatıyordum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Kısa süreliğine de olsa Luca bana hâlâ yaşadığımı göstermişti.

Beni parmaklarıyla boşalttıktan sonra işleri bir adım daha öteye götürmek isteyeceğinden emindim ama geri çekilip saçlarımdaki düğümleri açmaya koyularak beni şaşırtmıştı. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Ereksiyonunu hâlâ hissedebiliyor olmama rağmen duştan çıktıktan sonra saçlarımı kurutup beni yatağa götürmüştü.

Kendimi bu kadar güvensiz hissetmekten, mantıksız olduklarını bildiğim hâlde düşüncelerimi kontrol altına almakta zorluk çekmekten nefret ediyordum. Sanki bir çıkmaza sıkışıp kalmıştım ve beynim bana düşman olmaya karar verip olumsuz duygularımın her birini körüklemeye karar vermişti.

Abuela'yı, onu ne kadar ihmal ettiğimi ve yüzüstü bıraktığımı düşünmediğim zamanlarda düşüncelerim Luca'ya ve birbirimize layık olmadığımıza kayıyordu. Abuela bir keresinde bana beni mutlu eden şeyi bulmamı ve onun peşinden gitmemi söylemişti. Ne var ki gerçek mutluluğun nasıl bir şey olduğunu hâlâ bilmiyordum. Aramızda geçenlerin ne kadarı gerçekti? Luca'nın benden bıkmaması ne kadar sürecekti?

İşe gelmeyi bırakmamla aslında bana hiç de ihtiyacı olmadığını fark etmeye başlamış mıydı? Hem onu kaybetmekten korkuyor hem de onu kendimden daha uzaklaştırmaktan geri durmuyordum. Ne yaparsam yapayım, kendimi nasıl teskin etmeye çalışırsam çalışayım, bensez daha iyi olacağı fikrini kafamdan atamıyordum. Kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da eninde sonunda beni terk edeceğini biliyordum. Gitmesi an meselesiydi. Herkes daima giderdi.

“Valentina,” diye mırıldandı Luca beni kendine çekerek. Başımı kaldırdığımda perişan bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Ansızın içim korkuyla doldu, o ânın geldiğinden eminim. Aramızdaki her şeyin bittiğini, bana daha fazla tahammül edemeyeceğini söyleyecekti. Ya da daha kötüsü, başka bir kadın olduğunu.

“Ben...”

Dudaklarına yapışarak lafını ağzına tıktım. Söyleyeceği şey her neyse duymak istemiyordum. Luca’nın beni hâlâ sevdiği bu dünyada biraz daha vakit geçirmek istiyordum. Bu hayalin paramparça olmasına henüz hazır değildim.

Luca inleyerek başımı kavradı. Vücudumu kendininkine daha sertçe bastırdı. Normalde beni çoktan altına almış olurdu ama bu gece nazik öpücüklerle yetiniyordu. Sadece gönlümü eğlemeye çalışıyor, beni eskisi gibi istemiyordu sanki.

Elimi göğsünden karın kaslarına kaydırdım. Aletini kavradığımda Luca keskin bir nefes aldı. “*Valentina*,” dedi uyarırcasına.

“Şşşt,” diyerek onu susturdum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan aletini yukarı aşağı sıvazladım. Kaya gibi sertleşmişti ve avucumun içinde nabız gibi atıyordu. Şimdiye dek çoktan bacaklarımı ayırıp arasına girmesi, beni hemen becermezse aklını kaçıracağını söylemesi gerekirdi. Fakat kılını kıpırdatmadan bana bakmaya devam ediyordu. Bedeni kaskatıydı.

Göğsünü ittiğimde homurdanarak sırtüstü döndü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu tereddütle. Kendimi hiç bu kadar yapayalnız hissetmemiştim. Kalbim hiç bu kadar boş olmamıştı. Luca’nın sorusunu ben de kendime soruyor ama cevabını bulamıyordum. Bildiğim tek şey onda saklı bir şeye ihtiyacım olduğuydu. O şeyin ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Dizlerimin üzerine oturup Luca’nın üzerine eğilerek aletini kavradım. Dudaklarından bir inilti kaçtığı anda bir an için beni arzuladığını düşündüm. Bakışlarımı onunkilerden bir an bile ayırmadan eğildim ve ereksiyonunu dudaklarıma götürdüm. Luca kendini zor tutuyormuş gibi görünse de kontrolünü kaybetmemekte ısrarcıydı.

Aletin başını ağızıma alıp dilimi hassas noktalarında bir bir gezdirmeye koyuldum. Onu sertçe emerken kendini ağızıma itip beni onu boğazımın derinliklerine almaya zorlamasını diliyordum. Bana eskisi gibi, arzusunu bir türlü dizginleyemiyormuş gibi davranmasını istiyordum.

Luca titrek elleriyle yüzüme uzandı. “Bebeğim,” diye mırıldandı. “Boşalmak üzereyim. Bu sefer fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Kalbim sızlasa da onu ağızımın daha derinlerine aldım. Bir bahaneyle beni geri çeviriyordu. Luca’yı tanımasam, ben istersem saatlerce dayanabileceğini bilmesem buna inanabilirdim.

Başım aletin üzerinde bir yukarı bir aşağı hareket ederken adımı bir dua gibi inleyip durdu. “Valentina,” diye homurdandı. “Lütfen, bir tanem.”

Aleti boğazımın gerisini dürtmeye başladığında Luca nihayet saçlarını eline doladı. Tutamları sımsıkı kavrayıp kendini ağızıma itmeye başladığında içim bir rahatlama hissiyle doldu. Tam ereksiyonu zonklamaya başlarken geri çekildim.

“Hayır,” diye inledi hararetle.

Ona gülümsedim. Üzerine çıkarken göğsümdeki ağırlık bir nebze hafıflemişti. Elleri kalçamı kavrarken kesik nefesler alıp

veriyordu. Bakışları kadınlığıma kenetlenmişti. Aletini kavrayıp girişime hizaladım ve yavaşça üzerine oturdum.

“Daracıksın,” diye inledi Luca. “Mükemmelsin, bebeğim. Sadece beni emmek bile bu kadar ıslanmana yetti, ha?”

Onu tamamen içime aldığımda dudaklarımdan alçak sesli bir inilti döküldü. Son seferimizin üzerinden uzun zaman geçmişti ve beni enfes bir şekilde genişlettiğini hissedebiliyordum. Luca kalçamı sımsıkı kavrasa da her zamanki gibi beni hareket ettirmeye yeltenmedi. Arkasına yaslanıp sabırla beni izlemeye koyuldu.

İstediğim bu değildi. Nezaket göstermesini, arzumu dindirebilmem için bana teslim olmasını istemiyordum. Eskisi gibi rutkudan gözünün dönmesini, kendini kaybetmesini istiyordum.

Yavaş yavaş hareket etmeye başlamamla kalçasını indirip kaldırarak bana ayak uydurdu. Gözlerini benimkilere kenetleyerek başparmağını klitorisime bastırdığında her hareketimle ona sürtünmeye başladım.

Başından beri ona kontrolünü kaybettirmeye çalışsam da aklımı kaçırın bendim. İstediğim bu değildi. Kendisi hiç önemli değilmiş gibi benim zevkime odaklanmasını istemiyordum. Her dokunuşumla çıldıran, benim için yanıp tutuşan eski Luca'ya ihtiyacım vardı. O böyle yaptıkça daha çok korkuyordum. Onu kaybediyor olmak ödümü koparıyordu ve bu hâli şüphelerimin kanıtıydı. Kafamda dört dönen bütün saçma düşünceleri, her güvensizliğimi, bana sürekli yeterli olmadığımı söyleyen sesleri dindirmesini istiyordum.

Klitorisimdeki parmağı hızlanırken, “Yaklaşıyorum, bebeğim,” diye fısıldadı Luca. Böyle devam ederse tekrar boşalacaktım ama doruğa ondan önce ulaşmak istemiyordum.

Dudağımı ısırarak tempomu artırdım ama hareketlerim sertleştikçe dokunuşu daha da yoğun bir hâle geldi. Luca adımı inleyerek nihayet istediğim gibi içime girip çıkmaya başladığında daha fazla dayanamadım.

Vücudum duştakinden çok daha şiddetli bir orgazmla kasmaya başladığında Luca kolunu ağzına götürüp ısırды. Gözleri kapandı ve hemen arkamdan o da boşaldı.

Gözleri titreşirken, “Siktir,” diye inledi. “Seni seviyorum.”

Bomboş kalbimle öylece ona baktım. “Bitir hadi,” diye fısıldadım.

Luca gözlerini açıp kaşlarını çatdı. Kolları belime dolandı. “Neyi bitireyim?”

“Bunu. Bizi.” Sözcükler dudaklarımdan dökülürken uyuşmuş gibiydim. Kalbimdeki ufak sızıyı saymazsak çaresizlikten başka hiçbir şey hissedemiyordum. Bir yanımda bunun kaçınılmaz olduğunu bildiğinden artık uzatmak istemiyordum. “Seninle olmaktan yoruldum. Kendimi sürekli yetersiz hissetmekten, her şeyden şüphe etmekten bıktım ve bunun daha ne kadar devam edeceğini düşünmek istemiyorum. Aramızdaki şeyin gerçek olmadığını sen de biliyorsun zaten. Artık senin kurallarına göre oynamak istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum ve bunu bana asla veremeyeceksin, Luca. Başından beri senin için bir araçtan ibarettim ve artık işine yaramayacağım o gün geldiğinde benimle ne yapacağını merak etmekten usandım.”

Luca şaşkınlıkla bana bakakaldı. Gözleri saf acı ve ıstırapla doluydu. Titrek bir nefes alıp yüzünü koluna gömdü. Sessizliği devam edince üzerinde kıpırdandım. Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum ve nedense üzerinden kalkmaktan korkuyordum. Bunu yaparsam aramızdaki her şeyi gerçekten paramparça edecekmişim gibi geliyordu.

“Sen... Valentina...” Kolunu indirdiğinde bakışları yüreğimi dağladı. Onu hiç bu kadar incinmiş görmemiştim. “Evliliğimiz seni mutlu etmiyor mu?” Bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını çevirdi. “Bunca zamandır kendini kapana kısılmış gibi mi hissediyordun?”

Başımı eğilip sessiz kaldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir yanımda bunu yapmamam için bana yalvarırken öteki yanımda

bunun kaçınılmaz olduğunu, her şeyi daha fazla uzatmaktansa onu kendimden hemen uzaklaştırmamın daha iyi olacağını hatırlatıyordu. Beni sevdiğini düşünüyorsa bile akli başına gelecekti. Onu hak eden bir kadınla birlikte olmalıydı. Ben asla o kadın olmayacaktım.

Luca beni nazikçe üzerinden kaldırıp doğruldu ve yatağın ucuna oturdu. Sırtı bana dönüktü. Yüzünü ellerinin arasına gömüp titrek bir nefes aldı. “*Evimize dönelim,*” diye mırıldandı. “Az önce bunu söylemeye çalışıyordum... ama benimle paylaştığın o dört duvar hiçbir zaman evin olmadı, değil mi? Başından beri yapamayacağım tek şeyin seni bırakmak olduğunu söyledim ama seni bunaltıyorsam elimden ne gelir ki?”

Yataktan kalktı ve hafta sonu için hazırladığı çantaya uzandı. Dizlerimin üzerine oturup giyinmesini izledim. Kalbim kan ağlıyordu. Bir yanım söylediğim her şeyi geri almam için çığlık çığlığa bağıırıyordu ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz içimi dolduran pişmanlığa rağmen bana işkence eden düşüncelerden kurtulamıyordum.

Luca gömleğinin düğmelerini iliklerken bana döndü. “Farklı olduğunu sanmıştım,” diye mırıldandı. “Beni olduğum kişi için isteyen tek kadın olduğunu düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım.” Boş bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Seni seviyorum,” dedi sertçe. “Seni varımla yoğunla sevmeme rağmen gözünde en ufak bir değerim yokmuş gibi karşıma geçip en kötü kâbusumu gerçeğe çeviriyorsun. Benimle evlenme nedenin ortadan kalkar kalkmaz beni kapının önüne mi koyuyorsun?”

Nihayet yüzünü tekrar bana döndü. Çaresizliği güzel yüzünden okunuyordu. “Kendimi tüm bunları keder yüzünden söylediğini hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum ama kalbimi paramparça ediyorsun, bebeğim. Ne yapmamı istiyorsun? Ne söylememi bekliyorsun?” Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Bana az önceki sözlerinde ciddi olmadığını söyle. Beni

sevdiğini, evliliğimizi sadece kendi çıkarın için kullanmadığını söyle.”

Gözlerimi ellerime diktim. Tepeden tırnağa uyuşmuş gibiydim. Derinlerimde bir şeyin, küçücük bir yanımin bir şey söylemem, gitmesine izin vermemem için yalvardığını hissetsem de karanlık ona ağır basıyordu. Beni unutması en fazla birkaç ay sürecekti. Bundan emindim.

“Senin için aşk buysa, senden hiçbir şey istemiyorum, Valentina.”

Luca çantasının fermuarını çekip bana sırtını döndü. Yatak odamdan çıkıp Abuela’yı kaybettiğimiz günden beri ilk kez beni yalnız bırakmasını izledim.

Canım yansa da bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

Altmış Bir

LUCA

Kanepede arkama yaslanırken parmağımdaki alyansa baktım. Ev ıssız ve sessizdi. Valentina ne ara buranın ayrılmaz bir parçası hâline gelmişti? Her şey bana onu hatırlatırken burada olmak bile canımı yakıyordu. İşte bile sürekli onu düşünüyordum. Hayatımın her alanına işlemişti ve *nereye gidersem gideyim* sürekli zihnimi işgal ediyordu.

İç geçirerek cep saatimi çıkardım ve içindeki fotoğrafına baktım. O gecedan beri benimle iletişime geçmemişti ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Böyle davranmasının nedeni keder miydi yoksa altında daha fazlası mı yatıyordu emin değildim. Bana karşı hisleri gerçekten bu kadar yüzeysel, bu kadar geçici miydi?

Bir yanım koşa koşa yanına gitmek isterken diğer yanım bunun tacizden farksız olduğunu düşünüyordu. Ondan zaten çok fazla şey istemiştim ve Valentina beni etrafında istemediğini son zamanlarda açıkça belli etmişti. Zorla yanında olamazdım ya. Beni ciddiye bile almamasına rağmen haftalarca dizinin dibinden ayrılmamıştım. Vermek istediği mesajı çok önceden mi anlamalıydım?

Benimle işi bittiği an beni sepetleyeceğini bilmem gerekirdi. Büyükannesinin aramızdan ayrılmasıyla ona sağladığım bakıma,

hâliyle de bana ihtiyacı kalmamıştı. Gözlerimi kapayıp kendimi azarladım. “Valentina’dan bahsediyorsun,” diye fısıldadım kendi kendime. “Şu an onu kendisinden bile daha iyi tanıyorsun. O böyle şeyler yapacak biri değil.”

Haklı olduğumu ve annesinin evine dönüp acıya göğüs germem gerektiğini biliyordum ama bunu yaparsam aramızdaki her şeyin gerçekten bittiğini kabul etmek zorunda kalacağım-dan korkuyordum. Ondan uzaktayken arafta gibiydim, her şey yolundaymış gibi davranabiliyordum. Oraya dönüp onunla yüzleşirsem Valentina kalbimi bu kez tam anlamıyla paramparça edebilirdi. Buna hazır olduğumu sanmıyordum.

Dürüst olmam gerekirse bir yanım birbirimizden ayrı geçireceğimiz birkaç günün bize verdiği zararı anlamasına yardımcı olacağına inanmıştı. Eve döneceğini ummuştum ama bu kadar saf olmamalıydım. Belki de söylediklerine inanmalı ve canımdan çok sevdiğim kadının... beni sevmediğini kabullenmeliydim.

Ön kapımın kapandığını duyduğumda birden doğruldum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. “*Lütfen,*” diye fısıldadım akıl sağlığımın son kırıntılarına dört elle sarılarak. *Lütfen o gelmiş olsun.*

Büyükannem beşinde beş korumayla salona girdiğinde göğsüm sıkıştı. İç geçirerek tekrar arkama yaslandım. Kaybolmuş gibiydim. Kendimde ona neden geldiğini soracak takati bile bulamadım.

“Luca,” dedi büyükannem bana yaklaşarak.

Başımı kaldırıp ona baktım. İçimden numara yapmak bile gelmiyordu. Yüreğim kan ağlıyordu ve karımı özlüyordum.

Büyükannem iç geçirdi. Yüzünden anlık bir tereddüt geçse de hemen kendini toplayıp sırtını dikleştirdi. “Duyduğuma göre kurallarım çiğnenmiş,” dedi sert bir sesle. “Val haftalar önce evden ayrıldı ve sen de iki haftadır yanına bile uğramadın. Şartlarımı biliyorsun, Luca. Üst üste en fazla üç gün birbirinizden ayrı geçirebilirsiniz. Üzgünüm ama her şeye el

koymak zorundayım. Windsor Bankası'ndaki bütün hesapların donduruldu. Bu ev ve kardeşlerinin de dâhil olmak üzere bütün Windsor mülklerine adım atman yasaklandı. Arkamdan iş çevirip onunla evlenmeni mazur gördüm zaten. Daha fazla müsamaha gösteremem.”

Başıyla korumalardan birine işaret verdi ve adam sehpa bir çanta bıraktı.

“Eşyalarını toplayıp yanımdaki beyefendilerle evi terk etmek için on dakikan var. Arabalarından birini almana izin veriyorum ama o da bir Windsor malı olduğundan satman yasak.”

Öylece suratına baktım. Kulaklarıma inanamıyordum. “Saçma sapan kurallarından birine uymadım diye bunu bana nasıl yaparsın? Otoriten benim mutluluğumdan ve iyiliğimden daha mı önemli gerçekten?” Büyükanнем ifadesiz yüzüyle bana bakmaya devam edince elimi saçlarımanın arasından geçirip boş bir kahkaha attım. “Bütün bu yaygara kardeşlerime ibret olsun da sözünden çıkmasınlar diye mi? Annemle babam sağ olsa buna razı gelirler miydi sence? Onları hayal kırıklığına uğrattığını bile bile nasıl yaşayacaksın?”

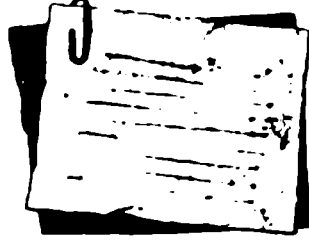
Büyükanнем iç geçirdi. “Sekiz dakika,” dedi bütün kalpsizliğiyle.

Hışımla ayağa fırladım. “Umarım bu saçmalık torununu kaybetmene değmiştir çünkü bu lanet mülke bir daha asla adım atmayacağım. Hayatının geri kalanı boyunca yüzümü bir daha görmeyeceksin. Hepimizi kukla gibi oynatmandan bıktım artık.”

“Beş dakika,” dedi tatlı bir gülümsemeyle. Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyordu? Beni ve kardeşlerimi biraz olsun sevmiyor muydu? Hepimiz yalnızca mirasını katlamak için kullandığı birer araçtan mı ibarettik?

Getirdiği çantaya en değerli eşyalarımı ve birkaç parça kıyafet tıktırırken iç geçirdim. Birkaç gün içinde her şeyimi nasıl kaybetmiştim? Nerede hata yapmıştım?

Altmış İki

VALENTINA

Yatak odamın kapısının açılmasıyla içimi dolduran umut, gelenlerin Sierra ve Raven olduğunu görmemle uçup gitti. Ona söylediklerimin ardından Luca'nın gelmesini beklememem gerektiğini biliyordum ama mantıksız bir yanımla önümüze çıkardığım bütün engellere rağmen bizim için mücadele etmesini istiyordu. Bunun adil olmadığını farkındaydım ve böyle düşünmek ya da davranmak istemiyordum ama korkularım beni aciz birine dönüştürüyordu.

Kızlar gülümseyerek yatağıma oturdu. Raven elimi tutarken Sierra, "Nasılsın?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. "İyiyim."

Raven elimi sıkıp başını iki yana salladı. "İyi falan değilsin, Val. Haftalardır kendinde değişsin. Senin için çok endişeleniyorum. Hepimiz endişeleniyoruz."

Bakışlarım arkasına kaydıığında Ares'in, Zane'in, Dion'un ve Lexington'ın da kapımda olduklarını fark ettim. "Neden hepiniz buradasınız?" diye sordum şaşkınlıkla. Bir süredir birkaç günde bir dönüşümlü olarak beni ziyaret ediyorlardı ama hiç böyle topluca gelmemişlerdi.

Sierra saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıstırdı. "Bu gece poker geceleriydi ve Luca'yı burada bulacaklarını düşündüler."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Neden öyle düşündüler ki? Luca evinde değil mi?”

Ares yüzünde temkinli bir ifadeyle içeri girdi. “Büyükan-nem kurallarını çiğnediğiniz için onu birkaç gün önce evden kovdu ve Windsor mülklerine adım atmasını yasakladı. Hâliyle o zamandan beri hiçbirimiz onu görmedik. Büyükan-nemizden kovulduğuna dair bir e-posta almadın mı?”

Farkındalık suratıma bir tokat gibi çarparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birbirimizden üst üste en fazla üç gün ayrı kalmamız gerekiyordu. Bu aklımdan nasıl çıkmıştı? Gerçek-ten de Luca’nın uğruna çabaladığı her şeyi riske atacak kadar bencil miydim?

“Luca nerede?”

Ares başını iki yana salladı. “Biz de bilmiyoruz. O yüzden buraya geldik ya.”

Lexington telefonuna sarıldı. Endişesi yüzünden okunuyordu. “Silas’ı arıyorum.”

Zane de kapıdan içeri girdi, bakışları yüzümde gezindi. “Ne oldu, Val? Luca’nın sana abayı yaktığı gün gibi oradaydı. Seni fark ettiğinden çok daha uzun zamandır seviyordu. Aranızda ne geçti?”

Dion kapı pervazına yaslandı. Her zamanki gibi sessiz kalsa da bu kez onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmekten kendimi alamadım. Bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Zihnim netleştikçe titremeye başladım. Ne yapmıştım ben? Gözlerim yaşlarla dolarken yorganımı sımsıkı kavradım. Onu kendimden öyle bir uzaklaştırmıştım ki en çok ihtiyaç duyduğu anda bile bana koşamayacağını düşünmüştü. Onu hak etmediğimi başından beri biliyordum ama bu ne kadar haklı olduğumun bir kanıtıydı.

“Buldum,” dedi Lex. “Cascade Otel’de. Bizim otellerimize giremediğinden rakibimize gitmiş. Oda numarasını da öğrendim.”

Onu başımla onaylayıp yataktan çıktığımda Raven gülümseyerek yatağımın yanına bıraktığı çantayı aldı. “Sana harika bir kıyafet getirdim.”

Haftalardır ilk kez yüzümde içten bir gülümseme belirdi. “Tabii ki getirdin.”

Lex’le Zane odamdan çıktı ama Dion’un bakışları bir süre daha üzerimde oyalandı. “Seni ben götürürüm,” diyerek kapıyı arkasından kapadı.

Yirmi dakika sonra üzerimde Raven’in benim için tasarladığı kırmızı elbiseyle Dion’un arabasının yolcu koltuğunda oturuyordum. Normalde bu işi Sierra ya da Raven’a bırakan Dion’un beni götürmekte ısrarcı olmasının tek bir nedeni olabilirdi: benimle konuşmak istiyordu. Hep böyle biri olmuştu. İnsan içinde konuşmaktan olabildiğince kaçınırdı. Şimdiye dek aramızda geçmiş konuşmaların hepsini baş başa, etrafta kimse yokken yapmıştık.

Düşüncelerim yine Luca’ya kaydığında titrek bir nefes aldım. Ona ne diyecektim ki? Söylediğim, yaptığım şeyleri affetmesini ondan nasıl isteyebilirdim? Ya beni görmek istemezse?

“Her şey yoluna girecek, Val. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama ben bile abimi sevdiğini gayet net görebiliyorum. Belli ki büyükanneni kaybetmenin ardından depresyona girmişsin. İtiraf etmek hoşuma gitmese de bunu iyi bilirim, Val. Yardıma ihtiyacın var. Bunun hem kendini hem de Luca’yla ilişkini mahvetmesine izin vermemeli, hemen yardım almalısın. Keşke annemle babamı kaybettiğimde bunu yapsaydım ama zamanda geriye dönmem mümkün değil. Ne kadar zor olursa olsun benim bir zamanlar korkaklık edip kaçtığım şeyi sen doğru zamanda yap. Luca hiç değilse bunu hak ediyor, değil mi?”

Onu başımla onaylayıp bakışlarımı kucağıma indirdim. Haklıydı. Zihnimdeki karanlığın bana eziyet etmesine daha fazla müsaade edemezdim. Artık sevdiklerime de dokunmaya, onlara da zarar vermeye başlamıştı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Biliyorum,” dedi Dion yumuşak bir sesle. “Kimse senden kusursuz olmanı beklemiyor, Val. Diğerleri sürekli etrafında olduklarından, artık alıştıklarından bunu göremese de ben görebiliyorum. Sanki bize bir faydan dokunmazsa seni istemeyeceğimizden korkuyormuş gibi sürekli çabalıyorsun. Herkesi memnun edeceğim diye didinip kendini paralıyorsun. Bunu yapmana hiç gerek yok, Val. Hepimiz seni olduğun gibi seviyoruz. Hep sevdik. Luca’yla evlenmeden çok önce bile ailemizden biri olmuştun ve bu asla değişmeyecek. Bizim için bir şeyler yapmana ihtiyacımız yok. Kendini sürekli işe yarar biri gibi göstermek zorunda değilsin. Sadece kendin ol.” Bana bir bakış attığında gözlerimin dolduğunu fark etti ve dudaklarından ufak bir kıkırtı döküldü.

Arabayı kenara çekip kollarını iki yana açtı. “Gel buraya,” dedi şefkatle. Dion’un bana sımsıkı sarılmasıyla kendimi daha fazla tutamadım. “Dokuz yıldır küçük kardeşim gibi oldun, Val,” dedi. “Sierra’dan Raven’dan farksız oldun. Hiçbir şey bunu değiştiremez, anladın mı? Seviilmek için bu kadar didinmene gerek yok. Olduğun hâlinle buna zaten layıksın ve hepimiz seni çok seviyoruz. Benimle asla paylaşmayacağın sorunlarla mücadele ettiğinin farkındayım, hâliyle senin için yapabileceklerimin de bir sınırı var, canım. Ne olursa olsun daima arkada olacak dört erkek, iki deli kız kardeşin olduğunu sakın aklından çıkarma. Safında bunca insan varken dünyaya bir başına kafa tutuyormuşsun gibi hissetmeyi bırak artık. Bizi kendinden uzaklaştırmaya bir son ver. Hepimizi kaybedeceğinden korkma. Söz veriyorum öyle bir şey olmayacak.”

Geri çekildiğimde Dion gözyaşlarımı nazikçe sildi. Gözlerinde belli belirsiz bir endişe saklıydı. “Şimdi bana bunun aramızda küçük bir sır olarak kalacağına söz vermen gerek. Luca karısını ağlattığımı duyarsa ertesi günü göremeyeceğimden eminim. Abimin sana duyduğu sevgi şakaya gelmez.”

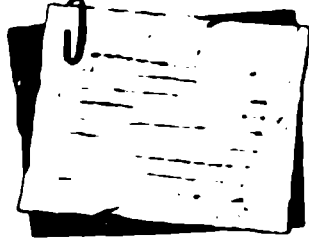
SÖZDE EVLİLİK

Yanaklarıma akan yaşlara rağmen gülümsedim ve onu başımla onayladım. Zaman zaman buna inanmakta zorlansam da Dion haklıydı. En zor günlerimde bile etrafım sevgiyle çevriliydi.

En çok da kocamınkiyle.

Ettiğim sözlerden sonra ona kendimi nasıl affettireceğimi bilmesem de emin olduğum bir şey vardı: Onsuz bir hayat yaşamaya değmezdi.

Altmış Üç

VALENTINA

Luca'nın odasının kapısının önünde durmuş titriyordum. Zihnimde düşünceler dört dönüyordu. Ne diyeceğimi bilemiyor, beni görmek istemeyeceğinden korkuyordum. Böyle büyük bir şey yaşamasına rağmen bana hiçbir şey söylememişti. Onu kendimden çok fazla mı uzaklaştırmıştım? Bana tahammülü kalmamış mıydı? Güvensizliklerimden bıkmış, beni bir yük olarak mı görmeye başlamıştı?

Aynı şüpheler şimdi bile içimi kemiriyor, beni yeterince iyi olmadığımı, ona hiçbir faydam dokunmayacağına inandırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bizim için bir şeyler yapmana ihtiyacımız yok. Kendini sürekli işe yarar biri gibi göstermek zorunda değilsin. Sadece kendin ol.

Dion'un zihnimde yankılanan sözleri, kafamdaki her olumlu düşünceyi bastırmaya çalışan endişelerin arasında bir can simidi gibiydi. Kendim olmak gerçekten yetecek miydi? Kendimi biraz daha güçlü olmaya, biraz daha fazla mücadele etmeye zorlayarak, "Lütfen," diye fısıldadım. Luca haftalarca bir kez olsun şikâyet etmeden yanımda durmuştu. Acım hâlâ o zamanki kadar taze olsa da hiç değilse bu kadarını yapabilir, onu sevdiğimi söyleyebilirdim, değil mi? Beni geri çevirir, yüzümü bile görmek

istemediğini söylerse de bunu hak ettiğimi düşünürdüm. Luca ne olursa olsun bunu hak ediyordu.

Kapısını tıklatıp bekledim. Yüreğim ağzımdaydı. Haftalardır kendimde değildim ama şu an hâlim daha da beterdi. Daha güçlü, daha bağımsız bir insan olmak uğruna harcadığım yıllara rağmen bütün perişanlığımın beni bugünlere getiren adamın kapısına dikilmiş, onunla yüzleşmek üzereydim.

Kendime duyduğum nefret, utanç, şüphe neredeyse dayanılmazdı. Bu, şimdiye dek yaptığım en zor şeymiş gibi gelse de Luca'ya duyduğum sevgi beni ayakta tutuyordu.

Kapı açıldı ve kocamı görmemle kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Saçları dağılmıştı, en sevdiğim gri eşofmanı belinden sarkıyordu ve gövdesi çıplaktı. Onu sandığımdan bile çok özlemiştim ve bana attığı bakışlardan onun da aynı şeyi hissettiğini umuyordum.

“Valentina,” diye mırıldandı Luca şaşkınlıkla. “Burada ne işin var?”

Gerim gerim gerilsem de kararlılığımdan ödün vermedim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip odasına girdim. Kapıyı suratıma kapatmasından, söyleyeceklerime kulak bile vermemesinden korkuyordum.

Kapıyı kapadığını duyduğumda yüzümü ona döndüm. Luca tereddütlü adımlarla bana yaklaştı. Yüzü ifadesizdi. Gözleri ağır ağır üzerimde gezindi, kırmızı elbisemin her bir detayını inceledi. Bakışları bir an için acıyla dolsa da iç geçirip bana gülümsedi. Bu gülümsemeyi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Benim dışımda herkese bol keseden dağıttığı bu mesafeli, nazik, *sahte* gülümsemeyi.

“İyi görünüyorsun,” dedi usulca. “Kendini daha iyi hissetmene sevindim.”

Luca bir süre öylece bana baktı ve sonra gözlerini kaçırıp başını iki yana salladı. Ona aramızdaki her şeyin bitmesi ge-

rektiğini söylediğimde bile sonumuzun geldiğini şimdi olduğu gibi derinden hissetmemiştim. Ne yapmıştım ben?

Titreyen vücudumla ona doğru ilerledim, her hareketim çaresizlik doluydu. Onunla olacaksam her parçamı kaybetmeye razıydım.

Önünde duraksadığımda Luca anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni süzdü. Uzun süredir ne zaman bu kadar yakınına girsem beni kollarının arasına alırdı ve bunu şimdi yapmaması kalbimi kırıyordu. Bunu kendi ellerimle yapmış olmam beni öldürüyordu.

“Affet beni,” diye fısıldadım. Gözlerimin dolmasıyla yumruklarımı sıktım. Tırnaklarım sertçe avuçlarıma battı. “Affet beni lütfen, Luca. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Ben...”

Luca birdenbire beni kendine çekti ve kollarının arasına yerleştiğim an gözyaşlarına boğuldum. Kendimi tutmak için elimden geleni yapsam da hıçkırıklar birbiri ardına dudaklarımdan döküldükçe Luca bana daha sıkı sarıldı.

“Affedilecek bir şey yok,” dedi, ağlamama dayanamıyormuş gibi telaşla. “Hiçbir şey yok, bebeğim.”

Yüzümü göğsüne gömüp kollarımı etrafına sımsıkı doladım. Onu bir daha asla bırakmak istemiyordum.

“Ö-özür d-dilerim,” dedim. “Aklım başımda değildi ve kafamda dört dönen düşünceler giderek kötüleşiyordu. Kendimi beni sevmediğine, beni asla istemeyeceğine inandırmıştım.” Sözcükler dudaklarımdan birbiri ardına dökülürken *nefes almayı* bile güç bela hatırladım. “Sonra b-bensiz daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Bilmiyorum, belki gerçekten haklıyım ama üzgünüm, Luca... senden vazgeçebileceğimi hiç sanmıyorum. Daha iyisini hak etsen de senin için doğru insan olmasam da seni incitsem de b-bunu yapamam.”

Luca omuzlarımı kavrayıp hafifçe geri çekildi. Bakışları benimkilerle buluştu. Şimdiye dek gözlerinde hiç tereddüt görmemişim ama şu an gördüğüm şey tam da buydu. “Beş parasız

olsam bile mi? Evimizi ve işimizi kaybetmemize neden olmuş olsam bile mi?” diye sordu yumuşak, belli belirsiz titreyen sesiyle.

“Hiçbiri umurumda değil,” dedim. “Sadece *sana* ihtiyacım var, Luca. Saydığın bütün o şeyler aramızdaki uçurumun nedeniymiş gibi hissediyordum. Sanki asla birbirimize gerçekten denk olamayacakmışız gibi. Sürekli kendimi kanıtlamak zorunda olduğumu, sana faydam dokunmazsa beni terk edeceğini düşünüyordum.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Endişeli bakışları yüzümde gezindi. “Nasıl böyle düşünürsün? Seni canımdan çok seviyorum, Valentina. Başta sana ikimizin de yararına olacak bir anlaşmalı evlilik teklif ettiğimin farkındayım ama bunu sırf seni başka türlü benimle evlenmeye ikna edemeyeceğimi düşündüğüm için yaptım. Bunu gerçek bir ilişkiye dönüştüreceğimiz konusunda hemfikir olmadık mı? Sana olan sevgimden nasıl şüphe edersin?”

Kollarımı boynuna dolayıp gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırptırdım. “Beni hâlâ seviyor musun peki?” diye sordum titrek bir sesle.

Luca gülümsediğinde kalbim tekledi. Bu gülümseme. Sadece bana sakladığı gülümseme buydu işte. “Seni sevmeyi bir saniye bile bırakmadım ki. Sana beslediğim hisler en ufak zorlukta geçip gidecek kadar yüzeysel değil. Alt tarafı küçük bir tartışmaydı, bebeğim. Üstesinden geleceğimizi bildiğim bir zorluktu. Hem bir keresinde sana hayatımızın farklı dönemlerinden geçeceğimizi, bazılarının diğerlerinden daha iyi olacağını söylememiş miydim? Hepsinde yanı başında olacağıma söz vermemiş miydim? Arkamı dönüp gitmemeliydim.”

“Geri dönmediğinde b-ben... sandım ki...”

Luca iç geçirerek alnıma bir öpücük kondurdu. “Canım yanıyordu ve birbirimizden biraz ayrı kalmanın ikimize de iyi geleceğini düşündüm. Sen zaten yeterince acı çekerken daha sonra pişman olacağım bir şey söylemek istemedim. İkimize

de biraz zaman vermek niyetindeydim ama büyükannem beni evden kovduğunda ne yapacağımı bilemedim. Dürüst olmak gerekirse korktum, Valentina.”

Geri çekilip elini saçlarının arasından geçirdi. Az önceki tereddütlü bakışları geri döndü.

“Neyden korktun?” diye fısıldadım.

Sanki gözleriyle onu rahatlatmam için bana sessizce yalvarıyor gibiydi. “Windsor olmasaydım beni istemeyeceğinden. Kendimi bildim bileli etrafım beni param ya da bağlantılarım için kullanan kadınlarla doluydu. O gece aramızdaki her şeyi bitirmek istediğini söylediğinde en kötüsünden korktum. Bana artık ihtiyacın kalmadığından ve...”

“Affet beni,” dedim çatallaşan sesimle. “Bir daha böyle şüpheyi düşmene müsaade etmeyeceğim. Asla. Söz veriyorum, Luca. Ben sadece... düşüncesiz davrandım, bencillik ettim. Sana beni terk etme fırsatı vermeden seni kendimden uzaklaştırmaya kalkışarak kalbini sandığımdan daha fazla kırdım.” Duraksayıp ona baktım. Sözlerimde ne kadar samimi olduğumu anladığını umdum. “Seni hiçbir zaman soyadın yüzünden istemedim, Luca. İhtiyacım olsaydı Sierra’dan ya da büyükannenden borç alabilirdim ama ben seninle evlenmeyi seçtim. Sana... ihtiyacım olduğu için değil. Her şeye rağmen seninle olmak *istediğim* için. Bu hiç değişmedi. *Seni seviyorum*.”

Luca titrek bir nefes alıp gülümsedi ve saçlarıminin bir tutamını parmağına doladı. Bana büyülenmiş gibi bakıyordu. “Ben seni daha çok seviyorum, Valentina Windsor.”

Gözlerinin içine baktım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korku hâlâ pençelerini üzerimden çekmemişti ama Luca’nın gözlerinde gördüğüm umuda dört elle sarılacaktım. Bundan böyle ne olursa olsun onu seçecektim. Korkuyu, güvensizlikleri, şüpheyi değil, onu.

Altmış Dört

LUCA

Valentina annesinin evine girerken elimi sımsıkı tuttu. Buraya pek çok kez gelmiş olsam da bu seferki farklı geliyordu. Kendimi dünyanın en büyük yüz karası, utanç kaynağı gibi hissediyordum. Her şeye rağmen kayınvalidem beni gördüğünde gülümsedi.

“Dönmüşsün,” dedi. Bakışlarında öfkeden eser yoktu. Olanlardan hâlâ haberi yoktu belki de. “Karnınız aç mı? Gelin, oturun hadi.”

Oturma odasına girdiğimizde sessizce kanepeye iliştim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Valentina paramı otele harcamak yerine eve dönmemi söylediğinde bunu mantıklı bulup teklifini kabul etmiştim. Kimseye yük olmak istemiyordum ve burada kalmamın annesinin gözündeki imajımı lekeleyeceğinden emindim.

“Gevşe biraz, Luca,” dedi annesi. “Burası senin de evin. Her şeyi kendi cebinden ödediği düşünüldüğünde burası Val’in sayılır. Böyle utanıp sıkılmana hiç gerek yok. Kapımız sana daima açık.”

“Ben... Biz... size uzun süre yük olmayacağız,” dedim. “Yeni bir iş bulmam uzun sürmez.” Elini tuttuğumda Valentina parmaklarımı bana güven vermek istercesine hafifçe sıktı.

“Sizin için endişeleniyorum,” deyip kızına bir bakış attı. “Sana kanım ısındı, Luca ama ilk tanıştığımız zamanlar için aynısını söyleyemem. Evlendiğinizi öğrendiğimde kızıma benimle aynı kaderi yaşatacağından korkmuştum. Karşımda oturmanız, içinde bulunduğunuz şartların yaşadıklarına bu kadar çok benzemesi... beni endişelendiriyor. Val’i sevdiğini biliyorum ama sevgi çoğu zaman her şeyin üstesinden gelemiyor. Sana artık biraz olsun güveniyor olmamın tek nedeni haftalardır bir nevi burada yaşamaya başlamış olman ve bir zamanlar Miguel’in kendine yediremediği şeyleri umursamıyormuş gibi görünmen. Bulaşıkları yıkadığını, evi çekip çevirdiğini, arkanı topladığını gözlerimle gördüm. Bir elin yağda bir elin balda yaşamadan da hayatını idame ettirebiliyorsun. Fakat bu ne kadar böyle gidecek? Kaybettiğin her şeyin hıncını kızımdan çıkarmaya ne zaman başlayacaksın? Ne kadar sıkı çalışman gerektiğini ne zaman fark edeceksin? Bütün bunlar bir zamanlar tanıdığımı sandığım adamı bambaşka birine çevirdi.”

Valentina, “Anne,” diye mırıldansa da elini sıkıp başımı iki yana salladım.

“Endişelerini anlıyorum,” dedim. “Ama yanıldığını kanıtlayacağım. Ebeveynlerimi kaybettiğim günden beri benden değerimi kanıtlamam istendi. Kendimi göstermem, sahip olduğum şeyi alın terimle kazanmam gerekti. İş hayatında bile Valentina’yla en alttan başlayıp basamakları teker teker tırmandık. Bunu bir kez yaptıysak yine yapabiliriz. Harika bir ikiliyiz ve birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey yok.”

Sözlerim kulağa kendimden son derece eminmişim gibi gelse de içten içe ikisini de hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum. Karıma zor bir hayat yaşatmak isteyeceğim son şeydi. Ona bakamayacağımı düşünmek bile içimi parçalıyordu. Valentina’nın endişelenecek daha fazla şeye değil, bolca dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ona yasını doyasıya yaşaması için zaman tanımak istesem de o benim savaşımı veriyordu. Şu an iş ara-

makla uğraşmamalı, benim için didinmemeliydi ama elimden ne gelirdi ki? Onu yüzüstü bıraktığım hissini üzerimden atamasam da onu bırakamayacak kadar bencildim.

“İyi olacağız, anne,” dedi Valentina. “İnan bana. Bizim için canını sıkma. Luca babam gibi biri değil. Bunu sen de görebiliyorsun, değil mi?”

“Görüyorum,” dedi annesi. Bu kadarı bile benim için yeterliydi. İstedğim tek şey buydu. Geri kalan her şeyi ona kanıtlayacaktım. Miguel’le uzaktan yakından alakam yoktu. Büyükannem için söylenecek çok şey olsa da hakkını yiyemezdim. Hiçbirimizi şımarık ve kibirli insanlar olarak yetiştirmemişti. Sahip olduğumuz her şeyi emeğimizle kazanmıştık ve bu, bize her yerde başarılı olmamıza imkân sağlayacak beceriler katmıştı.

Yatak odasına çıkarken Valentina elimi tuttu. Etrafımızdaki her şeyi gözüme yepyeni görünüyordu. Kapı arkamızdan kapanırken bakışlarım yatağına takıldığında kalbim sızladı.

Mutlu olmak istiyorum ve bunu bana asla veremeyeceksin, Luca.

Valentina’nın söyledikleri gözüme artık daha bir gerçek görünüyordu. Bana acıdığı için mi kaldığım otele gelmişti? Bir şekilde kendini bana borçlu mu hissediyordu?

“Yapma lütfen,” diye fısıldadığında bakışlarımı Valentina’ya çevirdim. “Kendini bu kadar paralama, Luca.”

Elimi nazikçe yüzüne bastırıp iç geçirdim. “Hâlâ fırsatın var,” diye mırıldandım. “Seni gerçekten mutlu edemiyorsam arkanı dönüp gidebilirsin. Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok, Valentina. Seni yanımda kalmaya zorlayamam ve gitmek istersen seni suçlamam. İstedğim son şey seni de sefaletime sürüklemek.”

Valentina başını iki yana sallayıp ellerimi tuttu. “Söyledim ya. Bencillik ettiğimi bilsem de seni bir daha asla bırakmayacağım. Sana korkmadığımı ya da her şeyin geride kaldığını ve kendimi harika hissettiğimi söylemeyeceğim çünkü bu yalan

olur. Kafamın içindeki o ses hâlâ yerli yerinde ve seni üzecek bir şeyler söylemeyeceğimin garantisini veremem. İşler kötüye gittiğinde seni yine kendimden uzaklaştırmaya yeltenebilir, kasetmediğim sözler edebilirim. Bütün bunlara rağmen yanında olmama izin verecek misin? Hepsinin üstesinden gelmeye çalışacağıma söz verirsem benimle kalır mısın?”

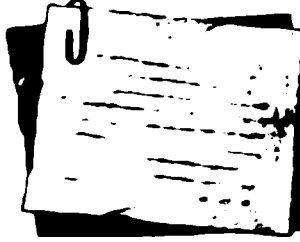
Alnımı onunkine yaslariken kalbim küt küt atıyordu. “Ne yaparsan yap ne söylersen söyle seni bırakmayacağım, Valentina. Hayatımın aşkı olduğuna dair kafamda en ufak bir şüphe yok. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Seninle evlendiğimde her hâline kucak açtım. İyi, kötü, bazen deli. Hiçbir zaman sadece en iyi hâlini istemedim. Seni her şeyinle istiyorum, bebeğim.”

Valentina kollarını etrafıma dolayıp bana sımsıkı sarıldı. “İyi olacağız, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldanarak dudaklarına doğru eğildim. “En iyi yaptığımız şeyi yapacağız. Hem kendimiz hem de bizi beklediğini bildiğim gelecek için mücadele edeceğiz.”

Altmış Beş

VALENTINA

“Ne oldu?” diye sordu Luca yatak odama gözlerim telefona yapışık vaziyette girdiğimde. Masamdaki yerinden kalkıp yanıma geldi. Bir an tereddüt etsem de elini bana uzatıp gülümsedi. “Bir ret daha mı?”

Parmaklarımızı birbirlerine kenetlerken, “Evet,” dedim bıkkınlıkla. Luca’nın evime taşınmasının üzerinden üç hafta geçmişti ve bu süreç içinde aldığım retlerin sayısını unutmuştum. Başvurduğum ilanlar için biçilmiş kaftan olmama rağmen buna akıl sır erdiremiyordum. Luca’ya gözlerimi kısarak, “Nedense aklıma yeni bir iş aramaya kalkıştığım son sefer geliyor,” diye homurdandım.

Luca’nın dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ensesini ovuşturdu. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Bunu yüzüme vurmaktan hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi? Seni kara listeye almam bir hataydı, bebeğim. Ama bana başka çare mi bıraktın? Beni bırakıp gitmeyi kafana koymuştun ve buna hayatta müsaade etmeyeceğimi biliyordun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sert bir bakış attım. “Ağzın başka, yüzün başka şey söylüyor. Hiç de üzgün görünmüyorsun, Luca.”

Kıkırdayarak elini saçlarının arasından geçirdi. “Durumun iç açıcı olmadığını farkınayım. Aradığım kimse telefonlarıma dönmüyor ve iş başvurularım neredeyse ânında reddediliyor. Kara listeye alındığımızdan adım gibi eminim ve bunun ne kadar boktan olduğunun farkındayım. Sanırım sana ettiklerimin bedelini ödüyorum, ha?”

Ona pis pis bakmaya devam edip karnını dürttüm. “Hâlâ özür dilemiyorsun.”

“Seni incittiğim için özür dilerim,” dedi içtenlikle. “Ama seni yanımda tutmak uğruna böyle şeylere kalkıştığım için özür dilemiyorum. Davranışlarım biraz delice ve son derece toksikti, evet ama şimdi olsa *hiç düşünmeden* aynı şeyi yine yapardım. Nihayetinde karım olmanla sonuçlanan bir şeyi yaptığımı nasıl pişman olabilirim ki? Son birkaç yıldır attığımız her adım bizi bir araya getirdi. Zamanda geriye dönebilseydim yine benim olman için ne gerekiyorsa yapardım.”

“Sen iflah olmazsın,” dedim.

“Sadece sana âşığım,” diye karşı çıktı. “Sana deli divane, sırlısıklam, *kayıtsız şartsız* âşığım.”

“Böyle konuşup durursan sana nasıl sinirli kalabilirim?”

“Kalma zaten, bebeğim,” diye mırıldandı beni kendine çekip kollarını belime dolayarak. “Ama kalacağım diyorsan bütün fedakârlığımla hıncını bedenimden gönlünce çıkarmana izin verebilirim.”

Bir kahkaha patlattım ve çıkan ses beni şaşkına çevirdi. Uzun zamandır böyle gülmemiştim. Son birkaç haftamız hiç kolay geçmemişti ve keder yakamdan hâlâ düşmemişti. Güvensizliklerim ve endişelerimle dönüşümlü olarak üzerime hücum etmeye devam ediyorlardı ama ayakta kalmamı buna borçluydum. Luca’nın sabrı ve sevgisine.

“Söyle bakalım,” diye mırıldandım dudaklarım sinsî bir gülümsemeyle kıvrılırken. “Öfkemi nasıl yatıştıracağmıssın?”

Luca gülerek beni kucağına aldığı anda dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir nida kaçtı. Bacaklarım beline dolanır dolanmaz beni duvara yasladı. “Önce bir öpücükle başlayacağım elbette.”

Dudaklarını benimkilere bastırdı ve gülümsemem solup gidene, kalçalarım istemsizce ona sürtünmeye başlayana dek beni ağır ağır öptü.

“Sonra?” diye mırıldandım hafifçe geri çekilerek.

Luca gülerek yerlerimizi değiştirdi. “Sonra seni yatağa götüreceğim,” dedi beni yatağımın ucuna oturttarak.

“Öyle mi?” diye fısıldadım. “Neden ki?”

Elbisemin eteğini kavrayıp yukarı çekti. “Şunu çıkarabilmek için.” Yavaş hareketlerle külotumu bacaklarımdan aşağıya kaydırduğunda gülmekten kendimi alamadım. Beni bu kadar mutlu etmesi çok saçmaydı.

Yatağımın önünde, bacaklarımda arasında dizlerinin üzerine çökerek, “Gerisini de merak ediyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diye inledim bacaklarımı öpmeye koyulduğunda.

“Sonra tadına bakacağım. Bana neden kızdığını unutana kadar seni dilimle becereceğim.”

Dilini bacaklarımda arasında hissettiğimde soluğum kesildi. Bacaklarımı tutup omuzlarının üzerine attı ve kalçamı kavrayıp söylediği her şeyi yaptı. Klitorisime tekrar tekrar sürtünen dili birkaç dakika içinde beni orgazmın kıyısına getirdi. Luca’nın dokunuşları karşı konulmazdı. İster sert ister sabırlı davransın her daim bana duyduğu bağlılıkla doluydu.

“Lütfen,” diye fısıldadım ama Luca kıs kıs gülerek geri çekildi. “Luca!” diye sızlandım. Tam boşalacakken bacaklarımda arasından çıkması sinirimi bozmuştu. “Bu özür falan değil. Düpedüz işkence!”

Luca huysuz tavrıma sırtarak kont pantolonunun düğmesini açtı ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan aletini ortaya çıkardı. Bu manzaradan bıkağımı hiç sanmıyordum. Bana attığı bakış, aletinin etrafına sarılmış eli, ışığın altında

parıldayan alyansı. Bu adam kalbimi başka kimsenin yapamayacağı kadar hızlı attırıyordu.

Bacaklarımı tekrar omuzlarının üzerine koyup ereksiyonunun başını yavaşça girişime soktu. "Bebeğim," diye mırıldandı. "Ağzıma boşalmana bayılıyorum ama bugün o tatlı amının aletimi sımsıkı sarmasını istiyorum. Seninle birlikte boşalmaktan daha harika bir şey olamaz."

Luca aletini tamamen içime iterken ayak bileklerimi başının arkasında kenetledim. Kocam gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan kalçamı hafifçe kaldırıp beni yavaşça becermeye koyuldu. Bu kadar yaklaşmışken uzun süre dayanamayacağımı biliyordu ama kendimi elimden geldiğince tutmaya çalışıyordum. Bunun her saniyesinden benim kadar zevk almasını istiyordum.

"Harikasin, bebeğim. Beni bir mengene gibi sıkıyorsun. Siktir. Dünyanın en güzel hissi bu olmalı."

İçimi yakıp kavuran arzuya rağmen kıkırdadım. Neşenin, aşkın, tutkunun ve eğlencenin bu şekilde bir araya gelebileceğini hiç düşünmezdim. Mutluluk denilen şey buydu sanırım.

"Daha fazla," diye yalvardığımda Luca'nın gözleri bambaşka bir şeyle doldu. Kendini benim için kaybetmesine bayılıyordum. Kendimi dünyanın en arzulanır kadını gibi hissetmemi sağlıyordu.

"Böyle mi?" diye sordu Luca her darbesiyle kalçasını hafifçe hareket ettirerek. İçimden neredeyse tamamen çıkıp tek hamlede geri girdi ve bunu tekrar tekrar yaptı.

"Evet," diye inledim. "Tanrım, evet. Luca, daha fazla..." Böyle giderse daha fazla dayanamayacaktım.

"Siktir. Seni seviyorum," diye homurdandı Luca. Müthiş bir orgazm bütün bedenimi ele geçirirken dudağımı ısırdım. Luca da temposunu artırıp hemen arkamdan boşaldı. "Seni çok seviyorum."

Aletini kaslarımla sıkarak ona gülümsedim ve bunu her yapışımında dudaklarından kaçan iniltilerin tadını çıkardım. "Ben

daha çok,” dedim. Bir başkasını onun gibi sevebileceğimi hiç sanmıyordum. Luca etrafıma ördüğüm duvarları yerle bir edip kalbimi ele geçirmişti. Bana gerçek mutluluğun ne olduğunu göstermişti ve hayatımızın geri kalanı boyunca onun da bunu daima hissettiğinden emin olmak için elimden geleni yapacaktım.

Altmış Altı

VALENTINA

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum kafa karışıklığıyla. Bir saati aşkın süredir yoldaydık ve etrafımdaki manzara gözüme giderek daha yabancı görünmeye başlamıştı.

“Sürpriz,” dedi Luca. Sesindeki hafif titreme dikkatimi çektiğinde onu alıcı gözüyle süzdüm. Benden bir şeyler saklıyordu ama nedenini kestiremiyordum. Beni bir randevuya mı çıkarıyordu? İşlerimizden kovulduğumuzdan beri dışarı çıkmamıştık. Birikimimin büyük bir kısmı hâlâ dursa da şartlar gereği biraz ihtiyatlı olmak zorundaydık. Hem ikimiz de endişelenmemiz gereken bunca şey varken keyfimize bakacak tipler değildik.

Luca arabayı ilerlediğimiz patikanın kenarına çekip bana döndü. Yanlış mı görüyordum yoksa... titriyor muydu o? Kravatlarından birini bana uzatarak, “Bunu takar mısın lütfen?” dedi.

Kaşlarımı çattığımda başıma uzanıp titreyen elleriyle kumaşı gözlerime bağladı. “Ah. Göz bağı mı? Ne bu, Luca? Neyin peşindesin?”

Luca soruma cevap vermek yerine arabadan indi. Bu tuhaf davranışlarına anlam veremiyordum. Son zamanlarda sıkıcı bir rutin tutturmuştuk. Günlerimiz iş başvuruları yapmak, anneme ev işlerinde yardım etmekle; akşamlarımızsa sohbet edip birbirimizin tadını çıkarmakla geçiyordu. Sıradan bir ha-

yat sürmek düşündüğümünden daha keyifli çıkmıştı. Yine de bu akşam düzenimizden fazlasıyla sapmıştık.

Luca bir kolunu belime sararak, “Dikkatli ol,” dedi. “Biraz yürümemiz gerekecek. Acele etmeyeceğiz, tamam mı?”

“Sürprizlerden hoşlanmadığımı biliyorsun,” diye homurdandım. Kontrol manyaklığının sözlük anlamıydım ve dizginleri başkasına devretmekten hiç hoşlanmazdım. Bu akşam beni fazlasıyla gafil avlamıştı.

“Bunun bir istisna olacağını umuyorum,” dedi tereddütle. “Seni kısa süreliğine kucağıma alacağım. Sıkı tutun.”

“*Kucağına mı alacaksın...*” Ayaklarım yerden kesildiğinde tiz bir çığlık koyverdim ve kışım tekneyi andıran sarsak bir şeyin üzerine yerleşti. Luca göz bağımı çözüp kıydan uzaklaşırken şok içinde etrafıma bakındım. Ağacımın etrafındaki göldeydik. Sayısız peri ışığıyla aydınlatılmış dallarını uzaktan görebiliyordum ama beni esas şaşırtan bu değildi. Suyun yüzeyi yüzlerce fenerle doluydu. Her birinin üzerine pembe renkli yapışkanlı not kâğıtları yapıştırılmıştı. Yıllar içinde *benim* yazdığım not kâğıtları.

Luca’nın yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Gözleri tam olarak isimlendiremediğim duygularla doluydu. Sadece aşk değildi bu. Bana sanki kutsal bir şeymişim gibi bakıyordu.

“Nasıl?” diye fısıldadım. “Neden... bunlar... Nasıl...”

“Hepsini biriktirdim,” dedi Luca titrek bir sesle. “Yıllardır bana yazdığın bütün notları sakladım. Çoğu üstü kapalı hakaretlerle doluydu, evet ama aralarında tatlı sözler de vardı. Hepsi için aynısını söyleyemesem de fenerlerdeki notların hepsi beni gülümsetti. Kıyıya yakın olanlar birlikte çalışmaya başladığımız ilk zamanlardan kalma sıradan şeyler. *Umarım gününüz iyi geçer ya da İmzaladığınız anlaşma için tebrikler* gibi şeyler. Diğerleri biraz daha özel, biraz daha sevimli. Yıllar içinde bana karşı tonun değişti. Üzerinde, *Seninle çalışmak bir onur*, yazan

kâğıdı işaret etti. Bunu yaptığım büyük bir hatanın ardından kıcıımı kurtardığında masasına bıraktığımı hatırlıyordum.

Gölün ortasına ulaştığımızda kürekleri bırakıp, "Bunlar da," diye devam etti, "Sana içten içe tutulmaya başladığımı fark ettiğim ama hislerimi ne sana ne de kendime itiraf edebildiğim zamanlardan."

Teknenin etrafında süzülen birkaç feneri işaret ettiğinde kıkırdadım. "Samimiyetin dozunu iyice kaçırmışım sanırım," diye mırıldandım etrafımdaki fenerlerin üzerine iliştirilmiş pasif agresif notlara bakarak.

Yeni elemanlara
azıcık gülünç
olar mısın?

Şirketin patronuyun.
Azıcık isten diye
isten kaytaramazın.
Akşamdan kalmayın diye
sızlanıp duracak olan
ağızına alkol sürme.

Bir daha benden
kahve isterken içinde ne
bulacağının garantisini
vermem. Bugünkü
hakkını doldurdun.

Bir kahkaha patlatıp başımı iki yana salladım. "Bu kadar kaba mıydım gerçekten?" Ardından duraksadım, yüzümdeki gülümseme solup gitti. "Bir dakika," diye fısıldadım. "Bunları iki yıl önce yazmıştım."

Bunun üzerine Luca bana mahcup bir bakış attı. "Evet," diye mırıldandı. "Öyle."

Kürekleri yeniden kavrayıp bizi ağaca yaklaştırdı. Dallardan sarkan yapraklar tepemizde sallanıyordu. Etrafımızdaki manzara tek kelimeyle büyüleyiciydi ve Luca'nın bütün bunları benim için yaptığına inanamıyordum.

"En sevdiklerim bunlar," dedi etrafımızdaki birkaç feneri işaret ederek.

Seni seviyorum

-Bayan Windsor

*Ofisin yanı başında
olmasına rağmen seni
çok özleyorum*

*Sana bir sürprizim var.
Toplantı bittikten
yanıma gel*

*Ardıze dolaba
Sen + ben?
Saat 3'te*

*Sen anlayamaz
sonuçlandıracağım işin
her adama hak ettim önce
100 olacak kulaja nasıl
geliyor?*

Luca elimi tutup dudaklarına götürdü. Bana attığı bakışlar kalbimi hiç olmadığı kadar hızlandırıyor. “Bütün bu notlar ilişkimizin portresini oluşturuyor. O zamanlar buna pek kafa yormamıştım ama altı yıl evvel bana bıraktığın notları biriktirmeye başladığımda sana karşı bir şeyler hissediyordum sanırım. Büyükanнем beni kovmadan önce eşyalarımı toplamamı söylediğimde elim önce kâğıtları sakladığım kutuya gitti. Yıllar içinde onları kaç kez okudum bilmiyorum bile. Bunu hiç fark etmedin ama her şeyimi sana borçluyum. Sen olmasaydın ben şu an karşıdaki Luca olamazdım. Olduğum, olacağım her şeyin temeli sensin.”

Luca elimi bırakıp cebinden üzerinde Laurier yazan bir yüzük kutusu çıkardığında midemde kelebekler uçuştı. Tekneyi elinden geldiğince dengede tutmaya çalışarak dikkatlice bir dizinin üzerine çöktü. “Bu da,” dedi kutuyu açarken, “çantama attığım ikinci şey oldu.”

Ortaya çıkardığı oval kesimli göz alıcı yüzüğe bakakaldım. Bu gerçek olamazdı. “Ama... biz zaten evliyiz,” diye mırıldandım aptal aptal.

Luca gülerek elimi tuttu. “Biliyorum ama hiçbir şeyden mahrum kalmanı istemedim. Evi terk ederken yüzüğü yanıma aldığımda daha yeni kavga etmiştik ve seni benimle evlenmeye zorlayarak bir hata yapıp yapmadığımı düşünüp duruyordum. Buna rağmen o zaman bile senden vazgeçmemin mümkün olmadığını farkındaydım. Sen benim hayatımın aşkısn ve senin için, *bizim için* mücadele etmeyi asla bırakmayacağım. Sana layık olmadığımın farkındayım, Valentina ama sen hayatımın ışığısn. En karanlık günlerimi aydınlatıyorsun. Her şey gözüme umutsuz görüldüğünde bana ne için didindiğimi hatırlatıyorsun. Olduğum her şeyin özüsün. Son nefesimi verdiğim güne kadar da öyle olacaksın.”

Yüzüğü kutudan çıkarıp havaya kaldırdı. “İzin verirsen seni her gün gülümsetmek için canımı dişime takacağım. Bü-

rün yüklerini kendiminmiş gibi sırtlanacağım ve karşımıza ne çıkarsa çıksın yanına olacağım. Seni bütün hayatın boyunca yetecek pembe yapışkanlı not kâğıtlarına boğacağım. Aralarına birkaç tane pembe jel kalem bile koyabilirim.”

Bir kahkaha patlattığımda bana gülümsedi. Gözleri sevgiyle parıldıyordu.

“Hayatımızın geri kalanı boyunca sana benim diyecek adam olma onurunu bana bahşeder misin? Sırtını dayayacağın, seni sevecek kişi olmama izin verir misin? Benimle evlenir misin, Valentina?”

Gözlerim yaşlarla dolarken onu başımla onayladım. “Evet, Luca. *Evet.*”

Luca sanki ciddi ciddi ona hayır diyeceğimi düşünmüş gibi rahat bir nefes verdiğinde gözlerimdeki yaşlara rağmen gülmeden edemedim. Nişan yüzüğümü alyansımın üzerine taktı. Ardından elini enseme koyup beni kendine çekti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Şimdi bile beni seçtiğin için teşekkür ederim.”

Alnımı onunkine dayayıp titrek bir nefes aldım. “Daima seni seçeceğim, Luca. Önümüze hangi engeller çıkarsa çıksın tekrar tekrar seni seçeceğim. Sen benim için doğru kişisin ve hep öyle kalacaksın. Seni tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum.”

Dudaklarını benimkilere bastırduğında nefesim kesildi. “Ben daha çok,” diye fısıldadı.

Altmış Yedi

LUCA

Valentina yüzüğünü ışığa doğru kaldırıp elmasının parlamasını izledi. Dudaklarından minik bir kıkırtı döküldüğünde kalbim tekledi. Ona evlenme teklifi etmemin üzerinden birkaç gün geçmesine rağmen yüzüğüne bakıp duruyordu. Bunu yapmakla doğru bir karar vermiştim. Valentina ona verebileceğim her türlü mutluluğu hak ediyordu. Keşke yapabileceğim, ona sunabileceğim daha fazla şey olsaydı.

Valentina'nın yanında olmak kafamdaki bütün tereddütleri alıp götürüyordu. Bu, istediği her şeyi ayaklarının altına serebileceğim anlamına gelecekse bütün hayatımı korkularıyla yaşamayı sorun etmezdim. Ona sunmak istediğim hayat bu değildi. Yıllarca uğruna çabaladığı işi benim yüzünden kaybetmişti. Tırnaklarıyla kazıyarak zirvesine çıktığı sektör onu sırf karım olduğu için dışlıyordu. Ondan bütün bunları kabul etmesini istemek gerçekten doğru muydu?

"Luca," dedi elini göğsümden enseme kaydırarak. "Böyle kara kara ne düşünüyorsun?"

Yüzündeki endişenin nedeni olmaktan nefret ediyordum. Valentina son günlerde eskisi kadar gülümsemiyordu. Bunun kısmen hâlâ üzerinden atamadığı kederden kaynaklandığını bilsem de kendi payımı yabana atamazdım. Bunu kabul etmese

de geleceğimiz hakkında giderek daha fazla endişelendiğinin farkındaydım. Windsorların ölüm öpücüğünün sektörümüzde iş bulmamıza mâni olacağını o da benim kadar iyi biliyordu. Kimse büyükannemle ters düşmeyi göze alamazdı.

Kollarımı beline dolayarak, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim temkinli bir tavırla.

Valentina meraklı gözlerle yakınımı sokuldu. Bana öyle müthiş bir inançla bakıyordu ki onu hayal kırıklığına uğratmaktan ödüm kopuyordu.

“Kanada’daki bir şirketten iş teklifi aldım. Burada kalmaya devam edersek büyükannemin gölgesinden kaçamayacağımızı düşünmeye başlıyorum. Eninde sonunda bunu bir kenara bırakacağından, bizi sonsuza dek cezalandırmaya niyeti olmadığından eminim ama hayatımızı böyle büyük bir belirsizlik içinde sürdüremeyiz.”

Valentina beni başıyla onayladı. Gözlerinde beliren soğuk, hesapçı bakışlarla fena hâlde çekici görünüyordu. Valentina’yı iş kadını modunda görmeyeli uzun zaman olmuştu. “Kabul et,” dedi. “Taşınmak pahalıya patlayacak ama nerede olursak olalım sıkıntı yaşamayacağımızdan eminim. Bunu daha önce de yaptık, Luca. Pekâlâ yine yapacağız. Artık benimle konuşmasa da büyükanneni çok seviyorum ama arkama yaslanıp uğruna çabaladığımız her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kaybettiğimiz şeylere üzülmeyi bırakıp kendi mutluluğumuza odaklanma vaktimiz geldi.”

Onu başımla onaylayıp yüzünü nazikçe avuçlarımın arasına aldım. Anladığım kadarıyla Raven ve Sierra son zamanlarda Valentina’ya mesafeli davranıyordu. Büyükannemin bunu bize yardım eli uzatmalarına engel olmak için yaptığından adım gibi emindim. Valentina bunu benden saklasa da birkaç kez büyükannemi ziyaret etmeye çalıştığını ama kapıdan geri çevrildiğinden haberim vardı. Büyükannemin bunu bu kadar

büyüteceğini düşünmemiştim ve karıma böyle davrandığı için ona kırgındım.

Ondan habersiz evlendiğim, üzerine bir de kurallarını çiğnediğim için beni cezalandırmasını anlıyordum. Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmeye razıydım ama karımı bu işe karıştırmaması gerekirdi. Sebep olduğu acılardan sonra onu affedebilir miydim bilmiyordum.

Valentina kollarımın arasından çıkıp dolabını karıştırmaya koyuldu. "Gerekirse bunu satabiliriz." Çıkardığı mücevher krusunun kapağını açtığında gözlerim yuvalarından fırladı.

"Valentina, onu nereden buldun?"

Buruk bir ifadeyle elindeki yakutlarla bezenmiş mücevher setine baktı. "Büyükannen doğum günümde hediye etmişti."

Cevabı öğrenmek için sabırsızlansam da yumuşak bir sesle, "Ne zaman?" diye sordum.

Valentina'nın kaşları çatıldı. "Ares'in düğününden kısa zaman sonraydı. Seninle konuşmuyorduk ve bir süredir aile yemeklerine katılmamıştım. Dairemde değil de burada kaldığımı biliyor olmalıydı ki çat kapı gelip Abuela'nın yemeklerini çok özlediğini söyledi. Dördümüz birlikte yemek yedik ve geçmiş doğum günü hediyesi niyetine bana bunu verdi. Beni çok özlediğini ve masasında daima benim için bir yer olacağını söyledi." Yüzünü acıyla buruşturup bakışlarını kaçırdı. "Belli ki öyle değilmiş."

Kutuyu elinden alıp bir şekilde karıma, ait olduğu kişiye, ulaşmış aile yadigârı kolyedeki elmasları ve yakutları inceledim. Mücevheri dikkatlice masanın üzerine bırakıp titreyen ellerimle cebime uzandım.

Cüzdanımdan annemin eski, solmuş fotoğrafını çıkarırken, "Bak," diye mırıldandım. Fotoğrafı dikkatlice ona uzattığımda Valentina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu... bu cep saatinin içinde değil miydi?" diye sordu kafa karışıklığıyla. Fotoğrafa daha dikkatlice baktığında gözleri bir

kez daha ardına kadar açıldı. “Kolye. Kutudaki kolye annenin boynunda.”

Onu başımla onaylayıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Annem ailemize gelin geldiğinde büyükanne ona bu kolyeyi hediye etmişti. Bu ona kucak açığının bir göstergesiydi ama sadece gelinlere yapılan bir şeydi. Raven’ın da Ares’le evlendiğinde benzer bir aile yadigârı aldığını biliyorum ama... bu düğünlerinden *sonraydı*. Beni Natalia’yla zorla nişanladıktan hemen sonra neden kalkıp sana böyle değerli bir parça verdi ki?”

Valentina bön bön suratıma baktı, benim kadar şaşkın görünüyordu. “Bir yanlışlık olmalı,” diye fısıldadı.

Büyükanne... yine ne dolaplar çeviriyordu? O tanıdığım en kurnaz insandı ve içimden bir ses Valentina’yla ilmek ilmek işlediği planının piyonları olduğumuzu söylüyordu.

“Bir şey soracağım,” diye fısıldadı karım. “Annenin fotoğrafı cüzdanındaysa... cep saatinde ne var?”

Utançla bakışlarımı kaçırdığımda Valentina gözlerini kısarak cebime uzandı. Saati açtığında gözleri şaşkınlıkla açıldı ve başını kaldırıp bana döndüğünde gözlerinde gördüğüm sevgi neredeyse dizlerimin bağını çözecekti.

“O günü hatırlıyorum,” dedi. “Kennedylerin hayır gecesine gidiyorduk ve evden çıkmadan fotoğrafımı çekmek istemiştin. Neden saatinin içinde? Anneninki neden cüzdanında?”

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gülümsedim. “Bu cep saati bir zamanlar babamındı. Hep evlendiğimde onu bana vereceğini ve içine kendi karımın fotoğrafını koymam gerektiğini söylerdi. Saate her bakışımda bütün bunları kimin için yaptığımı hatırlamamı ve zamanımı işte mi yoksa yuvamda mı geçirmemim daha iyi olacağını düşünmem gerektiğini söylerdi. Bunun aklını başına getirdiğini ve giderek karmaşıklaşan dünyada en değerli şeyin ne olduğunu hatırlattığını anlatırdı. Haklıymış. Artık ne zaman saate baksam seni düşünüyorum ve bu her şeye bakış

açımı değiştiriyor. Artık ailem sensin, Valentina. Her şeyden daha önemlisin. Her zaman da öyle olacaksın.”

“Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum,” dedi Valentina, “ama karın olduğum için minnettarım. Seni seviyorum, Luca. Son günlerde korkuya kapıldığını, canının sıkıldığını biliyorum ama söz veriyorum her şey yoluna girecek. Birlikte istediğimiz her şeyi başarabileceğimize canı gönülden inanıyorum. Umarım sen de inanıyorsundur. Yanımda sen olduğun müddetçe her şeye sil baştan başlamak umurumda değil. Seninle olacaksam bunu binlerce kez yapmaya razıyım. Hiçbir şey senden daha kıymetli değil, Luca. Ne kariyerim. Ne para. Ne de prestij. Sadece ama sadece sana ihtiyacım var.”

Onu başımla onaylarken huzursuz kalbim sakinledi. Haklıydı elbette. Birlikte her şeyi başarabilirdik. Yalnızca aşkımızın bedelinin bu kadar büyük olmamasını dilemeden edemiyordum. Tek isteğim ona bakmak, onu mutlu etmekken onu hayal kırıklığına uğrattığım hissini üzerimden atamıyordum.

Altmış Sekiz

LUCA

“İner inmez arayın lütfen,” dedi kayınvalidem. Gözleri en-dişeyle doluydu. Son birkaç haftadır desteğini bizden hiç esirgememişti. Valentina’yla beni bir arada görmenin geçmişten kalan yaralarını biraz olsun iyileştirip iyileştirmedliğini merak ediyordum. Dışarıdan bakıldığında öyleymiş gibi görünüyordu. Artık kızını inciteceğimden ya da terk edeceğimden korkmuyordu. Valentina bile rahatlamış gibiydi. Hâlâ aramızda duran mesafeyi hiç fark etmemiştim ama kayınvalidem haklıydı. Valentina’yla aramızda kısmen benim elimde ondan daha fazla avantaj olduğundan kısmen de evliliğimiz zorakiymiş gibi gelen şartlar üzerine kurulmuş olması yüzünden bir eşitsizlik hissi vardı.

Bazı açılardan birbirimizi seçtiğimiz söylenebilirdi ama diğer açılardan evliliğimizle sonuçlanan koşullar değişseydi birlikte olup olmayacağımızı bilmek mümkün değildi. Son zamanlarda başımızdan gelenler bana daima minnettar kalacağım bir umut ışığı olmuştu. Karımın beş parasız olmama, şüphesiz bizi bekleyen zor zamanlara rağmen beni istediğini bilmek paha biçilemezdi. Üstelik artık aramızda yepyeni bir yakınlık vardı. Valentina’nın tavırlarında ufacık bir çekinceden ya da suçlamadan eser yoktu. Attığımız her adımda sonuna kadar yanımdaydı.

"Luca," dedi Valentina panikle. "Uygulama uçağımıza son çağrının başladığını söylüyor. Bu nasıl olabilir? Daha bir saatimiz var sanıyordum. Ne yapacağız?"

Ona sırtarak elini tuttum. "Koşacağız."

İkimiz de annesine birer veda öpücüğü verdikten sonra el ele koşmaya başladık. Valentina uçağımızın son çağrısını bahane ederek güvenlik kuyruğuna kaynak yaparken kıkır kıkır güldü. Güzel gülümsemesi biniş kapımıza varana kadar solmadı. "Yeni maceralar ve tecrübeler yaşamak istiyoruz demiştik," dedi parıldayan gözleriyle. "Şimdilik en sevdiğim bu oldu: Luca Windsor uçağına yetişmek için havalimanında koşuşturuyor. Yanında olmasam sırf bir evraka ya da başka bir şeye ihtiyacın var diye beni Windsor pistinde topuklularımla koşmak zorunda bıraktığın onca zamanın karmasını çektiğini söylerdim."

Mahcup bir sırıtişla tuttuğum elini dudaklarıma götürdüm. "Bir teklifim var," dedim. "Hayatımızın geri kalanı boyunca sana çektiğim her şeyin bedelini ödemeye razıyım. Duyduğuma göre bedensel cezalar son zamanlarda çok popülermiş. Ufak bir araştırma mı yapsak?"

Valentina gülerek başını iki yana salladı. "Benimle evli olmak en büyük ceza değil mi zaten?" dedi uçuş görevlisi biletlerimizi taratırken.

"Hayır," dedim bütün ciddiyetimle. "Seninle evli olmak bir insanın sahip olabileceği en büyük armağan ve onur."

Uçağa yürümeye başladık ama girişe gelmemizle duraksadık. İkimiz de şaşkınlıktan donakaldık. Farkındalık suratıma bir tokat gibi çarparken, "Yok artık," diye mırıldandım. Bu ticari bir uçak değildi. Windsorların özel jetiydi ve içi görmeyi hiç beklemediğim yüzlerle doluydu.

"Luca," dedi büyükannem. "Val." Her zamanki anlamları dırılmaz gülümsemesi yerli yerindeydi.

Kardeşlerim, Sierra, Raven, Faye, Silas ve Alanna hep birlikte yerlerinden kalkarken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. "Nihayet,"

dedi Lex telefonunu kaldırarak. Ekranda yanıp sönen kodu görmem için telefonunu bana çevirdi. “Beklemekten sıkılmaya başlamıştım. *Son Çağrı* biraz abartılı mı oldu? Koşunuz mu?”

Büyükannem boğazını temizleyerek bana pişmanlık dolu bir bakış attı. “Bu işgüzar yaşlı kadını affedebilecek misin, Luca? Büyükannesinin vefatından sonra Val’in durumu kötüleştikçe içindeki şüphe tohumları filizlenmeye başladı. Eve tek başına dönüp günlerce doğru düzgün bir yere çıkmadığında olaya müdahale etmem gerektiğine karar verdim. Val’in nasıl solup gittiğini gözlerimle görmüştüm ve kendini toplayacağını ummuştum ama haftalar geçtikçe birbirinizden daha da uzaklaştınız. Val’in uğruna yaşayacak, mücadele edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Senin de öyle.”

Bakışlarını kaçırdı. “Size yepyeni bir başlangıç sunma fırsatının ayağıma geldiğini düşünüp bunu değerlendirmeye karar verdim. Küçük oyunlarım sayesinde aranızdaki bütün engellere rağmen evlenmiştiniz, hâliyle hatamı telafi etmem gerektiğini hissettim. Evlenmenizle sonuçlanan bütün etmenleri ortadan kaldırarak size başından beri olması gerekeni yapmanız, birbirinizi seçmeniz için bir fırsat verdim.”

Parçalar birer birer yerlerine otururken Valentina’yla birbirimize baktık. “Bize oyun oynadın,” diye mırıldandım büyükanneme. Öfke ve rahatlama hissi içimde bir üstünlük mücadelesine tutuşmuştu.

“En başından beri,” diye ekledi Valentina. Duyduklarına inanmadığı sesinden anlaşıyordu.

“Ne zaman beri?” diye sordum ürkütücü bir sakinlikle.

Büyükannem kısa bir tereddüdün ardından çantasından bir fotoğraf çıkardı. Kâğıdı bize uzattığında resimdeki figürlere şaşkınlıkla baktık. “Fotoğraftakiler sizsiniz. Valentina’nın doğumundan birkaç gün sonra çekilmişti,” diye açıkladı, Valentina’yla beş yaşındaki Luca’nın kucığında bir bebekle çekilmiş fotoğrafını incelerken. Ben dehşete düşmüş gibi görünüyordum.

Valentina ise minicikti. “Annenle baban Val’i ziyarete giderken seni de yanlarına almışlardı, Luca. Gözlerini sanki büyülenmiş gibi üzerinden alamıyordun. Hatta ebeveynleriniz ikiniz arasında şimdiden bir evlilik anlaşması yapmaları gerektiğine dair şakalar bile yapmıştı. Ne de olsa Val teknik olarak bir Garcia. Babalarınız arkadaştı.”

Valentina’nın gerildiğini hissettiğimde elini sıktım. Babalarımızın arkadaş olduğu gerçeğini ondan sonsuza dek saklayamayacağımı bilsem de bunu hiç öğrenmemesini istemiştim.

“Bu evlilik meselesi şaka olarak başlasa da yıllar içinde annenin dilinden düşmez oldu. Val’e bayılırdı. Sürekli bir kızı daha olmasını çok istediğini ama bu mümkün olmadığından Val’i gelini yapacağına söylerdi. Ciddi değildi elbette, hepsi arada bir laf arasına sıkıştırdığı birkaç şakadan ibaretti. Yine de sözleri, annenin senin için kurduğu hayal olarak aklımın bir köşesine yerleşti.”

Yüzü kederle dolduğunda başını çevirdi. “Annenle babanı kaybettiğimizde Val’in de izini kaybettim. Ta ki şirketimize iş başvurusu yapana kadar. Val’in annesine ulaşıp ona anlaşmalı bir evliliğe sıcak bakıp bakmadığını sordum ama buna şiddetle karşı çıktı ve bu konuyu tekrar açarsam Val’i istifa etmeye zorlayacağını söyledi. Ne kızının bizimle çalışmasını istiyordu ne de ailemizle bir ilişkisi olmasını. Başka bir alternatifi olsaydı Val’den farklı bir yerde çalışmasını isteyeceğinden emindim. Elim kolum bağlanmıştı, eğer gerçekten annenin söylediği gibi birbiriniz için yaratıldıysanız aranızda bir şeylerin kendiliğinden gelişeceğini düşündüm. Yıllarca bekledim ama ikinizde de tık yoktu. Dahası, Val aile yemeklerimize katılmayı da kesmişti... böylece her şeyin beklediğim şekilde ilerleyeceğini umarak bir risk aldım.”

Kolumu Valentina’nın beline doladım. İkimiz de gözlerimizi büyükanneemin verdiği fotoğraf karesinden alamıyorduk. “Beni Ivanovların kızıyla nişanlanmaya zorladın,” diye homurdan-

dım. “Ya Valentina için onu terk edecektim ya da Natalia’yla evlenip safımıza güçlü bir müttefik katacaktım. İki türlü de kazanacaktın.”

“Evet,” dedi büyükannem. “Ama geçmişin dönüp dolaşıp başınıza bela olacağını öngörememiştim. Müdahalemin her ikinizin de baskın karakterleri arasında çatışmalara neden olacağını tahmin etmem gerekirdi. Sizi ne zaman bir arada görsem bunu fark ettim. Birbirinizi seviyordunuz ve bu sevgi evliliğiniz süresince katlanmaya devam ediyordu ama aranızda bazı aşılmaz engeller vardı. Benim gibi görmüş geçirmiş insanların başkalarının ruhunda taşıdığı yaraları görmesi biraz daha kolay oluyor. İkiniz de farkında değildiniz ama bunu çok belli ediyordunuz. Bana inanmadığınızı biliyorum ama sadece mutlu olmanızı istiyordum.”

Kardeşlerime bir bakış attım. “Ya siz? Siz de bu işin içinde miydiniz?”

Büyükannem elini omzuma koyup başını iki yana salladı. “Kızma onlara,” diye mırıldandı. “Kızman gereken tek kişi benim. Hepsi ayrı ayrı gelip benimle konuşmaya çalıştı ve sizi affetmediğim müddetçe aile yemeklerimize katılmayı reddetti. Onlara her şeyi anlatmaktan başka çarem kalmadı. Hepsi de sizi, ikinizden uzak duracak, en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyi verecek kadar çok seviyordu. Onlara dışarıdan hiçbir müdahale olmaksızın aklınızın başına gelmesi için size altı hafta süre verdiğimi, sonrasında her şeyi açıklayacağımı söyledim.”

Valentina’nın bakışları Sierra, Raven ve Alanna’nın üzerinde gezindi. “Bu yüzden mi grup sohbetimizde bana bu kadar mesafeli davrandınız? Telefonlarımı açmadınız?”

Kızlar onu başlarıyla onayladı. Sierra’nın gözleri dolu doluydu. “Çenemi tutamadığımı biliyorsun, Val. Ne zaman konuşsak gerçekler dilimin ucuna geliyordu ama büyükannem haklıydı. İkiniz de baskın karakterlisiniz ve bunu sizi zorla bir araya getiren etkenler olmadan, kendi başınıza çözmeniz

gerekiyordu. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama yaptığıma pişman değilim.”

“Peki bizi kara listeye alman?” diye sordum. Üzerimdeki sakinlik beni bile şaşırtıyordu. “COO olmak için o kadar mücadele ettikten sonra bunu Valentina’ya nasıl yaptın?”

Büyükannem gülümsedi. “Kara listeye alınmadınız ve ikiniz de Windsor Finans’taki görevlerinize devam ediyorsunuz. Dürüst olmam gerekirse işlerinizin başına dönmeniz için size yalvarmama ramak kalmıştı. Bu yoğun çalışma temposunu kaldıramayacak kadar yaşlı bir kadınıym. Bütün şirkete ikinizin de özel durumlar nedeniyle izinli olduğunuzu bildiren bir e-posta gönderdim. Silas’la Lexington bütün iş başvurularınıza müdahale edip size ret cevabı gönderdi. Ailemizdeki anlaşmazlığın duyulması riskini göze alamazdık. Başka çaremiz yoktu. Neyse ki ikiniz de şirkete ait cihazlarınızı kullanıyordunuz da işimiz kolay oldu. Yani Silas’la Lexington bana öyle söyledi. Bir tek şu Kanada’dan gelen teklife müdahale edemedik.”

Karıma bir bakış attım. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum. Büyükannemin bir işler çevirdiğinden emindim ama bu kadarını ben bile tahmin edememiştim.

“Oturun hadi,” dedi Dion.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Kanada’ya gitmediğimiz kesin,” diye araya girdi Zane.

Karıma döndüğümde başını evet anlamında salladı. Kafamda dört dönen düşüncelere rağmen onu her zamanki yerimize götürmem için gereken tek şey de buydu. Valentina öyle istiyorsa burada kalacaktık.

Altmış Dokuz

LUCA

“İyi misin?” diye sordu Valentina usulca. Geniş otel süitimizi incelemeyi bırakıp ona döndüm. Jetimiz Hawaî’ye inmişti ve bu beklenmedik aile gezimiz konusunda ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum.

“Emin değilim,” dedim ona dürüstçe. “Sen?”

Valentina beni başıyla onayladı. “Fotoğrafı görmek beni şaşırttı ama babalarımızın arkadaş olması kulağa mantıklı geliyor. İşe girmem de ufak da olsa bir payı olduğunu öğrenmek canımı sıktı ama pozisyonumu hak ettiğimi hem kendime hem de diğer herkese kanıtlamak için elimden geleni yaptığımı biliyorum. Bundan hoşlanmadım ama önemi yok. Önemli olan tek şey Büyükanne Anne’in bana bir şans vermiş olması. Nedeni pek umurumda değil.”

“Biliyordum,” diye itiraf ettim usulca. “Onunla karşılaşmamızın ardından büyükannemle konuştum ve bana babalarımızın arkadaş olduğunu söyledi. Seni düşünüyordum, bebeğim. Emeginle kazandığın her şeye leke sürmek istemediğimden bunu senden sakladım.”

Valentina sırtarak başını hafifçe yana eğdi. “Tahmin etmiştim. Bunu iyiliğimi düşündüğün için yaptın, değil mi?”

Bana doğru yürüyüp kollarını boynuma doladı ve gözlerini benimkilere kenetledi. “Büyükannen gibi,” diye mırıldandı. “Objektif olarak bakarsak, yaptıkları bizim için iyi sonuçlar doğurdu mu? Duygularını bir kenara bırak, Luca. Manipüle edildiğimiz gerçeğinden ziyade büyükannenin böyle yaparak neyi amaçladığına odaklanırsan ilişkimize müdahale etmesinin yararımıza olduğunu söyleyebilir misin?”

Onu kendime çektiğimde Valentina parmak uçlarına yükseldi. “Böyle mantıklı davranmandan nefret ediyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Bıraksan da ona kızsam olmaz mı?”

Elini saçlarımın arasına geçirip başını salladı. “Niyetinin kötü olmadığını bile bile buna nasıl izin verebilirim? Böyle bir şey Abuela’nın başının altından çıkmış olsaydı ne yapardım diye düşünüp duruyorum. Ona kızgın kalabilir miydim? Onunla tartıştığıma pişman olur muydum? Müdahale etmeseydi birlikte olur muyduk? Böyle eşit şartlara gelir miydik? Dürüst ol, Luca. O olmasaydı ilişkimiz böyle güçlenir miydi?”

İç geçirerek onu kucağıma aldım. Haklı olduğunu kabul etmeye gönlüm el vermiyordu. Sinirlerim hâlâ tepemdeyken mantıklı sözler duymak istemiyorum. Nedeni olduğu onca sıkıntı yüzünden büyükannemi nasıl suçlamıyordu? İşin ucu Valentina’ya dokunmasaydı onu affedebilirdim ama karım onun yüzünden haftalardır elindeki avucundaki her şeyi kaybettiğini düşünüyordu. Büyükannesinin acısıyla boğuşması yetmiyor-muş gibi üzerine bir de uğruna her şeyini verdiği işini ansızın kaybetmekle uğraşmıştı. Büyükannemi nasıl böyle şıp diye affedebiliyordu?

Valentina bacaklarını belime dolayıp gülümsedi. “Haklı olduğumu bal gibi biliyorsun. Evden kovulmasaydın kederimde boğulmaya devam ediyor olurdum. Sırf bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için kendime gelebildim. Böyle bir şey olmasaydı bensiz daha iyi olacağına inanmaya devam ederdim.”

Onu yatağıma götürürken huysuzca homurdandım. “Belki.”

Valentina ben onu yatırırken kıkırdayıp başını iki yana salladı. Bir süre öylece durup yastıkların üzerine dağılmış saçlarını izledim. “Seni o kadar çok seviyorum ki,” diye mırıldandım büyülenmişçesine. Üzerinde sade bir elbise olmasına rağmen gözlerimi ondan alamıyordum. Nefesimi kesiyordu. “Birinin canını yaktığı düşüncesine katlanamıyorum. Yeteri kadar derdin yokmuş gibi bir de ailemin başına açtığı işlerle uğraşmanı kabullenemiyorum.”

“Kimseyi suçlamıyorum, Luca,” dedi. “Senin de aynısını yapman gerektiğini düşünüyorum. Aileni ne kadar özlediğinin farkındayım. Seni ne kadar çok sevdiklerini biliyorsun. Hepsi biraz kafadan kontak ama niyetleri kötü değildi.”

Yanına uzanıp ona döndüğümde Valentina, “Kararın ne olursa olsun yanında olacağım,” dedi. Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Düşüncelerim Abuela’ya kaydı. Doğruyu söylemek gerekirse bunlar Abuela’nın başının altından çıksaydı onu hiç düşünmeden affederdim. Valentina’yı anlıyordum ve her şeyin eninde sonunda yoluna girdiği konusunda haklıydı ama ya girmeseydi?

Valentina beni itip sırtüstü yatırdı ve üzerime tırmanarak ellerini vücudumda gezdirdi. Elbisesini üzerinden çıkarmam için hafifçe doğrulurken bana gülümsedi. “Bunu sen de hissediyor musun?” diye mırıldandı parmaklarını tişörtümün eteğine götürerek. Kumaşı üzerimden çıkardığında ona sııttım. Bakışlarında içimi saran sevginin yansımasını gördüm. “Aramızdaki bu yakınlığı? Birkaç hafta öncesine kadar böyle değildik. Sence de bir şeyler değişmedi mi?”

Haklıydı elbette ama bunu itiraf etmeye dilim varmıyordu. Bakışlarım vücudunda gezindi ve Valentina sırtarak sütyenin kopçasını açıp memelerini ortaya çıkardığında dudaklarımdan mutluluk dolu bir inilti döküldü.

Ona uzanmaya yeltendiğimde başını iki yana salladı. “Ellerine hâkim ol,” diye mırıldandı. “Arkana yaslan ve eğlen-

nin tadını çıkar, bebeğim. Söyleyeceğim her şeyi can kulağıyla dinleyeceksin. Söylediğimi yaparsan beni gönlünce becermene izin vereceğim.”

Huysuz huysuz homurdanıp ellerimi gönülsüzce başımın arkasına koydum. Valentina'nın parmakları fermuarımdan yukarı tırmandı ve kotumun düğmesini açarken bakışları benimkilerle buluştu. “Senden nefret ettiğimi düşündüğümü söylediyim zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu aletimi kavrarken.

İnledim. Bu konuyu açması canımı sıkırsa da bana böyle dokunurken karşısında aciz kalıyordum. “Hatırlıyorum maalesef.”

Valentina külotunu çıkarıp çıtırçıtlak vaziyette kucağıma oturdu. Dudağını ısırıp ıslanmış kadınlığını aletimin üzerinde kaydırarak beni kışkırtmaya koyuldu. “Senden nefret etmeyi uzun zaman önce bıraktım ama elime seni hür irademle seçme şansını geçmeseydi içimde birikmiş öfke uzun bir süre dinmezdi diye düşünüyorum.”

Ereksiyonumun başı içine kaydığında inledim ama Valentina kalçalarını hemen geri çekti. Aynı hareketi tekrarlayarak ikimizi de çıldırttı. Aletim klitorisine her sürtündüğünde hızlanan nefesleri beni mest ediyordu ve buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

“Büyükannen bunu yapmasaydı babamla aynı duruma düşsen ne yapacağından asla emin olamazdım. Mantıksız korkular ömrümüzün sonuna dek içimi kemirir dururdu.”

“Bebeğim,” diye homurdandım. “*Lütfen*. Aletimi sıırılsıklam ederken söylediklerine nasıl odaklanabilirim? Beni kışkırtmaya daha ne kadar devam edeceksin?”

Valentina gülerek aletimin başını içine aldı. “Seni köşeye kıştırmasaydım bana kulak asmayacağını sen de bal gibi biliyorsun.”

“Çok fenasın,” diye mırıldandım. “Bunun intikamını alacağım.”

Valentina kıkırdayarak içine biraz daha girmeme izin verdi. Aklınca beni teselli ettiğini sanıyor olmalıydı ama beni daha da çıldırttığından bihaberdi. “Luca,” diye inledi. Kalçasını oynatarak aletimi hafifçe içine alıp çıkarırken onun da söyleyeceklerine odaklanmakta zorlandığını fark ettiğimde güldüm.

“Sen... s-sence... Eğer...” diye mırıldandı düşünceler aklından uçup giderken.

Kalçamı kaldırarak bu işkenceye bir son vermeye yelten-dim ama Valentina benden daha hızlıydı. Bana sert bir bakış atıp onu en derinlerine kadar doldurmama engel oldu. Beni gerçekten çıldırtmaya niyetliydi.

“Bunları yaşamasaydık bir yanın daima seninle soyadın için birlikte olduğumdan şüphelenmeyecek miydi, Luca?”

“Peki,” diye inledim. “Tamam, bebeğim. Sen kazandın. Haklısın, oldu mu? Büyükannem ikimizin de en büyük korkularını dindirdi. İtiraf ediyorum.”

Bana gülümseyerek aletimin yarısını içine itmeme müsaade etti. Aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Yalan söyleyecek hâlim yoktu, kılıbığın önde gideniydim.

“Bir şey daha var,” diyerek üzerimden hafifçe kalktığında aletim neredeyse içinden çıkacaktı. “Aileni affettiğini söyle.”

Elimi saçlarımın arasından geçirerek kalçamı çaresizce ona doğru ittim. “Her şeye razıyım, bebeğim. Tek isteğim mutlu olman. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Aferin,” diye mırıldanarak beni nihayet tamamen içine aldı. Aletimi böyle sımsıkı sarması inanılmazdı. “O hâlde ben de seni mutlu edeceğim, Luca. Becer beni.”

Sırıtarak vücudunu kavradım ve tek hamlede yerlerimizi değiştirdim. İçinden neredeyse tamamen çıkıp sertçe geri gir-dim. Valentina nihayet onu istediği gibi becermeye başlamamın hararetiyle inleyip saçlarımı kavradı. “İntikamımı alacağım de-miştim,” diye homurdandım.

Karım kalçasını bana doğru iterek bacaklarını belime doladı.
“Benim de istediğim bu,” diye mırıldanarak dudaklarıma yapıştı.

Valentina Windsor. Artık emindim. Onu yaşlanıp kırış kırış olduğunda bile tıpkı bugünkü gibi isteyecektim. Doğru olan buydu. Doğru *kışı* oydu.

Düzenleme

Ny.özlem

Yetmiş

LUCA

Sahilde yürürken Valentina'nın elini tuttum. Kahvaltı için diğerleriyle buluşacağımız restorana uzun yoldan gitmeye karar vermiştik. Burası, şüphesiz, sahip olduğumuz en göz alıcı tatil köylerinden biriydi. Etrafımdaki her şey buram buram romantizm kokarken aileme kızgın kalmak son derece zordu.

Hep birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlar o kadar nadirdi ki bunu onlarla tartışarak heba etmek istemiyordum. Büyükannemin de bunu düşünerek hepimizi buraya getirdiğinden adım gibi emindim.

Kurnazlıkta eline kimse su dökemezdi ama onun hakkında yanıldığımı itiraf etmeliydim. Uzun zamandır bizim mutluluğumuzu umursamadığını düşünmüştüm ama öğrendiğim her şey bana aksini kanıtlamıştı. Yıllardır türlü türlü dümenler çevirse de hepsini benim iyiliğimi düşündüğünden yapmıştı. Annemin dileklerini gerçekleştirmeye çalışıyordu ve hayatımın aşkına onun sayesinde kavuşmuştum. Hâliyle onu suçlamak bir hayli zordu.

"Dion mu o?" diye sordu Valentina ileride bir yeri işaret ederek. "Neden Faye'in o kadar gerisinde yürüyor?"

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. "O sanırım. Ne yapıyorlar?"

Karımla birlikte Dion'un ağır ağır Faye'e yetişmesini izledik. Faye'in irkilip hızla arkasına dönmesine ve telefonunu düşürmekten kıl payı kurtulmasına bakılırsa o da Dion'u görmeyi beklemiyordu.

"Tartışıyorlar sanırım," dedi Valentina belli belirsiz bir endişeyle.

Düğünlerine sadece birkaç hafta kalmıştı ve araları hiç de iyiymiş gibi görünmüyordu. Dion'un vücut diline bakarak Faye'in telefonda erkek arkadaşıyla konuştuğundan şüphelendim. Ne boktan bir durumdu ama. Dion'un kendini böylesine kaybettiğini hiç görmemiştim. Gerçi onu çileden çıkarabilecek tek kişinin müstakbel eşi olmasına şaşmamalıydı.

Dion, Faye'in telefonunu elinden kapıp okyanusa fırlattığında Valentina'dan bir şaşkınlık nidası yükseldi. "Siktir," diye mırıldanıp bir kahkaha patlattım. "*Şuna bak.*"

Karım dirseğini karnıma geçirip bana ters bir bakış attı. "Hiç komik değil, Luca."

Omuzlarımı silktim. "Hadi ama. Biraz komik. Dion başından beri onunla evlenmek istemediğini söylüyor ama nişanlısını umursamayan bir adam böyle bir şey yapar mı? Ağır başlılığından ödün vermeyen kardeşimin hâline bak. Faye bütün duvarlarını başına yıkacak ve bunu kahkahalar atarak izleyeceğiz. Bunca zamandır ondan uzak durarak hata etti, bebeğim. Faye farkında bile olmadan ona bu umursamazlığının bedelini ödecek. Bunun için sabırsızlanıyorum."

Valentina başını iki yana sallayarak beni peşinden sürüklemeye başladı. Dion ve Faye restorana bizden önce varmışlardı ve uzun masanın iki ayrı ucuna oturduklarını gördüğümde buna hiç şaşırmadım. İçeri adım atmamızla herkes sus pus oldu ve kızlar Valentina'ya masum bakışlar attı. Büyükanneemin planını bizden sakladıklarına pişman oldukları gün gibi ortadaydı.

Büyükanneem yerinden kalkarak, "Hoş geldiniz," dedi. Yanındaki iki sandalyeyi işaret edip gülümsedi. "Otursanıza."

Valentina elimi sıkarak bana umut dolu bir bakış attı. Kahretsin. Söylediklerinde gerçekten haklıydı, değil mi? Evliliğimiz eskisinden çok daha sağlam hâle gelmişti. Artık aramızda uçurumlar yoktu ve bu hoşuma gitse de gitmese de büyükanneme bir teşekkür borçluyduk.

Valentina'nın sandalyesini çektikten sonra yanına yerleştim. Kardeşlerim bana kaçamak bakışlar atıyorlardı. Ares'in bile yüzüme bakacak cesareti yoktu. Hepsinin cehennemin dibine kadar yolu vardı.

Karım elini bacağıma koyduğunda ona döndüm. Yüzündeki tatlı gülümsemeye ve yalvaran bakışlara karşı koyamadım. Büyükanneme dönüp iç geçirdim. "Sinirim geçmiş sayılmaz ama bütün bunları neden yaptığını anlıyorum." Bakışlarımı kardeşlerimin üzerinde gezdirirken öfkemin kabardığını hissettim. "Bu sefer sizi mazur göreceğim ama karımı bir kez daha üzerseniz bir daha asla yüzünüze bakmam. Benimle istediğiniz kadar uğraşın, buna alışkınım. Ama ona bulaşmayacaksınız. Onu işini kaybettiğine inandırmanız kabul edilemez. Oynadığınız oyunun bedelini öyle ya da böyle hepinize ödeteceğim."

Valentina bacağıma çimdikleyip sırtını dikleştirdi. "Luca'ya aldırmayın. Hepinizi çok *seviyoruz* ve yaptıklarınızdan dolayı incinsek de niyetinizin kötü olmadığını biliyoruz. Önemli olan tek şey nihayetinde bunun bizim için faydalı olması. Hepiniz hiç sahip olmadığım ailem gibisiniz ve biraz işgüzar olsanız da hiçbirinizi kaybetmeye dayanamam. Siz olmasaydınız ne büyükannemi kaybetmenin acısını atlatabilirdim ne de bugün olduğum insana dönüşebilirdim."

Büyükanneme dönüp gülümsedi. "Kimliğimin büyük bir kısmını oluşturan işimi ve aldığım üniversite diplomasını sana borçluyum, Büyükanne Anne. Sen olmasaydın bu gencecik yaşımda Windsor Finans'ın COO'su olmayı hak edecek kadar çok şey öğrenemezdim. Hem Luca'yla bir araya gelmemizin nedeni de sensin. Sana ne kadar minnettar olduğumu tahmin

bile edemezsin.” Valentina arkasına yaslanıp bana hızlı bir bakış attıktan sonra yeniden aileme döndü. “Tıpkı Luca gibi *benim* de canım yandı ama hepinize bunu telafi etme şansı sunuyoruz.”

“Ne isterseniz,” dedi büyükannem. Yüzünde hiç böylesi bir ifade görmemiştim. Aynı anda hem pişman hem minnettar hem de son derece sevecen duruyordu.

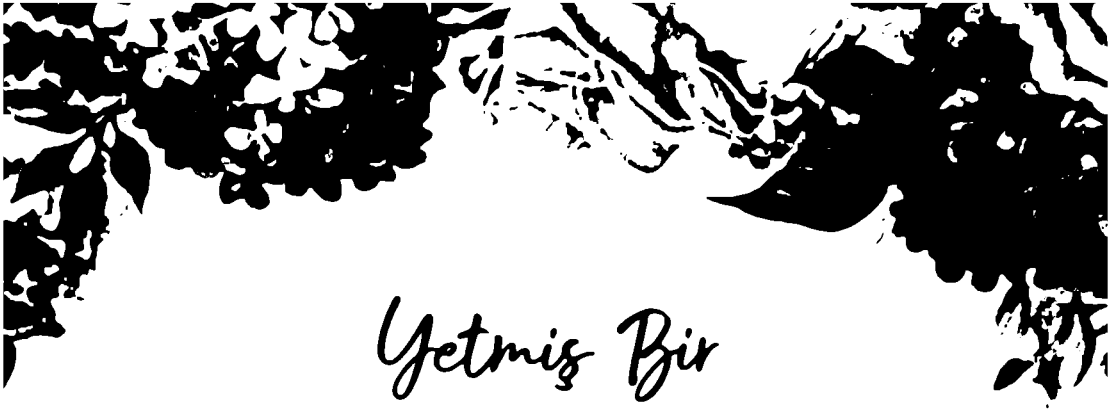
Valentina yüzünü tekrar bana döndüğünde onu başımla onayladım. “Evlenmek istiyoruz,” dedi usulca. “Burada, yanımızda sizlerle. Annemin de aramızda olmasını çok isterdim ama sanırım bu pek mümkün olmaz, değil mi?”

Sierra ciyaklayarak Raven’in koluna sarıldı. Kardeşlerimse bize otuz iki diş gülümsüyordu. İçeriye dolduran rahatlama hissi yadsınamazdı. Kolumu Valentina’nın beline doladığımda bana yaslandı. “Yasal olarak evli olsak da düzgün bir düğün yapamadık,” dedim. “Abuela’nın acısı hâlâ taze olduğundan küçük bir şey istiyoruz ve burası bunun için mükemmel bir yer.”

Raven ayağa fırladı. Gözleri heyecan doluydu. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Yapılacak bir ton iş var! Senin için kusursuz bir elbisem var! Bir saat içinde buraya getirtebilirim.”

Sierra da peşinden ayaklanıp sıırttı. “Her şeyi bize bırak,” dedi. “Bize iki gün ver ve hayallerindeki düğünün tadını çıkar.”

Karım bana bir bakış atıp gülümsedi. Gözleri parıldıyordu. Bana kalsa ailemi bu kadar kolay affetmezdim. Valentina gerçekten de her şeyim oluvermişti. Hayatıma sakinlik, karanlığıma ışık, hayatıma aşk getirmişti.

Yetmiş Bir

LUCA

Sahildeki çardakta, Sierra'nın kurdurduğu mihrapta duruyordum. Çardak tıpkı Valentina'yı ilk öptüğüm yere benziyordu. Ailemin kendini aştığını itiraf etmek zorundaydım. İki gündür neredeyse hiç uyumamışlardı. Her anlarını düğünümüzü organize etmekle geçirmişlerdi ve gösterdikleri özen gün gibi ortadaydı.

Her şey en ince detayına kadar mükemmeldi. Sahil bir çiçek cennetine dönüşmüştü ve Valentina'nın istediği şeyin tam da bu olduğunu biliyordum.

Kardeşlerim yanımdaki yerini alırken, "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Zane. "Zaten evli olduğunuzun farkındasın, değil mi?"

Ona sert bir bakış attığımda güldü.

"Bizi hâlâ affetmediysen de Val'i gördüğünde affedeceksin," dedi Ares. "Raven tasarladığı elbiseyle kendini aşmış."

Gözlerimi devirdim. "Sırf karının yetenekleriyle övünmek için böyle söylüyorsun. Kapa çeneni."

Lexington güldü. "Aynen öyle. Hem bu düğünü kime borçlu olduklarını hepimiz biliyoruz. Kayınvalideni buraya getiren bendim."

“İyi ki bir iş becerdin, ahmak herif,” dedi Zane. “Sierra’yla Raven bizi köle gibi çalıştırırken topukları yağlamadın mı? Neler çektik haberin var mı?”

İnleyerek elimi cebime attım. Niyetim saatimi çıkarmaktı ama parmaklarıma bir kâğıt parçasına değdiğinde duraksadım. Pembe yapışkanlı notu çıkardığımda dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayıldı. Tanrım, Valentina’nın el yazısına bile hastaydım. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Büyükanнем küçük bir organizasyon yapmak istediğimizi söylediğimiz andan beri gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk getireceği bahanesiyle Valentina’yı benden uzak tutuyordu. İki gündür işkence çekiyordum.

*Luca, geçtiğimiz iki gün geçmek bilmedi
ve seni deliceyine özledim. Mevraba
görmek ama daha da önemlisi
hayatımızın geri kalanını seninle
geçirmek için sabırsızlanıyorum.
Sevgine layık olmadığımı düşündüğüm
zamanlarda bile beni her sevgimle sevdiğin
için teşekkür ederim. Seni seviyorum.*

“Çok şanslısın,” dedi Dion bir parça hüznle. Kendimi hızlıca toplayıp Valentina’nın notunu tekrar cebime sıkıştırdım. Bunu başka kimsenin görmemesi gerekiyordu.

Ona gülümseyerek büyükanнем, Silas ve Alanna’nın yanında oturan Faye’e bir bakış attım. Valentina ondan nedimesi olmasını istemiş ama Faye teklifini reddetmişti. Muhtemelen onu dışladığımızı düşünmemesi için bunu sorduğunu tahmin

etmişti. Dion'un nişanlısına başından beri bir gazezim yoktu ve yıllar içinde iyi biri olduğunu anlamama yetecek kadar sohbetimiz olmuştu. Nazik ve akli başında bir kadındı. Dion bunu göremese de tam onluk biriydi. "Sen de şanslısın," dedim. "Henüz bunun farkında değilsin sadece."

Kardeşim alaycı bir ses çıkarsa da ona aldırmadım çünkü Sierra ve Raven mihraba uzanan yolun başında belirdi. El ele tutuşup yanımıza doğru yürümeye başladıklarında gülmekten kendimi alamadım. İki gün boyunca kimin baş nedime olacağı konusunda didişip durmalarının ardından Valentina en sonunda bu ünvanı ikisini de vermeye karar vermişti.

Bu düğün herkesin Valentina'yı ve beni ne kadar sevdiğinin bir kanıtı olmuştu. Herkesi nasıl bu kadar kolay affettiğini artık anlıyordum. Etrafımızdaki herkes bizim için en iyisini istiyordu ve bizim için yapmayacakları hiçbir şey yoktu. Zaman zaman onların kıymetini bilmesem de artık bu mümkün değildi. Ne de olsa Valentina buna hayatta müsaade etmezdi.

Bakışlarım Valentina'ya iliştiğinde, "Siktir," diye mırıldandım. Annesinin kolunda bana doğru yürüyordu. Üzerinde kıvrımlarını sımsıkı saran, etek kısmında genişleyerek yeri süpüren bir elbise vardı. Güzel dalgalar hâlinde beline dökülen saçlarını tam da sevdiğim gibi açık bırakmıştı. "Kahretsin." Hayatımın geri kalanı boyunca bu ânı unutmayacaktım. Valentina bana bakıp gülümsedi, yanakları al al olmuştu. Şimdiye kadar hayatımdaki hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Kayınvalidem karımın elini avucumun içine bırakarak şimdiye dek ondan görmediğim bir güvenle bana gülümsedi. "Onu mutlu edeceğini biliyorum," dediğinde onu başımla onayladım. Bize son bir bakış atıp yanımızdan ayrıldı.

Kardeşlerim ve Raven da yerlerine oturduktan sonra çardakta sadece nikâh memuru, Valentina ve ben kaldık.

"Bugün burada Valentina ve Luca'nın hayatlarını birleştirmelerine şahitlik etmek için toplandık," dedi kadın. Sırtımdan

kendimi alamadım. Bugünü Valentina'nın hayal bile edemeyeceği kadar uzun süredir bekliyordum. Bembeyaz bir gelinlik içinde karşımda durması, buna hakkım olmadığını bildiğim zamanlardan beri hayallerimi süslüyordu. Tören başlarken ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum ve Valentina'nın gözlerindeki bakış bana onun da benden pek farklı olmadığını söylüyordu.

Nikâh memuru sıranın yeminlerimize geldiğini söylediğinde uzattığı alyansı alıp gülümseyerek Valentina'nın yüzük parmağının ucuna geçirdim.

"Senden *en az* üç yılını istemiştin," dedim usulca. "Çünkü o zamanlar bile bununla yetinemeyeceğimi biliyordum. Hiç değilse bir süreliğine benim olmanı istemiştin ama şimdi bu bile gözüme kısacık görünüyor. Elimde olsa seninle en az üç ömür geçirmek isterim, Valentina. Sana karşı daima dürüst olacağım, seni daima el üstünde tutacağım. İyi günümüzde de kötü günümüzde de seni seveceğim." Valentina'nın titreyen dudaklarında bir gülümseme belirdi, duygulandığı ortadaydı. Gülümseyerek alyansı parmağına taktım.

Valentina benim alyansımı parmağımın ucuna geçirip, "Luca," dedi titrek bir sesle. "Üç ömür, ha? Bu bile bana yeterli gelmiyor. Yıllardır olduğu gibi bundan sonra da yanında olacağıma söz veriyorum. Karşıma ne tür engeller çıkarsa çıksın seni bırakmayacağım ve yolculuğumuzun her adımının tadını çıkaracağım. Mutluluğuna, üzüntüne, sıkıntılarına ve zaferlerine ortak olacağım. Hayatlarımızın geri kalanı boyunca seni, sadece olduğun kişi için seveceğim. İyi günde de kötü günde de her şeyinle seni istiyorum, Luca."

Alyansımı parmağıma taktığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, içim müthiş bir tatmin hissiyle doldu. Yüzüğümü takmayı başından beri çok sevmiştim ama artık daha özel geliyordu. Yıllardır süregelen mesafelerin, kırgınlıkların ve sayısız zorluğun ardından buralara geldiğimize inanamıyordum. Hepsi beni ona getirmiş, bizi daha da güçlendirmişti.

“Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin.”

Sırıtarak elimi karımın beline dolayıp onu kendime çektim. Dudaklarım onunkileri bulduğunda etrafımızdan alkış sesleri yükseldi fakat Valentina dışındaki her şey kaybolup gitmiş gibiydi. Üç ömür hiçbir şeye yetmeyecekti.

VALENTINA

Luca'ya sert bir bakış atıp dosyama toplantı masasına çarptım. “Buna yatırım *yapmıyoruz*,” dedim. “Daha fazla likit varlığa ihtiyacım var ve bu dağılıma karşıyım.”

Birkaç yönetim kurulu üyesi beni başıyla onaylarken birkaçı Luca'dan korktukları için başlarını öne eğdi. Didişmelerimize artık alışmışlardı. Mutlu bir evliliğimiz olsa da sadece işteki hâlimi görenler buna inanmakta zorlanıyordu.

Luca yerinden kalkıp sert bakışlarıma karşılık verdi. “Şirketin CEO'su kim unutuyorsun sanırım, Valentina. Yatırım yapacağız diyorsam, yatırım yapacağız!”

“Belli ki pozisyonunu yeniden gözden geçirmeliyiz çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan o koltuğu hak etmiyorsun demektir!”

“Bay ve Bayan Windsor,” dedi uyum direktörümüz Hana Tanaka. “Bunu oylamaya sunmamız daha iyi olabilir. Önümüzdeki hafta yeniden toplanmaya ne dersiniz? İkiniz de tekliflerinizin getirisi hakkında bizi bilgilendirirseniz gerisini biz hallederiz. Gelecek yılın bütçesini bir toplantıda kesinleştirmek zorunda değiliz.” Ara buluculuk görevini daima Hana üstlenirdi. Sanırım sakinliğinden ödün verdiğini bir kez bile görmemiştim.

“Katılıyorum,” diye mırıldandı kalan üyeler. Toplantıdan bir an önce tüymek için sabırsızlandıklarından emindim. Herkes bir bir ayağa kalkıp odadan çıkarken Luca’yla birbirimizi bakışlarımızla öldürmeye devam ederek peşlerine takıldık.

Peşimden geldiğini fark ettiğimde omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Yapılacak işin yok mu senin?” diye çıkıştım.

Yüzünde kışkırtıcı bir sırıtış belirdi. “Ofisim seninkinin hemen yanında, Valentina. Neden sordun? Yapmamı istediğin başka bir şey mi vardı?”

Dudaklarıma muzır bir gülümseme yayıldı. “Belki.”

Luca’nın gözleri karardı ve beni apar topar ofisime soktu. Beni sertçe arkasından kapadığı kapıya itti. Camlarımı buzlandırıran düğmeye basıp sırtıttı.

Dudaklarıma yapıştığında inledim. Tek eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerine kenetleyerek beni kapıyla arasına hapsetti. “Kurul toplantılarında beni tahrik etmeyi ne zaman keseceksin, ha? Bir oda dolusu insana hükmetmeni izlemekten asla bıkmayacağım.”

Kasıklarını benimkilere sürttüğünde dudaklarına doğru kıkırdadım. İçim arzuyla doldu. Boştaki elini vücudumda gezdirip memelerimi okşadıktan sonra aşağıya indirdi. Parmakları eteğimin altına kaydığında, “Luca,” dedim onu uyarırcasına.

Luca gülerek alt dudağımı dişledi. “Demek CEO koltuğunu hak etmiyorum, ha?” dedi tehlikeli, alçak bir sesle.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama parmakları sertçe içime girdiğinde gülümsemem kaybolup gitti. “Baksana, bu beceriksiz CEO seni sırsıklam ediyor. Hiç değilse iyi olduğum bir şey var, ne dersin?” Başparmağını sertçe, beni cezalandırırcasına klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde arzumu daha fazla bastıramayıp inledim. Beni nasıl çıldırtacağını çok iyi biliyordu ve bu onu zevkten dört köşe ediyordu. Luca hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı. Çektiğim eziyetten büyük

keyif aldığı ortadaydı. “Seni şuracıkta boşaltırsam o biyoteknoloji şirketi anlaşmasına yatırım yapmama izin verecek misin?”

Bundan aldığım zevki ona belli etmemek için elimden geleni yaparak başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Dudaklarıma yapışıp dilini tembelce benimkinin üzerinde gezdirdi. “Peki ya dizlerimin üzerine çöküp seni yalayıp yutarsam?”

Bacaklarımın arasında gezinen parmakları hızlandı. Boşalmaya yaklaştığımı farkındaydı. Bunu suratındaki gülümsemeden anlayabiliyordum.

Bileklerimi elinden kurtarmaya çalışarak, “Hayır,” dedim. “Ama beni becerirsen bir düşünürüz.”

Luca homurdanarak geri çekildi ve pantolonuna uzandı. Ne var ki tam düğmesini çözdüğü sırada kapım çalındı. “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Gelen her kimse kovulmak üzere.”

Luca elini saçlarının arasından geçirdi ve üstümüze başımıza çekidüzen verdik. İkimizin de sınırları tepesindeydi. Son zamanlarda o kadar yoğunluk ki eve döndüğümüzde sızıp kalıyorduk. Bu küçük ofis kaçamakları olmazsa olmazımın hâline gelmişti.

Yerime oturup, “Gel,” diye seslendim. Luca yanıma geçip kolunu koltuğumun sırtına koydu.

Üç adam ofisime girdiğinde ikimiz de gerildik. Luca’nın duruşu birden korumacı bir hâl aldı. “Ne bok yiyorsun burada?” diye homurdandı. “Sana randevusuz buraya gelmemeni söylememiş miydin?”

Babama ve yanındaki ismen tanıdığım iki adama şok içinde baktım. İçlerinden biri Garcia imparatorluğunun başkanı ve babamın büyük kuzeni Hugo Garcia’ydı. Ailenin reisi olsa da insan içine pek çıkmazdı. Onu burada görmek başlı başına büyük bir şok olsa da elimin kalbimin üzerine gitmesinin nedeni yanındaki genç adamdı. Mateo Garcia... küçük kardeşim. Onu arada sırada etkinliklerde görsem de hiç yüz yüze gelmemiştim.

“Size bir hediye vermek ve özürlerimizi iletmek için buradayız,” dedi Hugo nazik bir gülümsemeyle. Ardından bakışlarını bana çevirip elini babamın omzuna koydu. “Defalarca kez aradım ama telefonlarıma çıkmadın, Luca.”

Mateo babamıza döndü ve dizlerinin arkasına bir tekme atıp onu ofisimin soğuk mermer zeminine kapaklanmasına neden olduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ablamdan özür dilemezsen suratımı bir daha göremezsin,” diye mırıldandı sanki söylediklerini duymamı istemiyormuş gibi alçak sesle.

Hugo boğazını temizleyip bana mahcup bir bakış attı. “Şirketimiz Windsor ailesinden beklenmedik darbeler aldığında neye uğradığımızı şaşırdık,” dedi. “Sizi gücendirecek ne yaptığımızı bilemedik. Bu yüzden de sorunun ne olduğunu bulmak için kolları sıvadım. Biraz zaman alsa da gerçeği öğrendim. Çektiğin acının ve kaybın telafisi olamaz, Valentina. Benim için en değerli şey ailedir ve babanın yaptıklarının benimle de Garcia ailesinin kalanıyla da bir ilgisi olmadığını bilmeni isterim. Tavırlarını hiçbir şekilde desteklemiyoruz ve hoş görmüyoruz. Bizlerle hiçbir ilişkin olsun istemiyorsun, bunu anlıyorum ama bana seni tanıma şansı bahşetmeni her şeyden çok isterim. Amcan olarak yanımda daima bir yerin olacak. Evlendiğini biliyorum ama benim gözümde daima bir Garcia olacaksın.”

Mateo masamın başına doğru yürüdü, gözleri tıpkı amcası gibi pişmanlıkla doluydu. “Hiçbir şeyden haberim yoktu,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir ablam olduğunu bilseydim olanlara asla seyirci kalmazdım. Bundan haberin yok elbette ama yıllardır sana içten içe hayranlık besliyorum. Akraba olduğumuzu öğrenmemden çok önce bile benim için bir ilham kaynağıydın ve bana bir şans verirsen seni tanımayı çok isterim. Kararın her ne olursa olsun saygı duyacağım ama bunların altı boş sözler olmadığını bil lütfen. Amcam da ben de geçmişi telafi etmek istiyoruz.”

Gergin bir gülümsemeyle bana bir yığın evrak uzattı. Luca kolunu omzuma atarken bakışlarımı kâğıtlara çevirdim. Gözlerim yuvalarından fırladı. “Bana Garcia Holding ve ReInsure’dan hisse mi veriyorsunuz?”

Hugo beni başıyla onayladı. “Sen de bir Garcia’sın, Valentina. Babanın hisseleri başından beri olması gerektiği gibi sen ve kardeşin arasında yeniden dağıtıldı. Suratımızı tekrar görmek istemesen bile hiç değilse bunu yapmamıza izin ver. Bunu iyi niyetimizin bir göstergesi olarak göreceğini ve bize bir şans vereceğini umuyorum elbette. Zaten çok şey kaçırdık ve zaman akıp gidiyor. Babanın yerini asla dolduramam belki ama izin verirsen hayatının bir parçası olmak isterim.”

Bakışlarım belgelerle Hugo arasında gidip geldi. “Akıllıca,” diye mırıldandım. “Garcia hisselerinin oldukça kıymetli olduğunu inkâr edemem ama ya ReInsure? Şirketi devralırsam onu kurtarmam ve sil baştan inşa etmem gerekecek. Yoksa zarar eden ben olacağım.”

Hugo sırtıttı. “Bunun suçlusu ben değilim. Kocan yalnızca babanın seni terk ederek elde ettiği her şeyi sana verirsem seninle konuşmama müsaade edeceğini söyledi. Bu ReInsure’un üzerine inşa edildiği araziye de kapsıyor. Elbette şirketi kurtaracağını umuyorum ama karar tamamen sana ait. Garcia ailesi bir şirketin kaybını atlatamayacak kadar zayıf değil. ReInsure’u mahvetmek istiyorsan bunu bizzat hallederim. Sonuçta bir Garcia’sın, küçük kardeşin kadar fevri biri olduğuna eminim. Belki bu içine biraz su serper.”

Arkama yaslanıp başımı iki yana salladım. “Şirkete daha fazla zarar verirsem olan masum çalışanlara olacak.” Amcama bir bakış attım, dudaklarımda buz gibi bir gülümseme belirdi. “ReInsure’u Windsor Sigorta’ya çevireceğim.”

Buna alınmasını bekliyordum ama Hugo gülümseyip beni başıyla onayladı. “Nasıl istersen, Valentina. Şirket senin.”

Mateo ayakkabısının ucuyla babamızı dürtüklediğinde dizlerinin üzerine çökmüş gururlu adamı hayretler içinde izledim. “Özür dilerim,” dedi sanki dünyanın en zor şeyini yapıyormuş gibi güçlkle. Sözlerinin altı bomboştı. Üzgündü ama üzüntüsünün nedeni sorumlusu olduğu acılar değil, yaptıklarının ortaya çıkmış olmasıydı. Başından beri beni Garcia ailesinin reddettiğini düşünmüştüm. Sadece babamın ve ebeveynlerinin beni istemediği aklımın ucundan geçmemişti ve bu yeni gelişmeler karşısında ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum.

Hugo bana gülümsedi. “Bir ara evimize gelmen bizi çok mutlu eder, Valentina. Seninle tanışmayı dört gözle bekleyen bir sürü kuzenin var. Eşim *tía*¹⁶ Liliana, seni akşam yemeğinde ağırlamayı çok ister. Teklifimi hiç değilse bir düşünür müsün?”

Onu başımla onaylarken yüreğim burkuldu. Bir ailem olması, onlar tarafından istenip sevildiğim düşüncesi... Bunlardan vazgeçtiğimi sanıyordum ama sözlerinin içimde umut filizleri yeşertmediğini söylesem yalan olurdu. “Ben... düşünceğim... *tío*¹⁷.”

Sözlerim üzerine Hugo’nun yüzünde öyle kocaman bir sırtış belirdi ki bir an karşımdaki adamın Büyükanne Anne’e denk olduğuna inanmakta zorlandım.

“Senden haber bekleyeceğim,” dediğinde ben de gülümsemeden edemedim. Başımı Luca’ya çevirdiğimde onu gurur dolu gözlerle beni izlerken buldum. Bütün bunları sırf hak ettiğimi almam için o yapmıştı.

Hayatlarımızın geri kalanı boyunca ona her gün, her saniye benim de onu, onun beni sevdiği kadar sevdiğimi hissettirecektim. Şansım yaver giderse ve başka bir hayatta tekrar karşılaşsak da hepsini sil baştan yapacaktım. Bu adamla tek bir ömür yetinmem mümkün değildi.

16 (İsp.) Teyze, hala, yenge. -f.n.

17 (İsp.) Amca, dayı. -f.n.

Son Söz

LUCA

10 Yıl Sonra

“Okul nasıl geçti?” diye sordum oğlum Evan’a. Oğlum bana sırtıp minik kollarını bacağıma dolayarak sımsıkı sarıldı. Kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taşıtı. O kadar sevimli ve annesine o kadar çok benziyordu ki.

“Arkadaşlarımla oynadım,” dedi. “Bir de teneffüste Bella’yı gördüm.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım. Okulun kapısında Isabel-la’nın gelmesini bekliyorduk. “Korkmuş muydu? Okuldaki ilk gününde kız kardeşine göz kulak oldun, değil mi?”

Evan bir kahkaha patlatıp başını iki yana salladı. “Bella’ya mı? Hadi ama, baba. Bella hiçbir şeyden korkmaz ki.”

Gülümsememi bastırarak başımı iki yana salladım. Doğru söze ne denirdi? Kızım henüz dört yaşında olsa da hiçbir şeyden korkusu yoktu. Valentina’nın huylarını ve zekâsını almıştı. Karımın büyümüş de küçülmüş versiyonuyla uğraşmasını izlemek en büyük keyfimdi.

“Baba!”

Bana ne zaman böyle seslense kalbim duracakmış gibi oluyordu. Eğilerek üzerime atlayan Bella’yı yakaladığımda minik

kolları boynuma dolandı. Bu kadar tatlı olmasına dayanamıyordum. Bugün yine saç bandına kadar pembelere bürünmüştü. Pembeye bayılması komiğime gidiyordu. Valentina yıllardır bana çektiindiklerinin bedelini ödüyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Isabella pembe olmayan hiçbir şeyi giymiyordu ve bu karımı çıldırtıyordu. Raven ise buna bayılıyordu.

Kızım minik bir maymun gibi bana sarılırken Evan'ın elini tuttum. "Anneme gidecek miyiz?" diye sordu oğlum hevesle. "Bugün onun için bir hediye yaptım."

Gülerek onu başımla onayladım. "Gideceğiz," dedim ikisini de arabaya oturtup kemerlerini bağlarken. Karşılarına geçip, "Ama neden şu hediyeleri sadece annen alıyor?" diye sordum. Kendi emniyet kemerimi takarken şoförümüz kapıyı kapadı.

Evan beni düpedüz duymazdan geldiğinde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çocuklarımızın ikisi de minik kafalarını tıpkı benim gibi Valentina'yla bozmuştu ve onları suçladığım söylenemezdi.

"Baba," dedi Isabella. "Tío Mateo'nun bana verdiği okul hediyesini sana göstermiş miydin?"

Kolunu uzatmasıyla üzerinden küçük bir süs sarkan bilekliği gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı. Ahmak kayınbiderim kalkıp kızıma gerçekten de elmaslarla bezenmiş bir bileklik mi vermişti? Kafayı mı yemişti bu herif? "Üzerinde Milagro kalp tılsımı var! Bana iyi şans getirecekmiş!"

Evan onu başıyla onaylayıp tişörtünün altından bir şey çıkardı. "Bana da kolye almış ama benimkinin üzerinde el gibi bir şey var."

Onun kolyesinin de elmaslara süslü olduğunu fark ettiğimde yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Allemin onlara saçma sapan hediyeler almasını yasaklamıştık ama Valentina'nın allesine engel olmak mümkün değildi. Daha iki gün önce evimizin önünde biri pembe, diğeri siyah iki minyatür araba bulmuştuk. Hugo kendine yepyeni bir araba aldığından çocuklarımızın da Win-

dsor arazisindeki amcalarına gidebilmeleri için onunkiyle aynı minik arabaları olsun istemişti. Beni en sonunda delirteceklerdi.

“Geldik!” diye heyecanla bağırdı Isabella. Buraya ne zaman gelse şirkete müthiş bir hayranlıkla bakıyordu ve bu kadar tatlı olması kalbimi sızlatıyordu.

Birlikte asansöre ilerlerken yanlarından geçtiğimiz herkes duraksayıp, “Bay Windsor,” diyerek beni ve çocuklarımı selamladı.

“Düğmeye ben basabilir miyim?” diye sordu Evan. Onu başımla onayladım ve kat düğmesine yetişebilmesi için onu kucağıma aldım. Evan kollarını boynuma doladığında onu Valentina’nın ofisine kadar taşıdım. Isabella ise on adım ötemizden gidiyordu. Bu enerjisinin kaynağına akıl sır erdiremiyordum. Ele avuca sığmıyordu.

“Anne!” diye bağırdı Bella.

Valentina başını kaldırıp gülümsedi ve Bella koşarak masasının etrafından dolanıp kollarına atladığında yüzü aydınlandı. Kızımızın yanağına bir öpücük kondururken, “Bir tanem,” diye mırıldandı.

Evan kucağımdan inip onlara katıldığında iç geçirerek terk edilmişliği sindirmeye çalıştım. “Ben ne olacağım?” diye hayıflansam da çocuklar beni umursamadı. Annelerini gördükleri an beni unutuvermişlerdi. Gerçi onları suçlayabilir miydim?

Valentina bana dönüp gülümsedi. “Seni seviyorum, Luca,” dedi. Kahretsin. Bunu duymaktan gerçekten bıkmayacaktım. Yıllar içinde bir sürü şey atlatmıştık ama her zorluk bizi birbirimize biraz daha yaklaştırmıştı. Onu on yıl öncekinden daha fazla sevmemin mümkün olmadığını sanıyordum ama sevgim her geçen gün katlanarak artıyordu.

Ben de aile saadetlerine katılıp Valentina’nın alnına küçük bir öpücük kondurup kulağına eğilerek, “Ben daha çok, bebeğim,” diye mırıldandım. “Hatta seni ne kadar çok sevdiğimi bu gece göstereceğim,” diye fısıldadım.

Isabella, “Anne!” diye bağırdığında geri çekilip karımın kızaran yanaklarının keyfini çıkardım. “Öğretmenim bugün bana büyüyünce ne olmak istediğimi sordu. Ben de sen olmak istediğimi söyledim. Ben de burada çalışmak istiyorum. Olur mu?”

Evan kardeşini başıyla onaylayarak annesine daha sıkı sarıldı. “Ben de!”

Valentina daha şimdiden onlara çalışma ahlakı aşıliyordu. Nazik, sabırlı ve çocuklarımıza asla fazla baskı göstermeyen bir anneydi ama ister ev işleri ister ödevleri olsun sıkı çalışmanın değerini onlara öğretmeyi ihmal etmiyordu.

“CEO mu olmak istiyorsun, Bella?” diye sordum. “Biliyorsun, annenin işi hiç kolay değil.”

Isabella’nın doğumundan iki yıl sonra Valentina CEO, bense çocuklarımızla daha fazla vakit geçirmek için sorumluluklarımı azaltarak yönetimin kurulunun başkanı olmuştum. Bu şimdiye dek aldığım en iyi karardı. Valentina görevinin hakkını fazlasıyla veriyordu ve pozisyonunu benim hiç sevmediğim kadar çok seviyordu.

Isabella, Valentina’ya işiyle ilgili sonu gelmez sorular sorarken saçlarını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdım. Aileme duyduğum sevgi kalbime fazla geliyordu. Saf mutluluğun ne olduğunu Valentina’yla öğrenmiştim ve çocuklarımız zaten mükemmel hayatımızı daha da güzelleştirmişti.

“Söylemiştim,” diye mırıldandım.

Valentina bakışlarını bana çevirdi, kafası karışmıştı.

Gülümsedim. “On yıl önce sana bütün korkularını henüz dindiremeyeceğimi ama on yıl sonra bu âna bakıp *söylemiştim* diyeceğim demiştim.”

Karımın yüzü aydınlandı ve beni başıyla onayladı. Bana olan bakışları öyle müthiş bir sevgiyle doluydu ki onu çocuklarımızın elinden almamak için büyük çaba harcamam gerekti.

“Söylemiştim,” diye fısıldadım.

Valentina kıkırdadı. “Haklı çıkmana hiç bu kadar sevinmemiştim,” dedi. “Seni seviyorum, Luca. Hem de çok.”

Parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. Kalbim yalnızca sevgiye indirgenemeyecek duygularla dolup taşsa da bunu ancak böyle tanımlayabilirdim sanırım.

“Ben daha çok,” diye mırıldandım. Her günün her saniyesi onu daha çok seviyordum.

